

ДЖОАН РОС ТАЙНИ ГРЕХОВЕ

Превод от английски: Георги Димитров, 1996

chitanka.info

*На Джей и Патрик —
за онова, което сте,
и за онова, което сте ми дали.
С цялата моя любов.*

ПРОЛОГ

ХОЛИВУД

1981

В мига, в който влязоха в залата, светкавиците затрещяха като изстрели. Покрай трите най-големи телевизионни мрежи, и WBC също бе изпратила телевизионен екип. Питър Брадшоу — парвеню и разследващ репортер на компанията, бе надушил историята и бе предизвикал верижната реакция, която ги бе събрала тук днес.

В екипите на местните телевизионни станции подскачаха, за да заемат по-добра позиция, оператори и операторки по джинси и фланелки. Край тях стояха полевите репортери: мъжете — бронзови, руси и хубави, жените — мургави, руси и красиви. Зад тези униформено привлекателни особи с бележници в ръце бяха журналистите от печата, разположени, както винаги, в задната част на залата.

На пост от двете страни на входа бяха двама готови на всичко блюстителни, чиито бдителни очи непрестанно обхождаха пълната зала. Само преди няколко секунди униформените мъже бяха доставили на Лий Барън един милион долара в новоотпечатани банкноти от по хиляда долара. И бяха останали, за да бъдат сигурни, че ни един от тези свежи зелени портрети на Гроувър Клийвлънд^[1] няма да попадне в чужди ръце.

Лий не беше изненадана от този трус. Смятани от мнозина за управляващата кралска двойка на Холивуд, тя и Матю години наред бяха живели в къщи от стъкло. Като наследничка на „Барън студиоуз“, тя бе израснала под безмилостния блясък на прожекторите, а доколкото Матю бе тръгнал от нищото и си бе изградил забележително успешна кариера, Лий имаше усещането, че той би привлякъл вниманието към себе си, с каквото и да се захванеше. Слагате ги двамата един до друг, и ето ви новината.

Тя говори първа, като се наслаждаваше на възбуденото жужене, което думите ѝ предизвикваха. Възбудата клокочеше сред множеството

като кипнал адреналин и беше очевидно, че репортерите умират да се измъкнат от залата и да изпратят файла си с *Историята на Годината*. Но не можеха. Не и преди да изслушат мъжа, който стоеше до нея.

Матю Сейнт Джеймс.

През по-голямата част на последното десетилетие това име се бе появявало на филмовите екрани в притъмнените кина по цял свят: *Сценарий Матю Сейнт Джеймс. Продуцент Матю Сейнт Джеймс*. Някога той бе отровил съществуването на Джошуа Барън. Днес Матю Сейнт Джеймс беше асът на «Барън студиоуз». Казано на холивудски жаргон, той беше хванал света за оная работа.

Нейното изявление завърши точно както го бе репетирала. Лий отстъпи крачка встрани, за да наблюдава как Матю прелъстително омайва слушателите си. В град, където русото беше норма, където жени и мъже еднакво се стремяха да стигнат до слънчевите плажове и мерцедесите със свалени гюруци, Матю Сейнт Джеймс минаваше за бяла врана. Гъстата му начупена коса беше черна като антрацитни въглища, а гъстите му вежди стърчаха над очи с цвят на пивко старо уиски. Тези интригуващи очи можеха да станат опасно тъмни, ако за миг забележеха нещо, или да пламнат кехлибарено с ненадмината страст. През годините на съвместния им живот Лий добре бе опознала и двете.

Той беше роден актьор, помисли си тя не за първи път, като го наблюдаваше как надиграва слушателите си с вроден талант, който не би могъл да се изучи. Боги^[2] го имаше. Гейбъл го имаше. А също Нюмън и Редфърд. Матю Сейнт Джеймс го имаше — в пълна мяра. Един по един репортерите падаха в ръцете му, професионалната им сплотеност се стопяваше като сутрешна морска мъгла под яркото слънце на Малибу^[3]. Лий бе виждала това толкова много пъти, че отлично знаеше какво става.

Всички жени си представяха какво би било да са в леглото с Матю Сейнт Джеймс.

Всички мъже си представяха какво би било да са Матю Сейнт Джеймс.

А Лий? *Тя си спомняше.*

Онези първи вълнуващи, страстни дни. Скучното живуркане наред годините раздяла. Изпълнените със слънце славни дни на тяхното младоженство. И тогава...

Изневяра.

Развод.

Разкаяние.

Погледът ѝ се носеше бавно по унесеното множество, като от време на време се връщаше за миг на един мъж, който стоеше отпред с очи, приковани, без да мигнат, върху Матю. Липсата на апарат подсказваше, че не е фотограф. Той не носеше и някой от онези дълги тънки бележници, по които си падаха репортерите от цял свят. Нито имаше портативен магнетофон в ръката, която бе в полезрението ѝ. Другата му ръка, отбеляза тя с бавно надигащо се опасение, беше пъхната в джоба на избелялото му дънково яке.

Миг по-късно тя го видя. Пистолетът. Насочен право към Матю.

Събитията сякаш се движеха в агонизиращобавен каданс от десет кадъра в минута. Тя сграбчи от мраморния пиедестал до себе си бронзовия бюст на баща си Джошуа Барън и го запрати по стрелеца. После изпищя.

Внезапният гръм отекна из залата като избухването на бомбичка. Отчетливият изстрел бе мигновено последван от втори. После — от трети.

Сякаш след цяла вечност, репортерите реагираха, като закрещяха и взеха да се бутат, опитвайки да си проправят път напред. Кървавочервена омара покри очите на Лий, някой далече-далече викаше за линейка. Обгърна я студена тъмна мъгла и тя се попита дали не умира.

Инстинктивно протегна ръка към Матю. Точно когато пръстите им се докоснаха, Лий се предаде на мрака.

[1] Гроувър Кливлънд (1837–1908) — 22-рият и 24-ият президент на САЩ, е изобразен на доларовите хилядарки. Единственият американски президент, който печели две непоредни кампании. — Б.пр. ↑

[2] Боги е «галеното» име на Хъмфри Богарт — световноизвестен американски актьор (след него са изредени също филмови знаменитости на Холивуд: Кларк Гейбъл, Пол Нюмън, Робърт Редфърд). — Б.пр. ↑

[3] Малибу — плаж в Калифорния, известен като чудесно място за сърфинг. Край него живеят много известни люде, и особено

филмови звезди. — Б.пр. ↑

1.

1972

Беше петъчен следобед през късния юли — през горещниците — и Градът на Ангелите^[1] беше в хватката на най-лошата топлинна вълна за последните петдесет години. Горещи трепкащи вълни се надигаха от асфалтираните магистралаи, излъчваха се от огледалните повърхности на сградите в търговския център и превръщаха всичко живо в дрипа. Безмилостните рекордни температури бяха страхотен уравниел и доказваха, че всички — от привилегированите знаменитости в Бевърли хилс^[2] до непълнолетните ловци на автографи, които се скитаха из Сънсет булевард^[3] върху сандали с невъзможно високи подметки — всички се потят.

Онези, които можеха да избягат по-рано от работа, се юрваха надолу към плажовете като леминги^[4]. На плажа Зума златисти момичета с тесни като синджирчета бикини играеха волейбол с момчета, чиито класически телосложения напомняха статуса на гръцките богове. На прославения плаж Мъсъл, отдадени на физическото заякване младоци работеха да надминат съвършенството, докато наблизю хиляди загорели, зашеметяващо стегнати полуголи хора се бяха проснали върху искрящо жълтите акри пясък като превъзходно месо, което цвърти на гигантска скара.

На щатския плаж Малибу сърфрайдърз сърфът беше безспорният цар. Млади мъже покрай малцината жени, които се осмеляваха да нахлуят в тази господствана от мъжкарите сфера, се упражняваха как да изсветлят косите си на слънце и как да се перчат. Те бяха прилепили тела към дрейфащите фибростъкла и чакаха най-добрата вълна.

Докато сърфистите подскачаха върху посребрените от слънцето големи вълни, плажорите натриваха, самодоволни, по вече бронзовите си гърбове Копъртоун и планираха купоните си за през свободните дни. American Pie на Дон Маклейн и откъси от албума Hot Rocks на Роулинг стоунс гърмяха предизвикателно от портативни радиоприемници.

За тези архитипове на слънчевите калифорнийски митове плажът беше не само дом. Той беше олицетворение на *Безкрайното Лято*.

Матю Сейнт Джеймс беше на море още от обед. Днес бе дошъл на плажа, за да прогони едно дълбоко познато чувство, което се бе заселило в него, откакто се помнеше — низка, тътнеща злоба, като вулкан, който е на ръба да изригне. През младежките му години тази ярост водеше до многократни юмручни разправи; вече помъдрял, сега, на двайсет и осем, той реши да изчисти демона от себе си с настървена и често опасна физическа активност. Да предизвикаш всеобхватната мощ на морето, отговаряше идеално на това правило.

След пет часа ръцете и краката му го наболяваха, тялото му беше покрито с морска сол, а над лявото му око имаше резка — там, където го бе ударил сърфът му след зашеметяващия прилив, който го запрати в тонове клокочеща вода и пясък. Матю не беше се уплашил; той бе оцелял след две военни похождения във Виетнам; чувстваше се учудващо непобедим. След като бе изплувал, бе докопал сърфа си и бе яхнал следващата вълна, която го откара чак до брега.

Сега, когато нови и нови сърфисти бяха надошли да се присъединят към него върху тюркоазените вълни, Матю реши, че денят си го бива. Никога не се беше отъждествявал с тези чисто и просто възстановяващи се сърфисти. Освен това имаше да работи тази вечер и някак не вървеше да се появява в Бевърли хилс с пясък в шортите.

Той нагази през водата към брега с ленива походка, като поклащаше бедра. Вместо чувалоподобните хавайски плувки, по които си падаха повечето сърфисти, Матю носеше чифт черни Спийдоуз, които не оставяха много на въображението, дори когато караха момичетата да жадуват за още.

Нимфетки на възраст за задомяване, които приличаха на момичетата от крайпътните плакати в Южна Калифорния, надвесваха своите намаслени гърди, протягаха дълги лъскави нозе, облизваха намазаните си с вазелин устни. Тези, които бяха успели да научат името му (което не беше лесно; вървеше приказка, че той е абсолютен единак), му подвикваха и получаваха в отговор само неопределено помахване. Матю Сейнт Джеймс не беше от плажните плейбои.

— Мамка му, градски, ама ти си адски добър! — възкликна мускулест младеж със сини бански и избеляла сива фланелка с надпис

Sex Wax.

Матю метна сърфа си и плонжира в топлия пясък.

— Къде си се научил така да яздиш вълната?

— Виетнам.

Той взе предложената му от Джеф Мартин бира и като я отпуши, я изля в гърлото си.

— Почти ми се приисква да съм бил на война.

— Не ти трябва. Това е скапана война; късметлия си, че си се отървал.

Висок номер за военната повинност^[5] и залавянето му от полицията с марихуана бяха успели да опазят Джеф Мартин от задължителната военна служба.

— Сигурно е така — кимна Джеф, като лекомислено си представяше онези пръчици за ориз. — Все пак страна, чиято главна индустрия са наркотиците, не може да е толкова лоша.

Като се облакъти назад, той се загледа в една блондинка, която на няколко крачки от него тъкмо се обръщаше по гръб. Когато незатегнатата горница на бикините ѝ се изхлузи, той зърна две скокливи цици, които оцени с осмица по личната си скала от едно до десет.

— Въпреки масовата представа, Виетнам не е само сърфуване, наркотици и момичета по баровете.

Матю смачка празната кутия Куърз в дланта си, хвърли я в близкия зелен варел с висок лупинг и веднага се пресегна към охладителя за още една.

Ако не беше повикан във флота, където му обещаваха да платят учебната такса за колежа, когато (ако) се върне от Виетнам, никога, ама никога не би се записал доброволец. Не че щеше да му се размине. Неговото собствено, доста непълно, младежко досие включваше сбивания, бягане от училище и от дома с почти монотонна последователност. Нямаше нищо, заради което военните да го отпратят. А със сигурност не беше от онези богопомазани богаташки дечица с могъщи бащи, които знаеха чия ръка да мляснат и кои струни да подръпнат.

Матю Сейнт Джеймс не познаваше баща си. Като в истинска холивудска мелодрама, на три месеца той бе подхвърлен в картонена

кутия на стълбите на католическата църква Сейнт Джеймс. Забодена върху синята бланка за получателя, се мъдреше бележка:

Повече не мога да се грижа за сина си. Моля ви, намерете му дом с хора, които ще го обичат. Благодаря ви и Бог да ви благослови.

П.П. Името му е Матю.

Тъй като друго име не бе дадено, социалните работници кръстиха бебето Матю Сейнт Джеймс и го настаниха в момчешкото общежитие Сейкрид харт, където, неосиновим без подписа на майка си върху купища официални формуляри, той живя през следващите седем години.

С вродена неспособност или с нежелание да приеме живота, без да задава въпроси за своята несрета, Матю стигна до страховитите съботи, когато влизаше в тъмната, облицована с кадифе изповедалня и изреждаше детските си грехове на някакъв суров, целомъдрен свещеник, който го осъждаше на дълги следобедни самонаказания. Докато другите момчета се наслаждаваха на калифорнийското слънце вън, Матю седеше на колене в параклиса и рецитираше литании^[6] по *Привет, Мария и Нашите отци*.

Единственото светло петънце в живота му беше сестра Джуд, която бе проявила особена привързаност към Матю от първия му ден в Сейкрид харт. Тя го люлееше да заспи, бършеше сълзите му, скришом му носеше Фиг Нютънки^[7] за тайни среднощни закуски. Тъкмо тя го научи да чете, да отронва няколко прости акорда на китара и да играе бейзбол — когато хукнеше за базата, тежките ѝ черни поли бясно се вихреха около глезените ѝ.

Но най-важният урок, който му преподаде сестра Джуд, беше за силата на любовта. Всяка нощ, когато се надвесваше, когато разчесваше тъмната му коса назад, за да открие челото, и го целуваше нежно, той вдишваше свежия, чист аромат на сапун Айвъри и усещаше как сърцето му се разширява в гърдите. За Матю сестра Джуд беше самата *Любов*.

За нещастие той твърде малък разбра, че любовта може бързо да отплава. Когато пожар унищожил интериора на сиропиталището от червени тухли малко след седмия рожден ден на Матю, щатът Калифорния издаде декрет, че ще е по-добре момчетата от Сейкрид харт да бъдат настанени в *нормални семейни гнезда*.

Това решение изправи Матю до въртящата се врата на калифорнийската система на осиновяване и той бе подмятан от къща на къща, от училище на училище. През петдесетте, когато телевизията определи американското семейство като клетка на обществото, Матю беше явен аутсайдер. Той бързо стана мишена на другите хлапета, а Джими Колинс, шопароподобен четвъртокласен побойник с подли кривогледащи очи, пръв го нарече *копеле*. Подигравката, мигновено подета от верноподаните обожатели на Колинс, преследваше Матю години наред и разпалваше тлеещата в него ярост.

В Бевърли хилс френската резиденция на Джошуа Барън беше скрита зад високи каменни стени. В средата на фасадната стена имаше чифт островърхи тежки железни порти. В средата на всяка порта изпъкваше филигранна корона, разположена над винетъчни букви, които изписваха *Барън*. Черно-бели табелки от двете страни на всяка от електронно управляваните порти предупреждаваха, че натрапниците ще се сблъскат с кучета убийци и с ответна стрелба. Табелките, *de rigueur*^[8] за този квартал, в Бевърли Хилс съответстваха на гостоприемните рогозки пред прага, слагани другаде.

Зад портите японски градинари бяха окастрили тучната смарагдова ливада, която би могла да се удвои до размерите на игрище за голф. Работници, облечени с комбинезони с оранжеви букви на гърба, вдигаха огромна тента на жълти и бели ивици над градината, докато отговарящият за басейна обираше розови листа от трептящата синя повърхност на водата.

Вътре във вилата Лий Барън спокойно поучаваше един истеричен цветар:

— Дейвид, трябва да се вземеш в ръце! Катастрофата, която ти се привижда, просто няма да я има.

Дейвид Томас прокара чувствителните си пръсти с маникюр през отъняващата си коса. Сърцето му препускаше с милион километра в

час — Господи, какво не би дал за един валиум начаса — и той виждаше как цялата му кариера се срива в калта.

— Ама че оптимистка си, Лий, скъпа! — отвърна той, като махна с ръка към една маса, на която две дузини подобрани вази Бакара стояха празни. Празни! — Може би не си ме чула, душице. Охладителната инсталация на камиона се повреди; всичките ми прекрасни рози Стърлинг силвър погинаха. Затриxa се. Капут. Свършено е с тях. — Той се строполи на един фин позлатен стол. — Точно както и с мен. Свършен съм. Какво да правя? Репутацията ми ще бъде абсолютно разбита. Ще трябва да се преместя в Бърбанк. Или, не дай боже, в Енсино!

Лий хвърли поглед върху часовника си; нямаше време за театралниченето на Дейвид. Джошуа Барън държеше на перфектността и Лий винаги бе сторвала всичко, което е по силите ѝ, да не го провали.

Тя беше домакиня на бащините увеселения, които главата на «Барън студиоуз“ обичаше да тъкми от нейния шестнадесети рожден ден насам, само дни след смъртта на майка ѝ. Тъй като бракът между родителите ѝ беше сключен за икономическо и обществено удобство, преждевременната катастрофа на спортния мерцедес, която отне живота на Сигни Барън по криволичещия път към тяхната колониална къща на плажа в Малибу, не беше достатъчна причина купоните да се отменят за след месеци.

Обаче липсата на истинска домакиня беше обезпокоителна — докато той не се вгледа отново и продължително в Лий. За щастие първородната му дъщеря притежаваше излъчването на спокойна самоувереност, за мнозина непостижима цял живот. Впрегната в работа, Лий се вписа в ролята така добре, че девет години по-късно продължаваше да привнася онзи свършен женски усет, който според Джошуа беше животворен за неговите обществени срещи.

— Дейвид — Лий положи длан върху ръкава на бледоморавото ленено сако на изперкалия цветар, — не е дошъл краят на света.

Той погледна нагоре към нея с мрачни, скръбни очи:

— Лий, скъпоценна моя, виждала ли си изобщо някога Енсино? В тамошните ресторанти, впрочем, поставят пластмасови цветя на масите.

Той потръпна драматично при тази ужасна мисъл.

Лий си спомни разнежено своя любим италиански ресторант с неговия уютен декор: Колизеумът на стенопис, свещи в бутилки от Кианти^[9], изкуствени лозови листа, увити около бели асми.

— Няма да свършиш в Енсино, скъпи Дейвид. Отгоре на всичко ти си твърде-твърде важен. Та никой от нас нямаше да знае какво да прави без теб!

— Наистина ли?

— Наистина. А сега — за тази малка несполука...

— Несполука? Как може да наричаш смъртта на почти триста рози несполука!

— За друго сигурно щеше да е беда — съгласи се тя, — за някого без твоите изключителни дарби. Но аз знам, че ти можеш да се справиш. Просто трябва да смениш розите с нещо друго.

— Да подменя двадесет и четири дюзини рози? През следващите два часа? С какво?

Той не беше напълно убеден, но на Лий ѝ се стори, че чува как зъбчатките се завъртат в русата му глава.

— Все още имаме каспии — предума го тя мило. — И бебешкото дихание^[10]. Ето ти за начало. С какво друго можем да обкичим празненството?

Дейвид се почеса по окосмената брадичка, сякаш обмисляше въпроса ѝ.

— Навярно бих могъл да разположа малко момини сълзи.

— Обичам момините сълзи.

— А по това време на годината има и много диви маргаритки.

— Те са ми най-любимите.

— Ако веднага се хвана за телефона, струва ми се, че ще мога да докарам няколко дюзини тигрови лилии.

— Идеално; аранжировката ще наподобява пролетта.

— Би трябвало да са нехайни, дори своенравни. — Очите му се просветлиха от съзидателен огън. — Като свеж априлски бриз, идеален за тези отгпяващи горещини. Ей, утре сутринта всички цветари в града ще копират изгледа!

Лий разбра, че тревогите ѝ са загърбени, когато той я целуна топло по двете бузи.

— Безценна моя, ти си истински гений!

— Не аз. — Усмивката на Лий се отпечата в спокойните ѝ сиви очи. — Ти си геният, Дейвид.

— Знам — изклокочи Дейвид и припна да върти телефони.

Още една предотвратена катастрофа. Лий тъкмо се поздравяваше, когато внезапно краткият покой бе разпръснат от пронизителен трясък на тенджери, последван от викове и наниз тлъсти ругатни, достатъчно яки, за да почервене въздухът в хладилниците. Като преглътна въздишката си, тя пое към кухнята.

— Ало, Мат! На теб говоря, човече! — обидено провлече Джеф, като размаха ръка пред лицето на Матю. — На коя планета си се зареял?

Матю върна мислите си в настоящето:

— Извинявай. Мислех си за нещо.

Той сви рамене. Матю не бе споделял миналото си с никого, а не се и канеше да начене пред този домогващ се плажен актьор. С непресъхваща енергия. Ако някъде в града можеше да се заработи и една кинта, Джеф навярно щеше да опита да се натресе в далаверата. Матю познаваше такива момчета във Виетнам; повечето от тях се бяха завърнали в Щатите с торби, натъпкани на черния пазар, и с доходоносен източноазиатски канал за наркотици.

— Хей, ако не искаш да говориш за това, бомба! Само исках да знаеш, че тази вечер няма да се возя с теб. Нямам нищо против твоето возило, градски, но на това парти ще пристигна стилно. — Той се ухили. — Почакай да видиш как ще изглежда твоето приятелче в една източена лимузина. Точно като Редфърд. Ами, по-добре!

Те бяха наети да обслужват бара на някакво увеселение в Бевърли Хилс. Парите не бяха лоши, но и нямаше от какво толкова да се вълнува човек.

— Какво си направил, да не си издействал комисионна за питиетата, които ще разливаш?

— Май забравих да ти кажа, тази вечер няма да работя на бара. Закачих се за друга работа. Такава, дето струва невъобразимо повече от смесването на мартинита за банда холивудски глезльовци.

— И какво ще вършиш? Ще пробутваш трева!

— Н-нее, знаеш, че вече не я играя тази игра — излъга неубедително Джеф. — Ще обслужвам ескорта.

Повече приличаше на *креватно* обслужване. По едно време и Матю падаше ниско и излизаше от строя. Бидейки от мъжки пол, че и човек, при това — човек, който не търси дългосрочни обвързвания, той дори се бе предал на изкушението и бе влязъл в леглото на някои загорели, нетърпеливи и — ох! — толкова самотни съпруги от Бевърли Хилс, които го наемаха да работи за техните купони. Но дори не бе помислял да вади и петак от енергичното задоволяване на самотни възрастни дами.

— Бога ми, защо го правиш?

— Спокойно, де! Като си се знам, и без това ще чукам наляво-надясно, така че за същото може и да ми плащат. Господи, Мат, хайде не се дърпай! Половината момчетии от актьорския ни клас работят за Патси.

Матю надигна бирата си за още една дълга глътка. Вече го уморяваше да слуша колко вън от нещата е той. Може би ако Джеф бе прекарал известно време в джунглата, и той щеше да е вън.

— И коя е Патси?

— Патси Джъд. Тя работи някъде в Уилшър. Хубавото при Патси е, че си има работа само с първокласна клиентела. Ходиш на всички весели купони и бакшишите са къде-къде по-добри от онова, което би изкарал за месеци с наливане на уиски в нечий чаши. — Джеф прецени с бърз професионален поглед якото бронзово тяло на Матю. — Мамка му, щом скочиш от сърфа, и пиленцата почват да мажат крема по долниците на бикините си! Можеш да смъкнеш сума мангизи, ако работиш за Патси. Какво ще кажеш, да те представя и...

— Мисля, че ще минете без мен. Но благодаря за предложението. — Матю се изправи и отръска пясъка от краката си. — По-добре да изчезвам оттук. Все пак трябва да си напиша сцената за днес преди празненството.

— Хей, мой човек, лятото, предполага се, е сезонът на трите С: *Сърфуване, Слънце и Секс* — отбеляза Джеф. — И ти знаеш не по-зле от мен, че Писателският Цех на практика е с катинар на вратата. Онези асове, дето ръководят представлението, едва ли са готови да делят реална власт с един аутсайдер. Тъй че защо продължаваш да бъхтиш така здраво?

Матю метна втората празна кутия във варела и подбра белия си сърф от фибростъкло:
— Сега бързам.

[1] Лос Анжелис. — Б.пр. ↑

[2] Бевърли хилс — скъп район в Лос Анжелис, населен предимно с филмови звезди. — Б.пр. ↑

[3] Сънсет булевард — знаменита улица, възпята в едноименния филм, която минава през Холивуд и е свързана с филмовата индустрия и с богати филмови звезди. — Б.пр. ↑

[4] Леминги — змиевидни северни животни, които понякога извършват масови самоубийства, като се хвърлят в морето. — Б.пр. ↑

[5] По някое време Никсън създава сложна лотарийна система с номера за всекиго, който подлежи на повикване в армията; повиквателните не стигат до много от младежите с по-високи номера, защото войната свършва преди това. — Б.пр. ↑

[6] Литания (от гр.) — молебствие; дълга молба. Привет, Мария и Нашите отци — римокатолически молитви. — Б.пр. ↑

[7] Фиг Нютън — фабрични американски сладкиши с пълнеж от смокини. — Б.пр. ↑

[8] De rigueur (фр.) — задължителен, неизбежен. — Б.пр. ↑

[9] Кианти — сухо италианско вино. — Б.пр. ↑

[10] Бебешко дихание — популярно наименование на гипсофила (Gypsophila). — Б.пр. ↑

2.

Тина Маршъл бързаше.

Тя бе прекарала целия ден в обикаляне на Златния триъгълник — Бел еър, Бевърли Хилс, Брентууд — с една същинска горгона, която все не намираще и едничка сваятна къща, понеже не виждаше по далеч от хирургично коригирания си нос. Климатичната инсталация в ролса беше отлична и не позволяваше вътрешната температура в колата да надскочи 29 градуса. Но тъй като човек не можеше да продаде къща от купето на ролс-ройс, Тина бе принудена да стои храбро в отегчителната жега и да изслушва несекващите жалби.

Тихото имение на филмовите звезди в Бел еър — евтиния за два милиона — било твърде старо. И нямало тенис корт. Между другото Тина не вярваше, че тлъстото женище е способно само да шари по корта, без да си докара инфаркт, но тя мъдро запази тези мисли за себе си, докато се тътреха обратно към колата. Изключителната английска къща, обградена от почти три акра парковидно землище в Бевърли Хилс, била твърде малка; хасиендата в испански стил в Брентууд — твърде далеч от Поло лаундж.

За пет часа, които включваха и задължителния обяд в Ла Скала — време, през което женището хленчеше непрестанно по повод липсата на кинозвезди под ръка, Тина бе принудена да вдъхва облаци Ют дю, да слуша пренебрежителни забележки по адрес на Калифорния от някаква си тексаска, чийто съпруг току-що бе закупил няколко калифорнийски петролни кладенци, и да сдържа страстното си желание да шляпне женището по дебелия врат.

Накрая те зачеркнаха днешния ден и се уговориха да се срещнат отново утре сутринта. Сега Тина имаше точно трийсет минути, за да вземе душ, да направи нещо с посърналата си коса, да си сложи грима, да се облече и да е на купона на Джошуа Барън, преди да са разказани всички хубави клюки.

Можеше ли да го направи?

Като нищо.

Тина Маршъл беше спец по надмогването на привидно непреодолими пречки.

Матю пазеше равновесие с каса шампанско Татинжер розе на рамо и изруга наум, докато се оглеждаше за мексиканката, която бе отворила кухненската врата само миг по-рано. След като неохотно го пусна в къщата, тя бе изчезнала, без дори да му намекне къде Джошуа Барън би искал да се настанят барът.

Тъкмо му идеше да завика — не че някой щеше да го чуе всред какофоничния бумтеж на загряващия наблизко рок състав, — когато една млада жена влезе в кухнята с широка, целеустремена стъпка. Коприненият ѝ делови костюм не беше скрит под никакви бижута, русата ѝ коса беше практично прибрана във възел на врата, а прекомерно големи очила с костенуркови рамки бяха полегнали върху тънката извивка на носа ѝ. По бележника, който държеше в ръка, Матю я взе за една от легиона секретарки на Джошуа Барън.

— Време беше някой да се появи — подметна той. — Случайно да знаеш къде Барън иска да бъде настанен барът?

Късият умозрителен оглед, с който го удостои Лий, бе колкото професионален навик, толкова и лично любопитство. Лицето му беше тъмно и мършаво, с ъгловати черти и с полусенки; коса от черен кехлибар се спускаше по яката му. Беше изумително красив, но тя бе израсла в задните стаи на „Барън студиоуз“, където красивите мъже бяха по-скоро правило, и тя отдавна бе имунизирана против добре изглеждащи мускулатури.

Погледът ѝ го подмина.

— Май трябваше да има двама бармани.

— Ще има. Другият се покри в последната минута. Джеси ми каза да съобща на мистър Барън, че търси заместник и ще прати някого веднага, щом може. А междуременно, ето ме.

Лий се надяваше, че Джеси Мартинес, собственик на «Мартинес темпъръри пърсънел», ще уреди втория барман, преди баща ѝ да се прибере вкъщи от «Барън студиоуз».

— Май е по-добре да ви сложим до басейна — реши тя и се извърна да му покаже пътя. — Когато вторият барман пристигне, ще го сложим в концертната зала.

Матю я последва през наниз от стаи, които притежаваха всичкото оперение на баронска^[1] къща. Картини в позлатени рамки висяха по копринените драперии на стените; облицована с атлаз френска мебел отдъхваше върху сарукски килими.

— Ще ми се да вярвам, че Барън ти плаща тлъста пачка, миличка. Защото ти очевидно си заслужаваш всяко пени.

— Ще го запомня до следващия път, когато помоля за по-високо заплащане — промърмори тя.

— Направи го — доволно кимна Матю. — Да знаеш цената си, е важно.

Заинтригувана от спокойно-разсъдливия му тон, Лий погледна назад през рамо:

— Говориш като човек, който знае своята.

Властните му кехлибарени очи срещнаха нейните:

— Знам я.

Мариса Барън подпяваше на рок парчетата, които гърмяха от стереото в спалнята ѝ. Тя имаше намерение да изучи подробно своето отражение в огледалото над тоалетната си масичка. Огледалото бе оградено с овални бели крушки, които караха Мариса да се чувства като филмова звезда. Решена и да изглежда така, през последния час тя прилежно бе поработила с бои, четчици и тубички със златиста пудра.

— Добре изглеждаме — промърмори с одобрителна усмивка, като размазваше една широка ивица от сенки за очи с кутрето си.

Ноктите ѝ, боядисани в дръзко алено, бяха изрязани до живото месо на пръстите. Като смукна от фасата, която бе оставила да догаря в една уотърфърдска кутия за пръстени, Мариса пое горещия лугав дим дълбоко в дробовете си и го задържа там, докато се изправи и огледа плода на сръчността си.

Над абаносовата линия клепачите ѝ блестяха с металнозлатиста отсянка; Мариса бе прибягнала до два чифта изкуствени мигли, едните отгоре, другите отдолу. Скулите ѝ, които тя смяташе за твърде окръглени (какво не би дала за свършено излетите скули на Лий!), бяха вещо подчертани с разноцветни моливи и блещукаха с кехлибарен отблясък. Устните ѝ лъщяха в розово. Лицето, което ѝ връщаше усмивката, оброчено от рошава коса с цвят на мед, беше приемливо

шантаво, но тук беше Лос Анжелис, филмовата столица на света, където бъкеше от не по-малко шантави физиономии. Необичайното в случая беше, че това лице принадлежи на момиче, което още няма осемнайсет.

За голямо нейно удоволствие, гримирането ѝ най-после бе завършено и Мариса грабна роклята от скривалището в задната част на вградения гардероб. Тя тъкмо бе придърпала искрящото златисто ламе върху ханша си, когато на вратата на спалнята ѝ се почука.

— Мариса? Там ли си?

— Една секунда.

Мариса изхвърли фасата, напъха кутията за пръстени в едно чекмедже на тоалетната масичка и пръсна парфюм във въздуха, за да потуши сладникавия аромат на дима. Гъст облак «Опиум» се стелеше из стаята, когато тя отвори вратата.

— Лимонади — изрече Лий, като държеше в ръце две еднакви чаши, пълни с тъмна течност над кубчета лед. — Като едно време.

Лий зърна шашавия грим на по-малката си сестра и се зачуди защо Мариса бе неспособна да повярва, че си е природно хубаво момиче. Златистото ламе беше притиснало обилните гърди на Мариса, опасваше ханша ѝ, изпънато на бедрата ѝ. Лий естествено предположи, че сестра ѝ не бе минала без поне един чифт изкуствени мигли.

Лимонади. Мариса не вярваше на ушите си:

— Какво е станало с шампанското?

— Знаеш, че татко ще ме изсели от тази къща, ако те окуражавам да се пропиеш. Особено след катастрофата.

— Да де, посмачках бронята на скъпоценното му порше — избъбри Мариса, като предизвикателно отметна мургавата си главица. — Беше една нищо и никаква вдлъбнатинка. Нямахте причина да се държи тъй, сякаш съм я скапала напълно.

Тя пресече стаята и усили стереото така, че заля стаята с «Heart of Gold» на Нийл Йънг. Мариса се отъждествяваше с голямата рок звезда, защото той пееше за разочарованията на хора, неспособни да постигнат това, което искат — чувство, което ѝ бе добре познато.

През целия си живот Мариса бе живяла под славната сянка на Лий, в очакване на една-едничка дума, на едно-едничко докосване, на една-едничка усмивка от баща си. След седемнайсет години тя все още чакаше, докато по-голямата ѝ сестра не само бе въздигната в ранга на

Кралица на къщата, но и се сдоби с репутацията на жената-чудо на «Барън студиоуз»,.. Ревността, която разяждаше сърцето на Мариса, се бе превърнала в навик. Нещо като доброволно робство, което я спасяваше през дните на самота.

— Той не бе разстроен заради колата, Мар — замаза истината Лий.

По онова време Джошуа Барън наистина беше по-загрижен за драскотините по лъщящата черна броня, отколкото за Мариса, на която ѝ трябваша два шева над дясната вежда, за да затворят раната, получена, когато бе ударила челото си във волана. Тя винаги бе упорствала да не закопчава предпазния си колан.

Лий знаеше, че Марисиният лекар — третият тази година — бе предупредил Джошуа, че произшествието с по-малката му дъщеря би могло да е опит за самоубийство. Или поне драматичен зов за помощ.

— Може би е прав — предпазливо бе отвърнала Лий, когато баща ѝ я осведоми за мнението на доктора.

— Тъпотии! — бе възразил Джошуа. — Единственият проблем на Мариса е, че е ужасно разглезена. Тя чисто и просто има нужда от здрава ръка. — Той се бе намръщил, докато протягаше чашата си за нова дажба; Лий веднага се бе подчинила, като бе напълнила чашата със скоч — специално малцово уиски Гленфидик — от подръчната гарафа Бакара. — Това момиче е непоправимо; иде ми да се отърва от нея.

— Ще е ужасна грешка. Знаеш, че Мариса е неспособна да се грижи за себе си.

— Ако иска да остане в този дом, да се стегне здравата и да се подчинява на правилата. — Джошуа се бе начумерил над чашата си. — Иначе да изчезва оттук. Да избира.

Този разговор се бе провел преди две седмици и доколкото Лий схващаше, малката ѝ сестра се държеше сносно. Засега. Проблемът при Мариса беше, че тя бе като запален фитил върху буре с динамит. Въпросът не беше дали ще избухне, а кога. Макар Лий да жадуваше за свой собствен дом, тя послушно остана под бащиния покрив в опит да отдалечи счепкването между Мариса и баща си.

— Той наистина се безпокоеше за теб — каза сега.

— Сигурно. Защо не ми разкажеш някоя друга приказка, а? — Мариса се обърна към огледалото над тоалетната масичка и започна

безсмислено да се цапоти с четчици и пудри.

Непочтителните думи бяха изречени с бабаитлък, но Лий долавяше болката в тях. Образите на двете сестри, отразени в стъклото с посребрен гръб, бяха сякаш за изучаване на контрастите. Лий беше висока и крехка, северното ѝ излъчване — светлосиви очи, порцеланов тен и лъскава светла коса, наследени от майка ѝ — извикваше представата за назъбени планински върхове, накачулени на катове от пръстеновидни снегове, срутващи се глетчери и леденосиня зимна светлина.

Ако Лий беше лед, Мариса беше огън. Гъстата ѝ коса с цвят на мед пламтеше като горски пожар, кожата ѝ светеше като тъмно, матово злато и яркозелените ѝ очи искряха от вълнения, които непрекъснато се люшкаха на ръба на необуздаността. Тялото ѝ беше пищно, сладно и подканяше към еротични фантазии и най-трезвомислещите мъже.

— Скъпа, да караш кола, след като си пила, е глупава, опасна постъпка — додаде Лий.

— Какво толкова, изпихме по шест бирички със спасителя на басейна. Чудо голямо!

— Можеше да пострадаш. Дори да загинеш.

— Че да доставя на стареца удоволствието да изчезна от живота му завинаги? — Сприхавото изражение на Мариса стана хитро, след като загриза един от оръфаните си нокти и загледа сестра си с подновено любопитство. — Като говорим за нашия обичан татко, успя ли да го попиташ пак за пробните ми снимки?

Желанието на Мариса да стане актриса не беше тайна. След като без колебание ѝ бе отказана работа в семейните студиа, тя бе опитала да изиграе номера с конкурсите за пробни снимки. За зла участ в Холивуд се носеше слухът, че главата на «»Барън студиоуз“» не иска дъщеря му да работи във филми, и където и да отидеше, на Мариса ѝ затваряха вратите. Откак бе завършила средното училище в Бевърли Хилс преди два месеца, тя бе възприела по-заобиколния път, като молеше сестра си да се застъпи за нея. Лий, както винаги, се бе съгласила да ѝ помогне.

— Не тази седмица — отрони Лий.

Ответното „уф“ на Мариса беше късо и грубо.

— Мисля, че ще имаме по-добри шансове, ако изчакам и го помоля насаме.

— Негодникът просто ще каже не, както винаги.

— Не бъди толкова сигурна.

Лий би желала думите ѝ да са по-убедителни; истината беше, че се страхува Джошуа да не отхвърли подновените ѝ жалби от името на сестра ѝ. Нещо, което не можеше — не биваше — да позволи да се случва. Защото си имаше свои причини да иска баща ѝ да пробва Мариса.

— Такава си е моята голяма сестричка: вечен оптимист. Но това не ме изненадва особено, след като през целия си живот си въртяла нашето скъпо татенце на малкото си пръстче. — Мариса отпи едра глътка от леденото питие, после направи гримаса: — Това чудо е гадост; ще сляза долу за малко шампанско.

— Навремето обичаше лимонада.

— Навремето бях хлапачка.

Въпреки че разговорът отново се бе извъртял към неудобната тема за нейния статус на любимка в семейството, Лий не устоя и леко се усмихна:

— А на седемнайсет си много голяма?

Лъщящите устни на Мариса се изкривиха в кисела усмивка:

— Достатъчно голяма.

Думите на сестра ѝ, нехайно подметнати през рамо, пробудиха отдавна забравен спомен в съзнанието на Лий.

— Да му се не види, достатъчно голяма е, за да е тук!

Докато обхождаха залата, очите на Джошуа Барън бяха припламнали с мълчаливо предупреждение към всеки друг неразумен шеф на отдел, който би дръзнал да се оплаче от присъствието на деветгодишната му дъщеря. Макар на практика да бе отраснала във филмовия бизнес, придружавайки баща си в студиото още от третия си рожден ден, за първи път Джошуа ѝ позволяваше да седи до него на работно съвещание. Беше толкова възбудена, когато напускаха Бевърли Хилс сутринта; изобщо не бе очаквала да я посрещне такава редица от каменни, строги лица.

Сега, потънали в твърде широкото кожено кресло, което баща ѝ многозначително намести за нея от дясната си страна, краката на Лий трепереха.

От другата страна на огромната полирана абаносова заседателна маса упоритият мъж, който в началото се бе възпротивил на присъствието на Лий, Ричърд Стайнър, шеф на маркетинга и разпространението, се отпусна назад в креслото си, запали си пура и се смръщи.

Безпричинно нервна, Лий кръстоса крака, като устискваше на внезапната, настоятелна потребност да отиде до тоалетната. Пръстите ѝ пригладваха несъществуващи гънки по памучната ѝ пола с кейтгринъеуейски^[2] маргаритки от любимия ѝ костюм. Косата ѝ, завързана отзад с морскосиня панделка, се лееше по гърба ѝ в стила на Алиса в страната на чудесата. Краката ѝ, стегнати около глезените в бели гривни с дантелена гарнитура и в лачени мериджейнки от черна кожа, не стигаха пода и тя трябваше да полага върховно усилие да не ги поклаща напред-назад.

Изненадана от многото живи подробности в този спомен, Лий се засуети около френските прозорци и се вторачи навън в оформения парк. Но не виждаше сложните приготовления за увеселението, които се извършваха на територията на грамадното имение; вместо това погледът ѝ се обърна навътре, вниманието ѝ бе приковано от сцената, която се разиграваше в съзнанието ѝ.

Работното съвещание беше разгорещено, дори според *огнеупорните* мерки на „Барън студиоуз“: шефовете на отдели гласно се разделиха на две по повод на откритието, че очакваният им мюзикъл „Принцът на плейбоите“ беше подписан с псевдоним, за да бъде скрит фактът, че авторът на сценария всъщност е писател, попаднал в черните списъци, след като бе отказал да назове своите червенеещи приятели пред Съда на Комитета за противоамериканска дейност^[3].

— Защо, по дяволите, никой не засече това? — изригна Джошуа.
— Как така никой не забеляза, че този Робърт Рансъм е всъщност Ричърд Райнхард?

— Рансъм винаги е бил нещо като фантом — обясни Айра Кацънбаум, отговорен за продукцията. — Сценарият дойде чрез Корбет Маршъл през главата на Уилиъм Морис. Маршъл винаги е бил ваш близък приятел. Кой би допуснал, че вмъква червен през портата на студиото!

— Вие знаете, и току-що го споменахте, че това момче никога не е развявало националното знаме — отбеляза Стайнър. — Ако не

внимава, ще свърши в Библията.

Той вдигна прошнурованото копие от копие на „Червените канали“, този позорен скашкан наръчник за артистите в черните списъци. Лий знаеше, че списъкът, публикуван от бивши агенти на ФБР и от консервативни бизнесмени, които се бяха обединили в организация, наречена AWARE^[4], беше актуализиран всяка седмица, понякога — дори всеки ден. Буквално миналата седмица тя слезе до търговския център да купи подарък за рождения ден на майка си и трябваше да си пробива път през навалищата пред вестникарския щанд на Холивуд анд Вайн, наредена за последното издание.

— Казвам — продължи Стайнър, — засега да върнем проклетото нещо на рафта и да се опитаме да го промушим в няколко забутани киносалона някъде през февруари или през март.

— Ти да не би да желаеш преждевременна смърт? — не се съгласи Кацънбаум. — Да го промушим незабелязано тук-там, е сигурен начин да го убием.

— Този филм има данни за Оскар — оспори Нормън Ливай. — Ако го спечели и Хеда Хопър подуши кой е написал сценария, също можем направо да затворим студиото. — Забележката на Ливай показваше, че той е твърдо в лагера на Стайнър. — По дяволите, Райнхард няма да е първият комуния, чиято кариера ще е обстрелвана от онова настоятелство. Защо да го оставяме да повлече студиото след себе си?

— Маmicата им на Хопър, на Маккарти и на крантите, които са обяздили! — пламна от яд засегнатият Кацънбаум; той се загледа в Лий. — О-па! Извинявай за лошия език, скъпа.

Лий кимна, разбрала, че една от причините мъжете да не я искат на съвещанието, бе усещането, че няма да могат да попържат в нейно присъствие. Като че ли не бе чувала вече най-лошото по време на честите тиради на баща си!

Спорът продължи. Докато часовете течаха, Лий ни веднъж не шавна в креслото си. Напротив, седеше изопната, с длани прибрани в скута, и наблюдаваше ставащото омаяна.

Тя, естествено, знаеше за черния списък. Беше гледала в потрес, когато телевизионните новини показаха как *Холивудските Десет* бяха отведени в затвора заради това, че са отказали да заявят дали са комунисти и да посочат други имена. Тя познаваше тези хора; те бяха

идвали на гости в бащиния ѝ дом, бяха ѝ носили подаръци за рождените дни и всеки път, когато ги посещаваше, Ричърд Райнхард идваше с нов фокус, който да ѝ покаже. Буквално миналия месец той накара един сребърен долар^[5] да изчезне зад ухото ѝ. После го накара да се появи отново и ѝ го подари срещу една целувка. Ако такива хора можеха да отидат в затвора, тогава кой беше в безопасност?

Някак незабелязано, тъй както никой не обръщаше внимание, думата *терор* бе станала холивудска парола. Дори сега в сърцето на Лий бе загнезден страхът, че сенаторът Маккарти може да прати баща ѝ в затвора. Мрачен страховит затвор — обобщен образ на всички пандизи от филмите, които бе гледала.

Когато изглеждаше, че са стигнали до задънена улица, Стайнър, раздразнен от неспособността си да повлияе на опонентите си, неочаквано се обърна към Лий:

— И така, какво мислиш ти? — намръщи се той над остатъка от черната си пура.

Изненадана, че нейното присъствие внезапно бе зачетено, Лий примигна като кукумявка:

— Аз ли?

— Щом си достатъчно голяма, за да си тук, значи си достатъчно голяма, за да имаш мнение.

Той погледна към другите, очите му светнаха при тази единствена проява на чувството му за хумор до този момент.

— Лий е тук само като наблюдател — вметна Джошуа.

— Хайде, Джош — възпротиви се Стайнър, — ако детето наистина един ден ще управлява това място, би могъл да я оставиш поне да нагази във водата!

Джошуа я изгледа продължително:

— Добре, принцесо — реши се той. — Защо не споделиш с тези джентълмени какво ми каза, докато карахме към студиото тази сутрин?

Едно беше да говори по работа с баща си, сама в колата, а съвсем друго — да огласи изцяло своето мнение пред тази група възрастни, които я оглеждаха със смесица от добронамерено снизхождение и издайническо пренебрежение. Тя отърка длани в диплите на полата си, като се чудеше как може една леденостудена кожа да е толкова запотена.

— „Принцът на плейбоите“ е чудесен филм — започна тя, като се запъваше, втренчена в баща си за подкрепа; Джошуа ѝ кимна окуражително. — В него има всичко, което зрителите обичат: великолепна партитура, романтична фабула, приключение, любовен роман...

— Кажи им го, скъпа! — подхвърли Кацънбаум с мощен, боботещ глас, който издаваше бруклинския му произход; той се ухили на Лий и открито ѝ намигна.

При тази явна демонстрация на подкрепа, Лий се изнерви:

— Мисля, че ще е грешка да го погребем.

— Да не би да имаш нещо против твоя старец, момиченце? — попита Стайнър. — Да не искаш да го видиш как свършва в кафеза?

Ужасният мъж говореше като някой от филмовите герои на Джеймс Кагни^[6]. Лий го мразеше.

— Разбира се, че не — отвърна тя с хладнокръвие, зад което другите по-късно щяха да разпознават овладян гняв.

— Добре, ти сигурно си искала да ме подведеш — тръсна плешивата си глава Стайнър със зле прикрито презрение. — Защо просто не се съгласим да сурнем филма в няколко малки градски киносалона през февруари и да видим колко от разходите ще покрием?

— Почакайте минутка. — Джош Милър, отговорен за овладяването на чуждестранните пазари, не беше проронил и дума по време на разгорещеното съвещание. — Защо не оставим малкото момиче да обясни своите доводи?

Когато погледите им се срещнаха, сините му очи я гледаха мило.

Лий пое дълбоко въздух. В стомаха ѝ гигантски пеперуди пляскаха крила, а краката ѝ така силно се тресяха, сякаш никога нямаше да може да се изправи на тях. Тя притисна здраво длани под плота на масата и си напомни, че тази сутрин баща ѝ, изглежда, най-искрено бе харесал идеите ѝ.

— „Барън студиоуз“ е натрупало много пари с филми, в които добрите се борят с лошите. — Тя повтаряше думи на баща си, които бе чувала от него неведнъж, с висок, чист глас, който само леко потреперваше. — Във всичките ни филми добрият побеждава и тогава няма зрител, който да не се радва — говореше Лий и започваше да набира сили. — Виждала съм го да се случва много пъти. Ето, дори миналата седмица в „Граумън“. И тъй като сенаторът Маккарти е по-

гаден, от който и да е разбойник в нашите филми, може би, ако му се противопоставим, хората ще решат, че „Барън студиоуз“ е от добрите.

Тя огледа мъжете около масата, да види какъв е отзвукът. Картината на кимащи глави ѝ даде така нужния прилив на увереност.

Последва дълъг миг на умислено мълчание.

— Знаете ли — смотолеви Нормън Ливай, — тази идея хич не е за изхвърляне.

— На чия страна си в крайна сметка? — подскочи Стайнър, ядосан, че един от подкрепящите го ненадейно напуска отбора.

— На страната на студиото — отговори Ливай. — А това, което казва малката госпожица, е разумно. Та какво, ако се заприказва за истинската самоличност на Рансъм? Може би на хората в Тоупийка и Пиория им е писнало от Маккарти, колкото и на нас. Може би те ще погледнат на „Барън студиоуз“ като на бастион на истината и на светлината в това тъмно море от инсинуации и заплахи!

— Здравата можем да се измокрим! — натърти Стайнър. — По дяволите, номер като този може да ни изправи пред Комитета!

— Дядо и татко винаги са казвали, че „Барън студиоуз“ не се води със стадото.

Като изрази така сбито мнението си, Лий се отпусна назад и се зарея, обзета от заразително стимулиращо усещане, докато аргументите ставаха все по-жлъчни. Тя беше деветгодишна и току-що бе опитала вкуса на властта. Харесваше ѝ.

Час по-късно, когато димът се бе разсеял, петимата шефове на отдели в „Барън студиоуз“ бяха гласували, четирима срещу един, да се приеме предложението на малката госпожица.

„Принцът на плейбоите“ по-сетне спечели Оскар, както и предричаха. Хеда Хопър, винаги бдителна в издирването на комунисти, скрити зад екраните на Тинсълтаун^[7], междувременно успя да разкрие истинската самоличност на сценариста и играта на отгатване стана новина от първите страници, докато не бе заменена от случая с една чернокожа жена в Монтгомъри, Алабама, която бе отказала да отстъпи мястото си в автобуса на бял мъж.

Ако американците бяха объркани и разделени от това, което ставаше в Юга, те като че ли бяха единодушни в мнението си за отказа на „Барън студиоуз“ да превие гръб пред позорния черен списък. Те

показваха одобрението си на касите, като осигуриха на Барън безпрецедентна печалба през четвъртото тримесечие.

И в град, в който гениите бяха явление, толкова обичайно, колкото и старлетките^[8], репутацията на Лий Барън като детето-чудо на Холивуд се понесе като легенда.

Но в онзи миг Лий не знаеше до какво ще доведе в бъдеще този тогавашен далечен следобед. Усещаше само, че баща ѝ е горд с нея. Като награда за пълноценното ѝ представяне, той я заведе до вълнолома на Санта Моника, където се качиха на въртележката. Яхнала лъскав бял кон, накипрен с блестяща средновековна броня, Лий се отпусна върху гърдите на Джошуа, отдадена на дрезгавата музика на латерната, на соления океански бриз и на силната, успокояваща прегръдка на баща си.

— Какво ще каже моята принцеса за малко сладолед? — попита Джошуа, след като се бяха возили на въртележката три пъти.

— Нани не ми дава да ям сладолед след пет часа. Тя казва, че ми разваля вечерята.

— Нани е скръндза.

Джошуа вдигна кискащата се Лий на раменете си и закрачи към продавача, който си бе спретнал магазинче под един яркочервено-бял чадър.

Странно, какви неща си спомня човек, мислеше си сега Лий, докато наблюдаваше как Дейвид Томас наглежда аранжирането на своите цветя под градинската тента. Тези образи от нейното детство бяха изникнали неканени в съзнанието ѝ много, много по-късно, като сцени от забравен филм. Някои бяха ясни, други — мъгляви. Но всички бяха останали спотаени в паметта ѝ до това лято.

— Татко си взе ванилов — пошушна си тя. — А аз — ягодов. И всеки близваше от сладоледа на другия. И сетне се смяхме, и татко ме притисна и ми каза колко се гордее с мен, и после отидохме... къде?

Живата картина избледня, забулена от сенките на времето.

Макар да се напрегна колкото можеше, Лий не успя да улови спомена отново.

По причина, която не можа да разгадае, през този най-горещ ден на годината Лий започна да трепери.

-
- [1] Игра на думи: името Барън в превод означава барон. — Б.пр. ↑
- [2] Кейт Грийнъуей (1846–1901) — английска художничка, известна с детските си илюстрации. — Б.пр. ↑
- [3] Става дума за времето на маккартизма (50-те години), когато по инициатива на сенатора Джоузеф Маккарти видни американски интелектуалци са обвинени в симпатии към комунизма, отнет им е достъпът до любимата работа или са тикнати в затвора след режисирани публични процеси. — Б.пр. ↑
- [4] Абревиатурата образува думата НАЩРЕК. — Б.пр. ↑
- [5] Стара еднодоларова монета, която отдавна е извън обращение, но се колекционира заради голямото съдържание на сребро в нея. — Б.пр. ↑
- [6] Джеймс Кагни (1904–1986) — американски киноактьор, чиито гангстерски роли олицетворяват този типаж. — Б.пр. ↑
- [7] Тинсълтаун — шеговито название на Холивуд; от tinsel — сърма; празен, външен блясък, и town — град. — Б.пр. ↑
- [8] Старлетка (умалително от star — звезда) — дребна, неуспяла звезда или кандидат-звезда без покритие. — Б.пр. ↑

3.

На Джошуа Барън не му беше до увеселения.

Полетът му от Лас Вегас бе отложен заради неработещ уред за отчитане на горивото в изтребителя на студиото. Той пристигна в Лос Анджелис тъкмо за да се насади на следобедния трафик на път за студиото, и едва се бе добрал накрая до кабинета си, когато Корбет Маршъл му звънна с нов списък от изисквания на една от новонашумелите холивудски звезди. И отгоре на всичко, някакъв републиканец от проклетата Гилдия на американските писатели имаше нахалството да го заплашва със стачка.

— Негодниците се опитват да ме поставят на колене — мърмореше Джошуа, докато вървеше към поршето, паркирано на запазеното си място.

Съседното място за паркиране, отредено за Лий, беше пусто, което подсказваше, че си е тръгнала към къщи рано, за да се пригответи за увеселението. Джошуа се надяваше, че тя е овладяла положението; вече не знаеше колко грижи може да смели стомахът му за един ден.

— Те знаят много добре, че една стачка ще закопае студиото — продължи да говори на себе си той. — И тогава къде ще отидат всичките тези гадни префърцунени писателчета?

Джошуа Барън предполагаше, че сценаристите са в същата дяволска лига като актьорите и редакторите. Той ненавиждаше цялата алчна пасмина.

Когато охраната подвикна весело *лека нощ*, докато Джошуа излизаше през портите, в отговор той смогна само да помахва отсъстващо с ръка. Вече караше поршето на запад по Сънсет булевард, когато се сети за указанията на Лий да прати поздрав за рождения ден на старчето. Едва тази сутрин тя звънна в хотела да му напомни за шейсет и петия рожден ден на Хари Потър.

Шейсет и пет годишен. Само с пет години повече от него. Божичко, и той ли щеше да изглежда толкова западнал и безцветен?

Спрял пред червения светофар на кръстовището между Сънсет булевард и Ла Сиенега, където през безоблачните дни човек можеше да види един от най-необозримите изгледи, които Лос Анджелис можеше да предложи, Джошуа поизследва преценяващо отражението си в огледалото за обратно виждане. Гъстата му бяла коса беше нещо оформена от личния му фризьор, който идваше в кантората всеки четвъртък следобед. Цветът на кожата му беше реквизитния за Холивуд бронз, придобит през следобедите, прекарани на тенис кортовете или на голф игрищата край кьнтри клуба Хилкрест. Макар неясна мрежа от бръчки да обрамчваше очите му, предпазени от тъмни очила Ферари, жените все го уверяваха, че бръчките прибавят към чертите му по-скоро характерност, нежели възраст. Признато суетен мъж, Джошуа си беше избрал да им вярва. Все пак той премахна пухкавите торбички под очите си миналата година при най-скъпия пластичен хирург в Бевърли Хилс. Неимоверните пари за операцията обаче се оправдаха до последното пени; тя го подмлади с поне десет години.

В тази златоносна филмова индустрия, в място, населено с поне един пластичен хирург на четири и половина жилищни блока, беше повеля хората от двете страни на камерата да изглеждат млади. Жизнени. Джошуа отлично знаеше, че Холивуд е изграден върху въображението и илюзиите. Обликът беше всичко: здравият вид се равняваше на успешен бизнес.

Бизнес. Невидима ръка разбърка стомаха му. Като посегна към джоба на своята бяла-беленичка копринена риза, Джошуа измъкна опаковка „Роулейдз“ и хвърли две хапчета против киселини в устата си. Докато хрускаше тебеширените таблетки, той се замисли, че ако нещата не се оправят, и то скоро, той, иска или не, ще почне да купува гадните хапове с кашони.

Питаше се дали Хари Потър има язва и реши, че вероятно няма. Какво толкова стресово може да има в това, да седиш в бърлога с климатик, да отмяташ имена по списък и да гледаш мачовете на „Доджърс“ на портативен телевизор? Потър, нает от Уолтър Барън, бащата на Джошуа, бе дошъл да работи в „Барън студиоуз“ преди четиридесет и пет години — десетилетие, след като Уолтър бе основал студиото.

Като прилагаше тактика, обикновено използвана от разбойническите барони по Източното крайбрежие, Уолтър саморъчно

измъкна властта от една слабо сплотена група мълчаливи кино производители и превърна новото предприятие в най-голямото, най-печелившо филмово студио в Америка. В света.

Невинаги беше лесно, размишляваше Джошуа. Докато превземаше зелените хълмове, надвесени над Лос Анджелис, Джошуа си спомни мрачните дни през четиридесетте. Студиото бе загубило повечето от водещите си творци във въоръжените сили и макар че те продължиха да правят документални военни филми, профсъюзните беладжии се бяха заяли с печалбите от тях. Тогава, сякаш си нямаха достатъчно грижи, през четиридесет и шеста, един британски филм — Хенри Пети на Оливие — бе номиниран за Оскар и наложи британската школа — костюми, кинематография, и дори произношение — като висша мода. Бентовете се отпусиха. Скоро след това, покрай британските, Академията започна да номинира също френски и италиански филми. Когато чуждестранни филми спечелиха четири Оскара през четиридесет и седма, американските студиа едва не получиха колективен сърдечен удар.

Последвалият приток на чуждестранни филми се оказа такава заплаха, че през 1948 година главите на всичките шест най-големи холивудски студиа — „Уорнър брадърс“, „Парамаунт“, „Метро Голдуин Майер“, „Туентийт сентъри Фокс“, „RKO“ и „Барън студиоуз“ — се съюзиха за първи път от кризата за работна ръка през тридесетте и гласуваха да оттеглят спонсорирането на Академичните награди.

Точно по времето на тези неуредици Уолтър бе изумувал последния си план, за да задържи студиото на повърхността. Той инструктира сина си да се позавърти около дъщерята на Йенс Елдринг, норвежец, израснал в Сан Франсиско като корабен магнат и финансист. Джошуа, който се радваше на сладостно съществуване като плейбой и престолонаследник на „Барън студиоуз“, не припираше да се задомява. А дори да искаше, Сигни Елдринг едва ли щеше да е първата, която да предпочете за жена.

Все още неомъжена на трийсет, Сигни беше висока и болезнено кльощава, със сприхав език, който дълги години бе обезкуражавал не един ухажор. Но Джошуа не беше някакъв си редови, лесен за отрязване Ромео; той беше мъж с мисия. Да спаси „Барън студиоуз“, каквото и да му струва това.

Две седмици след първата им среща, Джошуа ѝ направи предложение с искрящ десеткаратов диамантен пръстен от платина, инкрустиран със смарагди от Картие. Парите за екстравагантния къс карбонизиран камък бяха от рекламния бюджет на „Барън студиоуз“.

Както се оказа, нямаше защо Уолтър и Джошуа да се тревожат за така рисковано изхарчения си ценен капитал. Сигни, винаги прагматична, осъзна, че мъжът, седнал срещу нея на отрупаната със свещници маса, е последната ѝ възможност да избегне доживотната игра на милото лелче за безчетните си племенници и племеннички. След като го накара да почака до другата сутрин, тя прие предложението на Джошуа.

Когато дванайсет седмици по-късно Джошуа Барън даде клетва на своята сдържана, облечена в дрехи на Диор булка, повечето от гостите, поканени на претрупаната брачна церемония, разбраха, че са свидетели повече на сливане на капитали, отколкото на бракосъчетание. На екстравагантната сватбена вечеря, която мина всред златолистното великолепие на балната зала в хотел Балтимор, Йенс Елдринг, успокоен, че най-сетне е омъжил щерка си, даде на новия си зет чек за повече от десет милиона долара и успешно избави „Барън студиоуз“ от хищните челюсти на банкрута.

Сега, след трийсет години, щом измъкна спортната кола на криволичеция път за своето имение Каниън драйв, Джошуа установи, че желае отговорът на сегашната му финансова дилема да би могъл да се реши с подобна експедитивност.

4.

Искряща Бакара, блестящи Лимож^[1]. Парфюми — с аромат на цветя, пикантни, ориенталски, екзотични и различни като жените, които разпръскваха благоуханията им наоколо — се смесваха със сини облачета тютюнев дим и със сладникавия аромат на момини сълзи. Дворът, осветен с меко проблясващи фенери, беше като разцъфнал: червени петури на бугенвиллии, които свършваха с оранжеви орлови нокти — по право, като най-яркоцветни, докато кремавият хибискус добавяше някаква изящност към постилките от буйни цветове. Изпод весело раираната градинска тента разкошни букети от пролетни цветя в кристални вази бяха отрупвани от съответни охкания и ахкания, тъй като всички присъстващи бяха единопдушни, че този път Дейвид Томас е надминал себе си.

Дамаска — безкрайни метри — беше затрупана с красиво щамповани подноси от модното блестящо сребро. Високи, дългостеблени кристални чаши улавяха светлината и я разбиваха на хиляди блещукащи дъги. Покритата маса удържаше под тежестта на обилен асортимент ястия, красиво поднесени във вид на подредени натюрморти.

Розови филийки агнешко с вейки мокриш бяха положени в порцеланови чинии Ройъл Копенхаген със златен кант. Вездесъщото козе месо лежеше в ложе от навити тъмнозелени спаначни листа. Имаше тънки кръгчета опушена змиорка върху бриош, квадратчета тъмнорозова съомга, намазани леко с лъскав черен ирански хайвер и лютив пастет, щедро разстлан върху кръгчета препечени италиански хлебчета.

В далечния край на масата бяха сладкарските изкушения — бухнали пасти, разположени около полят с коняк крем, и лешникова торта, пластове целувки, слепени с маслен крем и покрити със спирали от швейцарски шоколад. Шампанското се лееше неспирно, лалеподобните чаши на гостите отново и отново се пълнеха от загорели млади мъже с официално черно облекло.

В разточителната, облицована в коприна обител, на концертната зала, сложните мелодии барокова музика, изпълнявана от струнен квартет на Холивудския симфоничен оркестър, пригласяха на непрестанно жужащите разговори, докато отвън влудяващ рок ритъм думкаше немилостиво в уханния нощен въздух.

В тон с атмосферата и с храната, и гостите притежаваха подчертано проявен калифорнийски усет. Мъжете бяха облечени подходящо, макар и скъпо, жените — не по-евтино, но по-пищно, в дълги рокли от Норел, Холстън, Ив Сен Лоран и Живанши^[2]. Както винаги, разговорите се въртяха единствено около киноиндустрията.

Онези американци, които неблагоприятно оставаха извън кино колонията, всекидневно раздухваха слухове, например че ЦРУ е дирижирала миналия месец взлома в щаба на демократите във вашингтонския хотел Уотъргейт^[3], акълът на Марта Мичъл (или неговата липса) осигуряваше сочен коктейл от купонни сплетни и всички от Сиатъл до Сарасота чакаха да видят колко време ще му трябва на Джордж Макгъвърн да изхвърли Томас Ийгълтън от лотарията, след като в печата се прокраднаха вести за хоспитализирането на Ийгълтън под грижите на психиатри (завършило с електрошокова терапия!). Дългото горещо лято на 1972 година не се състоеше само от клюки за интриги, но в това затворено, светско общество от значение бяха само нещата около производството на филми. Ако налучка подходящото превозно средство, човек можеше да изхвърчи като светеща комета и да стане най-ярката звезда на холивудския небосклон. Едно погрешно движение, и агентите по набиране на актьори ще забравят името ви, оберкелнерът на „Чейзънс“ внезапно ще доведе нови хора да седят на масата ви, а продуцентите, които само седмица преди това са се катерили по главите си, за да уредят сделка с вас, ще са твърде заети, че да дойдат до телефона.

И това щеше да е нищо, ако не беше напрегнато-състезателната атмосфера. Играта беше за власт. И увеселения като това бяха игралното поле:

— Повярвай ми, скъпа моя, един поглед — и ще се молиш да му дадеш роля в новия си проект. Той е един рус Ал Пачино...

— ... една тъмнокоса Каръл Линли.

— ... един млад Питър О'Тул.

— ... една по-висока Шърли Маклейн.

— ... един по-нисък Рок Хъдсън.

С годините имената се сменяха, но играта си оставаше същата.

Матю бе работил на бара край басейна трийсетина минути, когато я видя. Впрочем първо я чу. Съставът, „Сюисайд експрес“, си отдъхваше и нейният смях прозвънна всред внезапната тишина. Като потърси притежателя на музикалния глас, той я видя да стои между двама актьори, явно развеселена от нещо, което единият от мъжете току-що бе казал.

В първия миг Матю не разпозна видението с бяла копринена гръцка туника и с ромонлива, сребротъкана коса. Но после нейните меки сиви очи срещнаха неговите и той проумя, че тази сирена, която имаше лице като на някой от ангелите на Ботичели, е далеч от секретарката, за която в началото я бе взел. Веждите му се повдигнаха само с части от милиметъра, когато разбра грешката си. Отговорът на Лий беше неясна, загадъчна усмивка.

Сервитър с черно официално сако пристигна с празен поднос и поръчки за питиета; Матю се съсредоточи в забъркването на кана от ледени маргарити^[4]. Следващия път, когато вдигна очи, тя бе изчезнала.

Тина беше седнала до мъжа си в неговия златист ролс-ройс корнийш със *суетен* номер^[5], който гласеше ДЕЛА. Намираха се всред дълга редица от лимузини, които пълзяха нагоре по криволичещия път.

— Казах ли ти, че изглеждаш прелестно тази вечер? — попита Корбет Маршъл.

— Каза го, но това едва ли ще те спре да го повтаряш отново и отново — отвърна Тина с признателна усмивка.

Наясно, че тези ярки цветове допълваха светломаслинения цвят на кожата ѝ, тя бе облякла за забавата прилепнала копринена рокля от Пучи на крещящо розови и виолетови заврънкулки. Червеникаво-сини чорапи разкриваха краката ѝ в най-благоприятна светлина; това правеха и пурпурните гръцки сандали с техните токове като небостъргачи.

За жена, чийто бой едва достигаше 156 сантиметра, Тина имаше учудващо дълги крака. Често чуваха съпругът ѝ да заявява, че тялото на Тина се състои главно от крака и цици. Кое то, изглежда, извънредно

много радваше Корбет. Високият, красив, посивяващ около слепоочията агент беше аномалия в Холивуд — един от малцината съпрузи, които не се заиграваха с други жени.

— О, боже, не мога да повярвам! — изсумтя Тина.

Корбет положи дясната си ръка върху стегнатото ѝ бедро. Господи, как обичаше краката на тази жена! Обичаше да ги гледа, да ги докосва, да ги вкусва, а особено обичаше начина, по който ги усещаше увити около слабините си...

— Какво има? — попита той някак разсеяно, като почувства тялото му да се стяга в отговор на сексуалните му помисли. Петнайсет години, а тя все още го възбуждаше. Тази жена сигурно беше магьосница. Или вещица.

— Виждаш ли жената, която ей сега слезе от онази лимузина четири коли пред нас?

Корбет погълна с очи грамадната особа, облечена в обемно накипрен с мъниста червено-златист кафтан. Диаманти кичеха ушите ѝ, врата ѝ, китките ѝ, пръстите ѝ. От източената бяла лимузина зад нея се провря навън млад мъж, който можеше да ѝ бъде внук, с аферистки спортен костюм от кремава коприна. Тесните му панталони бяха широко разкроени, ризата му с лавандулови шарки беше разкопчана до кръста.

— Тая, дете прилича на Моби Дик на сухо?

— Това е тя — мрачно се съгласи Тина: — Мисис Едит Халъдей, от свръх мултимилиардерите Далас Халъдейз.

Корбет повдигна тъмната си вежда:

— Тази ли е сърдлата, която те мота по целия град днес?

— От плът и кръв.

И то с каква плът! Цели акри плът...

— Светът е малък — промърмори той замислено. — Това май не ще да е мистър Халъдей.

— Едва ли. Старикът Халъдей е към седемдесетте, плешив като топка за билиард под двестадоларовата си каубойска шапка Стетсън и целият във валма от дим на пура. — Широките кафяви очи на Тина, оброчени от прилизана тъмна коса, оформена в модна геометрична прическа а ла Видал Сасун, станаха замислени. — Те са в Калифорния само от няколко дена; чудя се как е успяла да си издейства покана за този купон.

— Може богаташчето съпруг да се е уморило от петролните кладенци и да иска да си купи филмово студио.

— Е, ако е така, а аз се съмнявам, той си губи времето с „Барън студиоуз“. Джошуа никога не би разпродад.

— Парите имат качеството да са много мощен мотиватор.

— Говориш като истински филмов агент. Джош има повече пари от Господа. Освен това, всички знаят, че той тимари Лий да поеме работата.

— Да се надяваме, че усилията му не са напразни.

— Знам, че е млада, но е невероятно умна. И има вроден нюх за този бизнес. До времето, когато Джош ще поиска да отстъпи ръководството, Лий ще бъде напълно в състояние да продължи семейната традиция.

Корбет не бе изненадан от неприкритата подкрепа за по-голямата дъщеря на Джошуа, която тонът на Тина издаваше. Лий беше дете, когато той за първи път бе завел младата си булка в къщата на Барън. На десет години, с широки, строги сиви очи и важно държане, при което на Тина, както тя сама си призна по-късно, ѝ се бе приискало мигом да притисне малкото момиче в прегръдките си още там, на място. Вместо това Тина само бе стиснала мъничката протегнатата ръка и бе изказала желанието си да бъдат приятелки. Нещо, което, тя усещаше, липсва на Лий Барън. Много.

През юношеството на Лий Тина заместваше някак си майка ѝ, като я даряваше с любовта и подкрепата, които ледената Сигни Барън, изглежда, не можеше — или не искаше — да даде. След смъртта на Сигни връзката между кротката млада наследничка и прямата посредничка на недвижими имоти стана дори по-силна.

— Изобщо не се съмнявам, че тя ще е способна да замести блестящия си татко... и дядо... когато му дойде времето — призна той. — Само се надявам, че дотогава ще има студио, което тя да оглави.

— Значи слуховете за финансовите затруднения на „Барън студиоуз“ са верни?

— Според Джошуа са имали тежка година, но всичко, от което имат нужда, е един наистина силен двигател, който да ги върне на пистата. — Той помълча. — Нещо като „Опасен“.

„Опасен“ беше покъртителен роман на един от по-неизвестните клиенти на Корбет. Историята за някакъв терористичен водач на

харизматичен култ, който отвлича наследничка само за да се влюби в нея, и тя — в него, беше толкова притегателна, че Тина я бе изгълтала на един дъх. Макар „Опасен“ да беше далечен отглас на епосите, които задълго бяха запазеният знак на „Барън студиоуз“, Джошуа бе набелязал творбата, мигновено препращайки проекта към Лий, която безпрекословно бе наложила, на първо място, придобиването на права над книгата. Това беше преди три години. Толкова време Лий не успяваше да доведе проекта до екран.

— Ако изобщо има филм, който да изправи на крака едно студио, това е „Опасен“ — съгласи се Тина. — Прелестен роман.

— Знам. Проблемът е, че хората с пари в този град не четат нищо друго, освен списание Върайъти и финансови отчети. Интересува ги само салдото. И имат навика да се нервират, когато се опиташ да скалъпиш проект без участието на звезди.

— Да разбирам ли, че Лий все още настоява двете главни роли да се играят от неизвестни лица?

— Разбира се. Ти не по-зле от мен знаеш, че Лий съперничи достойно на дядо си, когато стане дума за тази упорита Барънова непреклонност — отвърна той с раздражение. — Тя пробва целия град за ролите на Марилин Корнел и Райдър Лонг — знам го със сигурност, понеже самият аз ѝ пращах повечето от тях — и все още не е намерила двата типажа.

Тина бе живяла със съпруга си достатъчно дълго, за да разбира кога той има нещо наум. Нещо, което не изричаше.

— И?

— Смятам да предложа на Джош да пробва Мариса.

— Шегуваш се!

— Никак дори. Нали видя как взе ума на всички миналия месец с изпълнението си в „Автобусна спирка“...

— Скъпи, това е велика роля; с нея всяка субретна актриса може да изглежда добре. Пък и мога ли да отбележа, че тук си говорим за едно средношколско представление!

— От средното училище в Бевърли Хилс са излезли много звезди. И за твое сведение, Лий взе, че хареса идеята Мариса да изиграе ролята.

— Сериозно?

— Е, трябваше малко време да я смели — призна неохотно той. — Но тази сутрин ми се обади да ми каже, че след като е препрочела романа — между другото, два пъти — смята, че ще бъде добър удар.

Осъзнала, че мъжът ѝ говори сериозно, Тина се размисли над изненадващото му изявление. Ролята на разглезената наследничка, превърната от любовта в терористка, щеше да е добра. Можеше дори да спечели Оскар за младата жена, ощастлива с ролята. Но, и това беше дори по-важно, тя можеше да означава утвърждаването ѝ като звезда. Тина знаеше всичко за актьорските амбиции на Мариса. Само преди седмица Корбет се бе върнал вкъщи със забележителния разказ за момичето, което се появило в кабинета му само по обувки на високи токчета, с дръзка, опасна усмивка и с бяло палто от норки. Той мигновено станал да поздрави непълнолетната дъщеря на най-стария си приятел, когато Мариса се измъкнала от палтото, метнала го драматично на обсънския килим и казала: *Какво има, чичо Корбет? Никога ли не си се чукал върху норка преди?*

Все още потресен от сблъсъка преди няколко часа, Корбет бе уверил Тина, че някак е успял да убеди Мариса да си сложи отново палтото и да я отпрати бързо-бързо от кабинета си. Макар да беше бясна от сексуално нахаканото девойче, което се бе опитало да прелъсти съпруга ѝ, Тина в действителност не бе изненадана от разказа на Корбет. В края на краищата Мариса бе решена да успее в един град, където приказките за хубави млади старлетки, които се издигат до върха, легнали по гръб, бяха безчет; за беда и по него време продължаваха да се носят достатъчно подобни истории за бърз успех, които да накарат една млада жена, готова да даде тялото си срещу участие във филм, да си помисли, че идеята е привлекателна.

— Джош никога няма да разреши — пророкува Тина. — Всички знаят, че той е смъртно настроен против това Мариса да стане актриса.

— Знам — въздъхна безпомощно Корбет, докато приближаваха прислужващия на паркинга. — Но мисълта това момиче да е моя клиентка, ми харесва. С десет процента от потенциалните ѝ заплатки ще можем да си купим онзи остров в Карибието, за който все говориш, че ти се ще един ден да се оттеглим там.

Тина не отговори. Нямаше нужда. Едно от малкото общи неща, които тя и Корбет имаха, беше фактът, че и двамата са неизлечими работохолици.

Служителят на паркинга, с великолепно синя тениска, шампована с короната-емблема на „Барън студиоуз“, очевидно беше безработен актьор. Развятата му руса коса беше нещо раирана със слънчеви ивици, зъбите му, като от реклама за паста, бяха облечени и Тина не се и съмняваше, че има задължителния за цял Холивуд тен. Беше безусловно прекрасен. Но същевременно приличаше на всеки свой връстник в града; хвърли сопа на плажа Малибу и ще удариш поне дузина такива.

Не за първи път Тина Маршъл — по баща Тереза Салерно — благодареше на Бога, че младежката ѝ мечта да стане актриса не се бе осъществила.

Джеф Мартин беше в стихията си. Скъпо, готино ядене и най-хубавите пиленца в града. Всичко би било идеално, ако не беше непрестанно жалващият се голям бял кит, увиснал на ръката му. От мига, в който взе Едит Халъдей от розовия като фламинго хотел Бевърли Хилс, вечерта се бе превърнала в един дълъг хленч.

Шампанското, с което компанията бе заредила лимузината, било домашно, самата лимузина не била достатъчно дълга; трябвало да чакат на опашка за достъп до купона; как така той не я представял на всички филмови звезди; защо не ѝ донесъл нещо за пиене, храна, да потанцува с нея? Отново и отново го изкушаваше мисълта да бутне тлъстата кучка в басейна, да я види как потъва и си остава там.

Отдихът дойде, когато влязоха в концертната зала. Като разпозна мигновено бармана, Джеф остави обкиченото с диаманти чудовище умело да досажда на някакъв продуцент от „Уорнър брадърс“ с приказки за напразното търсене на подходяща къща, докато той си проправяше път към барчето.

Джеф нетърпеливо очакваше един претенциозен паркетен идол и неговата явно наета за вечерта руса бомба да решат какво искат: водка с мартини или коктейл Манхатън. Накрая те напуснаха с мартинита в ръка.

— Хей, човече — каза той. — Отчаяно се нуждая от успокоителни. Имаш ли Нембютъл или Куелюдз?

Барманът се огледа наоколо.

— Съжалявам, приятел, но ти не по-зле от мен знаеш, че на купони като този обикновено вървят кока и трева^[6].

— Мамка му! — изръмжа Джеф и погледна назад към кита.

— Ще измислим нещо — кимна барманът. — Наистина имам Ноктек, който си пазех за един специален случай. — Ноктек беше търговското име на успокоителното *хлорхидрат*; смесването на хлорхидрат и алкохол беше с лошата слава на *Мики фин*^[7]. — Мога да ти го отстъпя за десетачка.

Цената беше пладнешки обир, но Джеф бързаше твърде много, за да губи време в пазарлъци.

— Пито-платено.

Той плати за оранжевото топче с част от парите за харчене, които Патси му бе дала следобед. Никой не забеляза как тайно разтвори капсулата в розово-пенестата ягодова маргарита.

Докато пресичаше залата, с поддържано в ръка питие, Джеф Мартин се усмихваше.

[1] Лимож — град във Франция, където се произвеждат изящни и скъпи чаши, чинии и пр. — Б.пр. ↑

[2] Световноизвестни дизайнери на облекло. — Б.пр. ↑

[3] Става дума за знаменитата едноименна афера, която свали от власт президента Ричард Никсън, след като се установи, че с негово знание и одобрение Републиканската партия е заложила подслушвателни устройства в щаба на демократите по време на президентската кампания. — Б.пр. ↑

[4] Margarita — алкохолно питие, което се състои от текила и лимонов, липов или друг сок, което обикновено се поднася в чаши със сол по ръба. — Б.пр. ↑

[5] Vanity plate (букв. суетен номер на кола) — табелки е автомобилни номера, за които собственикът на колата е платил, та буквите върху тях да изписват желана от него дума. — Б.пр. ↑

[6] Кока и трева — съответно умалително и нарицателно за кокаин и марихуана. — Б.пр. ↑

[7] Мики фин — комбинация от наркотик и алкохолно питие, която довежда до загуба на съзнанието. — Б.пр. ↑

5.

Тина Маршъл беше неоспоримата кралица на холивудската игра *кой ще продаде пръв*. В град, опозорен от очебийното свръх потребление, четиридесет и пет годишната спецка по недвижими имоти търгуваше с парцели като ласвегаски тарикат, който размесва тесте карти в дирене на асо. Слуховете неизменно играеха ключова роля в нейните успехи; чуеше ли, че някоя актриса е подписала договор за касов филм, Тина ѝ пращаше бутилка шампанско Дом Периньон ведно с бележчица, която гласеше, че тя разполага с *просто идеалната къща* за важния нов имидж на актрисата.

Отменянето на един сериал ѝ спечели покана на домашно приготвен обяд. Тъй като филмовата общност беше много суеверна, провалът се приемаше за заразителен, което бе докарало нещата дотам, към нещастната бивша звезда да се отнасят като към парий. Всички, освен Тина Маршъл.

По време на обичайната, дружеска трапеза с лингуини^[1], салата от авокадо и пивко шардоне Нейпа вали, тя подхвърли, че току-що е вписала в тефтерите си най-симпатичното бунгало в Бевърли Хилс, чийто нетърпелив собственик отчаяно иска да го продаде. Преди да поднесат десерта, безработният актьор беше убеден, че всъщност ще направи добра сделка, ако се премести в по-малка, по-лесна за поддържане къща.

Докато капризите на филмовата индустрия осигуряваха непрекъснати възходи и падения, разводите бяха златната жила на нейния бизнес с недвижими имоти. Всяка нощ, когато се мушваше под копринените си чаршафи Пратеси, Тина благодареше на Бога за калифорнийските закони за обществената собственост. Винаги предпазлива, да не взема страна, тя можеше да е състрадателна с някоя разярена съпруга по време на обяд в „Дъ Бистроу гардън“, търпеливо изслушваше оплакванията на съпруга през следобедната закуска в „Поло лаундж“ и това безотказно свършваше с ново разглеждане на къщи и с две нови продажби.

Този половин час, през който вече беше на увеселението, тя бе побъбрила с неотдавнашен носител на Академичната награда за режисура, с рок звезда, чийто последен албум току-що бе станал платинен, и с изоставената трета жена на водещ разгорещено радиопредаване на живо, и всички бяха проявили интерес към смяна на големите си къщи. Тина, естествено, знаеше най-подходящата къща за всекиго от тях. До нея се домогна и Брендън Фаръдей, един от малцината останали в града актьори, които можеха да бъдат определени като старомодни филмови звезди.

Завърнал се след една от звездоманските си екскурзии във Виетнам, Фаръдей търсеше на пазара малка къща в Долината. За един приятел. Тъй като планината Санта Моника много удобно отделяше долината Сан Фернандо от неговото просторно имение в Бел еър — а също от съпругата му, — Тина беше съвсем наясно за какъв точно приятел говореше той. Промърморвайки нещо от рода на това, че е много заета, за да поеме още нови клиенти, тя отлепи бродещата му по бедрото ѝ ръка и закрачи към басейна за едно силно питие. Достатъчно работа бе свършила за една вечер.

Тогава тя за първи път видя Матю. Застанал зад бара, той смесваше кана ледени дайкирита. Тина не вярваше на късмета си:

— Ти си точно човекът, който ми трябва!

— Изглежда, си ме намерила — благосклонно каза той. — Какво да приготвя за теб?

— Въпросът, невъзможно сексапилни млади момко, е какво мога аз да направя за теб!

Матю дълго оглежда жената пред себе си. Усмивката ѝ беше пряма, тъмните ѝ очи — живи и неприкрито дружелюбни. Не изглеждаше да е от типа жени, които подбират непознати по разни забави, но опитът го бе научил, че външният вид лъже.

— Да се срещнем?

— Аз съм Тина Маршъл — рече тя с дръзка, заразителна усмивка. — Приказната кръстница, която се кани да промени живота ти.

— Ти си надминала себе си, принцесо — един дълбок глас пошушна в ухото на Лий.

Лий се извърна и поздрави баща си с лека усмивка.

— Радвам се, че ти харесва.

— Знаеш, че ми харесва всичко, което правиш. Като говорим за родителско одобрение, виждала ли си роклята на сестра си?

— Не е чак толкова зле — извъртя тя с предпазлива почтителност.

— Абсолютен боклук.

— Предполагам, че си й го казал?

— Разбира се.

Разбира се, отекна мълчаливо Лий. И с това баща й просто бе подбудил бунтарското поведение на Мариса.

— Помислял ли си още веднъж да й позволиш да се пробва? — наложи си внимателно да попита тя.

След неочакваното предложение на Корбет, Лий бе препрочела романа с Мариса наум и бе установила очеводно сходство между темпераментната, гладна за любов наследничка и сестра си.

Джошуа се намръщи:

— Вече ти казах, и дума да не става!

— Но тя е невероятно талантлива! Само да беше дошъл на абитуриентското й представление миналия месец...

— Знаеш, че трябваше да съм извън града нея нощ.

Лий не повярва на твърденията за необходимостта Джошуа внезапно да се юрне към Ню Йорк, и знаеше, че Мариса също не хвана вяра на скърпеното извинение. Тя все се мъчеше да укроти бурните води между баща си и по-малката си сестра, но възможностите двата упорити характера някога да се спогодят с всеки изминал ден изглеждаха все по-невъзможни. Лий би искала да направи нещо, каквото и да е, само и само да свърже двата бряга с мост над разширяващия се пролив помежду им.

— Говорил ли си с Корбет? — попита тя, сякаш сменяше темата.

Лий разчиташе на изпитаните, безотказни начини, чрез които Корбет можеше да успее, ако тя се провали.

— Едва днес следобед, когато се обади да ми съобщи, че Джони Банинг иска шест процента от „Високопланински ездачи“.

Джони Банинг бе един от малкото примери за успели *от нулата* през миналата година, когато се появи в някакъв уестърн с нисък бюджет. Невъобразимо красивият бивш ездач на бикове бе направил

жанра отново популярен, благодарение на всички онези женици, които седяха в кинозалоните и си представяха как играят кралиците на бара, в който влиза стрелящият герой на Джони Банинг. Това, което никой от тях не подозираше, бе, че по време на снимките актьорът с излъчване на мъжкар бе прекарвал нощите си с белезници, които му слагаше не по-малко красивият екранен шериф.

— Какво му каза?

— Че по никакъв начин няма да се съглася с претенциите на Банинг. После му напомних за етичните клаузи в договора с онова хомо.

Баща ѝ за нищо на света нямаше да прокара тази клауза, докато Банинг бе все още на върха; това щеше да значи да заколиш кокошката, която ти снася златни яйца.

— Значи ли това, че искаш да му дадеш три процента?

Очите му светнаха от родителска гордост:

— Три и половина. Аз ли съм толкова прозрачен, или ти познаваш стареца си толкова добре?

Когато я прегърна през рамото, Лий изпита смътно вълнуващо опасение, колкото познато, толкова и неопределено.

— Ние и двамата се знаем — измънка тя.

Принцесата беше затворена във висока каменна кула. Щом чу да викат името ѝ, принцесата послушно надвеси своята дълга руса коса от прозореца. Когато почувства познатата тежест на златните си плитки, принцесата се изплаши.

Странно разтърсена от образа на детската приказка, който проблесна в паметта ѝ, Лий установи, че някой наистина вика името ѝ. Като се огледа наоколо, тя видя висок тъмнокос мъж, който стоеше от другата страна на басейна и въодушевено ѝ махаше с ръка.

— По-добре да видя какво иска Джими — изрече тя с доста преигран апломб. — Знаеш ли, че се кани да играе ролята на Марлон Брандо в новата версия на „Край реката“, подготвяна от „Олимпъс студиоуз“?

— Корбет сигурно е споменал нещо за това.

— О, добре че ме подсети, Корбет те търсеше. — Тя изстреля думите през рамо, като че ѝ бяха дошли в последния миг. — Нещо за „Опасен“.

Думите на Лий приковаха вниманието на Джошуа и заличиха ревността, която изпита, когато дъщеря му озари с омайната си усмивка русо-мускулестия актьор.

Макар в началото да не бе много въодушевен от историята, след настоятелно и продължително агитиране (по нейния си спокоен начин дъщеря му можеше да нарони и камък), Лий бе успяла да го убеди, че напрегнатата, наелектризираща драма притежава потенциал за Академична награда.

Това бяха магическите думи. През последните години *Оскарите* бяха започнали да показват изумителна — или заплашителна, в зависимост от гледната точка — власт върху билетните гишета и нямаше нужда да си банкер от Уол стрийт, за да разбереш, че статуетката на малкия Оскар се е превърнала от златна в платинена. Филм, спечелил някоя от Академичните награди, гарантираше богата парична жътва: пет милиона долара към чистата печалба от продукцията. Ако един филм спечелеше няколко важни *Оскара*, приходите на бърза ръка се удвояваха.

Джошуа потърка ръце, предвкусвайки нещо добро. Стигаше само да пусне „Опасен“ в производство, и щеше да надскочи тронното място на баща си в историята на Холивуд.

Когато за първи път бе поел студиото след бащината си кончина, всеобщото мнение беше, че за две години флиртуващият нехаен син ще съсипе „Барън студиоуз“. Но бързо доказа, че всички са грешили. Изпод сянката на баща си той превзе нови територии, като разшири чуждестранните пазари, създавайки филми за доходния телевизионен пазар като попътува до усамотени, екзотични местенца, които по-предишните продуценти избягваха, понеже били много скъпи. Касите на студиото преливаха; злословниците онемяха.

Тефтерът в главата на Джошуа беше пълен с имена: банкери от Уол стрийт, могъщи брокери, политици, агенти, издатели на вестници в Лос Анджелис, Ню Йорк, Лондон, Париж и Рим. Лицето му биваше мигновено разпознавано във всички бистра из Бевърли Хилс; нямаше оберкелнер или пазач на паркинг, който да не знае, че Джошуа Барън държи масата или колата му да го чакат. Списъкът от гости за неговите неделни вечери наподобяваше справочника *Кой кой е* в индустрията и се разправяха легенди как най-уважаваните граждани на Холивуд се боричкат със свирепостта на питбули^[2] да извоюват покана за неговите

шумно приветствани екстравагантности по повод на поредната връчена Академична награда. През последните две десетилетия Джошуа Барън бе царувал над Тинсълтаун от най-непристъпния връх на Холивудската Валхала^[3].

Сетне нещата започнаха да се разпадат. Като всяко холивудско студио, „Барън студиоуз“ бе минало през период на промени и вече не произвеждаше по сто филма годишно. Вместо това произвеждаха десетина и тъй като всички (с изключение на един) миналогодишни проекти се оказаха финансови провали, алчните вълци бяха започнали да се събират пред вратата.

Господи, как мразеше новите тъмни финансови конгломерати, които заплашваха да превземат кинобизнеса! Какво не би дал за добрите стари времена, когато студиата произвеждаха, режисьорите режисираха, актьорите играеха своите роли и дълги надписи се опъваха над просторните красиви кинотеатри! Когато доларите като че ли излизаха от гигантска машина за правене на пари, стимулирани от постоянния поток успешни, доходоносни филми. През тези времена цялото му време сякаш отиваше да решава кой какъв процент от печалбата ще получи, преди проклетият сценарий дори да е отпечатан на пишещата машинка.

Някак си, без той да забележи, неравновесието между печалбите и загубите на „Барън студиоуз“ бе започнало да виси като дамоклев меч над главата му и животът му бе взел да се превръща в отвратителна каша.

Ако изключим Лий. Красивата, стабилна, вярна Лий.

Като забра едно ледено мартини от подноса на минаващ сервитьор, Джошуа си проправи път през възторжената тълпа в търсене на Корбет Маршъл.

Мариса беше кипнала. Тя стоеше на сянка, дъвчеше един гаден дяволски нокът, докато наблюдаваше как бабаитът зад бара наблюдава Лий. Изглежда, си въобразяваше, че богопомазаната Мис Студиен Шеф изобщо ще удостои с поглед някакъв си обикновен барман. А дори Лий да благоволяше да подмами наетата прислуга, Джошуа щеше да измете въпросния момък от града и да го метне на първия влак.

Мисълта за татенцето ѝ ѝ припомни разяреното му изражение, когато видя новата ѝ рокля. Споменът предизвика малко, подло припламване на задоволство, което я стопли отвътре. Роклята се оказа, до последното копче, толкова впечатляваща, колкото бе планувала; беше събрала очите на всички. Ако гадното копеле си мислеше, че има нещо, замисли се Мариса, като се подсмивваше, почакай само да вземе рестото. Тя едва удържаше пред назряващия взрив.

Беше постигнала своята цел: да ядоса баща си. Сега прекарваше вече двайсетина минути, разхождайки се напред-назад пред Матю, и през цялото това време той подлагаше на предизвикателна забрава нейното присъствие. Когато Тина взе да се занася с него, Мариса реши, че е дошло времето да хване бика за рогата. Като поглаждаше с длани покрития си със златисто ламе ханш, тя подръпна прилепналия си корсаж още надолу и се устреми като пчела към бара.

Брендън Фаръдей пресуши едно мартини — петото за тази вечер — и загледа как Тина се е запътила към онзи ненаситен барман. За каква, по дяволите, се мислеше тя, така да го зареже! Той беше Брендън Фаръдей. Звезда. Докато тя не беше нищо друго, освен провалила се актриса, превърната в агент на недвижими имоти. И застаряваща отгоре на това. Въпреки дългите си крака и сензационни цомби, тя трябва да беше поне на четирийсет. Навярно и по-стара. Би трябвало да е дяволски признателна, че той ѝ хвърля дори бегъл поглед.

По правило Фаръдей предпочиташе по-млади жени. Колкото по-млади, толкова по-добре. Но имаше нещо интригуващо у Тина Маршъл. Нещо почти първично; нейната гладка кожа беше просмукана от загадъчна смесица ориенталски парфюм, мускус и секс. Ето защо, когато я видя да изглежда и да благоухае като звездата от любимия мъкър сън на всеки мъж, на него му хрумна, че тя може да посочи подходящо любовно гнездо за последната му метреса. Разбира се, той и Тина първи щяха да опитат мястото, просто за да се уверят, че вибрациите са както трябва. А какво направи кучката, когато той подхвърли идеята? Каза му, че е твърде заета, за да приема нови клиенти, и се пръждоса.

С ярост, която кипеше в кръвта му, нажежена до червено, Фаръдей закри към бара край басейна. Не можеше някаква си надута шутка да го скастрия и да се отърве просто така. Тина Маршъл имаше още да учи. И тъкмо той беше мъжът, който да ѝ предаде урока.

— Искам коктейл от шампанско — повелително нареди Мариса.

Какво от това че Тина и бабайтът бяха погълнати от свой интимен разговор! Той беше нает да смесва питиетата, не да се сваля на гостите.

В очите на Тина блесна негодувание, но тя го потуши, когато се извърна към по-малката дъщеря на Джошуа Барън. Мили небеса, помисли си тя. Тази рокля е забележителна. Ако момиченцето само кихне, ще стане забавно.

— Здравей, мила. Каква шеметна туника. — Като се взря в лъскавия фабричен боклук, тя реши, че Мариса май се е цамбуркала в каца с металическа боя.

Мариса се засмя и отметна коса зад рамото си с обигран жест, който Рита Хейуърт бе довела до съвършенство в Джилда.

— Татко не използва точно тази дума.

— Мога да си представя — смънка Тина.

— Клетият татко не може да свикне с мисълта, че аз съм вече зряла жена. Че съм в състояние да избирам сама. — Мариса взе чашата, която Матю мълчаливо бе поставил пред нея, гаврътна една задоволителна глътка и погледна Тина над кристалния ръб. — Каза ли ти Корбет, че ще ставам актриса?

— Доколкото си спомням, съпругът ми спомена, че си ходила на прослушване при филмови агенти.

Тина се почувства виновна, че се заиграва с едно дете. Но точно това дете имаше пищното тяло на жена. Тяло, което бе използвала да прелъсти женен мъж. Мъжът на Тина.

— Кажи ми, скъпа, намери ли си вече някой, който да те представя? Или все още обикаляш от врата на врата със своята... х-м-м... *папка*?

Ударът беше като с малка кама, увита в коприна. Докато Мариса се мъчеше да реши какво знае Тина за произшествието, яркозелените ѝ

очи се присвиха. Когато отметна глава назад, гривата на огнената ѝ коса се люшна бойко и поизчетка чашата ѝ.

— Защо трябва да говоря с други агенти, когато Корбет беше направо чудесен? — Широките гримирани очи на Мариса изразиха блажена умисленост. — И толкова окуражаващ. — Гласът ѝ беше набъбнал от сексуални обертонове. — Та след като станахме толкова близки, изобщо не мога да си представя някой друг да ме представя някога!

Тина се увери, че това полуоблечено, свръх надарено девойче лъже. Ако изобщо нещо се бе случило между тях, първо на първо, Корбет никога не би ѝ разказал за Марисиния опит за прелъстяване. Освен ако не се опитва да си осигури алиби, отбеляза едно противно гласче от някакъв заден джоб на съзнанието ѝ. За бога, виж това момиченце, настоя гласът. Как ти се струва, колко мъже биха устояли да не я задърпат към леглото? Или, в случая с Мариса — към норката.

Нямата сценка — мълчаливият наблюдателен Матю, неуверената Тина, отмъстителната Мариса — сякаш бе застинала в рамката на бриза. Наблизо вокалистката на рок състава — още една подражателка на Шер — се впусна в нещо, което Матю реши, че трябва да е припевът на „Gypsies, Tramps and Thieves“.

Нагнетените секунди бяха прекъснати от пристигането на Фаръдей.

— Дявол да го вземе, Тина — тръсна той, като заваляше думите, — откога пренебрегваш възможността да получиш някаква шибана комисионна?!

Пръстите му се свиха около ръката ѝ със сила, която, Тина знаеше, щеше да остави по тях синини; бумтящият му глас привлече вниманието на близкостоящите гости, между които и една списувачка на колонка в „Холивуд рипортър“.

Тъй като колонкаджийката разбуха косата си, същински захарен памук, и изглеждаше склонна да се залепи за тях, разтревоженият поглед на Тина се разходи от Мариса до Фаръдей, после се върна отново на Мариса, докато мисис Маршъл се опитваше да реши с кой беладжия по-напред да се заеме. Накрая тя извъртя очи към Матю, като реши, че той вероятно няма къде да мърда.

— Да не си посмял да напуснеш, преди да си поговорим! — нареди тя.

— И дума да не става.

Тина се извъртя към Фаръдей:

— Хайде, Брендън, нека те изведе оттук, преди да изгубиш всичките си шансове да станеш президент на SAG^[4].

Тя не даваше пет пари за идващите избори в Гилдията на актьорите от екрана, но държеше страшно много на домакинята и нямаше да позволи на този негодник да провали забавата на Лий. Като го сграбчи под ръка, тя на практика го издърпа навън.

— Лий, скъпа, увеселението е абсолютно чудесно. — Ричърд Стайнър подари на Лий пантентованата си лицемерна усмивка. — Не пропускаш да ме изненадаш.

Лий, от своя страна, се насили с учтива усмивка:

— Благодаря, Ричърд. Толкова се радвам, че се забавляваш.

След като размени кратки салонни любезности с отскоро пенсионирания шеф на разпространението и маркетинга, Лий се върна мислено в онова лято след завършването на колежа, когато Джошуа я бе назначил в отдела на Стайнър.

Стайнър, с намерение да саботира кариерата на неопитната Лий, я насади да организира кампания по финансовото осигуряване на един филм за пътешествия във времето, който вече надхвърляше бюджета си и закъсняваше със сроковете. Лий безстрашно пътуваше да обхожда конгреси и базари, където непрестанно стъкмяваше щанд с реклама за филма. Само с един куфар, тя плакнеше бельото и чорапите си всяка вечер в някоя хотелска мивка, друсаше дърветата и събираше пари от места, за които Стайнър не бе помислял и в най-изобретателните си дни.

Докато нейният ентузиазъм без парадирание създаваше безспорен интерес, тя все още имаше да преодолява едно огромно препятствие. От филма, който не спазваше графика си, Лий нямаше заснети кадри, които да покаже на вложителите. А без готова лента беше трудно, ако не и невъзможно, да примами който и да е солиден бизнесмен да се подпише над многотоцието.

Макар Лий да знаеше, че Ричърд Стайнър тайно очаква тя да падне по очи, тя отказваше да достави на своя противник удоволствието да докладва на баща ѝ за провал. Тъкмо когато

изглеждаше, че няма да свари, в гениално озарение на Дисниленд за една паметна нощ. Великолепните представления по всички сцени успяха да установят стандарта за бъдещите промоции.

За радост на посетителите на Фантъсиланд един каскадьор — дубльорът на пътешественика във времето, внезапно се появяваше посред ослепителните фойерверки, и се приземяваше на земята пред замъка на Спящата красавица със сребърен парашут.

Друг каскадьор се бореше с живи алигатори наред сафарито в Адвенчърланд, докато във Фрънтиърланд облечен в еленова кожа актьор се стреляше с трима главорези, които току-що бяха ограбили влакчето на Дисниленд.

Но за най-издръжливите беше номерът в Тумороуланд. Там, на красиво изработена стабилна сцена, издигната тъкмо за това увеселение, посетителите седяха на мостика на звезден кораб и се сражаваха с извънземни космически кораби на триизмерен екран, който правеше специалните ефекти заслепяващо реалистични.

Шоуто бе безпрецедентен успех. Месеци преди филмът да се пусне по екраните, тениски, пепелници, ключодържатели, грамадни стикери и пластмасови фигури на героите — всички щамповани с името на филма „Последователни времена“, се появиха по всички тезгяси — наред с многоцветна домашна игра, която превзе нацията от един път. Героите от „Последователни времена“ се появиха върху чашите и опаковките за хамбургери на Макдоналдс; Пепси направиха телевизионна реклама с безстрашния филмов герой, който мъкнеше своята червено-бяло-синя кутия пепси в своите пътешествия из времето.

Като използва прекомерна порция суперлативи, „Върайъти“ обяви, че отделът по маркетинг на „Барън студиоуз“ никога не е притежавал такава вихрена енергия като енергията на Лий Барън. Тя беше даровита, съзидателна, изобретателна. Тя беше неуморима. Блестяща. И най-хубавото от всичко: тя беше красива.

С екзалтираната журналистика под ръка, Лий се доказва като много добра професионалистка. Достатъчно, за да стане така, че когато напусна отдела за маркетинг след шест месеца, накара Ричърд Стайнър — който бе обиден от нейното присъствие в „Барън студиоуз“ през онзи далечен следобед, когато бе сторил грешката да кръстосва шпаги с едно деветгодишно момиченце — почти да съжалява, че я губи.

— Нахакана стара крава! — отегчено смръщване загрози грижливо гримираното лице на Мариса, докато гледаше как Тина и Фаръдей си отиват.

Намръщването бе мигновено заменено от ослепителна усмивка. Тя протегна празната си чаша към Матю, за да я напълни пак.

— Много си добър — измърка тя, докато го наблюдаваше как смесва питиетата.

— А ти си хлапе. — Той положи коктейла от шампанско пред нея.

Не бе очаквала такива язвителни думи. Брадичката ѝ щръкна:

— Знаеш ли коя съм аз?

Матю повдигна рамене:

— Тц. — Тонът му показваше, че и не го е еня.

— Аз съм Мариса Барън.

— Поздравления.

— Баща ми е собственик на тази къща.

— Хубаво местенце — каза със задоволство Матю.

— Това е негово увеселение. — Когато той не отговори, тя се наведе напред, като изложи неприкрито парфюмираните си гърди, прелели над деколтето на златната ѝ дреха. — Което значи, че той те е наел.

— Е, и?

— Значи може да те уволни.

— Тъй като ще има много малко време да си намери друг барман, съмнявам се, че ще го направи. Освен това, ако мога да забележа, за всичко тук отговаря сестра ти.

Отново Лий. Все Лий.

— Смесил си отвратително питие.

Тя тръшна чашата си на бар плота с такава сила, че деликатните подпори се разклатиха.

Матю погледа прекомерно кръшния ханш на Мариса, докато тя ядно се отдалечаваше. Мисълта, че толкова разнолики същества може да бъдат сестри, показваше, че Майката Природа беше едно голямо хранилище на житейски шеги.

Докато почистваше счупената чаша, Матю се питаше какво би могла вероятно да иска от него Тина Маршъл. Нещо друго освен очевидното, разбира се. Въпреки оная зрима сексуалност, която лепнеше на Тина като особено възбуждащ аромат, Матю нямаше впечатлението, че тя търси набързо да се повъргалат в сеното. Не, инстинктът му подсказваше, че тя има наум нещо друго.

Нещо *по-сериозно*.

Нещо, за което твърдеше, че ще промени живота му.

Та какво, по дяволите, беше то?

Той наля Чивас с лед на един застаряващ характерен актьор и смеси Харви уолбангър за младата му съпруга. Матю реши, че го чака много дълга нощ.

[1] Лингуини — вид макаронени изделия на плоски и дълги ивици. — Б.пр. ↑

[2] Питбул териер — порода американски бойни кучета, смятани за изключително опасни. Известни са многобройни случаи на смъртоносни наранявания, които тази порода е причинявала на деца и на възрастни. Във Великобритания те вече не може да се продават, отглеждат или внасят отвън, а заварените не могат да бъдат извеждани на обществени места без намордници. В България, уви, няма такава забрана. — Б.пр. ↑

[3] Валхала — според старонорвежката (скандинавската) митология — място в Асгард, митичния скандинавски рай, където почиват душите на храбро загиналите. — Б.пр. ↑

[4] SAG — абривиатура на Screen Actors' Guild (в превод: Гилдия на актьорите от екрана), американски профсъюз на филмови и телевизионни актьори и актриси. — Б.пр. ↑

6.

— Ама какво, по дяволите, е това! Мръсно съзаклятие?

Стомахът на Джошуа се сви на топка; той хвърли едно хапче против киселини в устата си и го подгони с едра глътка скоч с мляко.

— Първо, Лий се опита да ме убеждава, че трябвало да подложа Мариса на пробни снимки. Сетне ти ми стоварваш налудничавата идея да я пробвам за „Опасен“. Иисусе Христе, това ще е все едно да дам на Мей Уест^[1] да играе главната роля в „Разказът на монахинята“.

Корбет бе предложил да отидат в библиотеката, където биха могли да поговорят на четири очи. Надявал се бе, че ще убеди шефа на студиото, че отговорът на неговата дилема кой да изиграе ролите е под носа му.

— Виж, знам, че Мариса е неконвенционална...

— Това е новата дума за *пачавра*.

Образът на опасно прелъстителна седемнайсетгодишна госпожица, гола, само по обувки с високи токчета, проблесна в съзнанието на Корбет. Той познаваше Мариса Барън от деня на нейното раждане; чувствата му към нея винаги са били бащински. Освен за някакъв си миг изкушение, когато неговото тяло му измени и той бе отвърнал на нейното излъчване като развратен старец.

— Много си строг с момичето, Джош! Под този предизвикателен блясък Мариса е натрупала дълбоко загнездена несигурност, което ще накара публиката да ѝ повярва, че би направила всичко — дори би убила, — за да спечели любовта на Лонг Райдър.

Джошуа чукна чашата си на махагоновия бар антика. Разплиска се течност, но той не забеляза.

— Сега говориш точно като нейния психоаналитик.

— Може би всички тези психолози са прави. Кога всъщност за последен път си седнал да поговориш с нея?

Втренченият поглед на Джошуа Барън можеше да разреже диамант.

— Изобщо не е твоя работа. Освен това, няма защо да говоря с нея, за да разбера, че е напълно неподходяща за ролята.

Корбет бе преговарял за много договори с Джошуа и знаеше кога да ритне тухлената стена на непреклонността, която притежаваше филмовият шеф.

— Хей, тя е твое дете! — каза той и повдигна рамене.

Джошуа трескаво допълни чашата си от тежката кристална кана, но не можа да отговори.

Тина мъкнеше Фаръдей през стълпотворението от гости към пътя пред входа, където нареди на служителя от паркинга да повика такси за нафиркания актьор. Не че ѝ пукаше дали негодникът ще се претрепе в новата ламборджини, с която се бе хвалил цялата вечер; просто не искаше той да завлече някой невинен шофьор, случайно оказал се покрай него на пътя тази нощ.

— В твоето или в моето легло? — измънка той, като посегна изотзад да си напълни шепата с покритото в Пучи дупе.

— В твоите сънища. — Тина отхвърли опипващата ръка от себе си.

— Някой да ти е казал, че си твърде стара сбръч, за да се правиш на срамлива?

— Върви на майната си! — изруга тя, като му обърна гръб.

Той я сграбчи грубо за ръката и я задържа до себе си:

— Знаеш, че ти харесва.

Тъмните очи на Тина засвяткаха от омраза. Дори толкова пиян, Фаръдей разчете тяхното гневно послание и бързо я пусна, преди да отстъпи със залитаща крачка назад.

— Слушай ме, Брендън Фаръдей! — изсъска тя с тъмносин нокът, забит в гърдите му. — И добре ме слушай! Ако изобщо някога ми се изпречкаш пред погледа, само посмей да ме докоснеш; ще намеря пистолет и ще ти пръсна шибаните топки. Ясно ли е?

Капчици пот оросиха челото му, докато Фаръдей се опитваше да си самовнуши, че е голяма звезда. А звездите не понасят да ги ругае кой да е.

— Мога да те съсипя, кучко! Само няколко мои думи, и няма да можеш да си намериш работа, да пробутваш просторни къщи в

Комптън.

— Покажи какво можеш! Но само ме докосни с пръст, и си мъртъв!

След тези думи тя се завъртя и закрочи, а десетсантиметровите ѝ точета чаткаха в отривисто стакато по плочките.

— Ъ-ъ... извинете ме, мистър Фаръдей, но таксито ви е тук — намекна му момчето от паркинга с окуражителна усмивка.

Първото нещо, което актьорът новобранец бе научил още когато пристигна в Холивуд преди осемнайсет месеца от Денвър, бе да четка всички тези стари пръдлювци. Въпреки че равновесието на силите бе започнало да накланя везните към новото поколение, някои от тези типове все още упражняваха страшно много власт. И най-много — Брендън Фаръдей.

— Между другото, мистър Фаръдей, изпълнението ви в „Търсач на звезди“ беше блестящо.

Неприятното заяждане с Тина Маршъл беше мигновено забравено, когато Фаръдей удостои с вниманието си младия мъж с вълниста, руса коса и яко, мускулесто тяло. Божичко, помисли си той, от ден на ден трябваше да се състезават с все по-млади кандидати за слава. Този поне веднага разпознаваше истинската звезда. Макар да му струваше огромно усилие, той се изправи в целия си сто осемдесет и осем сантиметров ръст.

— Актьор ли си?

Неочакваният му интерес си заслужи проблясването на младите бели зъби.

— Да, сър, мистър Фаръдей.

— Как се казваш?

— Ройъл Хармън.

— Членуваш ли в SAG?

— Да, сър. И вие категорично ще получите моя глас за президент.

Брендън кимна, докато тикаше навита зелена банкнота в ръката на младежа.

— Добре, навъртай се там, Ройъл Хармън! — посъветва го той настойчиво. — Благодаря ти за подкрепата. И кажи на всичките си приятели да гласуват.

Като се приведе, за да побере боя си вътре, той позволи на момчето да му помогне да се настани на задната седалка на таксито.

Веднага щом кехлибарените задни светлини на таксито се озоваха обратно долу на криволичещия път, Ройъл провери бакшиша. По правило пияните си падаха щедри. Особено тези, които се канеха да участват в изборите за Гилдията на актьорите от екрана.

Когато зърна еднодоларовата банкнота, разочарованото му изохкване беше тръпчиво и късо. Съперникът на Брендън Фаръдей току-що бе спечелил задочно гласа на Ройъл Хармън.

Ръцете на Мариса се бяха увили около загорелия врат на Джеф Мартин, а тялото ѝ се притискаше о неговото, докато се поклащаха в такт с музиката.

— Сам ли си тук? — попита тя, като сладострастно движеше таза си към неговата набъбнала предница.

Джеф не беше виждал скоро кита. Надяваше се да е отишла в някой тих ъгъл, откъдето можеше да я забере по-късно. Колкото се може по-късно.

— Не, но не е важно.

Той шмугна коленете си между краката ѝ. Тя въздъхна щастливо.

— Радвам се. Не обичам да деля.

От начина, по който пиленцето отъркваше чатала си в краката му, Джеф почти очакваше тя да получи оргазъм всеки миг.

— Не забременявай, преди да си вкусила от сладостта! — предложи той, като я сграбчи за дупето и я повдигна плътно към себе си. — Нали знаеш какво казват?

— Какво?

— Удвои удоволствието си. — Зъбите му се заразхождаха по шията ѝ; Мариса почувства слабост от коленете надолу. — Удвои радостта си.

Мариса не беше неопитна; тя с желание бе отдала девствеността си скоро след тринайсетия си рожден ден на един от градинарите на имението. Стори ѝ се болезнено, мръсно и не така вълнуващо, както бе описано в забранените книжки, които криеше под юргана си. Но не можеше да отрече, че изражението в очите на стареца — сурова похот

— я бе възбудило. По същия начин баща ѝ гледаше Лий, когато си мислеше, че няма никого наоколо.

— Хей, сладкишче! — Езикът на Джеф овлажняваше отвътре ухото ѝ. — Какво ще кажеш, аз и ти да се измъкнем от тази скучна старческа тълпа и да отидем някъде, където ще можем да си направим наша забава.

Пенисът му страстно напираше да разкъса дрехата ѝ; росна влага се сбираше между краката ѝ.

— Съблекалните за басейна се преустройват. — Тя се задъха, когато тъмната му ръка се промуши и притисна малката пещ. — Празни са.

Джеф се ухили:

— Скъпа, мислех си, че никога няма да поискаш!

Матю се прозяваше. Той смеси кана с мартинита. Както обеща, Тина Маршъл се бе върнала с предложение, което беше учудващо, тъй като беше неизпълнимо.

— Нека го кажем направо — започна бавно той, с отсянка на подозрителност, която обагреше думите му със снизхождение. — Предлагаш на мен — някакъв тип, когото никога не си виждала — роля в нов филм на „Барън студиоуз“.

— Предлагам ти възможност да пробваш — поправи го Тина; тя грабна една маслина от купата пред себе си и я лапна. — Но, повярвай ми, ти си с двата крака в ролята.

— Но ти си агент по недвижими имоти!

— Не ме издавай!

— Трудно е човек да не попадне на плакатите ти; те са по най-хубавите дворни ливади в града.

— Повече са от треската — весело се съгласи тя. — Но съпругът ми е Корбет Маршъл...

— Филмовият агент.

Тя гръсна своята причесана тъмна глава:

— Точно той. И той ще уреди пробите. Нали разбираш, Корбет и аз сме отбор. Когато не пробутвам с надценки недвижими имоти, работя на свободна практика като негов разузнавач, точно като онези

пенсионирани мутри, които пътуват из страната, да откриват нови таланти за „Доджърс“.

Матю не беше убеден:

— Корбет Маршъл работи само със звезди.

— Истина е, но...

— Аз не съм звезда.

Усмивката на Тина беше свръх поверителна:

— Довери ми се, момко, *ще станеш*.

Бледа линия се очерта между тъмните му вежди. Като съдеше по вида ѝ, Матю бе очаквал Тина Маршъл да е по-изобретателна.

— Хубава фраза. Не чак толкова оригинална, но са ми казвали, че има ефект. Върху някои хора.

Тина реши да не се обижда от неговото заяждане. Беше сигурна, че един толкова красив мъж разполага с непресъхващ поток от жени, които целуват краката му. Или някоя по-животворна част от неговата анатомия.

— Но ти не си от тях?

— Не. — Дългият, овладян поглед, който ѝ хвърли, беше спокоен; себеуверен. — Аз не.

Сервитърът се върна за мартинитата и прекъсна разговора им. Щом останаха отново сами, Тина се усмихна, за да омекоти подозрението в очите му:

— Боя се, че не бях ясна. Тъй както си безспорно секси, интересът ми към теб е само професионален. Освен това обичам мъжа си. Никога няма да му погодя номер.

Като видя как широките ѝ кафяви очи станаха сериозни, щом спомена съпруга си, Матю се запита дали Корбет Маршъл осъзнава, че е голям късметлия.

— Виж — започна той; сега, след като реши, че тя казва истината, тонът му беше по-учтив, — поласкан съм от твоя интерес, но аз не съм актьор. И съм един от малкото хора в този град, които не страдат от звездомания.

— Трябва ли в такъв случай да разбирам, че барманството е смисълът на твоя живот?

Матю се усмихна, защото проумя, че се вписва в нейния стереотип много повече, отколкото бе предположил. Имаше ли в Холивуд поне някой, който да не играе роля? — попита се той.

— Добре, убеди ме! Но аз не съм актьор.

— Тогава какво си? Певец?

— Писател.

Той не виждаше смисъл да споменава кошмарите, които започнаха да се появяват все по-често през второто му изпращане във Виетнам. Вместо да се обърне към наркотиците, както правеха повечето кашиси, по съвета на една съчувстваща му медицинска сестра той започна да записва кошмарите си в малка тетрадка, която винаги носеше със себе си. По някакъв начин излагането на ужасяващите образи върху хартията изсмукваше тяхната сила и му помагаше да се справя с необходимостта да живее ден за ден. И да убива. Беше се завърнал у дома с тетрадки, пълни с истории. Истории, които възнамеряваше да разкаже на света.

— Романи или сценарии?

— Сценарии.

Тя се облакът на бар плота, положи брадичката си в шепа и го заизучава умислено:

— Бива ли те?

— Да, бива ме.

Тина харесваше кратките му отговори, без заврънкулки. Ако пробиеше в този бизнес, щеше да е с желязно самообладание. От друга страна, нищо не можеше така бързо да изпорти човек, както прекомерно развитото его. Беше виждала не една кариера да завършва в плитчините на прекомерната суета.

— Щеше да се справиш много по-бързо, ако отдаваше цялото си време на писането.

Не му казваше нищо, което Матю да не си бе казвал сам стотици пъти. След като се уволни от флота, той се възползва от своите войнишки ордени и се записва в кадетския корпус. През следващите три години посещаваше часовете сутрин, паркираше коли при хотел Бевърли Хилс следобед и обслужваше бара нощем. Впрочем, той се отказа от хотелската работа, когато стана твърде досадно да обяснява на, изглежда, постоянния парад от сексуално освободени самки защо няма желание да се скатае за някакви си три часа с някоя от тях в хотелските бунгала.

— Повярвай ми — настоя Тина, — ти си идеален за звездната роля в „Опасен“, защото си най-черният кошмар на всеки родител. Ти

таиш сексапил и, което е най-хубаво, си напълно непознат, а точно това търси Джош Барън.

— Не съм сигурен, че частта за кошмара на всеки родител ми звучи похвално.

— Абсолютно сигурно е, че това не навреди на кариерата на Джеймс Дийн^[2] — върна му го Тина. — Виж, с парите, които ще изкараш от „Опасен“, ще можеш да разкараш тези почасови занимания и да се съсредоточиш върху истинската си работа.

Матю не можеше да отрече, че идеята за обилните финанси има своите достойнства. Но актьор?

— Ще го обмисля — съгласи се накрая той, като разбра, че Тина очаква отговор.

Тя кимна, засега удовлетворена. Двайсет години продажби на недвижима собственост я бяха научили кога да не припира. Беше зърнала неохотно проявения му интерес, когато бе споменала за изоставянето на почасовата работа. Достатъчно. Засега.

— Обмисли го! — съгласи се с него. Като бръкна в тъмносинята си сатенена вечерна чантичка, тя извади една от визитните картички, без които не отиваше никъде. — Ето визитката на съпруга ми. Звънни му, когато си готов за разговор, а?

Матю сви рамене:

— Не обещавам нищо — предупреди. — Освен да помисля.

— За друго и не моля.

Тя му хвърли прощална усмивка, по-ослепителна от всички усмивки, на които бе свидетел от нейна страна до този момент, и си тръгна. Но едва бе направила няколко крачки, и нещо ѝ хрумна:

— Как се казваш?

Матю не се учуди, че не се бе погрижила да попита по-рано. Той беше *непознат*. А в този град това се превеждаше като *никой*.

— Матю. Матю Сейнт Джеймс.

— Матю Сейнт Джеймс — повтори си го бавно тя, като че ли го опитваше на вкус и на допир върху езика си: — Харесва ми — кимна със задоволство. — Нямам търпение да го видя на големия киноекран на „Уестууд“.

С това тя си отиде и остави Матю, със сивата визитна картичка в ръка, да се чуди защо, дяволите да го вземат, изобщо се хвана да преценя странното предложение на Тина Маршъл.

[1] Мей Уест (1892–1980) — американска актриса, сексимвол на тридесетте години. — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Дийн (1931–1955) — американски актьор с кратък живот и кариера, загинал при автомобилна катастрофа. Ролите му го превръщат в символ на младежкия бунт против авторитетите. — Б.пр.

↑

7.

Джеф Мартин мислеше с чепа си.

Той минаваше през живота като димящ пистолет, сексуалният му радар се наостряше към всяка цел със скоростта и точността на ракета „Минитмън“. И нямаше нужда да си специалист по бойна техника, за да схванеш, че Мариса Барън е един топъл задник.

— Събличай се! — каза той още щом влязоха в пустите съблекални.

Мариса, нетърпелива да се покори, дръпна ципа на гърба на роклята си. Тя не носеше бельо и щом се измъкна от прилепналото златисто ламе, неговият стръвен поглед се вторачи, като се спираше на всеки новоизложен сантиметър плът — на високите ѝ обли гърди, на розовите ѝ зърна, обрамчени от тъмнокафяви ореоли, на извивката в кръста ѝ, на буйното гнездо косми, свито между твърдите златисти бедра. Острият дъх на хлор, който бе нахлул в нощния въздух, бързо бе заменен от топлото, мускусно ухание, което отделяше кожата на Мариса.

— Обърни се!

Докато тя се завърташе с гръб към него, излагайки закръглените си кълки на мълчаливата му преценка, желанието му се разпалваше все повече. Мариса знаеше, че ако той не я поеме скоро, тя ще свърши само от силата на тези тъмносини очи.

— Добре, можеш да се обърнеш с лице отново!

Гласът му беше твърд. Вгълбен. Сякаш бяха двама непознати на мързелива приказка в очакване на автобуса. Но като го видя как съблича своите дрехи и съзря издутия му полов белег, Мариса разбра, че той не беше толкова безчувствен към голото ѝ тяло, на колкото се преструваше. Това познание разпали още повече вътрешните ѝ огънове.

Когато тя тръгна към него, той вдигна ръка:

— Още не!

— Но аз те желая!

— Не се безпокой, ще ме имаш — успокой я Джеф. — Всичко с времето си.

Той се протегна и разходи пръст по устните ѝ; Мариса, нетърпелива за физически досег, лапна пръста и го засмука.

— Боже, ти си ненаситно малко същество, а? — отрони той с нисък смях, измъкна пръста си и го прокара влажен по горната част на гърдите ѝ. — Точно като разгонена кучка.

Мариса не обичаше да ѝ се присмиват.

— Мислех, че ме желаеш — нацупи се тя.

— Желая те. Но изчаквам. — Той изследва стаята, погледът му се спря на един бял плетен шезлонг. — Седни ето там!

Мариса потъна доволна в плетената седалка, като пренебрегна счупената тръстика, която се заби в голите ѝ кълки. В очите му се забелязваше жестока нотка на изумление.

— Докосни се, маце!? Нека те видя как си играеш с циците.

Имаше нещо в неговия опасно повелителен тон, на което Мариса не можеше да устои. Тя постави ръце като вендузи върху гърдите си, стисна втвърдените пъпки и усети ответно потръпване между краката си.

— Добро момиче. Вдигни крака върху страничните ръкохватки на шезлонга! — Когато тя се подчини, той кимна: — Сега се чукай сама.

Тя никога не бе мастурбирала пред мъж, но сега, когато пръстите ѝ галеха нежните розови гънки, изложени на немилостивия му поглед, Мариса откри, че изпитва безспорна възбуда. Щом събра пръсти и ги заувива дълбоко в своята влажна, топла кухня, по ръцете ѝ потече обилна мъзга. Ханшът ѝ се занадига неволно, главата ѝ се търкулна назад, когато електрическо раздрусване изригна от вулвата ѝ и я изхвърли в гърчовете на върховната наслада. Когато свърши, тя легна разпътно разплута, по кафяво-червените диплици между разкрачените ѝ крака блестеше влага.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Джеф със същия официален тон.

Тя откряна клепачи. Той стоеше над нея и я гледаше със самодоволно наслаждение, което ѝ се стори омерзително.

— Ти си негодник!

— А на теб ти хареса от начало до край.

Не можеше да отрече. Но това не значеше, че трябва да харесва и държанието му като такъв един сигурен в мъжествеността си копелдак.

— Мога да те накарам да се влачиш!

Устата му се изкриви.

— Друг път!

Шезлонгът изропта, когато той насили бедрата ѝ да се раздалечат още повече и влезе в нея с напорист тласък, който я накара да изохка. Беше толкова голям. Преди тялото ѝ да успее да се нагоди към огромния фалос, който туптеше вътре в нея, той започна да се движи, навън и отново навътре, със сила, която предизвика болка, пулсираща по цялото ѝ тяло.

Пръстите му се ровеха дълбоко в нейната мека, зовяща плът, зъбите му оставяха морави белези по парфюмираните ѝ гърди. Сякаш цели часове той я набива като пневматична сонда и когато накрая свършваше, сграбчи в юмруци разрошената ѝ коса и ги заскуба така здраво, че в очите ѝ плувнаха сълзи. Но преди тя да извика, той счупи ампула амилов нитрит под носа ѝ и когато мощният наплив експлодира между зейналите крака на Мариса, тя напълно забрави за болката.

Тина го чу в мига, в който влезе в позлатената и обрамчена в огледала гримьорна. Ниско хленчещо смъркане. Като се огледа, тя видя жената в ъгъла на плюшения златен килим, отпусната с гръб към стената.

— Мисис Халъдей?

Мъничките почервенели очи на Едит Халъдей молеха Тина изсред гънки бледозелена плът.

— Лошо ми е. Трябва да ме заведете до хотела ми.

Като прилекна до жената, Тина хвана налятата ѝ китка и зачака да усети пулса. Кожата на Едит Халъдей изглеждаше лепкава и студена, но сърцебиенето ѝ, когато Тина го напипа, беше стабилно.

— Можете ли да станете?

Жената направи немощен опит, който пропадна. Когато се изтърколи отново на пода, обемният ѝ кафтан с червени и със златни мъниста се надипли по тялото ѝ като спукан балон.

— Няма никога да успея да ви замъкна сама до колата — оплака се Тина. — Ще трябва да почакате тук, докато намеря мъжа си.

Тя забърза обратно надолу по витата стълба, като си мислеше, че тази нощ определено е нощ на контрастите. Мариса, Фаръдей и Едит Халъдей — всички представяха гадното ѝ лице. Матю Сейнт Джеймс, от друга страна, беше доказателство, че и през най-мрачните времена има лъч надежда.

Къщата беше притихнала. Гостите се бяха разотишли, готвачът бе отнесъл своите чинии и тигани, Джошуа се бе оттеглил в дупката си, а Мариса бе изчезнала бог знае къде.

Лий беше в кухнята и наблюдаваше как Матю брои полупразните бутилки алкохол.

— Страхотна работа свърши тази нощ — каза тя.

Единственият отговор на Матю беше едно смотолеveno „м-да“. Той си записваше нещо в малък бележник.

— Получих няколко комплимента за мартинитата.

— Номерът е да използваш пресен липов сок.

— О, ще го запомня.

Мълчание.

Тя реши да опита пак:

— Актьор ли си?

— Не.

— Но нали видях как Тина ти даде една от визитките на Корбет?

Матю изруга наум. Беше объркал преброяването на бутилките Уайлд търки.

— Виж, Джеси напират да се разплатим с теб начаса. Тъй че какво искаш — да говоря или да работя?

— Не можеш ли да вършиш и двете едновременно?

Преди Матю да отговори, проклетият ѝ парфюм се провря в сетивата му, като всмъркан наркотик.

— Очевидно не.

Тя сякаш обмисля това един миг.

— Тогава ми се ще да говорим — реши тя. — Ако нямаш нищо против.

Матю повдигна рамене:

— Парите са твои.

Като се облегна на тезгяха, той скръсти ръце на гърдите си и я удостои с дълъг, преценяващ поглед.

Лий се чудеше защо изобщо се пъне да разговаря с такъв неучтив, груб мъж. После си спомни онзи миг, по средата на увеселението, когато очите им се срещнаха и се задържаха. През това застинало време на Лий ѝ се бе сторило, че чува звън на цимбали.

— Щом не си актьор, защо тогава взе визитката на Корбет? — попита тя, наистина любопитна.

— Не знаех, че поведението ми е било така внимателно наблюдавано.

— Добрата домакиня държи под око всичко.

— А ти си добра домакиня.

— Една от най-добрите.

— И скромна при това — сухо отбеляза той.

— Някога един човек ми каза, че е важно да знаеш цената си.

Матю сдържа усмивката си.

— Добър съвет.

— Знам. И така, щом не си актьор, какъв си?

— Писател.

Някак си на Лий не ѝ се губеше време да прониква в казаното, тя беше доволна, че той не е само още едно красиво лице, което се надява да забогатее, като залага на хубавата си външност. А той беше невероятно хубав, призна си тя. По един обезпокоителен начин.

— „Барън студиоуз“ винаги е търсело писатели. Бива ли те? — попита тя, сякаш отекваше на по-ранния въпрос на Тина Маршъл.

— Предполагам, че зависи от личния вкус.

Очите му се впиха в нейните и Лий почувства как стомахът ѝ странно се свива. Тя напрегна воля да отмести поглед, но не успя и усети как потъва в тези меки кехлибарени дълбини като плувец, хванат във водовъртеж.

Боже мой! Какво, по дяволите, смята, че прави той тук — стои в кухнята на Лий Барън на Бевърли Хилс и се пита какво ли носи тя под тази девствено бяла рокля, ако изобщо носи нещо. Дали кожата ѝ е толкова мека, колкото изглежда? Матю се чудеше. Дали ще е толкова сладка, колкото и благоуханна?

На Матю не му бе непозната чистата физическа потребност, която внезапно припламна между тях. Той с желание бе отдал девствеността си през втори курс в средното училище на една мазолеста, едрогърда осиновителка, която го прелъсти на стълбичката на семейния басейн, докато съпругът ѝ ловеше риба с хлапетата на езерото Ароухед. В началото Матю гледаше на секса между двама като на подобрение към чекиджийството под душа, но след това жената взе да става все по-ненаситна — нахълтваше в стаята му, без да почука, пъхаше се в леглото му нощем, докато мъжът ѝ хъркаше безгрижно в съседната стая, стискаше слабините му под масата по време на неделния обяд.

И макар Матю да недолюбваше прикрепената към него социална работничка с продълговато изсечено лице, когато тя се появи с вестта, че е време за него да се премести в ново семейство, той за малко да я разцелува по намусените, червисани в оранжево устни. Научен отрано да избягва обвързаностите, през годините Матю си бе устройвал случайни скорострелни афери за една нощ. В тези краткотрайни връзки той бе отдавал тялото си, но не и сърцето си.

Но сега, когато се оказа изгубен в широките сиви очи на Лий Барън — очи, които преливаха от неохотно желание и от нещо друго, странно наподобяващо страх, — всичките му инстинкти говореха, че тази жена е сирена, която може да го завлече в опасни, незнани води.

— По-добре да тръгвам — отсече той рязко. — Късно е.

— Не е толкова късно — възрази Лий и много ѝ се щеше да не звучи така адски нетърпелива. — Цяла нощ не съм подвила крак ни миг; бих искала да имам компания, докато отпускам. Освен това вече се съгласих да платя на мистър Мартинес за теб междувременно.

Матю се питаше дали Лий Барън винаги е имала всичко, което поиска и реши, че вероятно е така. Жената си беше родена със сребърна лъжичка в едната ръка и с шепя кредитни карти в другата. Беше си истински късмет, че се бе родила в семейство на холивудски крале, същинска добра участ, че беше отглеждана да последва баща си като глава на „Барън студиоуз“, вместо да се бори за място под слънцето като всекиго друго. Стародавно негодувание придойде и се занадига дълбоко в него.

Той я погледна бавно, оценяващо:

— Никога не бих ви взел за жена, която трябва да плаща, за да ѝ правят компания, мис Барън.

Пренебрежителната му реплика увисна тежко в хладния въздух. Единственият знак за нейното огорчение бяха яркоалените петна, които се появиха високо върху скулите ѝ. Лий повдигна брадичка и погледна в първобитните му очи.

— Прав си. — Тонът ѝ беше леден. — Време е да си ходиш.

Тя му подаде запечатан плик. Вътре беше щедрият бакшиш, който бе решила да му даде преди оскърбителната му забележка.

— Ще кажа на мистър Мартинес, че представянето ти беше образцово.

След шест години в армията Матю можеше да схване една заповед, когато тя прозвучи.

— Винаги е удоволствие да чуеш, че една жена е намерила *представянето* ти за образцово.

Като вдигна кашона с останалите бутилки на рамо, той ѝ прати къс поздрав, който тя прие като плесница в лицето, и се завъртя рязко на пети. Беше вече вълн, погълнат от мрака, когато Лий забеляза, че е оставил плика обратно на тезгяха.

Принцесата беше заключена в тъмен, влажен подземен затвор. Чудовище с пламтящи очи и с дихание на дракон издишваше усойния затворнически мирис. Като пренебрегна нейните отчаяни вопли за милост, чудовището окова китките и глезените ѝ към покритата с водорасли каменна стена, после започна да раздира плътта ѝ с острите си като бръсначи нокти, отново и отново.

Собствените ѝ уплашени стонове събудиха Лий и я освободиха от жестоката свирепост на чудовището.

8.

Венеция^[1], Калифорния, беше театър на абсурда.

Макар че къпещите се красавици на Мак Сенет вече не припкаха по плажа и че дните, когато Сара Бернар, Чарли Чаплин и Мери Пикфърд изнасяха представления в града на каналите, бяха избледнели в спомените, екзотичният крайбрежен град все още държеше на своите звезди от бизнеса на забавленията.

Фокусници, музиканти и белолики мимове бяха превърнали улиците в своя сцена, докато велосипедистите и ролковите кънкъори се надбягваха по „Оушън фрънт уок“. Макар гледката на щедро отдавана енергия да поднасяше на сетивата несекваща наслада, точно през тази юлска вечер Матю оставаше сляп за кипящия край него живот.

Той седеше на верандата на наетата от него венецианска къща, гушнал бутилка бира и загледан в широкия простор на Тихия океан. Приливът приближаваше, водата бе обагрена от залязващото слънце в бляскави отсенки на тъмночервеното, лимоненожълтото и аметисовопурпурното. На хоризонта един катамаран се полюшваше на котва и Матю си въобрази, че чува как водата леко приплясква о бордовете на съда.

При нормални обстоятелства вечно променящата се панорама на Тихия океан го утешаваше, прочистваше съзнанието му и успокояваше сетивата му. Но не и тази нощ. Матю беше безпричинно настръхнал. Така беше от два дена, от увеселението на Джошуа Барън. Не само изненадващото предложение на Тина Маршъл го караше да се чувства така напрегнат, а ако трябваше да е съвсем откровен пред себе си, трябваше да признае, че парите, които тя бе обещала, му изглеждаха все по-апетитни с всеки изминал ден.

Матю щеше да се порадва на свободата, която такива пари могат да донесат, но за него бе почти невъзможно да си се представи като актьор. *Ти си писател*, напомни си той. И все пак, ако изиграването на една роля в един филм щеше да му позволи да работи през цялото време своя занаят, нямаше ли да е пълен глупак, ако подмине нещо,

което толкова боричкащи се кандидат-актьори биха сметнали за златна възможност?

Искушението воюваше с дълбоко загнездения прагматизъм. Съзнанието на Матю се вихреше около проблема като паднало листо във водовъртеж, което се върти и върти в напън да се освободи. Раздразнен от нетипичното за него колебание, той извърна мислите си към друг проблем. *Лий Барън.*

Преповтори си краткия им разговор наум и бе принуден да признае, че навярно се бе заял твърде грубо. Като премисляше, нищо от това, което тя каза, не показваше, че Лий Барън гледа на него отвисоко. Само собственото му раздразнение — и онзи тъмен, кастриращ страх от провал, който го бе нападнал изневиделица — го бе подтикнало да се държи с нея така безцеремонно.

Беше публична тайна, че Лий бе подготвяна да заеме мястото на баща си. Джошуа Барън беше отмираща порода: последният от титаните, от тези легендарни шефове на студия, които разполагаха с неоспорима власт. Те бяха брутални мъже и Джошуа, също като баща си преди това, не правеше изключение. Матю лениво се попита дали Лий — за която се смяташе, че притежава интелигентността на баща си — бе наследила и коравосърдечната му рязкост.

— Хей, Мати! — жизнерадостен женски глас му подвикна и разтури вгълбеността му.

Той обърна внимание на жената, която енергично му махаше с ръка от съседната веранда и чиято кестенява коса до кръста беше огряна отзад от залязващото слънце. Тя беше с обичайния си старомоден костюм на рисувани сякаш от деца цветчета — дълга до глезените селска пола, стегната на врата блуза, която си позволяваше примамлив, сенчест намек за зърно през фината газова материя, и боси крака. Тъй както беше облечена, никой не би се досетил, че доходът на привлекателната млада хипарка идва от една тежка папка със сини хартийки от акции, наследени от баба ѝ по майчина линия.

— Здравсти, Лана — поздравя я Матю без въодушевление.

Лана Паркър, дъщеря на стоковия брокер от Сан Франсиско Лийлънд Паркър, имаше едно кредо: да се наслаждава на живота в пълна мяра. Тя мразеше да вижда някого нещастен. Особено Матю Сейнт Джеймс. Макар нищо да не бе произлязло от късото палуване, на което се отдадоха, когато тя за първи път дойде във Венеция, тя все

още мислеше, че той е един от най-сексапилните — и ето ти изненада, от най-милите — мъже, с които някога бе спала.

— Изглеждаш малко потиснат.

Матю повдигна рамене.

Лана бе привикнала със загадъчните замлъквания на своя съсед и освен дето знаеше, че те могат да сплашат някоя по-малка жена, тя вярваше, че да затваряш чувствата си като в бутилка, ще ти докара и лоша карма.

— Е, как върви сценарият?

— Добре, струва ми се.

— Бих искала да го прочета.

Той вдигна бирената бутилка до устните си и отпи още една глътка, преди да отговори:

— Може би. Като свърша.

— Нямам търпение. Знам, че ще е чудесен.

Матю само сви рамене.

— Ще работиш ли тази нощ?

— Не.

— Тогава защо не дойдеш насам? Тъкмо се връщам от Акапулко с първокласна трева, която ще ти издуха мозъка, а ако изобщо съм виждала мъж, който отчаяно да се нуждае от забавление, Матю, това си ти.

Матю се чудеше какво ли е да имаш всичките ти потребни пари в шепя и цялото време на света, за да ги харчиш. Когато той за първи път изрази учудване, че човек, богат като Лана, живее на толкова скромно място, тя простичко му отговори, че хората във Венеция знаят как да се забавляват. Едва по-късно той научи, че семейството ѝ притежава цялото каре от къщи, давани под наем, включително и неговата.

Богати жени. Напоследък се срещаше все с такива. Е, да, извън богатството, реши Матю, Лий Барън и Лана Паркър имаха много малко общо помежду си. Доколкото знаеше, Лана никога не бе работила. След като бе напуснала Бъркли преди три години, тя бродеше безцелно от град на град, от мъж на мъж, и се радваше на живота докрай. Докато Лий имаше репутацията на работохоличка.

— Съжалявам — избъбри той, — но след като така рядко ми се случват свободни вечери, най-добре ще е да поудрям клавишите на пишещата машинка.

— Някое момиче може да изревнува този ужасен механичен съперник — нацупи се Лана; после повдигна загорелите си рамене. — Е, добре, ако си промениш решението, вратата е винаги отворена.

— Ще го имам предвид.

— Имай го!

Тя му пусна една призивна усмивка, после се обърна и се прибра в къщата. Миг по-късно дращеците звуци на Бобдильновата „Blowin' in the Wind“ се стрелнаха в морския въздух, както всяка вечер по това време, което караше Матю да се пита защо, с цяло тесте пари под ръка, Лана не си достави поне нов касетофон.

Като се излегна на стола, той повъртя копчето на портативния радиоприемник до себе си. Когато Вин Скъли обяви втората игра от двунощния бейзболен мач между „Доджърс“ и „Джайънтс“, Матю отпи от бирата и остави мислите си да се носят по течението.

Към Тина Маршъл.

И към Лий Барън.

И какво би могло да означава за неговия живот обвързването с всяка една от тези привлекателни, властимащи жени...

Беше почти единайсет през нощта. Студиото беше притихнало, всички си бяха отишли вкъщи преди часове. Всички, освен Лий.

Тя седеше на своето бюро и четеше с очила, кацнали на върха на носа ѝ, с обувки само в чорапи крака, подвити под едно от кожените кресла. Четеше роман. От увеселението беше минала седмица и през последните четири дена Джошуа беше в Лас Вегас да търси пари за „Опасен“. През това време тя се опитваше да върши не само своята, но и неговата работа, а между това изчиташе множеството романи, на които „Барън студиоуз“ бе хвърлило око. През последните няколко дена тя бе започнала да се чувства така, сякаш търси един-единствен блестящ диамант във все по-необхватното море изкуствени камъни.

Тазнощният роман беше мрачна и потискаща история за едно момиченце от затъntenите гори на Кентъки, редовно и ужасяващо изнасилвано от доведения си баща. Седем години момичето понася обидата със стоическо мълчание; докато не забременява. Точно тогава нещо вътре в нея се счупва. Тя грабва бащината си пушка за катерички и след поредното жестоко насилие го застрелва. Стреля, стреля. Докато

грубо иззиданите стени на селската къща не се покриват с кръв и с парцаливи късове човешко месо.

Историята, особено ужасяващият край, беше притегателна.

— Но твърде потискаща — измърмори Лий, като свали очилата си.

Главоболът, който дращеше зад дясното ѝ око, докато дочиташе последните три части, бе придошъл с все сила и заплашваше да ескалира в мигрена.

— Ще умра на билетното гише до една седмица.

Като се протегна към средното чекмедже, тя взе шишенце с аспирина, изсипа два в дланта си и ги глътна с чаша минерална вода. Сетне се отпусна назад в креслото и затвори очи.

Принцесата се взираше в златната дръжка на вратата. Тя я наблюдаваше как се развърта, нейните широки сиви очи побледняха от ужас. Ръцете опитваха пак; нищо не би ги спряло, дори заключена врата. Принцесата мразеше ръцете. Тя мразеше начина, по който миришеха на укрепител за коса и на одеколон за след бръснене, на тютюн и бренди. Мразеше начина, по който я караха да се чувства: изплашена и мръсна, виновна и засрамена. Трепереща, тя пъкна ръка под сатенената си възглавница, опипвайки за камата, която бе скрила там. Пръстите ѝ здраво стиснаха инкрустираната с безценни камъни дръжка. Някой ден щеше да убие ръцете. Ще ги пронизе с камата. Отново и отново, докато ги умъртви. Тогаваша най-после ще е в безопасност.

Облачета сладникаво ухаещ дим плуваха из спалнята. Бавният зноен огън в гласа на Робърта Флак^[2] туптеше от стереото.

— Това е то, бейби — подпя Джеф. — Дай ми малко от онзи клокочещ секс, в който така те бива.

Мариса, гола, ако не се броеше млечната огърлица от перли, които Джошуа бе подарил на Лий за двацет и първия ѝ рожден ден, се отпусна назад върху черните полиестерни сатеноподобни възглавници и се усмихна примамващо към обектива на фотоапарата.

Джеф я изгледа преценяващо.

— Почти, но не достатъчно. — Той разпиля коса по едното ѝ голо рамо. — Мисли по-разпалено!

Мариса си помисли за своя баща. И как той ще реагира, ако някога зърне тези снимки.

— Ето това е! — промърмори окуражаващо Джеф, като погрешно схвана палавото удоволствие, което се изписа в очите ѝ. — Сега си представи как се чувстваш, когато те целувам. — Той покри нейните леко разтворени устни със своите, а езикът му нахлу дълбоко във вътрешната ниша на устата ѝ. — Когато те докосвам тук.

Когато ръката му обхвана гърдите ѝ и накара зърната ѝ да се напрегнат, Мариса се запита дали лентата на Джеф ще може точно да предаде техния топъл розов цвят.

От онази първа нощ в съблекалните Мариса бе продължила да се наслаждава на насилническият секс, който Джеф ѝ предлагаше, като сръчно манипулираше нещата, та Джеф да си вярва, че владее положението. Той дори си мислеше, че тази фотопауза е негово хрумване. Тя разтвори крака, като си представяше реакцията на баща си, когато получи снимките. Сякаш дочуваше как Лий се суети за диетата му и избухва по повод високото му кръвно налягане. Нямаше ли да е дивно, ако той получи удар? Или инфаркт? Ако на коравосърдечния стар негодник наистина му се пишеше лошо, тя нямаше защо да се тревожи, че няма да ѝ даде да участва в някой от неговите въшливи филмчета; тя щеше да наследи половината от „Барън студиоуз“. Щеше да има истинска власт, власт с главно В.

Власт. Господи, как обичаше тази дума!

Без да е наясно със замисъла ѝ, но доволен от начина, по който Мариса на практика нажежаваше чаршафите, Джеф вдигна фотоапарата още веднъж. Тя бе уловена, като плячка в мерника на снайперист.

— Представи си, че те чукам, маце! Представи си, че чепът ми е в теб, и колко ти е хубаво!

Вместо да съзерцава наум образа на Джеф, Мариса си представи, че немигацият обектив е всъщност стоманеният поглед на баща ѝ и облиза похотливо устни. Когато ръката ѝ пошляпа набъбналия ѝ клитор, затворът на апарата се отвори и затвори.

Мисълта, колко много мангизи щеше да прибере от тази серия снимки, подбуди най-великолепната ерекция от всички, които Джеф можеше да си спомни напоследък.

— Достатъчно за днес — каза той и бутна фотоапарата настрана.

Когато изу джинсите си и се приближи до леглото, Мариса огъна ханша си върху гладките кехлибарени чаршафи. Като пренебрегна безмълвната ѝ подкана, той я обърна по корем и разтвори бузите на пълничкия и закръглен задник. Тя издаде къса въздишка на изненада, когато зъбите му се впиха в плътта ѝ, но после той влезе в нея и остана само неговата тупкаща, безжалостна гореща енергия. Тя стигна до могъща серия от конвулсивни спазми.

По-късно, легнала до Джеф върху набраните от секса чаршафи, попили аромата на мускус, докато смъркаше от неговата цигара, Мариса не можа да си спомни някога да е била по-щастлива.

[1] Венеция на английски е Venice (и изговорът му е Венис); но този град в Калифорния носи името на знаменития италиански град (наричан още Градът на каналите), затова използваме това по-популярно наименование. — Б.пр. ↑

[2] Робърта Флак — известна американска изпълнителка на соул музика. — Б.пр. ↑

9.

След неспокойния нощен сън Лий беше отново на работа; чувстваше се така, сякаш бе изиграла петнайсет рунда с Мохамед Али. Току-що бе приключила срещата си с представители на SAG, когато осъзна, че преглежда романа, който беше свършила късно миналата нощ. Като препрочете някои подбрани места, тя се убеди, че до последната си дума той е така хипнотизиращ, както си го спомняше. А също така — напълно неподходящ за големия екран. Публиката искаше щастливи завършеци, щом плащаше съответната цена за билетите; ако искаха мрачна действителност, можеха да си стоят вкъщи и да превключват на вечерните новини.

Дълбок глас се вряза в нейното самовглъбяване.

— И така, как е моята дясна ръка?

Лий вдигна очи и видя баща си на прага. Значи най-накрая се бе върнал от Лас Вегас. Време беше.

— Късогледа. Това е петият роман, който изчетох за тази седмица. Почвам да се питам защо изобщо си даваме труд да ги изземваме.

Тя свали очилата с тъмни рамки и откри изтощените си очи.

— За да държим настрана всекиго, който би ги филмирал, разбира се. — Той погледна за часа своя ръчен Ролекс с диамантено копче. — Какво ще кажеш за един обяд навън с твоя старец?

Тя се усмихна извинително. Ръката ѝ погали камара романи с твърди корици, които заемаха доста от бюрото ѝ.

— Бях планирала да изпратя интенданта долу за една салата. Но благодаря все пак.

Джошуа се намръщи:

— Мислех, че ще обсъдим срочно това, което се е случило, докато ме нямаше.

— Става — Лий се присегна към телефона. — Искаш ли да поръчам две салати?

— Направих резервация в „Мусо анд Франк“.

Беше заповед. Увита в коприна, но, така или иначе, заповед. Като стана веднага от гълъбовосивото си кожено кресло, Лий подпъкна няколко плъзнали руси косъма обратно в топчето на тила на врата.

— Дай ми две минути да се освежа, и ще съм готова за теб.

— Имаш пет минути — позволи й той възбудено. — И се обади на Мередит да прочисти календара ти за останалата част от следобеда.

— Но аз имам среща с Памела Уинтър в три! Тя измисля костюмите за „Калейдоскоп“ и ще дойде с някои скици, които иска да одобря.

— До октомври снимките за „Калейдоскоп“ няма дори да са започнали. Нареди на Мередит да направи нов график за Памела. Ти и аз ще празнуваме.

— Ще празнуваме?

Тя със закъснение осъзна, че очите на баща й намигват. Откога не го бе виждала толкова доволен от себе си? Много отдавна.

— Ще ти разкажа всичко по време на обяда — обеща той, като я пъдеше от стаята: — Побързай и бъди готова; знаеш, че мразя да закъснявам.

Лий не помръдна.

— А ти знаеш, че аз мразя тайните.

Тежката въздишка на Джошуа напомняше за риба на сухо.

— Упорита! — измрънка той. — Също като дядо си. Е, добре, ще ти намекна нещичко: става дума за „Опасен“.

Сърцето й скочи в гърлото:

— Само ми кажи добра ли е новината.

— Най-добрата.

Това беше всичко, което имаше нужда да чуе. На излизане от стаята Лий се чувстваше така, сякаш във вените й бе впръскана доза адреналин.

Корбет Маршъл не смяташе себе си за суеверен човек. Все пак той бе забелязал, че най-доходните му сделки бяха уговаряни над зауербратен^[1] в „Мусо анд Франк грил“. Без да подушва успех, когато Матю телефонира седмица след увеселението на Джошуа Барън, Корбет предложи да се срещнат тъкмо там на обяд.

„Мусо анд Франк грил“ беше бастион на лосанджелиската носталгия. Той бе отворил врати през 1919-а, което го правеше най-стария ресторант в Холивуд. Клиентелата му се състоеше главно от писатели, режисьори и актьори, които идваха да се наслаждават на съхранения дух от времето на Фокнър и Фицджералд. Корбет се надяваше, че като амбициозен писател, Матю Сейнт Джеймс ще намери атмосферата за зареждаща. Ако беше толкова идеален за ролята на Райдър Лонг, както претендираше Тина — а той не помнеше жена му някога да е грешила, — момчето можеше да разреши ужасно много проблеми. И при това да направи всички тях по-богати.

Веднага щом Матю пристигна, оберкелнерът го поведе към малко кътче за двама, високо преградено и облицовано с червена кожа. Дори седнал, Корбет Маршъл правеше впечатление на страхотно силен и могъщ мъж. Не само физически могъщ, но и с желязната самостоятелност на човек, който е свикнал сам да си проправя пътя. Мълчаливото осъдително изучаване накара Матю да се почувства като изложено за оглед парче говеждо.

— Може би направихме грешка — каза Матю.

Корбет примига, после тръсна глава:

— Съжалявам — отвърна той. — Боя се, че веднъж на десет години избиват лошите ми професионални навици.

Макар отдавна да се бе научил да има доверие в преценките на Тина, Корбет, честно казано, не бе очаквал да види Райдър Лонг от плът и кръв. Божичко, само да го види Лий този! Щеше му се да извика *еврика*. Дано само Матю Сейнт Джеймс да говореше наполовина така добре, както изглеждаше...

Той протегна ръка, спокойната му усмивка заличи по-предишното му хладно поведение:

— Радвам се, че те виждам, Матю. Жена ми почти не говори за друго след увеселението на Джош миналата седмица.

Матю стисна ръката на по-възрастния мъж, преди да заеме мястото си в червеното сепаре.

— И аз се радвам, че ви виждам, мистър Маршъл, но...

— Наричай ме Корбет! — поправи го той със симпатия. — Когато някой ме нарече мистър Маршъл, аз се изкушавам да погледна през рамо за баща си.

— Баща ви филмов агент ли беше?

— Адвокат. Всъщност той представляваше великите: Селзник, Теда Бара, Дъг Феърбанкс. Дядо ми беше един от личните банкери на Д. У. Грифит^[2].

— Много интересно.

Матю се питаше какво, по дяволите, прави тук, седнал в този бележит холивудски ресторант с един от най-могъщите хора в града.

— Да, родът ми е бил ангажиран с филмовия бизнес по един или друг начин, откак го има Холивуд — потвърди Корбет. — Всъщност, когато дядо ми е влязъл в киноиндустрията, тя все още е била базирана в Ню Джърси. По него време всичко талантиливо е работило в нюйоркските театри и актьорите са били готови да се промъкнат през реката, за да заработят парите, които кино производителите са давали.

— Да се промъкнат?

— Не са искали имената им да се свързват с нищо, което са смятали за мръсна работа — обясни Корбет.

Той поспря за малко, когато пристигна сервитьорът, да вземе поръчките им за пиене. Когато онзи се отдалечи, Корбет подхвана историята оттам, откъдето я бе прекъснал:

— Правили са сума ти филми през тези ранни години. Грифит в течение на една петилетка е режисирал повече от петстотин филма. Някои кинотеатри са променяли изцяло програмата си всеки ден. — В очите му проблесна далечно, незабравимо озарение, сякаш си представяше, че работи през такова свръх производително време. — Всички тези филми накрая родиха Холивуд.

Матю се наведе заинтригуван напред. Макар да обичаше да си вярва, че е останал незасегнат от външния блясък на Холивуд, в свои някогашни, по-откровени мигове той се бе питал възможно ли е някой да живее в Лос Анджелис и да не фантазира за онези славни първи дни.

— Повечето хора мислят, че климатът е бил скритата причина за това преместване на Запад — продължи Корбет, доволен от възможността да сподели широките си познания за този бизнес. — И да допуснем, нашето ярко калифорнийско слънце е било важен фактор. Но изначалната причина е била, че студиата е трябвало да плащат на Томас Едисън такса за всеки, ама всеки филм. Движещите се картини са негово изобретение, както знаеш.

Матю кимна, като отпи от заскрежената чаша тъмна германска бира.

— Преместването на пет хиляди километра от Ню Йорк улеснява пиратските студиа да крадат — досети се той.

— Точно така.

Корбет извади една маслина от чашата, която сервитьорът му бе доставил с мартинито. Чашата с непоръчаните маслини му бе давана редовно от управата — прекомерност, спрямо която Корбет никога не бе възразявал. Като човек, дълго живял и роден в самия Холивуд, той бе почитан с един вид реверанси, които другаде бяха запазени за кралските особи.

— Някои неща никога не се променят — отекна той. — Поради което и съществуват агентите. Да бранят интересите на актьорите против алчните студиа.

Матю бе решил, че дължи на Корбет Маршъл прямота, що се отнася до липсата на актьорски амбиции у себе си.

— Трябва да съм честен с вас... — започна той внимателно.

Корбет махна нетърпеливо с ръка:

— Един от важните уроци, на които ме научи баща ми, е никога да не говоря за бизнес на празен стомах. — Той направи знак на сервитьора, който мигом се появи с техните менюта. — Няма да сбъркаш, ако си поръчаш домашно приготвено пилешко в гювече — предложи Корбет, без изобщо да се потруди да разгърне своето меню. — Макар че лично за себе си бих препоръчал зауербратен.

Въпреки че се бе зарекъл никога да не играе игрите на Холивуд, Матю не беше чак пък пълен глупак:

— Зауербратен звучи страхотно.

Дори след като си напомни, че не е суеверен човек, Корбет не можа да скрие задоволството си.

— Е? — попита Лий, като хапваше от своите тиквички по флорентински; бяха превъзходни, но изчакването убиваше апетита ѝ.

Джошуа нежно я изгледа:

— Какво е?

Беше толкова самодоволен, проклетникът! Лий реши, че това може да означава само добри новини. Тогава защо просто не ги

изплюе? Тя размаха заплашително филийката с пармско сирене и масло към него:

— Ти, естествено, си даваш сметка, че можеш да бъдеш обвинен в психичен тормоз.

Джошуа се засмя беззвучно:

— Всичко по реда си — каза той, като извади малък пакет, увит като подарък, от джоба на самото си.

Лий веднага разпозна синкавата опаковка с яйце на червеношийка върху нея. Тифъни^[3] беше едно от любимите свърталища на Джошуа; баща ѝ държеше на високата класа. Тя тръсна глава, след като свали бялата си атлазена панделка.

— Разглезваш ме.

— Глупости! — Той я докосна гальовно с пръст по бузата. — Невъзможно е да разглезиш една принцеса.

Лий леко се дръпна назад, за да прекрати физическия досег. Твърде отдавна тя бе стигнала до извода, че светът се дели на две групи хора — докосващите и недокосващите. Например Тина Маршъл не можеше да си удържи ръцете. Като грациозни птици те непрестанно пърхаха, приласкаващо, утешаващо. Не беше дори опит да се нахлуе в личното пространство на другия; просто нейния си начин. Мариса също беше от докосващите. Джошуа — също.

Лий не беше.

— О! — Тя се вторачи благоговейно в многоцветните като паунова опашка обици с черни перли.

Съвършено еднаквите перли бяха толкова големи; беше невъзможно да се повярва, че са истински. Но, разбира се, бяха.

Джошуа се намуси:

— Не ти харесват.

Неспособна да устои на дъгоцветните им отблясъци, Лий погали с пръст искрящите повърхности на скъпоценните камъни.

— Как бих могла? — промърмори тя. — Чудесни са, но със сигурност са и ужасно скъпи!

Джошуа повдигна рамене.

— Не се тревожи за това; излезе ми късметът на масите за карти. Освен това — сниши глас той и постави ръката си върху нейната — ти си се превърнала вече в красива жена, Лий. А красивите жени

заслужават перли. От всички скъпоценни камъни на света перлите са най-женствени. И романтични.

Като избягваше да го гледа, Лий усети как руменината залива бузите ѝ и си пожела нейният баща да не ѝ говори по този начин. О, тя знаеше, че под неговата груба, припряна външност обитава сърцето на истински романтик — защо иначе щеше да е така привързан към филмовата индустрия? И все пак неговите несекващи хвалебни излияния винаги я смущаваха.

— Наистина, татко — възнегодува тя с тих, леко треперлив смях, — как не престана! Не ми се и помисля какво би станало, ако хората открият колко мекушав си всъщност.

Като се отпусна назад, Джошуа тържествуващо се засмя, докато отпиваше от своя скоч.

— Сигурно ще ме съсипят — съгласи се дружелюбно той.

Като хвърли последен разнежен поглед към перлите, Лий пъкна кутийката в своята чанта Гучи^[4] от алигаторска кожа и скръсти ръце върху масата:

— Не мислиш ли, че е време да ми кажеш какво точно празнуваме?

— Набавихме парите за „Опасен“.

Тя се бе надявала това да е поводът. Но твърде много пъти през изминалите три години, когато си бе позволявала да издаде надеждите си предварително, те биваха впоследствие разбити.

— Кой?

— Не точно кой, а какво. Всичките пари, които ни трябва, ми ги обеща една фирма за разработване на земи, която иска да настъпи в нови сфери. За наше щастие, идеята да инвестират в твоя филм им допадна.

— Какви са условията на тази земеделска компания? И защо от всички налични сценарии избраха „Опасен“?

— Но, Лий, отговорът на втория ти въпрос би трябвало да е очевиден! В края на краищата ти беше тази, която настояваше, че „Опасен“ има възможност да спечели Академична награда. Освен това — отбеляза той навъсен, раздражението му беше явно — твоят старец по някаква случайност е дяволски добър търговец.

— Отлично познавам твоите необхватни дарби — каза тя. — Но ти все още не си ми казал кои по-точно са тези щедри, прозорливи

хора.

Джошуа не обичаше да е в отбранителна позиция. Той се наежи:

— Не ги познаваш. Има ли някакво значение? Ние имаме парите, Лий! Ето това е важното.

Лий не разбираше защо баща ѝ е толкова уклончив. Тя знаеше не само как да го притисне в ъгъла и замисли по-заобиколна тактика.

— Ще поискам да се видя с тях — предупреди тя.

— Разбира се — пресече я той; чертите му станаха сурови. — А сега, ако нямаш нищо против, смятам да поръчам десертите. Освен ако дъщеря ми не иска по-скоро да ме завлече до полицейския участък в Бевърли Хилс и да ме подложи на проба с детектора на лъжата!

Лий отрони тъжна въздишка. Като човек, който разполага с такава власт, баща ѝ наистина имаше право да се засяга.

— Не бъди така патетичен — отрони меко тя. — Просто се опитвах да се добера до детайлите на сделката.

— Детайлите са за адвокатите. Важното е, че ще имаш нужното ти финансиране.

— Но...

Той я срязва с почти незабележимо свиване на очите. Това беше предупредителен жест, който тя трябваше да уважи.

— Искам сладкиш със сирене — каза той на сервитьора, който се бе появил край масата скорострелно, сякаш изваден от някоя от торбите с вълшебства на Джошуа Барън. — Лий?

Лий прехапа зъби, защото знаеше, че да прави сцени на баща си на публично място, означаваше не само да развърже езиците на целия град, но и да подбуди клюки, че „Барън студиоуз“ имат още по-големи затруднения.

— Смятам да мина без десерт — отвърна тя с доста повече хладнокръвие, отколкото чувстваше. — По-добре да се прибирам в студиото; все още ме чака много работа.

Макар тъкмо Джошуа да бе настоял тя да прочисти календара си за остатъка от следобеда, той, изглежда, не беше склонен да продължат разговора си.

— Хубаво. Ще се видим вкъщи.

Когато се надигна, Лий видя проблясък на разочарование в очите на баща си. Знаеше, че го боли, когато се карат, и макар съвместната им работа рамо до рамо да бе неизбежно огнище на конфликти, Лий

винаги след това се чувстваше виновна. Предавайки се, тя се наведе и леко го целуна по загорялата буза.

— Благодаря ти за обичите — с искрена топлота отрони тя. — Неизразимо красиви са.

Забравил предходния диспут, Джошуа засия:

— Не толкова красиви, колкото моето момиче.

Докато Корбет кръжеше около същото хрумване, което бе имала Тина Маршъл на увеселението, погледът на Матю се рееше през залата към Лий Барън. Тя беше, призна си той, красива, стройна, изваяна блондинка в най-добрите скандинавски традиции. Но не беше неговият тип.

— Какво ви кара да мислите, че мога да играя във филм? — попита той, като отново съсредоточи вниманието си върху разговора.

Корбет повдигна рамене:

— Ако перифразираме Спенсър Трейси^[5], всичко, което ти трябва, за да играеш, е да си научиш репликите, да се появяваш навреме и да гледаш да не се блъснеш в мебелите.

Матю не беше убеден:

— Признавам, че парите, които предлагате, не са за пренебрегване — изрече бавно той. — Но все пак не мога да повярвам, че това, което ми предлагате, е възможно. Не съм от онези хлапаци, които ходят на театрални курсове още от училище; дявол да го вземе, не съм играл дори дърво в някоя средношколска пиеска.

Той не спомена, че посещаването на осем различни непълни средни училища бе предотвратило тази ранна възможност.

— Да я караме едно по едно — предложи Корбет с предпазлива небрежност; той се мъчеше да скрие растящото си въодушевление.

През дългия обяд Матю Сейнт Джеймс се бе показал интелигентен, здравомислещ, макар и напрегнато сдържан индивид. При нормални обстоятелства такова резервирано отношение би могло да проработи против един актьор, като го накара да изглежда плитък, или дори по-лошо — *скучен*: най-големият грях в този град.

Но при Матю нещата стояха някак по-различно; той притежаваше обезсилваща аура от взривна енергия, която се процеждаше тъкмо през неговата желязна, овладяна повърхност. И,

както бе отбелязвала Тина дни наред, момчето беше великолепно. По един тъмен, неустановим начин. Матю Сейнт Джеймс, размишляваше Корбет, като Райдър Лонг, определено не беше от оня тип мъже, които едно момиче ще побърза да заведе вкъщи, за да го представи на татко си.

Той не се доверяваше лесно, нито пък беше от хората, които приемат нещата според лустрото им. Дълбоко стаената му същност беше черта, която щеше да му служи добре, реши Корбет, ако имаше намерение да работи в този град, където моралните норми често бяха повърхностни. Освен това той беше спец по затварянето на вълненията вътре в себе си. Матю Сейнт Джеймс нямаше да е тук днес, ако не беше поне донякъде заинтригуван от идеята да играе в голям филм. Но лицето му не издаваше нищо.

Почти нищо. Само веднъж очите му се бяха зареяли към Лий и Джошуа Барън и разсеян интерес проблесна в техните тъмни дълбини. Той се бе появил и изчезнал толкова бързо, че ако Корбет не бе наблюдавал Матю отблизо, щеше да го изпусне.

— Ще ти трябват снимки.

— Снимки? — без въодушевление отекна Матю.

— Един фотоалбум, който да изпратим в „Барън студиоуз“. Да раздразним тяхното любопитство.

— Не мога да си позволя да платя професионален фотографски сеанс.

Корбет отмахна затруднението, сякаш беше нахална мухица:

— Няма проблеми, аз ще ти дам аванс...

— Не взимам пари назаем.

Корбет уважаваше упоритостта на Матю, тъй като и самият той притежаваше значителна порция от нея. Но това вече беше прекалено.

— Не бъди така проклетнически дебелоглав; ще ми ги върнеш, когато Барън подпише с теб да играеш звездата в „Опасен“. — Той взе златна автоматична писалка Уотърмън и драсна някакъв телефонен номер на гърба на една от сивите си визитни картички. — Джил Кокърън е най-добрата в занаята — каза той, като подаде визитката на Матю. — Когато Джил си свърши работата, Лий Барън ще падне на колене да те умолява да приемеш.

Матю не можа да сдържи усмивката си, като си представи картинката.

— Къде да подпиша?

Корбет не бързаше:

— Ето тук — показа той, докато още пишеше краткото споразумение върху книжна коктейлна салфетка.

Матю ѝ хвърли бегъл поглед, взе писалката, която му подаваше Корбет, и се подписа до името си с едър отчетлив почерк.

— Сега, след като работата ни приключи — каза Корбет, — би трябвало да поръчаме шампанско.

Матю поклати глава:

— Благодаря, но ще работя довечера; трябва да отида до склада и да взема пиенето.

Филмовият агент беше склонен да поспори, но бързо промени намерението си:

— Винаги съм се възхищавал на хора, които знаят да поставят работата пред удоволствието. Това е рядко качество в този град. — Той стана и пак протегна ръка. — Ще пием шампанско, когато са готови снимките.

— Когато получа ролята — твърдо го поправи Матю, заявление, с което по-възрастният мъж веднага се съгласи.

Матю тъкмо бе стигнал вратата, когато се сблъска лице в лице с Лий. Изпитвайки незабавно — и смущаващо — сексуално привличане, той се смръщи и кимна отривисто, докато отстъпваше встрани, за да ѝ направи път.

Лий веднага го позна. Не беше от онези мъже, които една жена ще види и веднага ще забрави. Като си спомни последния им сблъсък и неприятния начин, по който той завърши, тя си каза, че не изгаря повече от него от желание да влиза в престорено вежлив разговор.

Като повдигна брадичка, тя го изпревари на излизане, без да хвърли поглед назад. Веднъж излезли от каменно-стъкления ресторант, Матю тръгна на едната страна, Лий — на другата. Никой не пророни и дума.

Чак когато тя докара зеления си състезателен закрит ягуар обратно на булевард Холивуд към сводестите испански порти на „Барън студиоуз“, Лий си припомни внезапния прилив на гняв в очите му, когато я погледна, и се зачуди с какво го е предизвикала.

По-късно през същия следобед в един склад на другия край на града Матю пусна монета в цепката на някакъв уличен телефон. Той не

беше изненадан, когато жената от другата страна на линията потвърди, че ще се радва да го зърне, след като той си свърши работата довечера.

Когато постави отново слушалката върху стенната ѝ вилка, Матю се опита да си внуши, че Лана Паркър е първият му избор за всичкото това време.

[1] Зауербрат (нем.) — печено месо, обикновено говеждо, което преди това е било изкиснато в оцет. — Б.пр. ↑

[2] Дейвид У. Грифиг (1875–1948) — американски кинорежисьор, смятан от мнозина за откривател на модерния монтаж, известен с филмите си „Раждането на една нация“ и „Търпимост“, който в някои класации бе обявен за най-добрия филм на всички времена. (Преди него: известни американски филмови звезди.) — Б.пр.

↑

[3] Тифъни е верига от скъпи луксозни магазини в САЩ. — Б.пр.

↑

[4] Гучи — италиански производител на модно облекло и аксесоари, предимно от кожа. — Б.пр. ↑

[5] Спенсър Трејси (1900–1967) — американски актьор, носител на два Оскара, известен най-вече с филмите, които снима заедно със своята съпруга Катрин Хепбърн, като „Ребро Адамово“ и др. — Б.пр. ↑

10.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това?

Лий седна на крайчеца на Марисиното легло и я загледа как хвърля безразборно разни неща в куфарите си Луи Вютон.

Мариса поддържа пред очите си два чифта бикини за размисъл — едните не представляваха нищо повече от две парчета жълта плетка, другите — усукана черна нишка. След известно помайване тя пхна и двата в куфара.

— Никога не съм била по-сигурна за каквото и да било в живота си!

— Но това е само от... колко?... от десет дена? Как може да сте готови за съвместен живот?

— Ходя с Джеф от две седмици. Кое е с тринайсет дена повече, отколкото ми е нужно, за да се реша. — Тя задъвка оръфания нокът на палеца си и огледа дрехите, нахвърляни върху розовите сатенени постели. — Господи, имам нужда от някои нови плетива! Джеф ще ме води на купон, а тези дебели плетки са толкова стари...

Лий премълча, че преди по-малко от два месеца Мариса бе изхарчила царска сума, като практически изкупи целия отдел за младежка мода на „Наймън-Маркъс“ в търсене на подходящ костюм за пътешествието, което средното училище в Бевърли Хилс организира за зрелостниците до Мауи.

— Къде ще е забавата?

— Не знам. — Мариса беше умишлено мъглява. — Някъде в Западен Холивуд или на Малибу. Забравям... знам! — Изражението ѝ светна, когато се обърна към Лий. — Какво ще кажеш, да ми дадеш назаем черната си рокля?

Беше от „Бил Блас“, просто скроена от черен креп, красиво драпирана и нелепо скъпа. Лий се бе влюбила в нея от първи поглед, докато търсеше нов костюм в „Бонуит Телър“ миналата седмица, и бе успяла да оправдае неимоверната цена върху етикета, като увери себе си, че класическата ѝ линия ще ѝ позволи да я носи винаги.

— Но тя е нова-новеничка! Още не съм успяла да я облека поне веднъж.

— И какво! Няма да карам с нея сърф или нещо такова! Божичко, понякога говориш също като татко! Хич не се учудвам, че си му любимката; превръщаш се в копие на проклетия Джошуа Барън.

Години наслоена горчивина виснаха тежко във въздуха между двете сестри, докато се гледаха очи в очи през леглото, студените сиви очи — в дуел с искрящо зелените. Мариса примигна първа, преструвайки се на разкаяна.

— Съжалявам. — Мекият ѝ глас молеше за прошка, устните ѝ потрепваха. — Знаеш какво диване съм точно пред мензис.

Дори при възхищението, с което посрещна представлението на Мариса, на Лий ѝ се искаше да вярва, че тя е искрена.

— Не се безпокой, напоследък всички бяхме подложени на доста стресове.

— Каж ми: можеш ли да пазиш тайна?

— Разбира се.

— Кълнеш се, и да пукнеш, ако я издадеш?

Лий се усмихна.

— Кълна се.

— Няма значение, освен ако ти не се заемеш с правенето на филмите...

Мариса отново приличаше на малко момиче, което припомни на Лий годините, когато я гледаше като майка, проявяваше снизхождание спрямо нея, бранеше бунтовния ѝ нрав от техния баща.

Лий направи кръст с показалеца и със средния си пръст, положи ги на лявата си гърд:

— Кълна се.

— И да пукна!

— И да пукна.

Мариса кимна доволна:

— Този купон е наистина важен, Лий. Не исках да приказвам, защото се страхувах, че нищо няма да излезе от него, но Джеф ми направи някои снимки миналата седмица и ги е показал на един продуцент, който иска да ме види.

— Наистина ли? Кой?

— Джеф не ми каза името; иска да е изненада. Но е същият, който организира купона, и Джеф смята, че имам голям шанс да получа роля във филма, който той подготвя.

Макар през последните две седмици Лий да не бе виждала много-много Мариса, тя бе забелязала, че всяко второ изречение, което изричаше сестра ѝ, започва с Джеф каза или с Джеф смята. Тя беше зървала въпросния мъж само два пъти, и то доста бегло. Малко повисок от сто и осемдесет сантиметра, той беше загорял, атлетичен и красив по начина, по който бяха красиви калифорнийските гларуси. Изсветлялата му от слънцето коса падаше хубаво върху яката му, а тройка златни синджирчета покриваха открития от разкопчаната риза врат. Всъщност, заключи Лий, Джеф май беше мъжката версия на Мариса.

— Знаеш ли за какъв филм става дума?

Колкото и да искаше сестра ѝ да е получила легитимно предложение за роля в истински филм, Лий се чудеше има ли в този град продуцент, който баща им да не бе въвлякъл в усилията си да държи Мариса далеч от актьорството.

— Джеф не каза. Но обеща, че ще е добра роля. И продуцентът много харесал фотографиите ми.

— Знаеш ли, мила — предупреди Лий, — има твърде много безскрупулни хора в този град. А ти си ужасно млада.

Лицето на Мариса се ожесточи:

— Достатъчно голяма съм, за да знам обичаите. Ти не си единствената, която е израснала около филмово студио, нали? — И сякаш мигновено съжалила за язвителния си тон, тя хвърли на Лий най-сладката си усмивка. — Но работата е там, че всичките ми дрехи изглеждат хлапашки. Трябва ми нещо наистина изтънчено.

— Като черната ми рокля — взе да омеква Лий.

— Точно. — Усмивката на Мариса стана направо ангелска. — Моля те, Лий! Обещавам да не ям и да не пия нищо цялата вечер, за да не я изцапам. И обещавам, че ще я занеса на химическо чистене, преди да я върна.

Лий се предаде, както си и знаеше през цялото време.

— Чакай тук! — въздъхна тя. — Отивам да я донеса.

Мариса плесна с ръце като зарадвано дете:

— Ти направо ми спасяваш живота! — Тя заобиколи леглото и импулсивно целуна Лий по бузата. — Когато стана голяма звезда, ще кажа на всички, че дължа първия си пробив на моята чудесна, красива по-голяма сестрица.

Лий въздъхна:

— Само се помъчи да върнеш роклята цяла.

За Матю, който бе очаквал студено, сплашващо фотографско студио, таванът на Джил Кокърън беше истинско облекчение. Пещерният интериор беше отрупан с мебели, книги, древни подпори и фотографско обзавеждане. Ярка слънчева светлина се лееше през прозорец в покрива и заливаше стаята с мека жълта светлина. Огромна рижа котка се бе излегнала на претрупано канапе и се грееше на топлината под слънчевите лъчи. Когато Матю влезе в студиото, котката отвори едното си око и го заизучава с котешко превъзходство.

Фотографски отпечатъци покриваха стените: очакваните фотоси на филмови звезди и рок изпълнители поделяха място с кадри от натура: щатски управници, фермери, фабрични работници, промишлени ръководители, миньори и прихождащи работници.

Около сто седемдесет и осем сантиметра без обувките, Джил беше достатъчно закръглена тук-там, за да не изглежда ъгловата. Нейното изразително лице, оброчено от чорлава грива просветляла на слънце меденоцветна коса, притежаваше яка брадичка и скули, за които всяко момиче би било готово да убие, а очите ѝ бяха със забележителен порцелановосин цвят. Загорелите крака, облечени в къси бели шорти, нямаха начало и край. Единственият ѝ недостатък, ако можеше да се сметне за недостатък, бяха прекалено пълните, неначервисани устни. Като реши, че те добавят зрял сексапил към идеализираните от нея типажи на съседски момичета, Матю бе изненадан, че след всичко, което можеше да направи за себе си в отдела за снимки, Джил Кокърън се бе насочила към работната страна на фотоапарата.

— Татко ми подари апарат за осмия ми рожден ден — обясни тя, когато той подхвърли мнението си по средата на сеанса.

Матю се чувстваше неуютно, когато пристигна на тавана, но откритият нрав и предразполагащото долнозападнотексаско

провлачено говорене на Джил постепенно уталожиха неговия дисконформит.

Докато пиеха кафе, поднесено в пръстени канички, тя обясни, че никога не се е стремяла към фотографията като към просто някаква работа. Те бяха тук, за да направят нещо заедно. Да установят съмишленичество. Така той почти успя да забрави за немигащите обективи. Почти. Но не достатъчно.

— Това беше само един малък старичък Кодак — поясни тя, докато преместваше една стойка за осветление.

Като поогледа ръчния си светломер, тя се намръщи, понеже отчитането показваше, че лицето му няма да е на добър фокус.

— Ама аз бях в мрежата му, преди да съм изщракала първия си филм. Само патки.

— Патки?

Тя нагласи сребристия пълнител с фотолента „Майлър“:

— Нали знаеш, сладур, онези пухкави бели същества, които се плъзгат в езерцата и си хапват сплавите надолу, докато плоските им оранжеви пети стърчат във въздуха. Патки.

— Да разбирам ли, че си започнала като фотограф на дивата природа.

— Съвсем не. — Тя започна да натиска бутона за превъртане на лентата; една гола светкавица проблесна иззад къс насинена хартия. — Живеехме точно до голф школа с водни езерца. Тъй като исках да използвам целия филм и да го проявя, преди татко да напусне отново града, патките се оказаха единствените обекти под ръка.

Доволна от начина, по който постановката на осветлението прибавя допълнително искрене към интригуващите му кехлибарени очи, Джил реши, че е дошло времето да прибави малко телеса в албума.

— Сега можеш да си свалиш ризата.

— Защо?

Тя не се изненада, че той се стряска. Точно както бе наредила при уреждането на срещата, Матю беше с избеляла синя шамбренена риза и с дънки, протрити на най-отъркващите се места. Наясно, че това е мъж, непривикнал да излага тялото си пред публика, тя омекоти тона си:

— Защото трябва да имаш снимка на торса в своя албум.

Матю скръсти ръце на гърдите си:

— Ако добирането до ролята зависи от това как изглеждам без ризата си, смятам да се откажа. Изобщо, това си беше нелепа идея.

Когато пролича, че е склонен да си тръгне, Джил изпита моментно чувство на паника. Макар преди да прояви филма, нищо да не бе сигурно, през целия следобед тя имаше усещането, че върши нещо, което ще има особено излъчване. Не можеше да пусне Матю да си отиде.

— Погледни тук, сладур — запредумва го тя, като се измъкна иззад наниза светлини, за да сложи леко ръка на рамото му; под пръстите ѝ мускулите му бяха напрегнато твърди като овални камъни: — Обещавам да не правя снимки, които ще те преследват цял живот. Или ще те смущават. Но, мамка му, сладък, телес... ъ-ъ, торсовите снимки са част от този бизнес. — Тексаският ѝ носов напев се бе сгъстил до консистенцията на кленов сироп и простодушната ѝ усмивка вдъхваше увереност. — Директорите по набиране на актьорски екипи просто искат да са сигурни, че нямаш някоя татуировка на гола дама на кожата си.

Матю се усмихна, както тя и очакваше да стане:

— Наистина ненавиждам това.

Джил кимна:

— Знам. — В яркосините ѝ очи имаше съчувствие и решителност. — И наистина ти обещавам, че ще го направя възможно най-безболезнено.

Матю претегли възраженията си и реши, че след като е стигнал дотук, би могъл и да види този фарс докрай:

— Какво ще кажеш да стане възможно най-бързо?

— Готово. — Тя не издаде много-много триумфа си. — Мисля да те сложа до прозореца — предложи, като се поразходи из стаята; Матю забеляза, че след като постигна своето, провлачването на сричките стана по-незабележимо. — Естествената светлина е фантастична, а стената на блока и небоядисаната рамка на прозореца ще прибавят и малко провинциално очарование.

Тя се обърна и мигновено застина в мълчание. Божичко, с тяло като това, помисли си, хич нямаше да се изненада, ако този тип бъде окачен на стената като някой от рогата на дядовете ѝ тексаски лонгхорни^[1].

— Няма татуировки — отрони накрая.

— Ни едничка — съгласи се Матю.

Последва миг на споделено безмълвие.

— Добре — провлече тя, — да извадим сега това на улицата.

Остатъкът от следобед отлетя. Тя беше чела романа, Корбет ѝ го бе изпратил и от самото начало знаеше какво иска да постигне от този фотосеанс. И сега, когато всичко си идваше на мястото, през нея сякаш минаваха токови удари. Изключително енергична, тя беше в състояние да изстиска най-доброто от един обект. А Матю Сейнт Джеймс, замисли се тя, докато изщракваше няколко прощални кадъра, имаше нещо повече и от най-доброто.

— Какво ще кажеш за една вечеря? — попита тя, като обходи тавана, за да изключи една по една ярките светлини. — Аз правя отвратителни лютивни сандвичи. Ако не те е страх да опиташ истински западнотексаски люти чушки, заповядай.

Матю осъзна, че са работили дълго и са пропуснали времето за обяд.

— Един лют сандвич ще е страхотно.

Блясъкът на нейната усмивка се смеси със слънчевата светлина, която струеше от прозорците.

— Ти си търсач на рискове, Матю Сейнт Джеймс. Винаги съм харесвала това у един мъж.

По-късно през същата привечер те седяха на отрупаното ѝ канапе, заслушани в Джеймс Тейлър^[2] и отпивайки бренди. Матю бе приятно изненадан, че Джил — енергетичното динамо от този следобед, би могла да бъде също така тиха и добра компания. Приятно мълчание се бе настанило край тях и когато погледът на Матю преброди стаята, той видя серия притеглящи го фотографии, които досега не бе забелязал.

— Ти ли си снимала тези кадри във Виетнам?

— Ъ-ъ... Тези са на баща ми.

Матю напусна удобното канапе, за да ги разгледа по-подробно. Всички снимки бяха на войници; младите, мръсни лица му бяха до болка познати.

— Дяволски хубави са. Но, предполагам, че това и трябва да се очаква.

— Татко беше най-добрият. Той беше фотограф на Асошиейтид прес и беше...

— ... ранен по време на огнестрелната битка при Чу Лай през шейсет и девета. Смъртта му десет дена по-късно бе официално приписана на перитонита и пневмонията вследствие на раните му.

Джил се втренчи в него.

— Откъде, мамицата му, знаеш това?

Матю повдигна рамене:

— Аз познавах Бил Кокърън. Беше страхотен мъжага. И единственият човек, когото някога съм срещал, който знаеше как да казва *Не стреляйте, аз съм журналист* на осем различни езика. И онзи път...

Гласът му провлече, когато той със закъснение осъзна, че би трябвало да е по-щадящ. В края на краищата Дивия Бил Кокърън беше баща на тази жена.

Джил се бе свила в ъгъла на кушетката, подвила дългите си крака:

— Не си мери думите заради мен, Матю. Искам да чуя нещо за тези дни.

Матю седна до нея, като полюшваше чашата си в длани. Джил почака, докато той събираше мислите си, втренчен в брендито.

— Беше малко преди целият пъкъл да се сгромоляса по време на щурма при Тет. На това момче от моята бойна единица тъкмо му бяха казали, че е станал баща: момиченце, три килограма и петстотин четирийсет и пет грама. Смешно е какви неща си спомня човек — размисли се той на глас. — Така или иначе баща ти реши, че трябва да го отведем в Чолон, за да празнува.

— Чолон?

— Китайската част на Сайгон. Някак — не ме питай как — Бил бе станал свой човек в Сийграмс. След всичката домашно приготвена пиячка и сайгонския чай — тази гадна боядисана вода, момичетата от баровете винаги напористо твърдяха — обясни той, когато тя го погледна въпросително, — че тази допълнителна порция добро пиене само по себе си беше причина за празнуване. Поръчахме си пиле на грил, варени скариди и чинии, натъпкани догоре с нещо, което дяволски приличаше на истинско говеждо, и всичко това — платено от

баща ти като благотворителен жест от сметката за разходи на Асошиейтид прес.

— Татко винаги е бил щедър — съгласи се между другото Джил.
— Особено когато харчеше пари на янките.

— И аз го установих. Сметките за разходи на Дивия Бил Кокърън вероятно ще отидат в литературната история като едно от най-творческите писания от Виетнамската ера. Както и да е, след обяда всички седяхме около масата, пиехме, пушихме пури и приказвахме за хлапетата и за семействата си — знаеш, тези домашни истории...

Изражението на Матю изведнъж се промени. Той си спомни за завистта, която изпитваше, когато слушаше как другите говорят за любими хора, които ги очакват вкъщи. Джил си отбеляза разсеяното намръщване и реши да не го коментира. Тя вече беше разбрала, че Матю е много затворен човек.

— Тази хубавка малка курва, облечена с една от тези лъщящи, тънки като хартия копринени рокли, които толкова много от момичетата в баровете носеха, очевидно бе схванала кой от нас има мангизите. Тя скочи в скута на баща ти и започна да хапе ухото му и да роши с пръсти косата му. Ние всички подлудяхме, като гледахме това, но Бил сякаш не забелязваше. Вместо това той, продължи да говори за дъщеря си, която (и това е цитат) *имала повече талант в кутрето си, отколкото той — в цялото си тяло.*

Обзе я топло чувство. Топлина и носталгичен копнеж, с които се бе приучила да живее:

— Татко каза това?

— Каза го, и още как! Помня го, защото точно на това място момичето се измори да бъде пренебрегвано и увери баща ти, че тя имала повече талант в нейното кутре, отколкото което и да е американско бейби-сан.

— Бейби-сан?

— Девойче.

— О! — възкликна Джил. — И какво се случи после?

Матю повдигна рамене:

— Не си спомням. Вероятно по това време всички бяхме отнесени от взривната вълна.

Джил имаше остро усещане, че той разсъдливо я пази да не засегне чувствата ѝ и бе благодарна за загрижеността му.

— Благодаря ти, че споделяш това с мен — прошепна тя. — Никога не съм познавала баща си много добре. Родителите ми бяха разведени още като бях бебе, а татко беше все някъде в преследване на своите фоторепортажи — Селма, Бирмингам, Виетнам.

Тя потрепери, като си спомни сцените на кучета, пожарни маркучи, онези ужасяващи кръстове, които разсичат нощта, смъртта и разрушенията на войната.

Матю не каза нищо. Той просто протегна ръка и я прегърна. Джил сложи главата си на рамото му.

— Когато идваше да ни посети, все ме грабваше и ме притискаше към гърдите си. Беше толкова голям и силен; аз се успокоявах с вярата, че никой не може да му причини нещо лошо.

Тя извъртя глава нагоре с поглед в устните му. Като се приведе, Матю усети вкуса на меката ѝ уста. Целуна я веднъж, лекичко. После отново. Бавно, умело, жадно.

След дългата сладостна пауза Джил отметна отново глава:

— Искаш ли да се любиш с мен, Матю?

Матю винаги бе вярвал в прямотата:

— Да.

Тя се изправи и изпружи ръка.

— Добре, какво чакаме тогава?

Те се разсъблякоха един другия, дланите им се маеха по затоплените кожи, устните им вкусваха новоосвободената плът. Когато легнаха лице срещу лице в леглото, ръцете на Джил се плъзнаха по възвишенията и вдлъбнатините на тялото му, пръстите ѝ обхождаха дългите, намасурени мускули, които се свиваха при нейното проучвателно докосване. В отговор Матю движеше ръце по стройните ѝ извивки и изтръгна от нея протяжна, тлееща необходимост да моли за облекчение.

Той спря само колкото да постави презерватива, без който не излизаше (никакви копелета от Матю Сейнт Джеймс!) и после езикът му се шмугна в нея и предизвика взривове от умопомрачително удоволствие. Неспособна да стои пасивна, докато той я влудява, Джил започна да опипва по-стръвно. Тя го издърпа отгоре си, като шушнеш мръсни думи в ухото му, докато обвиваше слабините му с дългите си загорели крака и посочваше на пениса му пътя към дома. Пухкавата

глезотия незабелязано скочи на пода; чаршафите станаха горещи и надиплени.

След като силата ги помете, те вече не можеха да се владеят, телата им се топяха, движеха се в съзвучие, докато двамата не достигнаха своя връх заедно в горещ прилив на облекчение. Когато всичко бе свършило, те легнаха един до друг на измачканото легло.

— Това — отрони Матю, все още тежко задъхан — беше едно от най-интензивните сексуални преживявания в живота ми.

— Сладур — прошепна тя с ниско гърлено провлачване, — ти още нищо не си видял.

Когато наведе глава и го пое дълбоко в устата си, тя се усмихваше.

Когато полунадигнатият му penis набъбна до размерите на нейните съкровени желания, Матю реши, че никога не са били изричани по-верни думи.

Много по-късно, докато Матю спеше, Джил се измъкна от леглото и изчезна в тъмната стаичка. След като прояви снимките от деня, тя седна под мъждивата червена светлина и изучава контактните копия дълго и безмълвно. После започна да върти телефона, който бе взела със себе си в стаичката.

— Радвам се, че те хващам вкъщи — каза тя, когато мъжкият глас от другата страна на линията се обади. — Какво? Не, съвсем сигурно е, че не съм пила. Ако искаш да знаеш, работих. Откъде, по дяволите, да знам колко е часът?

Отново този навъсен глас.

— Наистина ли? Четири сутринта? — Почака, позволи на мъжа да ѝ даде няколко варианти на това, какво да прави с фотоапарата и с телефона си; накрая тя прекъсна разгорещения му монолог: — Не смей да ми затваряш, Корбет Маршъл! — настоя. — Не и преди да чуеш новините ми за твоя нов клиент Матю секси-като-никой-друг Сейнт Джеймс.

Това прикова вниманието му. Джил знаеше, че така и ще стане.

— Ето какво, сладур. Уреди „Барън студиоуз“ да ми дадат изключителни права над цялата статична продукция, и ще ти стъкмя такава поредица от снимки за пред публиката, че ще ти падне шапката.

Удовлетворена от отклика у Корбет, тя със закъснение се извини, че го е разбудила, затвори телефона и се върна обратно към работата си.

Като гледаше как образът на Матю в размери 28 x 35 см бавно се появява изпод проявителя, Джил изпита задоволство и приток на нега от това, че се е любила с новия секссимвол на Холивуд. И, мамицата му, тя го бе открила първа.

[1] Тексаските лонгхорни са вид крави, отглеждани за месо, много популярни в Дивия запад през миналия век, сега почти изчезнали, които имат много дълги рога (long horn означава дълъг рог). — Б.пр. ↑

[2] Джеймс Тейлър (1948) — американски изпълнител на популярни, предимно любовни песни. — Б.пр. ↑

11.

„Барън студиоуз“ извикваше представата за калифорнийска мисия. Входът към благословените земи беше през две високи бели арки; сградите блестяха от белотата на декоративните облицовки на стените и покривите им ръждиво червенееха с испанските си керемиди. Като гледаше архитектурата от паркинга за посетители, Матю очакваше ято лястовици да гнездят върху наблюдателната кула.

Ако външният вид на студиото беше напомняне за отдавнашните му обитатели, интериорът спояваше стародавното холивудско изобилие и съвременния калифорнийски шик. Стените бяха облицовани в мека чортова кожа с цвета на пясък, дървеснокафяви кожени кресла със завити пиринчени ръкохватки почиваха край маси с абаносови кантове, инкрустирани със слонова кост. Украсените свещници от злато и кристал биха могли да са от мизансцена на ранен епос на Сесил Б. Де Мил^[1]; картините с техните тежки позлатени рамки биха могли да са взети направо от Селзниковата Тара^[2], и огромната стъклена витрина, пълна с Оскари — малките златни статуетки, застанали в редици по филми и по години — свидетелстваха за дълготрайността на успеха, който е спохождал „Барън студиоуз“.

Посрещачка, достатъчно привлекателна, за да е една от старлетките на студиото, внимателно изучи Матю, докато той приближаваше към бюрото ѝ.

— Аз съм Матю Сейнт Джеймс. Имам среща с мистър Барън в четири часа.

Беше четири без една минута.

Бръчки набраздиха челото на младата жена:

— Съжалявам, мистър Барън е извън града. Вероятно имате предвид мис Барън — предположи младата жена, за да го извади от затруднението.

Тя прокара тъмночервен лакиран нокът надолу по страницата с уговорените срещи. Сърцето на Матю затупа в гърдите му. Ако се

чувстваше неудобно да говори с Лий Барън в кухнята, какво оставаше за отворителния вариант сега да се явява на прослушване при нея.

— Ето на — обяви жената щастливо. — Бях права: срещата ви е с мис Барън в четири часа. — Тя набра телефона и извести за Матю. — Секретарката на мис Барън ще ви поеме след секунда.

Само гордостта задържа Матю да не си тръгне. Гордостта и неугасимата му амбиция. Беше стигнал дотук, нямаше смисъл сега да се връща. Когато една шокиращо млада червеночоска пристъпи в приемната зала, Матю се запита дали добрата външност е задължителна, за да работиш в „Барън студиоуз“.

— Добър ден, мистър Сейнт Джеймс — поздрави го тя с усмивка за добре дошъл. — Аз съм Мереди Уорд, секретарката на мис Барън. Толкова съжалявам за недоразумението; някой би трябвало да ви уведоми, че мис Барън провежда всички прослушвания за „Опасен“.

— Тъкмо го установих.

Тя изглеждаше изненадана от мрачния му тон:

— Проблем ли е за вас, че ще ви прослушва мис Барън?

Проблем? Трябваше да се скрие зад премълчаването на века:

— Никакъв.

Тя кимна:

— Радвам се. Мис Барън ще ви види сега.

Матю я последва в хола. Облицованите с чортова кожа стени на коридора бяха напичани с наниз черно-бели фотографии с пояснителни бележки за звездите от галактиката на „Барън студиоуз“. Лицата от последните четири десетилетия така бързо се разпознаваха, че Матю се чудеше какво, по дяволите, прави тук.

— Между другото, мистър Сейнт Джеймс — подхвърли Мереди Уорд приглушено, когато стигнаха до украсени извити двойни врати в края на коридора, — струва ми се, ще ви е приятно да знаете, че сте най-сексапилният кандидат, който се явява за ролята на Райдър Лонг досега.

Усмивката ѝ пращеше от подканяне.

Матю отърка потните си длани в работните панталони и успя, от своя страна, слабо да се усмихне:

— Благодаря.

Лий Барън се бе настанила зад прекрасно поддържано грапаво бюро от орехово дърво, което блестеше с патината на годините. Той

пое по бежовата пътека и тя стана да го посрещне.

— Здравейте, мистър Сейнт Джеймс. Удоволствие е да ви видя. Усмивката ѝ си остана далечна и не излъчваше топлина.

Матю се питаше за чия сметка бе решила да забрави за първите им две срещи. За негова? Или за своя? Беше облечена с шлиферно-сив костюм, свирепо строг, и със спретната бяла блуза. Косата ѝ беше прибрана в стегната опашка на тила на врата и тъй както хладните ѝ сиви очи го изучаваха през очилата, за Матю нямаше съмнение, че целият ѝ външен вид бе така внимателно избран, за да изглежда тя отчуждена и скована. Точно обратното на дружелюбната Мередит Уорд, която се бе разположила на едно кресло в отсрещния край на стаята, бе скръстила крака и продължаваше да се усмихва като чешърска котка.

— Удоволствие е да ви срещна, мис Барън — изрече равно той и стисна протегнатата ръка.

Някакъв извратен мъжкарски инстинкт го накара да бодне леко с нокътя на палеца си меката кожа на дланта ѝ; Матю бе възнаграден, когато очите ѝ, засенчени зад преголемите стъкла, издадоха мекия шок на себеусещането ѝ като жена.

Тя се възстанови бързо:

— Моля, седнете! — Отдръпвайки ръката си, Лий посочи едно еймско кресло от другата страна на бюрото.

Тя седна някак излегната, някак облекчена, че оставя широкото полирано орехово дърво между себе си и Матю. Той бе дошъл на прослушването с черна риза и с изтънели черни работни панталони, което я навеждаше на мисли за пирати, с излъчването на опасна непредвидимост, която тя намираще за толкова интригуваща, колкото и омаломощаваща.

— Имал ли сте някакъв опит като актьор, мистър Сейнт Джеймс? — попита тя с ледена учтивост.

Беше важно — жизненоважно — да владее положението. Научена още в бащиния си скют, че Холивуд е пълен с хора, които само дебнат да те хванат в слабост, Лий беше веща в прикриването на чувствата си.

Кучка. Матю знаеше, че Корбет е пратил своето резюме ведно с фотосите. Тя много добре знаеше, че той няма предишен актьорски опит. Просто искаше да се убеди, че и двамата са наясно кой е *отгоре*.

— Не.

Тя положи ръце върху бюрото. Ноктите ѝ бяха лакирани до политурен блясък. Никакви пръстени, забеляза Матю. Никакви гривни. Единствените бижута по нея бяха един изящен часовник със златна верижка и с римски цифри и чифт съвършено еднакви обици от черни перли. Той беше прекарал достатъчно време в Изтока, за да прецени, че перлите са истински, и се попита дали обиците не са подарък от любовник.

— „Опасен“ има потенциал на много важен филм, мистър Сейнт Джеймс. Не мога да рискувам да поверя ролите на неквалифицирани индивиди...

Сивите ѝ очи го пробождаха, подлагайки го на дълго, безстрастно изучаване. После разгърна кафява книжна папка и извади — Матю ги позна веднага — студийните снимки на Джил Кокърън. Лий остана безмълвна за дълго, изнервящо дълго. Сякаш сравняваше оригинала с фотосите.

— ... независимо колко привлекателни биха могли да бъдат тези индивиди — най-после завърши тя.

За изпълнителен директор в студио, което бе натрупало благосъстояние от облика на своите звезди, тя говореше странно — така, сякаш *външен вид* е мръсна дума. Матю стисна умислено челюсти. Еднодневна брада хвърляше тъмна сянка по изсечените му черти.

— Истински се радвам да чуя това, мис Барън. Тъй като никога не съм се смятал за особено хубав.

Съвършено оформените руси вежди се повдигнаха над тъмните рамки:

— О? Ами Райдър Лонг е голям красавец.

Матю се отпусна в креслото назад и склочи ръце зад тила си. Мускулите по ръцете му опънаха ръкавите на ризата.

— Хич не ми се спори с вас, мис Барън, но вие грешите. Всъщност Райдър Лонг изобщо не е красив. Поне не в общоприетия смисъл.

Лий усети как зад дясната очна ябълка започва да я щрака остра болка.

— Не ми казвайте, че сте се добрал до сценария! Предполага се, че всички копия се съхраняват под ключ.

— Четох книгата.

— Наистина? — Заядливият ѝ тон бе тропосан с подчертано неверие.

— Наистина. Винаги съм обичал да чета. И вие сте права, че „Опасен“ е изключително покъртителна история.

За миг Лий беше стъписана. Макар да бе прекарала живота си обградена от професионални разказвачи, тя познаваше малцина, които четяха за удоволствие.

— Да, така е — след дълга пауза пророни тя. — Добре... — Погледна важно часовника си. — Надявах се тук да е още един човек, но тъй като, изглежда, тя ще закъснее, мисля, че можем да започнем. — Лий му подаде сноп листи. — Ще ви трябва ли време, за да се подготвите?

Преди Матю да успее да отговори, вратата на кабинета се отвори с трясък и една вихрушка, облечена с възтесни черни джинси и с яркочервена копринена риза, закопчана с изкуствени смарагди, влетя в стаята:

— И Исусе Христе, пътното движение в този град става от лошо по-лошо! — изохка тя и хвърли мъничкото си телце в кафявото кресло до Матю. — Кълна се, един ден цялото това място ще вземе да удари внезапните спирачки.

Като разчесваше дългата си лъскава черна коса с пръсти, тя се извърна към Матю. Макар краткото ѝ проучване да беше точно толкова професионално, колкото и на Лий, кафявите ѝ очи мигновено засветиха от женска възхита.

— Къде, по дяволите, те е намерила Лий?

— В кухнята.

— Я виж ти! — промърмори жената. — Щом е така убийствено, ще взема да се науча да готвя.

— Първо ще трябва да си уредиш кухня — отекна Лий с проблясък на чувство за хумор, който Матю виждаше за първи път у нея. — Мистър Сейнт Джеймс, Ким Ямамото. Мистър Сейнт Джеймс се явява за ролята на Райдър — добави тя излишно, а на Матю каза: — Ким се съгласи да е редактор-монтажист на „Опасен“.

Матю ѝ се усмихна с рядко искрена усмивка:

— Не мога и да си представя по-добър за тази работа — вметна той. — Работата ви над „Улични симпатяги“ беше блестяща.

Кестенявите очи на Ким се присвиха, докато го изучаваше с подновен интерес, явно учудена, че той споменава един от по-малко известните ѝ проекти.

— Благодаря, но в случай че сте забравил, този малък бисер гръмна на касата.

— Само защото маркетингът се провали, като представи една история за излизането от пубертета просто като поредния екшън.

Ким видимо се опери:

— Точно така съм гледала на него винаги.

— А как иначе! — Той я погледна с любопитство. — Не е ли необичайно за един редактор-монтажист да се включва в проекта толкова рано?

— За мнозинството редактор-монтажисти.

— Но вие не сте мнозинството редактори.

— Не. Обичам да се заема с филма от началото, така че да бъде ангажирана с развитието на историята — през всичките различни чернови, — за да може, когато режисьорът почне да снима, аз да съм хванала здраво историята за рогата. Напук на общото мнение монтажът не е доизкусуряване. То е за да се подредят всички тези разбъркани сцени, снети от стотици различни ъгли, във въздействаща, вдъхваща доверие история. И аз не мога да направя това, докато не знам какво правя и защо го правя.

— Доста напомня писането.

Ким затресе трескаво абаносовата си глава:

— Точно! Добър стил и добър мозък също — въодушевено отекна тя с тон на преувеличено учудване. — Би ли искал да се ожениш?

Сякаш в стаята бяха само двамата. Като реши, че срещата на обществото за взаимна възхита „Матю Сейнт Джеймс — Ким Ямамото“ е продължила твърде дълго, Лий прочисти гърлото си:

— Извинете, че ви прекъсвам, но мистър Сейнт Джеймс тъкмо щеше да започне да чете — обади се тя с отчетливо натъртване.

Вдъхновената редакторка се усмихна:

— Съжалявам, Лий. Но вината да се запаля, е на този великолепен мъж. — Тя кимна към Матю. — Моля ви, продължете; обещавам да си държа устата затворена.

Дружеският обмен на похвали между него и Ким Ямамото бе успял да прогони предишната му напрегнатост. Матю прелисти страниците и забеляза, че Лий бе избрала сцената, където Райдър Лонг обяснява поведението си на своята ужасена, но очарована против волята си, пленница.

След като веднъж започна, думите се лееха забележително леко. Тъй като бе препрочитал романа няколко пъти, за да се подготви за прослушването, Матю откри, че не само симпатизира на бандита, но и споделя много от антигероичните чувства на злост, отчужденост и неудовлетворение.

— Смятам, че всичко това се дължи на силата — изрече той, когато продължителният монолог отиваше към края си; тихият му глас беше по-смъртоносен от най-острия писък. — Силата е ключът. Бях едва дете, когато открих, че е част от личността ми. Страхувах се от нея.

— Но вече не се страхуваш? — попита Лий, вметвайки реплика от своето копие на ръкописа.

— Не. — Когато очите му срещнаха нейните и се задържаха, тя се почувства като мангуста, хипнотизирана от немигащото пъстро око на кобра. — *Вече не.*

Под желязната външна нахаканост Лий съзираше заплетените корени от тъмната душа на Райдър Лонг... или на Матю Сейнт Джеймс?

Стаята беше стихнала; всички присъстващи бяха сякаш вцепенени от изпълнението на Матю. С угълчето на окоето си той видя Мередит Уорд безшумно да ръкопляска. До него Ким направи познатия знак с изпружен нагоре палец. Само Лий изглеждаше незасегната.

— Благодаря ви, мистър Сейнт Джеймс — каза тя със същия хладен и учтив тон, с който го бе посрещнала, когато за първи път влезе през вратата. — Интерпретацията ви беше много интересна. И бих искала да я обсъдим по-нататък, но за зла участ първо трябва да свърша някои неотложни работи. Ако позволите на Мередит да ви упъти към интендантството, аз ще се присъединя към вас веднага щом е възможно.

Матю се чувстваше изстискан. Сякаш си бе забил нож и бе разсипал вътрешностите си по цялата безукорна повърхност на бюрото антика на Лий Барън. Фактът, че надменната негодница се бе обвила в

лед, който би могъл да покрие Юпитер, нямаше как да подобри настроението му.

— С радост ще почакам — каза той и рязко стана от коженото кресло. — Десет минути.

— Десет минути?

През времето, когато срещнаха невярващия ѝ поглед, очите на Матю направо я предизвикваха:

— Точно така. Десет минути. Ако не сте си свършила работата дотогава, ще си замина. Виждате ли, мис Барън, и аз имам да свърша някои неотложни неща тази вечер.

— Предполагам, пак ангажимент като барман?

Думите едва бяха излетели от устата ѝ, и тя вече съжаляваше за котешката си интонация.

— Не — поправи я Матю. — На вечеря съм с приятели. Мисля, че ги познавате.

— О? — По тона на Лий можеше да се съди, че тя смята възможността за духовно познанство с тях за нулева.

— Корбет и Тина Маршъл.

Погледът му я смали до боя на джудже. Преди да смогне да отвърне, той беше излязъл, а Мередит Уорд го догонваше.

Лий осъзна, че за втори път Матю Сейнт Джеймс си отиваше, след като е казал последната дума. Едно беше сигурно: ако той дойдеше да работи за „Барън студиоуз“, това трябваше да се промени.

— Е? — попита Ким веднага щом останаха сами.

— Какво е?

— Какво ще правиш с този разкошен тип?

— Не знам. Как върви с рекламните извадки за „Безразборна стрелба“?

Ким повдигна рамене:

— Мамка му, Лий, този филм прелива от секс и насилие. Щом не мога да извадя рекламни кадри от него, значи не мога. А ти си просиш въпроса.

— Знам.

Като търсеше нещо (какво да е!), което да прави, Лий започна да натъкмява няколкото неща на бюрото си. И двете знаеха, че тази внезапна проява на прибраност беше излишна. Кристалната тежест за книжа, единственият знак за женственост, който Лий си позволяваше в

своя кабинет, беше точно там, където си е била винаги, на осем сантиметра вляво от кожената корица на книгата за уговорени срещи. Златният писалодържател беше на неотменното си място, на петнайсет сантиметра от предния ръб на бюрото; подложката за паметни бележки, ролодекът и пиринчената кутия за кламери — досами него.

— Той е прекрасен — подхвърли Ким.

— Знам.

— И дотук е безспорно най-добрият.

— Знам.

— Всъщност по много признаци момчето сякаш е Райдър Лонг.

Лий въздъхна:

— Знам. И точно това ме безпокои.

— И интригува?

Тя и Ким Ямамото се бяха запознали, когато Джошуа препоръча редакторката за монтажист на първия дългометражен филм на Лий преди четири години. Филмът, спорна история от Втората световна война за млада репортерка на вестник „Нисай“ и за женен военноморски капитан, който се влюбва в нея, бе отрупан с венцехвални рецензии. Още от първата им среща двете жени се почувстваха така, сякаш се бяха познавали през целия си живот. Лий не биваше да се опитва да скрие тайната от най-добрата си приятелка.

— Този град е пълен с толкова много плитки хора, че една сложна личност няма как да не е малко интригуваща — съгласи се тя.

Ким скръсти ръце отпред на своята риза с изкуствени скъпоценни камъни:

— Не ми пробутвай рутинните интонации на Ледената девица, Лий Барън! — предупреди тя. — Твърде отдавна се знаем с теб — предразположи я приятелски Ким. — Напук на това, което са те учили лелките в онова тесногръдо училище, похотта не е същински морален грях. Ако беше, деветдесет и девет процента от населението на този град щяха да бъдат превърнати в стълбове от сол^[3] преди много години.

— Как така изведнъж я подкарахме за похотта? — Лий взе да криви един кламер във формата на осмица.

Не искаше да мисли как бе омаяна, докато Матю четеше; не искаше да си спомня как се бе загледала в ръцете му, хванали ръкописа, и се бе питала какво ли би било да ги усети върху тялото си.

Такива мисли — такива сетивни усещания — бяха опасни, заплашваха да подкопаят онова, което бе станала, след толкова здрава работа над себе си.

— Ако Матю Сейнт Джеймс не предизвиква у теб приток на сокове, ти отчаяно се нуждаеш от сексуална рехабилитация — каза Ким. — Ами че когато той започна да чете откъса за силата, трябваше да положи неимоверни усилия, за да устискам да не се метна връз мъжествената му снага.

— Имаш мръсно подсъзнание.

— Виновата. И хвала на Господа! Начинът, по който ти ме караш да работя без отдих през последните шест месеца и да съчинявам сцени с чукане, е същото, като да го правиш в действителност. — Тя се усмихна. — И така, над колко проекта работиш сега?

— Десет — ясно отговори Лий, успокоена, че разговорът се е върнал на работата. — Повечето са през ранен стадий; „Безразборна стрелба“, който единствено познаваш добре, е към края на монтажа; „Безумие“ тръгва по екраните в петък. Започваме да снимаме „Калейдоскоп“ през октомври, а „Опасен“... — Тя тръсна отново глава, този път с раздражение. — А „Опасен“, както винаги, виси във въздуха.

— Което ни връща към онова момче, дето ти държиш да те чака в интендантството шест... — Ким погледна към шофьорския си часовник с широка каишка — ... кажи ги седем минути. И да брои.

— Знам.

— И няма ли да отидеш да го пробваш?

Лий се помая:

— Не съм решила — призна тя и бутна настрана изкривения кламер. — Ще го обмисля по пътя до интендантството.

[1] Сесил Б. де Мил (1881–1959) — известен американски продуцент и режисьор на филми; той въплъщава пръв образа на режисьора с мегафон в ръка, който иска точно да се изпълняват нарежданията му. — Б.пр. ↑

[2] Тара е имението на Скарлет О'Хара в „Отнесени от вихъра“. — Б.пр. ↑

[3] Намек за библейската притча, в която жената на Лот не послушала ангелите при бягството от разрушените градове на порока

Содом и Гомор да не поглежда назад, и се превърнала в стълб от сол.
— Б.пр. ↑

12.

По пътя до интендантството Лий поне десет пъти премисли. Като влезе в уречената гостна, тя се провря между две униформени ченгета с мотоциклети, мина покрай тройка доктори, облечени със зелени престилки и буйна група извънземни, които играеха комар с доларови банкноти.

От своята удобна позиция до декоративна палма в задния край на стаята, Матю наблюдаваше как Лий приближава, като се спира за по две думи, усмивка или официално кимване. Той забеляза, че въпреки дружелюбното ѝ държание, тя се стягаше почти невидимо при всеки случай на физически досег.

— Благодаря ти, че ме изчака — каза Лий и седна на масата срещу него.

— Няма проблеми.

Бяха се изтърколили дванайсет минути, откакто той се изниза от кабинета ѝ. Тъй като тя бе влязла в интендантството точно навреме, той реши да прояви благородство и да ѝ даде две допълнителни минути.

Лий помахна отдалеч на сервитьора, който приближи с истински сребърен поднос за кафе. Нервната ѝ система беше вече страшно възбудена; не ѝ трябваше още кофеин, че да станат нещата още по-лоши.

— Мислех, че си писател — започна тя отсечено, като мина без предисловия направо към работата.

— Писател съм.

— Но ето те тук, на прослушване за роля във филм. Защо?

— Навярно нямах какво по-добро да правя този следобед.

Проклет да е, че я измъчва!

— Минавал ли си през някакво театрално обучение?

— Абсолютно никакво.

— Изпълнението ти беше много интересно.

— Ти така и каза.

— Ким Ямамото беше доста впечатлена.

— Благодаря. Като се има предвид качеството на нейната работа, ще приема това за комплимент.

Лий сплете пръсти върху масата. Тъмночервените и гористозелените покривки отразяваха сцените на планински лов от отсрещната стена. Сцените бяха прерисувани от филм за Робин Худ на „Барън студиоуз“ от тридесетте години.

— Това беше мнението на Ким, разбираш, нали?

Съвсем сигурно нямаше да му е лесно с нея. Чудейки се не е ли била от ония момиченца, които късат крилата на пеперудите. Изчака, за да не отговори веднага. Вместо това бавно отпи от кафето си.

— О, мисля, че разбирам, мис Барън. — Той я погледна право в очите над ръба на своята сноудска^[1] чашка. — Може би дори повече, отколкото си представяте.

Лий не приемаше инсинуацията му, с която ѝ намекваше, че е лично засегната от техния по-предишен сблъсък:

— Винаги съм смятала, че репутацията ми на честна бизнес дама е заслужена, мистър Сейнт Джеймс. Ако намекувате, че ще използвам някогашното ви държане против вас, грешите.

— А! — възкликна той. — Тъкмо се питах колко дълго сте планирвала да продължи тази игра на отгатване.

— Игра на отгатване?

— Да се преструваме, че никога не сме се срещали.

— Смятах, че ще предпочетете другите да не знаят обстоятелствата около онази среща — каза тя не съвсем искрено.

— Не се срамувам от честните работи, мис Барън — възрази Матю; макар гласът му да беше спокоен, очите му не бяха. — И ако не ме лъже паметта, май подочух напомняне за барманство по време на нашия кратък разговор.

Докато навеждаше глава към масата, бузите на Лий бяха поруменели. Когато повдигна поглед към Матю, очите ѝ изразяваха истинско съжаление:

— Съжалявам за това.

Той отмахна нейното извинение с леко поклащане на китката:

— Не се притеснявай!

Последва къса пауза.

— Очевидно не преувеличаваше, че си препрочитал „Опасен“.

Матю бе свикнал жените да го гледат с натраплива женска възхита. Тъмносивите очи на Лий сякаш го премерваха.

— Изглежда, Райдър Лонг те вълнува силно — добави тя.

— Би могло да се каже.

Тя знаеше, че Матю очаква нейното решение и се питаше какво ли би си казал той, ако знаеше, че тя още не е наясно. Замълча още веднъж; изследва го дълго и изпитателно. Лицето му, невъобразимо красиво, беше като изсечено и много изразително. Бръчици извираха от дълбоко разположените му очи с цвят на тъмен кехлибар; при по-близко взирание носът му се оказваше счупен и тънък белег пресичаше квадратната челюст. Беше лице на човек, който живее живота си по свои правила, дори ако тези правила понякога включваха насилие и опасност. Но беше ли, чудеше се тя, лице на човек, комуто може да се довери?

— Отъждествяваш ли се с образа?

Нейната предпазлива вметка увисна тежко в наелектризирания въздух. Матю реши по никакъв начин да не признава, че за да се подготви за днешното прослушване, е трябвало да отвори някои съкровени портички и да слезе по някои тъмни стълби към мазата на своята душа.

— Какво има, мис Барън, страхувате се да не ви отвлека?

В гласа му се прокрадваше нещо ново. Студен, изопнат гняв, който би могъл да идва от самия Райдър Лонг.

Лий потисна тръпката си.

— Съвсем не. — Тя придърпа тясната си сива пола към коленете, докато кръстосваше крака. — Просто се чудех как успяхте да наблягате точно на нужната сричка. Особено след като нямате формално обучение.

— Вероятно съм естествен.

— Вероятно.

Когато погледна в дивите му очи, Лий внезапно си спомни нашествието от кошмари напоследък. Откак се помнеше, от време на време имаше лоши сънища, но напоследък, откакто Матю Сейнт Джеймс бе нахлул в живота ѝ и възбуждаше чувства, които би било по-добре да останат неизострени, те бяха започнали да я измъчват с все по-акуратна редовност.

Като забеляза далечната паника, която проблесна в очите ѝ, Матю бе поразен: той бе виждал този поглед в очите на твърде много виетнамски селяни, за да не го разпознае веднага. Неизказаната истина по въпроса беше, че дълбоко в себе си Лий Барън се страхуваше от него.

— Каквото и да си мислите за мен, мис Барън — каза кротко той, — аз не съм социопат като Райдър Лонг.

Лий започваше да осъзнава, че си има работа с много сложен човек. За нея нямаше съмнение, че Матю е изпитал своя пай насилие. Тези сурови бръчки, които затваряха в скоби устата му и ситнеха около очите му, бяха доказателство за това. Същевременно обаче инстинктът ѝ подсказваше, че той никога не е наранявал жена.

— Радвам се да го чуя, мистър Сейнт Джеймс. — Тя едва се усмихна, устните ѝ леко трепнаха. — В правния отдел на „Барън студиоуз“ вече си имаме всички социопати, които са ни нужни.

Матю кимна, доволен, че този малък въпрос най-после е изяснен.

— И така — отсече той, — какво сега?

— Бих искала да уредим пробни снимки. — Един глас от далечните дълбини на съзнанието ѝ закрепця *Какво правиш!?* Лий го пренебрегна. — Свободен ли си утре следобед?

— Ще направя така, че да бъда.

— Чудесно. Ще те запиша за гримьорната в един и половина; пробите ще бъдат в два. Ако напрежението, което успя да предадеш днес с четенето си, се прехвърли и на екрана, може би най-после ще се превърнеш в актьор.

Тя погледна часовника си. Познатият жест беше добре дошъл за Матю. Той отмахна перестия лист на палмата от пътя си и стана.

— Ще се опитам да не ви разочаровам — каза той и протегна ръка, която, колкото и да искаше, Лий не можеше да избегне.

Само някаква си ръка, каза си тя. Като всяка друга. Но когато пръстите му се обвиха около нейните, тя бе слисана от възбудата, която я разтърси. Желание и още нещо. Страх? Срам? Каквото и да беше, Лий знаеше, че не му е нито времето, нито мястото да го разчепква.

— Само не се надявайте твърде много — предупреди тя. — Честно казано, мистър Сейнт Джеймс, заровете не са на ваша страна.

Усмивката, която той ѝ отпрати, беше пропита от ирония:

— Не се безпокойте, мис Барън. Свикнал съм.

Лий го гледаше как си отива с бавна, нахакана походка, която подхождаше на човека извън закона Райдър Лонг едно към едно. Дланта ѝ още пареше. Не беше най-благоприятната поличба, помисли си тя.

Лий бе живяла живота си, като потискаше чувствата си; някакъв инстинкт още от детството я предупреждаваше, че емоциите те правят някак уязвим, като превръщат живота ти в необузdana стихия тъкмо когато най-малко го очакваш. Никога не бе срещала мъж, способен да я пронизва с такова неуловимо усещане за сексуална чувственост. С един-единствен поглед, с едно полудокосване Матю Сейнт Джеймс беше в състояние да пробуди в нея страсти, за чието съществуване тя дори не предполагаше.

Лий се хвана, че шушне безмълвна молитва утрешните пробни снимки да са мрачен провал. Ако Матю Сейнт Джеймс се покажеше веднъж негоден за ролята, той щеше да изчезне от живота ѝ. *От мислите ѝ.*

Беше сцена от най-долния кръг на Дантевия ад. Виетконгци, облечени с черни пижами, с патрондаши през гърдите, с ръчни гранати в поясите, с Калашници-47 в ръце, се стичаха в селцето Ке Сан. Бяха цели орди — стотици, хиляди, десетки хиляди. Прииждащата артилерия виеше откъм небето, хълмът беше пламнал от напалм, минохвъргачките и ракетите не спираха, все по-гръмовни и по-гръмовни, докато земята не се затресе.

Матю стреляше, но автоматът му засече само след четирийсет куршума. Около него всички живи, дишащи мъже и жени бяха вече не повече от буци червена глина. Битката продължаваше, докато Матю стоеше в центъра на хаоса, сам и безсилен. Когато накрая всичко свърши и над селцето се спусна тишина, тежкият сладникав дъх на смъртта нахлу в ноздрите му. Изметнати тела набоклучваха пейзажа, проснати в локви тъмна кръв. Единственият признак на живот бяха плъховете, излезли от своите скривалища.

Точно тогава чу бебето. Легнало до мъртвата си майка, детето пицеше с все сила. Матю се приближи. После видя руската ръчна граната, завързана на вратлето на невръстното, и се закова на място. Още един човек залиташе в центъра на селцето. Матю веднага позна

във вцепенения войник един от *зайците*, който се бе присъединил към тях с други зрелостници предния ден. Хлапето се носеше към бебето, явно с намерението да съхрани от една нелепо безчовечна война нещо привидно човешко.

Матю се опита да изкрещи някакво предупреждение, но думите заседнаха в гърлото му. Опита се да пристъпи, но краката му бяха вкопани в циментиращата кал. Той само гледаше с ужас как младото войниче вдига на ръце плачещото бебе. Светът се взриви.

Изтръгнат от мъчителния сън, Матю отривисто седна и изнурено подпря глава на стената. Беше сам, разтърсен и подгизнал от пот. Кошмарът му беше познат; той бе започнал на седемдесет и седмия ден от обсадата на Ке Сан — най-продължителната битка през тази война, където хиляда и осемстотин морски пехотинци бяха убити или ранени — и продължи да навестява сънищата му винаги когато положението се изплъзваше от контрола му.

Бяха изминали почти шест месеца от последния път, когато го сънува. Кое то беше, напомни си Матю, явно подобрене. Когато за първи път се върна в Щатите, картините го изтезаваха всяка нощ.

Той стана от леглото, отиде в кухнята и си направи чаша нескафе. Докато седеше в предизгревния здрач, пиеше кафе и очакваше утрото, Матю бе принуден да признае колко силно му се искаше да получи ролята, за която беше на проби този следобед. Не беше добре човек да иска каквото и да било толкова силно. Намирисваше на слабохарактерност. А Матю не се смяташе за слабохарактерен мъж.

Не искаше да извоюва ролята, за да стане звезда; ако смяташе, че такова нещо е дори мъничко възможно, Матю нямаше, първо на първо, да влиза в кабинета на Лий Барън. Не, това, което искаше, бе свобода. Свобода, която можеше да се купи с парите, които му предлагаша. Свобода, която щеше да му даде възможност да насочи всичката си енергия към целта да стане сценарист.

Макар Матю да беше последният човек, за когото можеше да се каже, че е мистик, с годините той стигна до убеждението, че филмите бележат живота на хората. Спомняше си точно къде беше — и кой беше, — когато гледа за първи път „Пълнолуние“, „Гражданинът Кейн“, „Бунтовник без кауза“. От времето, когато кварталното кино за

първи път бе дало сезонни прожекции за питомците на момчешкото общежитие Сейкрид харт, той беше пленник на кинематографа.

Лятото на 1950 година беше горещо. Температурите чупеха рекордите в цялата страна. До юли повечето калифорнийци се бяха преселили край планинските езера или край плажовете. Други, като седемгодишния Матю Сейнт Джеймс например, бягаха в кинозалоните с климатични инсталации.

На третия ред на балкона в едно кино в Грендейл Матю седеше сам. През зирка зад него сноп ярка бяла светлина разсече тъмнината и освети гигантския екран. Първо прегледът: битки на тридесет и осмия паралел^[2] в Северна Корея; Джоузеф Маккарти, размахал докладна ФБР, според който имало комунисти в Държавния департамент; Янките от Ню Йорк — начело в класацията за наградата на Американската лига по бейзбол; ревюта за бъдещата есенна мода в Париж, с дамски поли до средата на прасеца. Къс разказ за новите фордове, които изпитваха нова, революционна двигателно-спирачна система. Реклама на пуканките с масло и на леденостудената кока-кола, които предлагаше закусвалнята. Анимацията: Бъгс Бъни разиграва опиянения Елмър Фъд. И тогава (най-последно) — игралният филм: „Островът на съкровищата“ на Уолт Дисни.

Филмът беше като вълшебен килимче, което го отнасяше далеч в земята на въображението и приключенията. Той вече не беше Матю Сейнт Джеймс, нежелано копеле, което подхвърляха от едни осиновители на други; той беше Джим Хокинс, момчето герой, и надхитряше разбойниците в търсенето на заровени съкровища, от което ти се изправяха косите. Когато вратата зад него се отвори и пропусна късо мъждукане на светлина, Матю се помоли снопът светлина от фенерчето на разпоредителя да се плъзне надолу по пътеката между редовете.

Горе на екрана Джим се скри в кош с ябълки и подслушваше как Дългия Джон Силвър разказва историята на слепия Пю. А в киното Матю се сниши ниско в червената кадифена седалка и задържа дъха си, докато разпоредителят се приближаваше.

— А, ето те и тебе! — изграка тържествуващо остър женски глас.

Неговата социална попечителка, свъсената, безмилостна госпожица Томлин, го бе намерила. Отново. Когато го вдигна прав, той усети мълниеносно остра болка в рамото. Последната му опекунка Хелън Макрий го бе хванала да пие от бутилката прясно мляко тази сутрин. Като крещеше несвързано нещо за бацили, тя бе извила ръката му на гърба и го бе изхвърлила през кухненската врата, откъдето той се претърколи с главата надолу по халтавото дървено стълбище и се просна в изсъхналата жълта трева.

— Имаш ли си представа какви мъки ни причиняваш, млади човече? — сърдито захвана мис Томлин, докато го измъкваше от киното през този ярък калифорнийски следобед.

Макар да не издържа и да запримигва срещу внезапната остра слънчева светлина, Матю отказа да хленчи въпреки болката, която сякаш се забиваше като куршум в рамото му. Той мълчеше със свити в джобовете на изтърканите си джинси юмруци.

— Да не мислиш, че нямам да правя нищо по-добро от това, да прекарвам времето си по всички кина, за да издирвам някакво хлапе, избягало от къщи, което не признава усилията, които хората полагат, за да му дадат дом? Решила съм твърдо да те заведа в арестантското, тъй като без съмнение така или иначе ще свършиш там — пророкува мис Томлин. — С всички останали малолетни нарушители.

Конското ѝ продължи без отдих през целия път до къщата. Матю не си правеше труда да слуша; вече го беше чувал. Той се питаше лениво дали Хелън ще припадне, като го види да се връща. Мъжът ѝ, търговски пътник, тази седмица беше на път, което предполагаше непрестанна върволица от идващи и отиващи си мъже. От горчив опит знаеше, че някои от тези мъже се напиват и налитат да го бият. Все пак, разумно заключи той с прагматичност, която бе станала втора негова природа, ако Хелън се окаже съкрушена, тя може би няма да разбере за петдесетте цента, които беше откраднал за билети от чантичката ѝ.

Минаваха през Бевърли Хилс. Като гледаше от колата царските имения и си представяше съвършения, разглезен живот на онези късметлии, които се бяха родили богати и привилегировани, чувство за несправедливост и гневен бунт се надигнаха в него. Думите на социалната работничка бяха като оси, жужащи силно в ушите. Матю върна бунтарския си поглед върху разпърцаните си кецове и си

представи как Дългия Джон Силвър отсича главата на мис Томлин с късата си сабя.

Август шейсет и пета беше горещ и спарен. Бяха дошли мусоните и следобедният дъжд рукна на талази. Непрестанната омара караше червените, белите и зелените светлини над Плейку да изглеждат пухкави и неясни, като падащи звезди. В седемдесет и първи лазарет застиналият въздух беше бременен с влага и обезсмисляше въртящите се перки на висналия от тавана вентилатор, който проскърцваше бавно над главите.

Но ранените мъже в болничното отделение бяха забравили за прогизващата влага, цялото им внимание беше отдадено на филма за Втората световна война, който прожектираха на един чаршаф, закован за стената.

— Виж им сметката, Дюк! — извика един мърморко, който седеше в инвалидна количка до Матю, когато бойният кораб на Джон Уейн преследваше Токио експрес.

— Смажи ги тия шибани нули! — Един от специалните части се правеше на бог.

Главата на войника беше бинтована, от устата и от носа му стърчаха тръбички и той виждаше само с крайчеца на лявото си око през дрипава дупчица, изрязана в кървавата лента. Въпреки това въодушевлението му беше такова, като да беше на онзи боен кораб. Други изтощени от битки и ранени войници, завладени от историята, изразяваха сходни чувства и също окуражаваха героите.

Изумително — помисли си Матю. Само преди час отделението беше пълно с мъркащи, ревящи ранени. Хлапета най-вече, без ръце и крака, със счупени и сетне наместени глави, с разбити сърца. И ето някак си този простоват деветдесетминутен филм бе успял да пренесе публиката си на по-хубаво място през по-хубаво време.

Въпреки че загърбването на действителността продължи само докато се извърти филмът, Матю се запита какво ли би било да има такова влияние върху живота на хората.

До приключването на втората му войнишка служба във Виетнам идеята да стане сценарист се загнезди в съзнанието на Матю. През онези дни тази цел беше двигателят на неговия живот и макар да беше

наясно, че перспективата е далечна, Матю знаеше, че няма да се провали. Нямахте да си го позволите.

Само да минеше сега през проклетите пробни снимки на Лий Барън...

[1] Сноудският порцелан е много фин и скъп. Наречен е на името на Джосая Сноуд от Стоук-он-Трент, който създава първата си фабрика още през 1764 г. Произвежда се и днес. — Б.пр. ↑

[2] По тридесет и осмия паралел минава границата между Северна и Южна Корея. — Б.пр. ↑

13.

Матю нямаше защо да се тревожи. Пробите минаха зашеметяващо, всички бяха приковани, електричеството, с което бе заредено неговото изпълнение, звънтеше във въздуха. Когато прегледа лентата с баща си в прожекционната зала на „Барън студиоуз“, Лий разбра, че са намерили техния Райдър Лонг.

— Имаш ли представа какво си направила? — попита бавно Джошуа, когато лампите светнаха отново.

Дланите на Лий бяха овлажнели. Матю — или Райдър, понеже не можеше да разбере къде точно свършва единият и къде започва другият — беше толкова натрапващо се мъжествен, с неговите хипнотични очи и силни ръце. Не! Не искаше да мисли за него по този начин. На неговото ъгловато лице бе отпечатано, че е преживял твърде много; една жена трябва да е луда — или мазохистка, — за да допусне мъж като Матю Сейнт Джеймс в живота си.

Като пропъди тези мисли, тя отри ръце в тясната си морскосиня пола:

— Какво съм направила?

— Ти си открила спасителния сал, който ще помогне това студио да не потъне в море от червено мастило. Жените ще превземат на стада кината, за да видят Матю Сейнт Джеймс, докато техните съпрузи и любовници седят до тях и си представят, че имат толкова власт над една жена, та тя да е готова да убие заради тях. — Той погледна към Лий с необузвано възхищение. — Този барман ще се окаже находката на века. И начинът, по който си го намерила, както си е работил на едно от нашите увеселения, ще е златна мина за журналистите.

— Всъщност не го открих на увеселението — почувства се длъжна да отбележи Лий. — Тина беше човекът, който съзря веднага възможностите му.

Джошуа сви рамене, докато бъркаше за пура в джоба си:

— И Лана Търнър всъщност не е открита, докато е седяла зад тезгяха в магазина на Шваб — припомни й той над пламъка на

златната си запалка. — Но кой, по дяволите, си спомня? И кого го е грижа?

Той се намръщи съсредоточено, докато палеше пурата си:

— И така, имаш парите. И своя главен герой. Сега ти остава само да намериш заложничката, и проектът ти непременно ще потръгне. Размисли ли над моето предложение?

— Да използваме наложена актриса за ролята на Марилин?

— Все още смятам, че е добра идея.

— И Райдър, и Марилин трябва да се играят от непознати лица — меко каза Лий; не за първи път изразяваше позицията си по въпроса; съмняваше се, че ще е за последен. — Ако използваме някого с познат облик, това само ще отблъсне публиката от онова, което искам филмът да внушава.

— Ако искаш да пращаш послание, използвай Западния съюз — цитира Джошуа паметния голдуинизъм^[1]. — Освен това непознатите лица са касов риск; наемането на звезда ще е преграда пред евентуална катастрофа. Намери си подходящото име, и дори да се окаже, че филмът е балон, все пак ще *отвори*.

Макар Лий да мразеше тази практика, тя беше съвсем наясно, че ключът към оправдаването на един филм бяха отворените през уикенда билетни гишета. Извод на цялата киноиндустрия беше, че зовът на една звезда ще накара хората да литнат към киносалоните. Ако публиката си останеше отвън, веднага се казваше, че филмът *не е отворил*. Кое то във филмовата практика беше предвестие за смърт.

— Няма да е балон.

Джошуа я загледа през кълбета синкав дим. Дори когато намираще желязната ѝ непреклонност за дразнеца, пак не можеше да не се възхити на силата ѝ. Като държеше пурата пред себе си, той дълго и замислено изучава припламващия край.

— Какво ще кажеш да направим сделка?

— Каква сделка? — предпазливо попита тя; точно когато ставаше примирен, баща ѝ беше най-опасен.

— Аз убеждавам нашите спомоществователи, че ти си права, като искаш непознати да играят главните роли, а ти се съгласяваш да подпишеш известно име за ролята на Дърк Йънг.

Ролята на Дърк Йънг, вманиаченият агент на ФБР, определен да издири двойката, беше първенстваща роля във филма. Но беше

написана така, че да не размаже основния сблъсък между главните герои.

— Добре. Имаш я сделката.

Джошуа знаеше, че Лий никога не започва деня си без подробен списък на нещата, които иска да свърши, и никога не предприема нещо без определена цел. Освен това не беше от жените, които взимат светкавични решения.

— Ти през цялото време си знаела какво ще предложи и беше готова да отстъпиш по тази точка, нали?

Тя не сдържа усмивката си:

— Не знам за какво говориш.

Джошуа се наведе и стисна пръстите ѝ с бащинско вълнение:

— Дяволски добра си в блъфирането, скъпа. Но никога не опитвай с цяла лъжа — посъветва я той добронамерено; наелектризиращите проби на Матю Сейнт Джеймс го бяха настроили по-оптимистично, отколкото когато и да било през последните месеци. — Лицето ти те издава. Всеки път.

Лий издърпа ръката си от неговата:

— Ще го запомня.

— Запомни го! — лесно се съгласи той, отпуснат в плюшената седалка. — И тъй, какво ще правиш с новата си сексапилна звезда?

— Ще се обадя на Корбет утре сутринта и ще започнем преговори.

— Така, така. — Той умислено смукна от пурата, след което, облаци дим се издигнаха до тавана. — Смятам, че трябва да телефонираш и на този приятел Сейнт Джеймс. Покани го на обяд. А още по-добре — на вечеря. Една интимна вечеря с вино и свещи вероятно ще свърши работа.

През всичките години, през които бе идвала в студиото, баща ѝ никога — ни веднъж — не бе предлагал тя да прекара известно време насаме с някой актьор. Всъщност дори имаше произшествие, когато тя беше на четиринайсет и се натъкна на една двайсет и две годишна звезда на „Барън студиоуз“ от популярните младежки филми за сърфисти — Чанс Мърдок. Джошуа ги бе заловил да се целуват зад озвучителната платформа през един летен следобед. Последвалите фойерверки направо бяха подпалили студиото.

Два дена по-късно Чанс беше намерен в една стая на мотел в Санта Моника с петнайсетгодишно момиче. Майката на момичето нямаше никакви угризения и разказа историята на журналистите; нещастният актьор беше обвинен в изнасилване и макар че адвокатът успя да го измъкне с условна присъда, кариерата на Чанс Мърдок като идол на младите завърши отведнъж. В Холивуд се носеха слухове, че Джошуа Барън е подхлъзнал младата си звезда. Слухове, които Джошуа отричаше.

— И от къде на къде трябва да вечерям с Матю Сейнт Джеймс?

— Матю Сейнт Джеймс е решението на сегашните ни финансови затруднения; важно е да поддържаме опиянението му. — Очите му станаха строги; пресметливи. — Никога не подценявай несигурността на един актьор, Лий, особено такъв, който е обречен да бъде звезда. Да бъдеш боготворен е нож с две остриета — макар богоговеенето на поклонниците да носи на звездите слава и благополучие, то им носи и страх от бъдещ провал. Което и се случва на повечето от тях. Но докато са на върха, мила моя, те могат да заработят страшно много пари за едно студио.

Джошуа постави пурата си в пепелника, разположен в ръкохватката на креслото, извърна се към Лий и постави длани върху напрегнатите ѝ рамене.

— Не те карам да се омъжваш за този приятел Сейнт Джеймс — увери я той, мислейки си за онзи съдбовен ден, когато баща му нареди да ухажва фригидната дъщеря на Йенс Елдринг. — Просто вземи човека под свое крило. Вечеряй с него. Използвай женските си хитрини, за да е доволен.

— Да не ме молиш да спя с него?

— Разбира се, не! Ти си голямо момиче, Лий. Със сигурност можеш да пофлиртуваш с един мъж, без да изпускаш нещата от ръце. Всичко, за което те моля, е да гледаш този Сейнт Джеймс да не изфиряса, преди да са ударени спасителният подпис, печатът и парафът. — Дланите му се плъзгаха нагоре-надолу по ръцете ѝ, сякаш я предумваха да се съгласи. — Ще го направиш, нали, принцесо? За студиото.

Право в раната, помисли си нерадостно Лий. За нея „Барън студиоуз“ бе нещо повече от три поколения семеен бизнес. Тук бяха нейните корени, а и нейното бъдеще. Джошуа често се кълнеше, че ако

дъщеря му беше Скарлет О'Хара, студиото щеше да е нейната Тара. Което, отсъди сега тя, беше проникателно точна преценка.

Тя обичаше „Барън студиоуз“. И щеше да направи всичко, за да го спаси. Включително и да бъде вежлива с мъж, когото не харесваше. Мъж, който я караше твърде силно да осъзнава, че е жена.

— Добре. Ще го направя.

Доволен, Джошуа потърка ръце, сякаш не бе и очаквал друго. Така си и беше. Мариса можеше непрекъснато да оспорва неговия авторитет, но не и Лий. Лий — никога. *Моето момиче*.

Лий беше горда с работата си в „Барън студиоуз“. Въпреки че бяха нужни три дълги и нервни години, докато „Опасен“ стигне до тази точка, тя не се съмняваше в способността си да изкара филма на екрана. Беше достатъчно уверена в себе си, за да вярва, че ще се справи с всяка ситуация, която би могла да изникне.

Но Матю Сейнт Джеймс сякаш беше съвсем друга работа. Защото Лий имаше мъчителното усещане, че той ще се окаже прекомерно предизвикателен, радикално по-опасен от съчинения си двойник.

Беше класическо утро на плажа. Бистро водно възвишение от около два — два и половина метра се заостряше откъм запад, вятърът беше нежен и дълги, високи вълни се разбягваха наляво-надясно. Макар условията да бяха кажи-речи идеални, по гребените на вълните почти нямаше сърфисти заради страха от голямата бяла акула.

Този път машината за слухове беше добре смазана. Само ден след началното ѝ съзиране, вече бе докладвано, че акулата е близо осем метра дълга и на двацет метра от плажната ивица на Манхатън; че е пет метра дълга и на шейсет и два метра от плажната ивица на Редондо; заловена и убита край Топанга; виновна за изчезването на един студент от Лосанджелския университет край плажа на Зума. При последното потвърдено произшествие според докладите от нещастния сърфист спасителите бяха успели да възстановят само яйцеподобна дъска от сърф „Бонзър“ без огромно парче, отхапано от нея.

Като изследваше границата между върховната самоувереност и абсолютното презрение към живота, Матю не беше склонен да се оттегли и да напусне сърфа заради каквато и да било, измислена или

не, акула в тъмните води на ранина. Освен това, помисли си той, след като язди една вълна по целия ѝ път до брега, какъвто беше гневен, всяка акула, само да опита да го нападне, и щеше да си намери майстора.

Каквото и да си мислеше за Лий Барън, тази ледена богата негодница, която се бе впила в живота му, единственото, което можеше да стори, беше да не подкара колата към „Барън студиоуз“, да не влезе в стерилния ѝ кабинет и да не ѝ скърши врата. Принуден да признае, че тъкмо той ѝ беше подал юздите с пробването си за нейния проклет филм, Матю беше здравата раздразнен от себе си и от положението, в което се бе оказал.

— Хей, човече — викна Джеф Мартин от своето място върху влажния сутрешен пясък, — изглеждаш съвсем скапан.

— Меко казано. — Матю вдигна сърфа от фибростъкло с намерение пак да нагази във водата, когато забеляза счупения поплавък. — Мамка му!

— Толкова по-добре — каза прагматично Джеф. — Върнеш ли се обратно там, можеш да свършиш в зъбите на акулата.

— Както е тръгнал животът ми напоследък, това ще е добре дошло.

— Е, градски, късметът ти май ще проработи.

— О, така ли?

— Така. Откога те търся. — Вниманието на Джеф се разсея, когато една платинена, висока блондинка мина с двойка великолепни кучета, развели рунтави опашки. — Исусе Христе, само виж това дупе!

Матю хвърли преценящ поглед към впечатляващия задник в ластични панталони:

— Не е лошо.

— Не е лошо!? — ревна Джеф, сякаш готов да хукне след нея. — Какво не бих дал само за да я ухапя веднъж!

— Ако бях на твое място, щях да обуздая апетита си.

Матю кимна към двамата мъжаги, които следваха по петите жената. Облечени неуместно в тъмни делови костюми, те се въсеха на мокрия пясък, който пълнеше обувките им от алигаторска кожа:

— Сал Ликата и Доминик Алиото, двама от солдатите на Роко Минети — огледа ги Джеф с респект.

Матю не беше особено изненадан, че Джеф разпозна оръженосците на ласвегаския гангстер; всеки в града знаеше, че мафията контролира порно рекета в Калифорния, от което си набавяше повече от сто милиона долара годишно.

— И за какво си ме търсил?

Джеф метна още един алчен поглед към заоблената блондинка с тесни шорти и кръшно дупе, докато тя продължаваше надолу по плажа. Някои се раждаха с късмет. Минети беше собственик не само на хотел казиното „Лъки Нъгит“ в Лас Вегас; неговият бизнес с камиони, недвижими имоти и снабдяване на ресторанти му вадеше толкова хляб, че можеше да напълни Форт Нокс^[2]. И това беше само законният доход.

— Защото, градски, това е твоят щастлив ден. — Джеф вдигна фаса, който пушеше и предложи на Матю да си дръпне; когато той му отказа с кратко поклащане на главата, Джеф само сви рамене. — Истина ти казвам.

— Каква истина!

— Че не е важно, какво поназнайваш, а кого поназнайваш. А ти случайно познаваш тъкмо човека, който може да ти отвори всички нужни врати.

— Все още не се интересувам от работа като жиголо.

— Аз свърших с това училище, човече. Да, господинчо, старият Джефи вече се придвижи към по-големи и по-хубави неща. През последно време съм в художественото кино.

— Киното за ергени, искаш да кажеш.

— Хей, човече, откога не си виждал наистина хубав филм за възрастни? Жанрът се развива. Използваме Техникolor и саундтракове, смъглени обективи, флашбакс, всякакви изкусни неща. Дори туряме интрига в историите.

— Виж какво, може светът да не се е юрнал към вратата ми да купува моите сценарии, но това не значи, че ще взема да пиша боклуци като „Бамби взривява Балтимор“.

— Парите са готини, работата е проста като бял боб, а страничните ползи направо не са за вярване — ухили се Джеф, като си спомни за снощния маратон; за пиленце, отгледано в ефирната атмосфера на Бевърли Хилс, Мариса Барън смучеше като родена

курва. — Всъщност имам едно нежно младо лисиче, за което кроя големи планове. Трябва ми само подходящ сценарий.

— И ей ме мен, така ли?

— Разказах на Минети всичко за теб, наистина те хвалих до небето. Дотам всъщност, че той иска да види каквото и да е, написано от теб.

Матю се намръщи:

— Забрави го!

— Слушай, искаш да пишеш за киното, нали? Тъй де, всеки отнякъде е започнал. Не забравяй, Монро позира за онзи еротичен календар и се говори, че и Джоан Кроуфърд, по времето, когато е била само Лусил Лестър, е играла в онази ергенска класика „Каdifени устни“. Дявол го взел, дори Клара Боу...

— Схванах — каза Матю.

— Трябва само да нахвърлиш осем-десет сцени, шест от тях да са с як секс, да има подхвърляне за лесбийско лизане и две — с по трима в леглото. И това ако е трудно, ега ти!

Матю слушаше с половин ухо. Мислеше си за времето, когато той и Джеф бяха на шестнайсет и се мотаеха заедно по плажа, пиеха бира, опитваха се да свалят момичета, пушеха (през онези дни — тютюн) и се тежкареха.

Страшно много неща могат да се променят за дванайсет години, реши Матю, благодарен, че неговият живот не бе тръгнал по съмнителната пътека на Джеф Мартин. Той бе изпитал енергията си в онази стая, където четете репликите на Райдър Лонг, и макар Лий Барън да не го призна, знаеше, че тя няма да намери по-добър за тази роля.

Въпреки проклетата игра на изчакване, която мис Изпълнителен директор го караше да играе, Матю знаеше, че онова, което бяха пророкували Тина и Корбет Маршъл, ще се окаже истина. Той безспорно щеше да върви нагоре... докато неговият стар средношколски приятел бързо се плъзгаше по много стръмен склон.

— Благодаря ти, че си мислил за мен — каза той и се обърна да си ходи. — Но все пак не ме интересува.

— Мамка му, Мат — изплака Джеф, — обещах на Минети, че мога да му осигуря най-горещия сценарий, писан някога! Но артистичен, разбираш ли, ей това го запази, тъй като е голяма крачка

нагоре от говната, които му поднасят редовите писачи. Ако ме изоставиш, какво ще правя?

— Ще измислиш нещо — изстреля Матю през рамо, докато вървеше към паркинга. — Винаги си успявал.

[1] Става дума за Самюъл Голдуин (1882–1974) — американски филмов продуцент, ръководител на една от фирмите, които по-късно образуват Метро Голдуин Майер. Голдуин е известен със своите небивалици, като да речем: *Включете ме извън!* — Б.пр. ↑

[2] Форт Нокс е свръх охранявано военно пристанище в Кентъки, където се пазят златните запаси на САЩ. — Б.пр. ↑

14.

Мариса внимателно се бе приготвила за купона в къщата на плажа Малибу. Беше положила грима си с необичайно лека ръка, косата ѝ бе опитомена и се лееше по раменете ѝ като огнена каскада. Изглеждаше, помисли си доволно тя, почти като Лий.

Камуфлажът ѝ не заблуди никого. Пицното ѝ тяло вършеше с простичко украсената рокля неща, които Бил Блас не бе и сънувал. Черната коприна обвиваше напрацелите ѝ гърди и прилепваше на задника ѝ по начин, който мамеше за секс. С главно С.

Като се наслаждаваше на втречените погледи от страна на другите гости на купона — безсрамна похот у мъжете, искряща завист у жените, — Мариса прекоси залата на път към домакина, когото всички ухажваха. Висока, сто осемдесет и три сантиметрова, невероятно надарена блондинка със смарагдовозелена минирокля и чифт плъзнали чак по бедрата черни ботуши с високи токчета, го бе хванала под ръка. Стриптийзърка, реши Мариса. Някаква метреска, която той си бе довел от Вегас. Наблизо гостите се подкрепяха с кокаин, предлаган на голяма табла Бакара, ограден с вкус от бели орхидеи, прелетели от Хавай.

— Мистър Минети — измърка тя, като прекъсна Брендън Фаръдей, който разправяше на всички за последната си роля в новия филм на „Барън студиоуз“. — Искам да ви кажа, че прекарвам прекрасно. Благодаря ви, че ме поканихте.

Роко Минети беше висок слаб мъж с мускулесто тяло, извайвано цял живот. Той носеше риза от червена коприна, тесни бели ленени панталони, беше по чехли и без чорапи. Косата му бе тъмна, посребрена на слепоочията, очите му — непроницаеми като твърд черен мрамор.

— Снимките, които е направил Джефи, ме заинтересуваха — каза той. — Когато ги видях, си казах: *Роко, это едно момиче, което можем да направим звезда.*

— Наистина ли го мислите?

Той сви рамене:

— Роко Минети никога не казва нещо, което да не мисли. По дяволите, щом можах да направя от един шофьор на камион име, което се споменава във всяко семейство, да го сторя за младо готино същество като теб, с цици като твоите, ще е нищо работа, нали, Брен?

— Разбира се, Роко — без въодушевление отрони Фаръдей; да говори за отминалите дни, не беше най-любимият му начин да прекарва времето си.

— Каж ми, скъпа, не искаш ли да се забавляваш?

— Разбира се, че искам.

Очите му студено и преценяващо я изгледаха от буйнокосата ѝ глава до изящните ѝ черни копринени чорапи „Мод Фризон“.

— Тогава защо си се облякла като за погребение?

Тя потри нервно ръце о бедрата си:

— Исках да видите, че мога да изглеждам по много различни начини. За една актриса е важно да има диапазон — повтори тя думите на учителката си по драматично изкуство от средното училище в Бевърли Хилс.

— Диапазон, миапазон. — Минети размени погледи със своите миньончета, които мигновено прихнаха в смях. — Слушай, скъпа — отсеке той, — сигурно разбираш, че за филмчетата, които правя, се изисква само да си пълнолетна, да имаш тяло, което кара мъжете да цапотят стените, и чукането да ти харесва като на зайче.

Мариса усети наплив на дива ярост, когато всички пак се засмяха. Сега можеха да я взимат на подбив, но един ден, закле се, *тя* ще се смее последна.

Преметна косата си обратно върху едното рамо и срещна присмехулните му очи със своя обиграно прелъстителен поглед:

— Аз съм на осемнайсет. — Не беше голяма лъжа; рожденият ѝ ден беше след два месеца. — Мисля, че тялото ми говори само за себе си. — Тя прокара изкусително ръце от пълните си гърди до бедрата и успя да прикове вниманието на всички присъстващи мъжкар. — Колкото до останалото, мога да доставя препоръки.

Стриптийзърката явно реши, че в ловното ѝ поле се е намъкнал браконьер:

— Роко, искам да танцувам!

Тъмните очи на Роко не се отлепяха от очите на Мариса:

— Готово, гадже. Брен, бъди добро момче и изведи моята дама за едно завъртане.

Беше заповед. Меко изречена, но гравирана в камък. Макар нито Фаръдей, нито блондинката да изглеждаха толкова нетърпеливи, и двамата мъдро поеха към претъпканата танцова площадка.

— Така — кимна Роко, — смятам, че следващото поред в този бизнес е да уредим пробни снимки. — Той извади визитка от джоба на работните си панталони. — Обади се на директора ми по набиране на актьори в понеделник, той ще се погрижи за всичко.

Баща ѝ все повтаряше: поемай рискове, бъди смела. Забавиш ли се, изгубена си.

— Защо да чакаме до понеделник, когато можете да ме прослушате още тази нощ? — Тя му хвърли отработена усмивка ѝ изду гърди към него.

— Защо не? — сви рамене той. — Ела в кабинета ми, и ще видим какво предлагаш.

Те едва бяха влезли в преградената с книги стая, и Минети ѝ каза да се обърне, нагласи ръцете ѝ на бюрото и повдигна полата ѝ.

— Имаш хубав задник — установи той гласно, докато смъкваше черните ѝ бикини. — Не мършав като на сума женски напоследък. Разкрачи се.

Мариса обичаше секса; тя се наслаждаваше на върховното усещане, на чувството за себеvlадеене. Но това беше различно. Когато Минети се нагласи между кръглите ѝ кълки, тя се почувства като парче месо.

Поемай рискове.

Бъди смела.

Мариса затвори очи; повтаряше си бащините думи отново и отново, докато Роко Минети я тресеше. След минута, след час или след цяла вечност той най-после изригна и всичко свърши.

— Добра си, хлапе — каза той, докато забърсваше стърчащия си пенис с бяла ленена носна кърпичка; сега Мариса видя, че той не си бе направил труда дори да свали панталоните. — Хо, благодаря — измърмори той и вдигна гащичките ѝ; сякаш умишлено не ѝ даде носната кърпичка, поне да обере лепкавото семе от бедрата си.

Тя се усещаше мръсна и употребена и съжаляваше за решението си да дойде първо тук. Следващите му думи веднага промениха

мнението ѝ:

— Между другото имаш ролята.

По нея се разля топлина. Това беше възможността, която чакаше. Този път ответната ѝ усмивка беше искрена:

— Благодаря ви, мистър Минети. Обещавам да не ви разочаровам.

Мариса изпита почти сексуална тръпка, щом си помисли как скоро — много скоро — баща ѝ ще проумее, че тя прилича на него повече, отколкото сияйната Лий би могла когато и да било.

Джошуа Барън беше сам в библиотеката, гушнал дълго шише с уиски. Изгледът през еркерите, които се простираха от пода до тавана, беше красив; щом моравите сенки на здрача отстъпиха на нощта, светлините на Лос Анджелис заприличаха на паднали звезди. А градът сигурно дължеше нещо и на тях, замисли се той, като се сети за всички изпълнители, които бяха минали през портите на „Барън студиоуз“ през петдесетте и пет години негово съществуване.

Те идваха и ако се окажеха на подходящото място в подходящото време, можеха да изкарат за себе си, и което бе по-важно — за студиото, много пари. Веднага след като името им на големия плакат спреше да носи печалба, те изчезваха обратно в редиците на безработните, като работен добитък, а през последните години — в най-забутаното от всички затънтени кътчета: телевизията.

Петдесет и пет години. През това време десет мъже бяха начело на Съединените щати; само двама се бяха настанявали в директорския кабинет на „Барън студиоуз“. А Лий щеше да бъде първата жена. Всеки идваше и си отиваше, само родът оставаше завинаги.

Когато спомените му се понесоха към по-голямата му дъщеря, Джошуа се сети за последното ѝ забележително откритие и си помисли каква ирония е, че за втори път съдбата на „Барън студиоуз“ бе паднала върху раменете на един-единствен човек. И отгоре на всичко — аутсайдер.

Този път ключът към спасяването на „Барън студиоуз“ беше Матю Сейнт Джеймс. Последния път беше Сигни.

Джошуа си спомни сватбения ден и катастрофалната първа брачна нощ, която последва. Той не беше особено учуден, като откри,

че булката му е сексуално неопитна, в края на краищата мъжете не се избиваха да прокопават тунели до прага ѝ. Това, обаче, което не бе взел предвид, беше, че тя ще се държи като някаква проклета жертвоготовна весталка.

— Господи мой, ти си хубава — бе възкликнал той, като видя Сигни облечена в бяла сатенена нощница.

Нейната светлоруса коса, освободена от катеричата опашка отзад на врата, падаше волно по гърба ѝ. Дълбокото деколте на полюшващата се нощница разкриваше високи стегнати гърди и макар да беше по-слаба от жените, които той обикновено предпочиташе, тънката ѝ като топола талия позволяваше на ханша да предложи една подканяща извивка. С лице, очистено от грима, изглеждаше доста години по-млада и къде-къде по-съблазнителна. През мозъка на Джошуа прехвъркна мисълта, че в края на краищата може би този брак няма да е чак такава жертва.

Когато пожела да я притегли в обятията си, Сигни вдигна ръце:

— Знам защо се ожени за мен — каза кораво тя. Двете петънца на зърната ѝ бяха видими въпреки блестящия сатен. Тялото на Джошуа се стегна:

— Ожених се за теб, защото те обичам — излъга той.

— Не. — Когато тръсна глава, копринената ѝ коса падна върху гърдите ѝ; Джошуа се попита какво ли ще е усещането на тези коси, разпилени върху гърдите му. — Ожени се за мен, за да може баща ми да спаси безценното студио на баща ти.

— Това е смешно!

Той обхвана раменете ѝ в ръцете си. Напарфюмираната ѝ кожа беше гладка като порцелан. И студена навсякъде.

— Ти си чудесна жена — каза той, докато я галеше в опит да утеши, да стопли. — Интелигентна, красива. — Той потри нос в шията ѝ. — Секси. За бога, мила, всеки мъж би те пожелал!

Дяволите да го вземат, ако това не се окажеше истина! Докато устните му се плъзгаха надолу, към възвишението на нейните гърди, Джошуа не си спомняше някога да е бил толкова настървен.

Сигни остана непреклонна в прегръдките му:

— Нашият брак е икономическа спогодба — настоя тя; слабият акцент издаваше скандинавските ѝ корени. — Но разбирам, че мъжете имат някакви биологични потребности. — При тази мисъл лицето ѝ се

сгърчи кисело. — Аз ще се помъча да остана вярна на своята част от пазарлъка, като бъда истинска съпруга от всяка гледна точка.

Напърченият Джошуа започна да клюмва:

— Признателен съм за желанието ти да свършиш своята част от работата, за да потръгне бракът ни — измънка той, като собственият му тон се нагаждаше към нейната официалност. — И обещавам да направя любенето толкова приятно за теб, колкото ще бъде и за мен.

Като я придърпа в прегръдките си, той целуна студените ѝ устни, помилва косата ѝ, раменете ѝ, ръцете ѝ. Макар тя да не му отвърна веднага, Джошуа се успокои с факта, че и не се възпротиви, когато я положи на разтребеното двойно легло.

Не беше му се случвало да предумва жена за секс. Жените, които познаваше, не се бояха да признаят, че всяка фибра на женското тяло може да се наслаждава на удоволствието така, както и мъжкото. Новата му булка обаче се оказваше изключение. Когато я докосваше, тя се отдръпваше. Когато я погалваше, потреперваше, но не от страст. А когато устните му обхождаха тялото ѝ в напразно усилие да стоплят плътта ѝ, тя ставаше студена като парче лед.

Нежността водеше до раздразнение, раздразнението — до яд, а ядът — до гняв. Макар Сигни да оставаше безмилостно безответна, собственото му тяло, разпалено от непрекъснатите опити да я доведе до страстта, болезнено очакваше облекчение. Накрая, неспособен да издържа повече, той се вряза в нейната негостоприемна сухота, моментално запрян от стегнатата, забранителна бариера на девствеността ѝ.

Експлодира почти мигновено. Пенисът му още не бе увиснал, когато Сигни се измъкна изпод него и скочи от леглото. Миг по-късно Джошуа чу душът в пристроената баня да тече.

След като бяха изминали двацет минути, а тя още не бе излязла, той изпсува, навлече дрехите си и слезе до бара на хотел Балтимор, където царски се натарялянка.

Тази първа нощ даде тон на техния брак. Години наред Сигни си остана гнусливо парче лед, което се отдаваше на секс само когато той настоеше. Макар сексуално удовлетворение да се намираше лесно навсякъде, баща му продължаваше да изтъква, че е необходимо жената на Джошуа да роди наследник, за да осигури бъдещето на „Барън

студиоуз“. От деня, когато Сигни най-накрая сприваво събщи, че е бременна, Джошуа спря да посещава спалнята ѝ.

— Много, много лошо е, че детето не е момче — бе избоботил Уолтър Барън осем месеца по-късно, когато той и Джошуа стояха до плетеното бебешко кошче и гледаха отвисоко сукалчето, което забележително приличаше на майка си.

Сякаш в отговор, Лий протегна ръчичка и сграбчи пръста на баща си със сила, която го учуди. Когато нейните тъмносиви очи срещнаха неговите, Джошуа сякаш усети, че тези малки розови ръчички един ден ще могат да владеят цяла империя.

— Само почакай! — обеща той на баща си. — Това момиченце ще надмине всички ни.

Решен да ѝ даде подходящ старт в бизнеса, Джошуа започна да я води в студиото малко след като бе навършила три години, въвеждайки я в обществото на кино производителите. Тя се показва същинско чудо и изненада всички освен баща си. Той бе проумял нейните възможности от самото начало.

И сега, когато отпиваше от своя скоч и мислеше за силата на Лий и за отдадеността ѝ на семейния бизнес, Джошуа съжаляваше само за едно: че дядо ѝ не бе доживял да види как добре носеше името Барън.

Когато на другата сутрин телефонът иззвъня, Матю се насили и го остави да повтори веднъж, два пъти, три пъти. Нямаше защо да изглежда много нетърпелив.

— И кога ще се съберем да изпием това шампанско? — попита Корбет без предисловия.

— Имам ролята! — Матю не си даваше сметка, че е задържал дъха си, докато не чу собствената си къса, облекчителна въздишка.

— Не ти ли казах, че ще я имаш? Все още тепърва ще уточняваме подробностите, но аз ще се погрижа за всичко това.

Въпреки че тонът му бе самонадеян, Матю долавяше потисканото вълнение в гласа на Корбет. Той знаеше, че макар Корбет, като мъж, да би трябвало да е по-заинтересуван от спечеленото, главният му интерес бе работата да стане.

Матю си спомни един виц, който чу, докато обслужваше някакъв бар на увеселение в Лоръл каниън. Както разказваше историята,

Корбет би трябвало да е на пътнически кораб с маршрут до Ла Пас, когато пада зад борда. Щом една огромна акула започва да кръжи около агента, пътниците, струпани около леерите започват да викат и да пищят. И точно когато изглежда, че Корбет ще бъде схрускан за закуска, акулата се обръща и отплува. *Боже мой* — прошепва една от пътничките, — *това е чудо! Какво ти чудо!* — поправя я цинично друг пътник. — *Просто колегиална вежливост.*

Като се замисли сега над тази история, Матю се ухили:

— Не знам как да ви благодаря.

— Хей, това ми е работата! Просто бъди свободен, когато Тина се обади за празничната вечеря, разбрано?

— Когато кажете — потвърди Матю.

Те говориха още няколко минути, през които Корбет очерта своя план за нападение. Когато Матю отбеляза, че някои от точките в *разстановката* на агента звучат прекомерно оптимистично, Корбет го увери, че Лий Барън е достатъчно отчаяна, за да се съгласи на всичко.

Когато разговорът напредна, Матю се улови, че трудно се съсредоточава в подробностите. Мислеше само за това, че сега най-после ще е свободен да пише. Корбет го увери, че до началото на снимките ще минат седмици; достатъчно време, за да завърши първата чернова на своя сценарий.

След като благодари отново, Матю затвори телефона. След минута той вече провеждаше и два други разговора. Един с Джеси Мартинес, че се отказва от работата; втори с цветарския магазин на Бевърли Хилс, за да нареди на цветарката да изпрати дванайсет дългостеблени рози „Америкън бюти“ на Тина Маршъл. Щом приключи с това, той отиде до хладилника, извади кутия Куърз и излезе на верандата.

Докато гледаше огромната шир лазурна вода, Матю осъзна, че обаяването на Корбет Маршъл неумолимо е променило живота му.

Като се върна от обяда си с Ким Ямамото в Бистроу гардън, Лий спря пред бюрото на Мередит.

— Ще ми набереш ли Матю Сейнт Джеймс? — помоли тя секретарката си.

— Нима ще подписвате с него да играе Райдър?

— Ако се споразумеем с неговия агент.

— Ще се споразумеете! — възкликна Мередит, като побутваше своето тефтерче. — Момчето беше великолепно. Господи, как ще ми хареса да ме отвлече!

— Да се надяваме, че и милиони други жени ще изпитват същото — сухо отрони Лий.

Не беше склонна да признае, че бе сънувала смущаващо подобен сценарий тъкмо миналата нощ. Тя отпива пинаколада на някакъв измислен тропичен плаж, обградена от трио внимателни, изящни мъже, които живеят само за да задоволяват всяка нейна прищявка, когато един пират, облечен целият в черно, внезапно се появява сред тях и я отнася на своя кораб, с който плават по морета и океани в търсене на ослепителни съкровища... Смяна на кадъра... Зашеметена от щедрите богатства, Лий позволява на пирата да я обкичи с тежки огърлици от диаманти, рубини, смарагди и перли. Очите му искрят с първично желание, докато бавно, чувствено обхождат тялото ѝ, голо, ако не се брои ослепителната плячка. Тя не произнася нито дума, когато твърдите му устни превземат леко открехнатите ѝ устни. Той бавно, изкусно надвесва тялото си над нейното, после... радио часовникът на Лий се включи и прекомерно веселият глас на сутрешния водещ разпръсна еротичната картина и я остави да се чувства едновременно засрамена и възбудена.

— Взимаш вярно решение — каза Ким, когато бяха сами, вече в кабинета на Лий.

— Знам.

— Тогава защо така ти е провиснала долната устна?

Лий сви рамене:

— Той не е актьор.

— И какво от това! Този тип е естествен.

— Дори не знаем дали може да помни реплики.

— Ако само това те тревожи, аз съм доброволка да се навъртам около него и да му подказвам.

— Ти просто искаш да спиш с него.

— Разбира се, че искам! — Усмивката на Ким издаваше похотливо женско съзаклятничество. — Макар че спането не е точно онова, което имам предвид. Хайде, Лий, има ли такава жена, в чиито

вени тече кръв, която да не поиска да си легне с мъж, отрязал главата на Хийтклиф^[1]?

Лий не би споменала точно това име. От необходимостта да отговори я спаси жуженето на телефона, което сигнализираше, че Мередит се бе свързала с Матю. Въображение ли беше, или оранжевата лампичка наистина мигаше в ритъма на нейното сърце?

Като пое дълбоко въздух, което би трябвало да я успокои, но не я успокои, тя вдигна слушалката:

— Здравейте, мистър Сейнт Джеймс. Предполагам, Корбет ви е съобщил за нашето предложение.

— Той ми нахвърли скелета на нещата. — Матю се питаше дали тя в действителност го има за толкова глупав, че сам да се навира в преговорите.

Тонът му, до последната сричка, беше така отчужден и недружелюбен, както си го спомняше Лий. Тя имаше силното желание да затвори, когато нарежданията на баща ѝ просветнаха в паметта ѝ. Матю Сейнт Джеймс беше с незнаен нрав, напомни си тя. А също достатъчно независим на пръв поглед, за да си отиде, преди да са сключили сделката. И тогава къде щеше да отиде „Барън студиоуз“?

— По някакъв особен повод ли се обаждате, мис Барън?

— Ами, да. Всъщност се обадох да те поканя на чашка.

— На чашка?

— Точно така. Може би през късния следобед, около шест? В Поло лаундж?

Чудесата не секваха.

— Не знам дали това е толкова добра идея, мис Барън. Ако искате да обсъждате моя договор, по-добре се обадете на агента ми.

Лий се запита дали безпощадният мъж ще я накара да се моли:

— Обещавам да не пророня и дума за бизнес. Ще бъде чисто и просто пийване в компания.

Пийване в компанията на Лий Барън. Нещата ставаха все любопитни. Матю си припомни Снежната царица, която вярвала, че до закуската могат да се случат поне шест невъзможни неща.

— Среща ли си уговаряме?

— О, не, не среща — бързо отвърна тя; твърде бързо, проумя Лий. — Последните ни два контакта не преливаха от сърдечност — без нужда му напомни тя. — Тъй като ще работим рамо до рамо по този

проект, струва ми се, ще е по-лесно на всички, ако двамата се опознаем мъничко по-добре.

— Смятам, че няма да навреди — реши Матю след малка пауза.
— Шест часа ли каза?

— Да. Ако времето е удобно за теб.

Той беше обещал на Джил Кокърън да я изведе до китайския квартал, да отпразнуват договора.

— Мисля, че ще мога да разместя някои уговорки.

— Признателна съм, че ще ме вместиш в претоварения си график — отекна тя през стиснати зъби.

— Няма нищо. Ще се видим по-късно.

— По-късно — съгласи се Лий и хлопна слушалката по-силно от нужното.

— Знаех си! — ухили се Ким. — Ти си падаш по момчето.

— Не ставай смешна!

— Сега всичко ми е ясно: пиене в Поло лаундж, дълго, приятно каране по крайбрежната магистрала, вечеря в някое романтично, озарено от свещи, крайпътно местенце, разходка по плажа на лунна светлина. И преди да се усетиш, мис Лий Барън, прочутата, неомъжена в името на професията си работохоличка на „Барън студиоуз“, ще бъде направо в центъра на необуздан, страстен роман с най-новата звезда на студиото.

— Това е нелепо. Въпреки онова, което казах, тази среща си е чист бизнес.

— Сигурно — отвърна ѝ Юим. — Точно това казва Скарлет, когато се юрва, накичена с фамилните украшения, да убеждава Рет да ѝ даде пари, с които да спаси Тара.

Като реши, че такова нелепо сравнение не заслужава отговор, Лий върна разговора към онова, което бяха обсъждали по време на обяда: работата на Ким над „Опасен“.

В другия край на града Джил гледаше мрачното изражение на Матю и се чудеше за причината. Току-що му бяха предложили най-страхотната роля в града. Какво, бога ми, би могло да се случи, че така да го умърлуши?

— Наистина ли Лий Барън ти се обади сама?

— Секретарката ѝ ни свърза. Но, да, тя беше. Иска да пийна с нея.

— Кога?

— Тази вечер в шест. В Поло лаундж.

Джил подсвирна ниско:

— Наистина ти е припряно, а?

Неочакваното телефонно обаждане го остави с чувство на разочарование и безпокойство. До какво, по дяволите, се домогваше тя?

— Така изглежда — сви рамене той. — Мисля, че ще се наложи да излезем на вечеря по-късно, отколкото бяхме планирали.

— Разбира се. По никакъв начин не искам да развалям шанса ти да станеш богат и известен.

Матю се поогледа за признаци на сарказъм, но не откри:

— Наистина ли нямаш нищо против?

— Матю, казвала съм ти вече, че не вярвам в смесването на приятното с полезното. Не съм те вързала с въже, сладур.

Ако остатъкът от живота му беше така прост като отношенията му с Джил!

— Знаеш ли — пошепна той, като я привлече към себе си, — ти си страхотна жена, Джил Кокърън.

Когато тя вдигна ръце, за да обвие врата му, намачканият чаршаф, който все още носеше дъха на последното им любене, падна.

— И ти, Матю Сейнт Джеймс — пошушна в ухото му тя, — си страхотен мъж.

[1] Главният герой от Брулени хълмове на Шарлот Бронте. — Б.пр. ↑

15.

Мариса лежеше по гръб в средата на кръглото легло и се опитваше да пъшка, докато две жени — една черна и една бяла — я любеха. Заслепяващите прожектори се пречупваха в леглото под остри ъгли и проучваха всяка блещукаща пора.

— За бога, тури малко чувство, хайде! — оплака се режисьорът не за първи път. — Нямаме цял ден.

— Опитвам се.

Като затвори очи, Мариса напрегна тялото си да отвърне на обслужващите я жени. Но беше невъзможно. Пустият склад, където снимаха филма, беше непоносимо горещ, тя се потеше като прасе, и макар често да си бе представяла как го прави пред публика, сухото отношение на екипа не беше никак окуражаващо.

— Спри! — изкрещя режисьорът. — Добре, Мартин — каза той на Джеф, — имаш точно пет минутки да преобърнеш нещата, или ще си намерим друго момиче.

Джеф изтри потта от челото си:

— Не се безпокойте, мистър Би, ще се погрижа за всичко.

— Гледай да го направиш — предупреди Джоу Бомпенсиеро, като предъвкваше остатъка на дебелината си черна пура. — Защото всяка минута, през която си седим на задниците и чакаме пиленцето да се поразкърши, значи още една лента в кенефа. А мистър Минети не обича да му пилеят парите. Капиче^[1]?

— Тъй вярно.

Джеф сграбчи едно червено кимоно и го метна върху раменете на Мариса. Смъкна я от леглото и я завлече зад камара от кашони с цветни телевизори.

— Какво става, хлапе? — Дружелюбният му тон не издаваше, че той е на ръба да измете със задника й целия склад.

— Иди ти да се чукаш пред тази тайфа неандерталци! — изплака тя. — А тази русата вони на чесън. Всеки път, когато ме целуне, имам чувството, че ще се издрайфам.

— Това е само сценична треска — погали той раменете ѝ през кимоното. — Всички изпълнители страдат от нея, дори големите. Но не бива да се тревожиш, мила, старият доктор Джеф има тъкмо лекарството, което ще оправи нещата.

Той посегна към джоба на ризата си и извади мъничко найлоново пликче. Мариса го гледаше как изтръсква фин бял прах в дланта си.

— Не употребявам кока.

Кокаинът я плашеше, откак един приятел — барабанист в рок състав — беше умрял от сърдечен удар, след като бе прекалил на една забава.

— Значи пропускаш да изпиташ върховното удоволствие, миличка. — Той потърка малкото си пръстче в праха, после смръкна последователно с двете ноздри. — Сега е твой ред.

Мариса не бързаше. Тя знаеше, че това е последната ѝ възможност. Ако не избути тази сцена, Бомпенсиеро щеше да я изрита и тя повече нямаше да може да пробие в този бизнес.

В началото трябваше да притисне носа си с пръст, за да не кихне, но после внезапно, ненадейно, кокаинът се посипа в мозъка ѝ като пътечка от искрящ диамантен прашец. Тялото ѝ стана болезнено чувствително и когато се върна в леглото, втвърдените ѝ зърна потрепваха и бедрата ѝ се тресяха от възбуда. Тъмни ръце галеха корема ѝ, блеснали влажни устни засмукваха гърдите ѝ, остри бели зъби се забиваха в бутовете ѝ. Пръсти опипваха, изследваха, измъчваха скритите точки на Марисиното тяло, докато то се гърчеше върху чаршафите. С крайчеца на окоето си тя зърна как екипът наблюдава с безсрамно сладострастие и когато дойде оргазмът, ръкоплясканията увеличиха върховното удоволствие.

Беше шест и двайсет. След като бе прекарала последните мъчителни двайсет минути, опитвайки се да поддържа разговор с Матю Сейнт Джеймс, Лий бе стигнала до извода, че щеше да има повече късмет, ако си общуваше със сфинкс.

— В кратката ти биография пише, че си бил във Виетнам. Сигурно е било тежко.

Матю сви рамене. Той не вярваше, че изобщо някой, който не е бил там, може да разбере:

— Не беше пикник.

— Корбет ми каза, че работиш върху сценарий за онова време. Предполагам, че те е предупредил: войната не е много популярна тема днес.

— В момента — да. Но това ще свърши скоро. И след известен период на всеобщо загърбване, хората ще искат да научат истината.

— И ти възнамеряваш да си човекът, който ще я възвести?

— Някой трябва да напише това. Обаче би трябвало да е човек, който е бил там, а не изклинчил от повинност студент по английска литература в някой мил, безопасен канадски колеж.

— Ясно — кимна тя. — Но при сегашните чувства, които са обхванали всички, струва ми се, ще трябва да чакаш дълго, преди страната да може да погледне на тази война без предразсъдъци.

— Вероятно. — Той отново сви рамене. — Свикнал съм да чакам онова, което искам.

— Но едва ли ти се нрави.

— Не. — Очите му срещнаха нейните и се задържаха. — И на теб също.

Туш. В този момент беше лесно да си представи Матю като пират, който с еднакво удоволствие се наслаждава на откраднатата плячка и на жените. Като реши, че е време да смени темата, Лий се отпусна назад в сепарето и го загледа умислено.

— В биографията се казва още, че си от редките изкопаеми: кореняк калифорниец.

— Роден съм в Ел Ей^[2]. — Матю приемаше, че е роден в града, макар да би могло майка му да го е родила където и да е, преди да го захвърли на стълбите на Сейнт Джеймс.

Тонът му не беше много окуражителен, но Лий бе дошла тук решена да опознае човека по-добре и нямаше да се остави да я спре неговото намусено, безучастно поведение.

— Имаш ли семейство тук?

— Не. — Резкият му тон не подтикваше разговора към напредък.

— Никакво?

— Никога не съм познавал своето семейство. Първите си седем години прекарах в момчешкия приют „Сейкрид харт“, след това — по домове на осиновители.

— Съжалявам — прошепна тя, като се косеше, че изобщо е подхванала тази тема.

— Недей. От онова, което видях, семействата съвсем не са каквито ги представят.

— Понякога наистина могат да ти усложнят живота — съгласи се тя. — Аз осъзнавам, че ако дядо ми не бе създал „Барън студиоуз“, все още щях да удриям глава в стената и да се мъча да доказвам, че и една жена може да успее от деловата страна на камерата. Но, от друга страна, има мигове, когато се улавям, че отстъпвам на баща си; ако беше някой друг шеф, щях да бъда по-твърда.

Тя се усмихна, сякаш подканяше за отговор. Матю остана ням.

Раздразнена от продължаващото му мълчание, Лий започна да говори за своята работа. Като описваше как е била вкарана в студиото от детинство, текущите си задължения, възвишените си планове за бъдещето, всяка нейна дума подчертаваше разликата между нейното привилегировано отглеждане и скромните корени на Матю. И макар Лий да осъзнаваше, че го поставя в неудобно положение, не й пукаше. Той се държеше неприятно от самото начало.

Матю всъщност не слушаше дългия ѝ монолог. Вместо това се чудеше защо, по дяволите, се бе съгласил да пийне по нещо с тази разглезена негодница, когато можеше да си е вкъщи и да си прекарва чудесно с простоватата, отзивчива Джил.

Джошуа се настани в обичайното си кътче с поглед към вратата. Бърз оглед на Поло лаундж показа, че Лий е изпълнила нарежданията му по отношение на Матю Сейнт Джеймс. Той понаблюдава с интерес, като си отбеляза, че макар Лий да бърбореше целенасочено и да се усмихваше на място, Сейнт Джеймс явно не участваше в разговора. Знаейки от първа ръка омайващите качества на дъщеря си, Джошуа се чудеше дали момчето не е гей и си отбеляза наум никога да не го ангажира за филм заедно с Джони Банинг, за всеки случай. Стигаха му главоболията да покрива сексуалните наклонности на актьора по време на снимането на онзи проклет уестърн миналата година, и въпреки че историите за любовни връзки между звезди от един филм осигуряваха голям наплив към касите, като общо правило феновете предпочитаха техните сексимволи да бъдат хетеросексуални.

Разбира се, ако беше педи, реши Джошуа, като се настрои да погледне нещата откъм светлата им страна, той поне нямаше защо да се тревожи, че хлапакът ще опита да се навре в копринените пликчета на Лий. Не че имаше дори миши шанс за успех. Лий беше твърде умно момиче, за да се обвърже с мъж, който така очевидно беше от погрешната страна на пътя. Когато се омъжеше — а той приемаше, че няма как, ще трябва, дори и само за да осигури четвъртото поколение, което да управлява „Барън студиоуз“, — тя щеше да си избере партньор, който ще е полезен за бизнеса. Както бе сторил той. Е, нямаше нужда да се бърза, увери себе си Джошуа. Тя беше само на двайсет и пет. Имаше още години време, преди да се принуди да я дели с друг мъж.

При тази неканена мисъл Джошуа се намръщи.

Пристигането на Брендън Фаръдей разпиля неприятното му самовглъбение.

— Извинявай, закъснях — каза Брендън, като се мушна в сепарето. — Но бях в клуба и играта се проточи малко повече, отколкото бях планувал.

— Голф или тенис?

Фаръдей се намуси:

— Нито едното, нито другото. През последните дни съм се отдал на спортуване в затворени помещения.

Джошуа не беше изненадан. Сексуалните апетити на Фаръдей бяха добре известни. Единственото за чудене беше, че още преди години не бе прострелян в задника от някой ревнив съпруг. Джошуа се чудеше дали Силвия Фаръдей си държеше настрана няколко дискретни мъже, или просто се бе примирила с любовните афери на съпруга си, понеже да си жена на звезда беше дяволски добре платен ангажимент.

— Познавам ли я?

Преди да отговори, Фаръдей си поръча скоч с лед:

— Ще повярваш ли, ако ти кажа, че е Марджи Уентуърт?

Марджи Уентуърт беше внучка на Джайлс Уентуърт, една от най-големите звезди на Холивуд от златните дни на тридесетте години. Тя играеше, откак се появи в реклама за Айвъри сноу, когато беше едва шестмесечна. Напоследък се мълвеше, че все по-яко наляга бутилката.

— За бога, Брендън, просиш си пандиза! Хлапето сигурно няма и шестнайсет.

— Миналия месец навърши петнайсет — уточни Фаръдей, без да си прави труда да забелязва сервитъора, който постави питието му на масата, заедно с второ за Джошуа. — Но откъде да знае човек! Хлапето има зад гърба си постъпки, на които и аз не бих повярвал.

— Ти беше така въодушевен от участието си в „Опасен“. Ако ти тикнат задника в затвора за изнасилване, Лий ще те замени, преди адвокатът ти да се появи с гаранцията.

— Нищо няма да се случи. — Фаръдей се отпусна назад; изглеждаше безгрижен, отпиваше си скоча. — Ти си шефът на студиото. Тя е само твое дете.

— Проектът е неин.

Очите на Фаръдей се присвиха:

— Да ти припомням ли откъде дойдоха парите за този проект? — Погледът му се разходи из залата към Лий, която все още се мъчеше да води колегиален разговор с Матю. — Навярно, ако е рожба на Лий, трябва да я светнем по някои по-критични детайли на сделката.

Гореща руменина се надигна изпод бялата яка на Джошуа. Той не коментира думите на Брендън, но те виснаха заплашително във въздуха помежду им. Джошуа остави своя скок и стана:

— Става късно. А трябва да уредя нещо благотворително за довечера.

— Разбира се. Силвия и аз ще бъдем там. О, Джошуа, не забравяш ли нещо?

— Какво?

Фаръдей бръкна в джоба на своята бледокремава ленена жилетка и измъкна плосък бял плик.

— Мистър Минети праща най-добри пожелания за успешен филм.

Господи, как ненавиждаше самодоволното изражение върху някога красивото лице на Фаръдей! С вид на човек, за когото пликът сякаш бе изпъзлял изпод някаква олигавена скала, Джошуа го взе, пхна го в собствения си джоб и излезе от ресторанта.

Сам в Поло лаундж, Фаръдей се замисли докъде точно е стигнал. Кой би помислил, че някога ще държи в джоба си съдбата на такъв могъщ човек като Джошуа Барън! Като толкова други, които се бяха преселили в Холивуд в търсене на слава и благоденствие, Фаръдей, бивш Арни Столър от Елко, Невада, беше със скромни корени.

Майката на Арни беше шивачка, която приемаше и дрехи за гладене, за да свързва двата края, докато баща му алкохолик пропиваше редовно малкото пари, които Мери Столър успяваше да заработи. Когато Арни беше на дванайсет години, Мери си прибра багажа и изчезна с автобус Грейхаунд незнайно къде, като остави сина си сам с един все по-жесток баща.

Арни приключи с напиванията и побоите преди шестнайсетия си рожден ден, когато приветства връщането на баща си от поредната запивка с дванадесеткалибров пушка „Итика“. След това той излезе през вратата и изобщо не погледна назад.

Шестнайсетгодишен си смени името с обикновеното Джон Браун, намери си работа, да кара камион между Рино и Лас Вегас, завърза някои познанства в казината и след осемнайсет месеца се бе включил в по-доходния бизнес да превозва контрабанда алкохол и цигари. Роко Минети, собственикът на хотел казиното „Лъки Нъгит“, беше първият, който съзря възможностите у младия шофьор на камион с вид на типичен американски красавец.

Пак Роко смени името на Арни — този път на Брендън Фаръдей — и го представи на Джошуа Барън, редовен посетител на рулетката в казиното. Когато на Джошуа, който не беше голям късметлия в картите, му бе предложено опростяване на дълговете срещу договор за Фаръдей в „Барън студиоуз“, той изобщо не се размисли дали да приеме сделката. Пак той, по желание на Минети, представи Фаръдей на Корбет Маршъл, амбициозен млад агент в „Уилиъм Морис“. Корбет пое Фаръдей като клиент, Джошуа подписа с него договор да играе герой от епос за Втората световна война и, както казваха в Холивуд, роди се звезда.

На Фаръдей много му харесваше да е звезда. Той харесваше перченето: със слава, с пари, с жени, със сила. И много му харесваше да унижава Джошуа Барън.

— Колко ниско е паднал височайшият! — измърмори Брендън на себе си с протяжна, доволна усмивка.

Той отпи от своя скоч и се втренчи в силиконовите гърди на актрисата от съседното сепаре. Осъзнаваше ли Джошуа, че това е само началото?

Сепарето на Роко Минети беше в ъгъла на Поло лаундж и му позволяваше да наблюдава действието, без да привлича ненужно вниманието към себе си. Седнал до Мариса, той бе видял неудобството на Джошуа Барън по време на краткия им разговор с Брендън Фаръдей. Фаръдей може да беше лайно от световна класа, но вършеше работа. Трябваше да му каже обаче да отпусне малко юздите на Барън, помисли си Роко. Каквото и да му бе казал, старецът изглеждаше така, сякаш ще получи сърдечен пристъп или удар на мига и на място. Да прецениш точно времето, разсъждаваше. Роко, беше всичко.

Заинтересуван как така Барън излезе, без да каже и дума на дъщеря си, Роко се замисли, докато погледът му се плъзгаше от Фаръдей към Лий. Не че баща ѝ не я беше забелязал; очите му не бяха се отлепали от нея, челюстта му бе стисната здраво и каквото и да си бе мислил Джош, Роко реши, че по никакъв начин не беше нещо хубаво. Като се питаше дали между бащата и дъщерята се пропуква пропаст, той си взе бележка наум да се обади тук-там. Ако съществуваха още проблеми, надвиснали над „Барън студиоуз“ — проблеми, които не той бе създал, — на всяка цена искаше да ги узнае.

Дъщеричката наистина беше хубавка. Много му напомняше за майка си — хладна, далечна, като мраморна статуя. Но външният вид подвеждаше, Роко знаеше това, и се питаше лениво дали трезвомислещата Лий Барън беше така пламенна в кревата, както бе Сигни.

На Мариса ѝ се повдигаше от начина, по който сестра ѝ привличаше вниманието на всички, без дори да опитва. Достатъчно гадно беше, че си пие питието с този тъп барман от увеселението (и то на обществено място!), но старият им татко не отлепи очи от нея през цялото време, докато говореше с Брендън Фаръдей, и сега дори Роко гледаше към Лий, като че ли смяташе да я покани за роля в следващия си гол филм.

— Хей, бейби! — Тя прокара подрязаните си нокти бавно нагоре по бедрото му; когато достигна целта, тя започна прелъстително да гали слабините му под покривката. — Взе да ми доскучава. Защо не зарежем този капан и не отидем у вас да се повъргаляме в джакузито^[3]?

— По-късно — отсече Роко и бутна ръката ѝ.

Какво, мамка му, бе превърнало днешните пилешки гушки в капризни грабителки? Макар да обичаше чукането като всекиго — дявол го взел, повече от когото и да било, — беше адски изморен от тези нападения под покривките. Аман от това женско либидо, каза си той навъсено.

— Но, Роко... — намуси се нежно Мариса.

— Казах: по-късно! — Той стана. — Точно сега имам делова среща с един приятел.

Очите му бяха сурови. Безчувствени, но същевременно ѝ напомняха какви рискове крие всеки ропот. Мариса го погледа как отива до масата на Брендън Фаръдей и си обеща, че стане ли веднъж звезда, ще има всеки мъж, когото си поиска. И едно беше сигурно — тази торба за смет Минети нямаше да е между избраниците.

— Добре, колкото и да се радвам, че си побъбрихме — отсечено каза Лий, — наистина имам ангажимент за вечеря.

Матю стана от масата, без да си прави труда да прикрива облекчението си.

Те стояха пред входа на хотела в очакване на колите си, когато Матю се извърна към нея:

— Благодаря за питието.

— Пак заповядай.

Като се вглеждаше в тъмните му очи, Лий имаше чувството, че мъжът всъщност е готов да се предаде и да каже нещо съкровено, може би дори дълбоко.

Когато той продължи да я гледа дълго-дълго, без да пророни дума, Лий усети, че дъхът ѝ секва. Тя се канеше да го попита дали нещо не е наред, когато момчето от паркинга пристигна с нейния ягуар; още веднъж той я бе разочаровал, като я остави да подкара далеч от ресторанта, изпълнена с желанието никога да не ѝ се налага да вижда Матю Сейнт Джеймс отново.

Клубът беше претъпкан. Синкав дим се стелеше из залата покрай уханието на парфюми, пот и марихуана.

Подът беше настлан с недопушени цигари и разлети питиета. Бумтящ рок ритъм, придружен от неразбираеми текстове, гърмеше от чудовищни високоговорители, окачени на всяка стена. Проблясваха стробоскопни лампи и придаваха на сцената сюрреалистична отсянка.

Матю си прокарваше път с лакти през гъмжащото човешко море и му се искаше да е някъде другаде. Където и да е, само не там, където ще е Лий Барън тази нощ, поправи се той след това. Да дойдат тук беше идея на Джил и тъй като той чувстваше, че ѝ дължи малко добро настроение след начина, по който я изостави този следобед, за да хукне към Поло лаундж, Матю се мъчеше да не издава пренебрежението си към недодяланото зрелище.

— Не е ли забавно? — надвика музиката Джил, като го дърпаше за ръка към претъпканата танцова площадка.

— Страшно — смотолеви той.

— Какво?

Връхната ѝ дрешка без презрамки, осеяна с пайети, разкриваше щедро количество златиста плът, чийто вкус още помнеха устните му. Косата ѝ беше дива неразбория от блестящо русо руно, очите ѝ — жадни, усмивката ѝ — достатъчно светла, за да огрее целия град. Матю си напомни, че тя няма вина за сблъсъка му с Лий Барън, който му развали настроението.

— Страшно забавно е — увери я той, признателен, че дисководецят във високото сепаре превключи на „Song Sung Blue“ на Нийл Даймънд. Макар да знаеше, че могат да го сметнат за безпросветен дегенерат от средновековието, Матю никога не бе проумявал смисъла на танцуването, ако човек не може да държи жената с ръцете си.

— Голям лъжец си, Матю! — обвини го Джил, докато обвиваше ръце около врата му. — Но и така те харесвам.

Проблясващите светлини боядисваха живите сенки на танцуващите в тъмночервено, яркожълто, мораво. Матю опита да се отпусне, но неудовлетворителният му разговор с Лий Барън продължаваше да притърча през мозъка му, отново и отново, като дефектна грамофонна плоча. Час по-късно, когато чу един познат глас от барчето зад себе си, той все още не бе успял да го прогони от съзнанието си.

— Хей, човече — подвикна Джеф, — мислех, че прекарваш цялото си време в потене над пишещата машинка!

— Или да се разтакава с жени, които никога няма да има — многозначително добави женски глас.

Матю бавно се извърна.

— От време на време успявам да се измъкна. — Очите му се свиха и се забиха в Мариса Барън. — Колкото до жените, много си ми е добре с тази, с която съм сега.

— Това е хубаво, защото всеки мъж, който си мисли, че може да се вмъкне в гащичките на сестра ми, просто си губи времето. — Очите ѝ светеха, черните ѝ зеници бяха разширени. — Лий винаги е имала лед между краката си, не е ли така, миличък? — Тя погледна нагоре към Джеф.

— Както кажеш, бейби. И така, Мат, какво прави мистър Непорочен в шумна лудница като тази?

— Празнуваме договора на Матю — радостно каза Джил.

— Договор?

— Той току-що получи главната роля в новия филм на „Барън студиоуз“.

И Джеф, и Мариса невярващо се втренчиха в Матю.

— Майтапиш се! — каза накрая Джеф.

— Не вярвам! — отекна Мариса. — Баща ми никога няма да наеме някакъв барман да играе в негов филм.

— Подробности все още трябва да се доизгледят, но изглежда доста добро предложение — потвърди Матю.

Емоции изкривяваха лицето на Джеф. Учудване, завист, яд.

— Добре, ей, градски, това си плаче за отпразнуване. О-па, барманът — подвикна той, — още по едно за филмовата звезда тук!

— Ние тъкмо си отивахме — каза Матю, прихвана под лакътя Джил и безропотно я извъртя към изхода; той метна петдоларова банкнота на бара. — Но изпийте по една бира за моя сметка.

Вече в колата, Джил се извърна към него:

— Добре ли си?

— Естествено. — Той ѝ се усмихна, струваше му се — потвърдително. — Просто денят беше много дълъг.

Като отвърна на усмивката му със своята ослепителна усмивка, тя се присегна и го потупа по дланта. Матю ѝ беше благодарен, че

остана мълчалива до вкъщи.

Джеф беше вбесен. Ей го на, скапва си топките по тези проклети безизходни порно филмчета, а неговата стара дружка от средното училище направо се промъква в „Барън студиоуз“, по-гладко от сопол върху дръжка на врата. Просто не беше честно! Той седеше в тъмното и се наливаше до самозабрава. Беше сам, понеже Мариса се бе заключила в спалнята, след като той се беше озлобил и я бе понапердашил. Обикновено пиленцето го предпочиташе грубо, но когато разцепи устната ѝ, тя му изкрещя като таласъм и раздра с нокти бузата му до кръв.

Проклета кучка! Той надигна отново бутилката Джак Даниълс и гаврътна яко. Ако не бяха тези филмчета, за които я бе уредил, тя още щеше да чака големия си пробив.

Като реши, че достатъчно дълго се е цупила, той се надигна непохватно от стола и се упъти към спалнята.

Дори както си беше пиян, крехката талашитна врата на спалнята не представляваше преграда за него. Когато я отвори с ритник, Мариса се претърколи от леглото, като придържаше чаршафа на гърдите си. Носеше прозрачната черна нощница със сърцеподобни прорези на предизвикателни места, която тайно бе мушнала в огромния си сак след днешните снимки.

— По-добре се махай оттук!

Той се поклащаше заплашително:

— Това е моят коптор, забрави ли?

Тя се присегна към чекмеджето на масичката до леглото и извади пистолета, който бе видяла още през първата нощ, когато бе дошла.

— Само да си пристъпил още една крачка, кучи сине, и, да ме пази Господ, ще го използвам!

Той продължи да се приближава, сякаш без да вижда пистолета, насочен към него:

— Хайде, бейби, престани да се правиш на страшна. Не ставаш за тази роля.

Мариса отстъпи назад, докато гърбът ѝ не опря в стената:

— Не се шегувам, Джеф.

— Не е зареден.

С бърз жест той смъкна нощницата ѝ до кръста. Когато долепи устни до нейните, Мариса усети бодването на опасна възбуда, но преди да успее да отвърне, Джеф внезапно клюмна и се строполи на пода като буца, напоена с алкохол.

С глава, също омаяна от многото безпаметни нощи пиянство, Мариса се вторачи надолу към него — дълго и несвястно.

[1] Капиче? (ит.) — Ясно ли е? — Б.пр. ↑

[2] Лос Анджелис. — Б.ред. ↑

[3] Джакузи, или Якузи — баня или малък басейн, снабдени със система за образуване на миниатюрни топли талази, които да масажират тялото. — Б.пр. ↑

16.

Очакването го влудяваше, а дните за подготовка на продукцията се низеха бавно. Макар Корбет да му бе дал уж крайния вариант на сценария (трети през последната седмица) и да бе подписан договор с режисьора, студиото нямаше и намерение скоро да започне снимките. Раздразнен от неспирните отлагания, Матю прекарваше времето си в учене на реплики и в писане. Засега филмопроизводството не му се струваше по-вълнуващо, отколкото да гледаш как някой лови риба на вълнолома.

— Ти какво?! — Джошуа невярващо се втренчи в Лий.

— Изнасям се — повтори Лий, като гледаше баща си право в очите.

— И дума да не става! — Лицето му почервения, една вена затуптя на слепоочието му. — Вече сме говорили за това. Ти си имаш дом. С мен. И със сестра си.

Не. Нямаше да се остави да я предумат отново. Нямаше да се поддаде на емоционален шантаж от какъвто и да е род. Странно как само започваше да третира Мариса като член на семейството, когато му изнасяше! И макар да се боеше, че този път той може да получи удара, за който я бяха предупредили докторите, Лий държеше на своето.

Тя стоеше в отсрещния ъгъл на неговия кабинет, ръцете ѝ бяха положени на облегалката на едно от кожените кресла за посетители.

— Имам нужда от свой собствен дом — каза кротко тя. — От място, където мога да остана сама.

— И защо ти е? За да се въргаляш с някой амбициозен самец, който само те използва като пропуск към мен? Към студиото.

Лий си позволи да не се обиди:

— Понеже те обичам, ще се престоря, че не съм чула това. И макар искрено да съжалявам, че си толкова разстроен, няма как да

промениш решението ми. А сега, ще ме извиниш, закъснявам за уговорена среща.

За нейна изненада и за нейно облекчение Джошуа не се опита да я спре. Трийсет минути по-късно Лий стоеше на балкона на двуетажната къща до Златното крайбрежие на Санта Моника, загледана покрай двойка високи палми към плажната ивица и към океана отвъд.

— Е? Как ти се струва? — попита Тина.

— Идеално е.

— Трябва да съм честна с теб — продължи Тина. — Причината да слушиш на такава добра сделка е, че след миналогодишните зимни свличания, парче от крайбрежните скали се оказа в задния двор на собственика. Веднага след това той офейка и си купи място в Уентууд.

— Загубил е.

— Освен това — пътното движение. Ужасно е. Да не споменавам туристите, които паркират незаконно и препречват изходите за колата ти, и пияндетата, които криволичат по магистралата и се просват в гостната ти.

Лий беше чувала тази история. Преди няколко години една кола почти бе направила точно това: беше разбила оградата и се бе приземила в двора с фиданките на едно от старовремските студиа. Катастрофата бе записана от камерите на охраната.

— Все пак ми харесва — настоя тя. — Населено е с история.

Някога, през онези стари времена, когато филмите са се наричали подвижни картини, тъкмо тази ивица от плажа е била наричана Колонията. Наистина тогава Малибу, на голямо разстояние оттук по пращен, непавиран път, е бил за вторите цигулки и за онези, чиито коли са имали непоклатими брони и яки оси.

Някога къщата бе принадлежала на скромна филмова звезда, порочно известна с буйните си забави. Лий можеше да погледне надолу към брега и почти да си представи Ф. Скот Фицджералд и Уилиъм Рандолф Хърст, облечени в бели фланели, да играят пинг-понг, докато Мариън Дейвис и Норма Шиърър отпиват сухи мартинита и вдигат наздравици.

— Освен това е здравата прогнило — чувстваше се задължена да изтъкне Тина.

— Дървенията може да се подмени. Аз не търся просто къща, а нещо... повече.

— Начин на живот. — На Тина ѝ си искаше да бе получавала по долар всеки път, когато чуеше тази фраза.

Лий кимна:

— Точно така. Само си представи: да се събуждаш всяка сутрин с Тихия океан.

— И покрай него, с наводненията, с влажния въздух, със солната корозия, с пияниците, заспали пред прага ти...

— Взимам я.

Лий имаше нужда от убежище. От място, където да избяга от несекващите битки на Джошуа и Мариса, от нарастващите финансови затруднения на „Барън студиоуз“ и от най-обезпокоителния проблем: новата звезда на студиото. Макар Лий по никакъв начин да не искаше да си признае, напоследък тя се улавяше, че мисли за Матю Сейнт Джеймс по начин, който нямаше никакво отношение към бизнеса.

Не че да фантазираш беше нещо лошо, утеши себе си тя тази сутрин, след особено дългия душ, по време на който затвори очи и си представи, че пеещата гореща вода, обливаща тялото ѝ, е... са ръцете на Матю. В края на краищата, ако се вярва на списание Космополитън, да се наслаждаваш на сексуални фантазии, е свършено нормално поведение за съвременните жени през тези еманципирани времена.

Но дори сега, когато се уверяваше, че няма от какво да се срамува, Лий знаеше, че щеше да се чувства по-добре, ако мъжът от нейните еротични блянове беше друг.

— Продадено. — Доволният глас на Тина нахлу в мислите на Лий. — Да знаеш — добави тя, като изостави ролята на посредник по недвижими имоти и заговори като приятелка, — баща ти няма да е много зарадван.

— Аз съм на двайсет и пет. Отдавна беше време да имам свой собствен дом.

— Все пак, очевидно е, че Джош предпочита да останеш в Бевърли Хилс. А баща ти не е от хората, които понасят загубите си с достойнство.

Спокойните сиви очи на Лий гледаха решително:

— Може би е време да научи, че нещата невинаги могат да стават както той ги иска.

Матю вдигаше пара, докато прекосяваше благословените зали на „Барън студиоуз“. Докато стигне бюрото на Мередит, от ушите му направо излизаше дим.

— Вътре ли е тя?

— Да, но говори по телефона. Обадиха се отдалече. Ако просто седнете...

— Ще почакам в кабинета ѝ.

Само един поглед към пламъка в тъмните му очи беше достатъчен, за да спре всяко възражение, което секретарката на Лий би имала намерение да отправи.

Лий го изгледа от долу на горе, когато той нахлу в кабинета. Само леко повдигнатата руса вежда над тъмните рамки на очилата подсказва изненадата ѝ от неговото неочаквано появяване.

— Питър — изрони тя в слушалката, — тук нещо се задава. Ще трябва пак да ти се обадя за това, става ли? Страхотно. Признателна съм ти за всичко, което си направил.

— Това беше Питър Уорт — поясни тя, като затвори телефона. — Във Вашингтон се говори, че ще изгубим данъчните облекчения върху разходите за реклама. Ако инвеститорите си получат първоначалния разход плюс гарантиран процент, Службата за вътрешни постъпления може да го сметне за заем и да отмени прогресивното намаляване на данъците. Ако това се случи, ни чакат още по-трудни времена при търсенето на инвеститори, което, от своя страна, ще намали броя на филмите, които можем да правим годишно. „Барън студиоуз“ плаща на мистър Уорт здравата, за да доведе нашия случай до знанието на съответните членове на Конгреса. Предполагам — завърши тя бодро, — че това, което ви е изстреляло днес насам, е също толкова важно.

Той беше вече достатъчно разгневен; Матю знаеше, че ако позволи хладното, надменно отношение на Лий да му влезе под кожата, той ще експлодира:

— Трябва да поговорим — изръмжа кратко и се стовари на едно кресло.

Лий свали очилата си, отпусна се на коженото си кресло, положи лактите си на ръкохватките, оформени като животински лапки, и го разгледа над сплетените си пръсти.

— За какво?

— За онова сладурче, което оглавява отдела за рекламиране.

— Джанет Бриджис? Това сладурче случайно има диплома по журналистика.

— Без съмнение — по жълта журналистика.

Лий пренебрегна неговия сарказъм:

— Освен това е най-добрата в този занаят. Не мога да изброя колко пъти е вадила кестените ни от огъня.

— Тогава нека се оправя с *вашите* кестисвания. Просто оставете моите на мира.

— Да не си дошъл днес тук, за да ме впечатлиш с виртуозното си владееене на английския? Или има и друга причина?

— Тя е разказала на „Върайъти“ за сребърната звезда, която получих във Виетнам.

— Но нали си я получил!

— Това не е съществено.

— Едва ли е несъществено, че новата звезда на „Барън студиоуз“ е награден с медал за храброст в битка.

— А не се ли боите! Хората могат да помислят, че новата звезда на „Барън студиоуз“ е горила бебета.

— Не и след утрешното продължение на историята във „Върайъти“ за ордена ти Пърпъл харт. Наблягането върху раняването ти ще прекрати всякакви антивоенни чувства.

— Всичко сте премислили, а?

— Джанет предложи медалната стратегия. Войната е хлъзгава тема. Тя реши, че е по-добре да извадим на бял свят твоето участие, вместо да оставим някой супермаркетен таблоид да го извести пръв.

— Спомням си времето, когато да служиш на страната си, бе тълкувано като патриотизъм — измърмори той.

— Истина е. И макар много хора да предпочитат все още да вярват, че войната е такава, каквато я рисуват онези героични филми с Джон Уейн, вечерните новини поднесоха действителността право на домашната трапеза. Какви други оплаквания имаш?

— Ами това, че е пуснала снимката ми в „Ел-Ей таймс“?

— Онази на Джил Кокърън? Сама избрах точно този кадър. Беше много хубав.

Повече от хубав. Един поглед, и образът на възлестия му врат, на здравите мускули на ръцете му, на могъщия му гръден кош и на оголения му корем беше закован в паметта ѝ завинаги.

— Трябваше ли да изберете единствената снимка, на която съм без риза?

— В този бизнес има една стара поговорка, Матю: *имаш ли го, покажи го*. Още нещо?

Някак, без да надига своя меко модулиран глас, тя бе успяла да потуши яростта му. Матю се улови, че е възхитен от уменията ѝ:

— Премиерата довечера.

— А, да. — Тя се полюшваше напред-назад на креслото. — Нека отгатна; отказваш да носиш официален костюм.

Тя смътно си представи какво би било, ако той се появи на премиерата облечен с онези избелели тесни джинси и с голи ръчища. Жените ще откачат; щеше да е като да го хвърлиш в кофа с човекоядни пирани.

Матю видя слаба усмивка да мъждука в крайчетата на устните ѝ и се зачуди за причината.

— Не съм луд по идеята да се обличам като келнер — призна той. — Но категорично отказвам да ескортирам Синди Рейнис.

— Синди е една от най-нашумелите ни млади актриси. Печатът я обича; появата с нея на публично място може да ти е от полза.

— Но тя има интелектуалния коефициент на един сешоар.

— Няма нужда да разговаряш с нея, Матю. Ти ще си гледаш филма.

— Да, но започвам да разбирам как гласите нещата тук. Аз трябва само да се покажа в киното с Мис Силикон под ръка и следващото нещо, което ще узная, е, че вашата свръх образована Джанет Бриджис е пробутала в „Холивуд рипортър“ баснята, че Синди и аз сме страшно запалени един по друг.

— Та какво?

Матю се взря в нея. Да не би да бе проговорил внезапно суахили? Защо, по дяволите, не можеше да го разбере?

— Та... не искам хората да си мислят, че спя със Синди Рейнис.

— Кои хора по-точно? — попита тя с хладнокръвна небрежност.

Ако от нежеланата си тяга към Матю само се безпокоеше, Лий направо беше потресена от своята реакция към представата Матю да е

обвързан с някоя безименна, безлична жена.

— Какво ще кажеш за *всички по-точно*? Няма да отида, Лий. Разбрано?

Въпреки първоначалната липса на разбирателство, Лий се бе срещала с Матю няколко пъти, за да уредят внимателно подбрани публични появи и интервюта. Ако всичко вървеше според плановете, по времето, когато „Опасен“ излезеше на екран, зрителите, влюбени в омаята на Матю Сейнт Джеймс, щяха нетърпеливо да очакват филма.

Макар техните отношения да бяха останали строго делови, тя го наблюдаваше как работи и беше наясно колко устремен беше към целта да стане сценарист. Лий не можеше да не се възхищава на стремежа му. Тя бе открила и че е в състояние да го подтиква.

— Добре — кимна тя. — Мисля, че ще можем да уредим Паркър Мастърсън да ескортира Синди. Новата му комедия ще види бял свят другата седмица и от подбраните кадри, които зърнах, май ще му трябва цялата помощ, която мога да си представя.

— Благодаря. — Матю стана. — Съжалявам, че прекъснах телефонния разговор.

Сега, след като бе постигнал победа по отношение на най-важното си изискване, можеше да си позволи да е благороден.

— Няма нищо. Само да не става навик. — Лий също стана и заобиколи бюрото, за да го изпрати до вратата. — Само още нещо.

— Какво? — застина Матю, подозрителен към нейния небрежен, нехаен тон; той вече бе решил, че Лий Барън никога не е небрежна към своята работа.

— Все пак ти ще трябва да присъстваш на тази премиера.

— С кого?

— Не знам. Защо не ми се обадиш пак по-късно следобед, когато с Джанет ще сме измислили нещо?

— Мога ли аз да предложа?

Лий го погледна с любопитство. Досега Матю не бе проявявал интерес към представителната страна на бизнеса. Напротив, тя често се чувстваше така, сякаш бе използвала целия си жизнен запас от търпение, да го предума за някоя от малкото появи, на които той се бе съгласил.

— Разбира се. Кого имаш наум?

— Теб.

Едничката дума рикошира край тях във внезапната тишина на кабинета.

— Мен?

— Точно така. — Той нагази още малко във водата. — Някакъв проблем ли е за теб, госпожице шеф?

Лий го изучава разсъдливо. Пробваше ли я?

— Никакъв. Само дето идеята, ти и аз... ние двамата... никога не ми е минавала през ума.

Очевидно ѝ беше неудобно от ненадейния обрат, който бе приел разговорът. Матю вече бе стигнал до извода, че има много малко неща, които биха могли да смутят вечно изрядната мис Барън. Той реши, че му е приятно да е едно от тях.

Матю я погледна с учудване:

— Какво има, Лий? Да не би в „Барън студиоуз“ да е прието правило против това, клечките да отделят от личното си време за общуване с талантите?

— Естествено — не.

— Добре. — Зъбите му проблеснаха в доволна вълча усмивка. — Ще те взема в седем и половина. — Той се извърна да си ходи, после се спря на прага. — Облечи нещо секси! И махни тази проклета панделка! Харесваш ми повече с пусната коса.

Това бяха последните му думи, а Лий остана зяпнала след него. За какъв, по дяволите, се мислеше той! За човек, който преди шест седмици обслужваше бар и тепърва имаше да снима първата си сцена, имаше страхотната наглост да ѝ нарежда как да се облича и как да носи косата си.

Ще му даде време да стигне до вкъщи, после ще му се обади да го извести, че се е появило нещо спешно и ѝ се налага да му откаже. Не. Не по този начин. Тя беше Лий Барън, наследничка на „Барън студиоуз“, не му дължеше никакви обяснения. Просто ще му каже да присъства на премиерата с някоя друга — с най-противната актриса, която можеше да намери за толкова късо време.

Точно това ще направи, реши тя, докато крачеше обратно към бюрото си. Беше крайно време мистър Матю Сейнт Джеймс да научи кой точно е шефът. Когато Лий вдигна слушалката, две мисли изникнаха в съзнанието ѝ.

Първата беше, че тя *наистина* е шефът.

Втората беше, че, като шеф, тя може да прави каквото си поиска.

— Мередит — каза тя, когато секретарката ѝ се обади. — Моля те, отложи всичките ми срещи за този следобед, после повикай Джулио и виж дали не може да ме изстиска за едно измиване с шампоан и ондулация.

Когато Лий затвори телефона, тя осъзна, че се усмихва.

17.

Когато Матю мина през портите на студиото, Каръл Кинг пееше „It’s Too Late“ по радиото в колата.

— Можеш да го повториш, мила Каръл — измърмори Матю, като се питаше какво, по дяволите, го бе обладало, та да моли Лий да дойде с него на премиерата.

Не му ли стигаше, че ако трябва да е честен, прекара твърде много време да мисли за нея? Не беше ли пропилял твърде много часове, които трябваше да посвети на писането, да съзира, вторачен в белия квадратен къс хартия, как лицето ѝ се появява върху листа?

Матю знаеше, че ако не подреди чувствата си, които изпитваше към Лий, преди полунощ, можеше да свърши много по-зле, отколкото му се щеше.

Тя беше безспорно симпатична, с нейните широки очи и руса коса, искряща като коприна под яркото калифорнийско слънце. Но той познаваше и други точно толкова симпатични жени. Тя беше интелигентна, но не повече от някои жени, които знаеше. Беше влудяващо упорита и амбициозна, когато ставаше дума за работата ѝ, но въпреки смятаната от него за нездравословна нейна отдаденост на „Барън студиоуз“, колкото повече прекарваше в нейната компания, толкова повече тя го интригуваше.

Един от проблемите, размишляваше той, когато вече бе поел по изхода от магистралата на Холивуд към Санта Моника, беше, че при всичките им съвместни ангажименти Лий му бе позволила да види само върха на айсберга.

Каръл Кинг отстъпи на Джеймс Тейлър и Матю си напомни, че тъкмо невидимата част на айсберга потопи „Титаник“.

Като се усмихваше извинително на шофьора, комуто по невнимание бе пресякла пътя, Лий настани своя ягуар седан на едно

място за спиране между малък спортен мерцедес 280-SL и металносив ролс-ройс със затъмнени прозорци.

Тя никога не бе проумявала привлекателността на Родео драйв, където невъзможно слаби, твърде богати жени се чудеха какво да правят, пазарувайки с пламенност, която придаваше нов смисъл на очевадното свръх потребление. Лично тя, въпреки високо ценената си професия, предпочиташе да си купува класически неща, ушити от добри платове, които би могла да носи години наред. Идеята да си купи крещяща, единствена по рода си вечерна рокля за едно-единствено тържество, винаги ѝ бе изглеждала непонятна.

— Имам точно каквото ви трябва. — Ултра шикозната търговка, облечена с черна дреха плътно по тялото, измъкна от съседния рафт алена сатенена дреха без презрамки с бяла камбаноподобна пола. — Това ще ви стои божествено, мила.

— Дори да успея да я опазя, в което се съмнявам, още преди да е минал първият материал от кинопрегледа, ще бъда измръзнала до смърт — възрази Лий.

— Тогава какво ще кажете за тази? Такъв чудесен цвят, не смятате ли?

Смарагдовата копринена рокля за коктейли с подходящ елек от мъниста беше по близо до това, което имаше наум Лий, но цветът изобщо не ставаше.

— Със зелено изглеждам болнава.

Продавачката превключи с пъргавината на родена търговка:

— Черното винаги е на мода.

Черната, дълга до земята вечерна рокля беше скроена просто — с права пола и с тесни ръкави, захванати около китките. Но деколтето също се спускаше отпред чак до кръста, а нямаше как тя нахакано да посрещне Матю на прага с нещо толкова показно.

— Не става. — Лий започваше да си припомня своята ненавист към пазаруването.

— Вие сте достатъчно стройна, за да изглеждате великолепно в това — предложи жената, като разстла някакви къси бухнали пастелнорозови дипли.

— Това ми напомня захарен памук. — Съвсем не това беше образът, който искаше да покаже на Матю Сейнт Джеймс.

— Тези са ослепителни, не смятате ли?

С твърдо поклащане на глава Лий отхвърли газените шалвари от злато и ламе и блузата към тях.

— Ще се чувствам като отхвърлена от масовката. Липсват само седем ката воали.

Търговката не изгуби самообладание.

— Безценна моя, как можах да забравя! Получихме най-великолепната рокля тази сутрин; още е в задната стаичка. Нека ви я донеса!

Тя беше изчезнала, преди Лий да смогне да ѝ каже, че е размислила.

— Само за вас е! — прогласи жената, като се върна с тържествуващ блясък в очите.

Тъй както се канеше да отвори уста, да се извини на продавачката за главоболието и да обясни, че в края на краищата не е влязла в магазина за нова дреха, тя мигновено и ненадейно ахна.

— Изумителна е!

Роклята, леденосин копринен „Валентино“, с фини сребристи кантове, беше най-пленителната дрешка, която Лий някога бе виждала.

— Никога не съм виждала такъв цвят!

— Кантовете са били предварително изработени ръчно и като уникали, преди платът да се изтъче в Париж. Едит Хед имаше подобен плат, шит за появата на Грейс Кели през 1955-а на церемонията по връчване на Оскарите, но между нас казано, смятам, че тази е дори по-божествена от роклята на принцесата^[1].

— Красива е. И без съмнение — смешно скъпа.

Продавачката сръчно отскубна етикета от закачалката.

— Защо не я изпробвате? — подсказа тя.

Лий не можа да устои на искрящото синьо. Роклята се изля върху тялото ѝ като водоскок, препускащ по планински поток. Леденосинята коприна обгърна тялото ѝ, като подчертаваше крехките ѝ извивки точно където трябва. Деколтетото, което беше широко и оголваше раменете, рамкираше предизвикателна кремава плът, докато цепката на полата разкриваше краката ѝ по най-добрия начин. Но чак когато се завъртя, роклята разкри пълния си потенциал: деколтето, което отпред очертаваше гърдния кош над гърдите ѝ, отзад се спускаше под кръста ѝ.

— Как е? — провикна се към нея жената.

— Малко е възтясна — излъга Лий, като се заклеваше да се измъкне от роклята — и от бутика, — преди да се е поддала на изкушението.

— Нека видя! — Търговката влезе в съблекалнята без покана. — Не ви ли казах, че е направо съвършена! Вече ми е жал за клетото момче.

— Моля?

Лий се въртеше насам-натам, оглеждаше своето отражение и се чувстваше като малко момиченце, което се кипри за първи път. Тя беше запленена против волята си, изумена от магията, която роклята излъчваше. С нея Лий изглеждаше... секси.

— Заради когото и да купувате тази рокля. Един поглед към вас, и той е свършен.

Лий беше омаяна от образа в огледалото. Докато буквално преди минути бе влязла в съблекалнята като привлекателна изискана жена, сега вече беше прелъстителна.

Тя се поддаде на импулса:

— Взимам я.

На някакво подсъзнателно равнище тя схващаше, че може би прави една от най-големите грешки в живота си. Но не можеше да отлепи поглед от непознатата секси дама в огледалото.

Уестууд беше филмовата столица на Лос Анджелис и представляваше най-интензивното средоточие на първокласни кина в света. Обграден от шикозните квартали на Бевърли Хилс, Бел еър, Брентууд и Хоумбли Хилс, Уестууд притежаваше вълнуваща енергичност, извлечена донякъде и от космополитната смесица студенти и младежи, привлечени от близкия Лосанджелиски университет.

Когато приближиха киното, Лий се усмихна със задоволство на криволичещите редици хора около блока, които чакаха да си купят билети. Никъде нямаше такава публика като в Уестууд; по някакъв начин тези зрители ѝ припомнях за какво е целият този бизнес.

Заради магията.

Заради вълнението.

Заради доверието.

Макар прожекторите вече да не осветяваха нощното небе, буйната неонова ярост по шапитото на киното създаваше и сама вълнения. На първата прожекция на всеки нов филм ловците на клюки се тълпяха около входа, фотоапаратите — готови, а феновете очертаваха тротоарите отстрани с надеждата да зърнат някоя знаменита звезда.

Джанет Бриджис добре си бе свършила работата. Макар още да не бе заснета дори първата сцена на „Опасен“, лицето на Матю бе започнало да става известно. Когато той и Лий се измъкнаха от лимузината, групичка тийнейджърки, облечени с въздълги сребристи наметки в стил ъндърграунд и с тесни джинси, възбудено закрепяха името му.

— Как се чувстваш като знаменитост? — попита Лий.

Шиите се проточваха да зърнат двойката, която слизаше по застланата с червен килим пътека между редовете.

— Чувствам се като опитомена мечка в клетка.

— Притеснява ли те това? — запита тя, когато заеха местата си.

— Разбира се. Тебе не би ли те притеснявало?

— Израснала съм с този бизнес, някак свикнах да живея публично. Естествено, никога не съм проявявала интерес към актьорството.

— Не е като да си Самотния боец.

— И въпреки това ти се яви на прослушването за „Опасен“.

— Сумата, която ми плащате за този филм, ще ми позволи да пиша през цялото време. Това е единствената причина, поради която се съгласих да се пробвам за проклетото чудо.

— Говориш така, сякаш имаш и нещо друго наум.

Преговорите по договарянето още не бяха приключили. Ако на Матю му влезеше в твърдата глава да си ходи, Лий не знаеше какво ще прави. Следващите му думи предизвикаха тръпка на страх, който плъзна по гърба ѝ.

— Май имам.

Краткият разпокъсан разговор беше прекъснат, когато лампите заугасваха, кадифената завеса се разтвори и екранът се изпълни с всеизвестната корона на „Барън студиоуз“. Седнала в мрака, Лий си мислеше за хилядите пришълци от цял свят, които се бяха навъртали около града, за да си опитат късмета с невероятните зарове, които

можеха да направят всекиго звезда. Тя познаваше много кандидат-актьори и актриси, които биха продали душата си за една-единствена от възможностите, която мъжът до нея бе получил на тепсия.

Два часа по-късно за Лий нямаше съмнение, че игралният филм „Безразборна стрелба“ ще стане популярен; както сбито бе изтъкнала Ким Ямамото, трилърът беше натъпкан със секс и с насилие. Освен това имаше сложна фабула, силни характери и скорострелен диалог. Всичко-всичко; едно студио не можеше да иска нищо повече.

Те станаха да си вървят.

— Май сте направили шлагер — каза Матю.

— Така смятам — съгласи се тя, като се усмихваше благодарно на шофьора, който ѝ отвори вратата на лимузината. — Което идва да покаже колко много в този бизнес се основава на късмета — продължи тя, когато Матю се настани до нея на задната седалка и колата потегли. — Този сценарий беше отхвърлен от шест други студиа, преди да кацне при нас.

— Защо?

— Защото снимането на толкова различни места го оскъпяваше, защото любовната интрига е между двама от различни раси, защото фабулата е много усложнена; тя се развива така бързо, че ако за малко отидеш да си купиш пуканки, ще пропуснеш нещо важно, кажи-речи всяко студио си имаше своя причина да се откаже от проекта.

— Но вие го купихте.

— Знаех, че е филм, който ще се понрави на хората.

— Толкова ли е просто?

— За зла участ, нищо вече не е просто — отрони тя с лека въздишка. — Днес повечето изпълнителни директори се подбират по техните делови качества, а не по усета им за филми. За тях всичко е цифри, калем под чертата. Те просто не обичат киното.

— А ти го обичаш.

— Страстно.

Осъзнавайки със закъснение, че не е трябвало, Лий направи грешката да пресрещне напрегнатия поглед на Матю.

— Това е интригуващо.

— Кое?

— Ти. Страстта. Двете заедно. — Той подръпна лекичко крайчетата на косата ѝ, които се стелеха върху голите ѝ рамене.

Джулио Мендоса, самообявил се фризьор на звезди, здравата се бе мъчил два часа с шампоан, сешоар, гел, спрей, като не се даваше на природата и превръщаше правата руса коса на Лий в къдрава маса наврѣх главата ѝ. Като си даваше сметка, че е безсмислено да спори с фризьор по време на съзидателното му пѣшкане, тя бе отмила под душа бухналата конфекция на Джулио веднага след като се прибра вкъщи.

— Харесва ми, когато косата ти е пусната.

— Вече го каза. Не че я нося по този начин заради теб.

— Така изглеждаш по-мека. По-топла. По-достижима... Споменах ли вече, че и роклята ми харесва?

— Не мисля, че имаше повод. — Гласът ѝ беше спокоен; Лий не беше.

Той трѣсна глава и прокара прѣсти по деколтето ѝ:

— Дявол го взел, май ставам непохватен!

— Матю... — Когато прѣстите му зашариха по шията ѝ, Лий се запита дали той усеща ускореното ѝ сърцебиене.

Усещаше го.

— Сърцето ти препуска.

— Разбира се, че ще препуска! Изнервяш ме.

— Казано между нас, бих го назвал направо стихия. Но аз желая да уредя въпроса с нервността. Докато някой от нас не измисли по-добра дума.

Тя гледаше, неспособна да помръдне, как той навежда глава с недвусмислено намерение. Част от нейното съзнание ѝ казваше да се отдрѣпне — и физически, и емоционално, — преди нещата да станат неуправляеми. Друга, по-чувствителна част, онази част, която по-рано през този следобед се бе поддавала на прельстителното видение в огледалото на бутика, приветства целувката на Матю.

Устните му, сега върху нейните, бяха умели, опитни, но това не беше учудващо. Лий знаеше, че мъж, така сурово красив като Матю, не може да не е имал много възможности да усъвършенства техниката си. Учудващото беше, че такова леко докосване може да породи такава жареща топлина.

Той задълбочи целувката, малко по малко, прекрасно. Широка му длан обгърна тила ѝ. Устата му беше стегната, убеждаваща, устните му засмукваха нейните, събуждаха отговорност. Твърде дълго

запушваните желания изскочиха на повърхността и я хвърлиха в света на силната сляпа страст. Лий проумя, че може да се загуби в този тъмен и неясен свят. Много лесно.

Матю схващаше, че целувката, която бе започнала като някакво обичайно опипване на почвата, бързо се превръща в нещо по-дълбоко. По-опасно. Тягата му към Лий си беше там от самото начало, наред с първично сексуално мъжко желание, за което не искаше прошка. Но никога едно привличане не го бе карало така да се поболява, а едно желание — да се чувства така, сякаш бавно, неотвратимо потъва в подвижни пясъци.

— Знаех си — промърмори той, като вдигна глава.

Очите ѝ бяха пълни със смутно желание, което притегляше нещо стихийно, но неназовимо вътре в него.

— Какво знаеше?

— Че под всичкия този лед е имало огън.

— Това не биваше да се случва.

— Права си.

Не това очакваше от него да каже.

— Така ли?

Матю повдигна рамене:

— Слушай, Лий, ти си чудесна жена, когато не се правиш на Джоан Кроуфърд, на жена ръководител. Освен това си забележително интелигентна и не по-малко красива от която и да е актриса в града. Ако беше бейзболен играч, щеше да си тройна заплаха.

— Благодаря — смънка тя. — Обмислям го.

— Казах го като комплимент. А истината е, че ако беше коя да е друга жена, тази нощ щеше да прекараш в леглото ми.

— Ти си невероятно нагъл!

— Навярно. Но съм прав. Прехвъркнаха искри и то не само мои. Само че имам правило да не спя с жена, която вече има твърде много власт над живота ми.

— А аз имам правило да не спя с мъж, който е свързан с „Барън студиоуз“.

— Чудесно! — Матю я гледа дълго и тежко. — Значи не би трябвало да имаме някакви проблеми, нали така?

— Никакви. — Резкият ѝ, самоуверен тон принадлежеше на ледената директорка на студио, която така не се нравеше на Матю.

Но по-късно, сама в спалнята на своя нов дом, Лий затули с пръсти устни, като си представяше, че все още усеща топлината на онзи допир, и дори се учуди.

[1] Грейс Кели (1928–1982), освен че е американска актриса, е и принцеса Грейс на Монако, след като се омъжва за принц Рение. — Б.пр. ↑

18.

Матю се ядоса, когато споменът за целувката, която той и Лий си бяха разменили, замъждука в паметта му и го раздразни с чувствени внушения, които ставаха все по-упорити от ден на ден. Тя се беше просмукала във всяко ъгълче на съзнанието му, като първо пречеше на съня му, а след това — и на работата му. И когато се улови, че седи и необичайно за себе си зяпа някакъв куп писателски принадлежности вече трети пореден ден, той побесня при мисълта, че една жена може да има такава власт над него.

Като пресметна бързо откога не се е любил с красива жена, той се сети, че последния път беше с Джил през деня, когато разбра за ролята. Това беше преди четири седмици. Много отдавна. Нямаше нищо друго, увери себе си той. Реагираше така спрямо Лий, чисто и просто понеже имаше нужда от жена; нямаше нищо общо със самата нея. Матю взе да се чувства по-добре.

— И така, какво ще правиш през този уикенд? — попита Ким, докато нагъваха салати в „Бистроу гардън“ през петъка преди Деня на труда^[1].

— Ще прегледам няколко вестника, ще прочета няколко сценария, ще ходя напред-назад, разтревожена кога и къде ще намеря някоя, която да изиграе другата роля в „Опасен“ заедно с Матю Сейнт Джеймс.

— Джошуа още ли е смъртно настроен против Мариса?

— Той твърди, че е с вързани ръце. — Тя бучна сърцевината на един артишок^[2]. — Все още се надявам да променя мнението му.

— А с нея подхващала ли си темата?

— Не смея да й вдъхвам надежди.

— Как е тя в последна сметка?

Лий остави вилицата си на масата:

— Наистина не знам. Нали ти казах: тя се премести при Джеф Мартин.

— Гларусът?

— Точно той. Преди няколко седмици спомена, че я чака роля, но оттогава не съм чувала нищо за това, а всеки път, когато звъня в апартамента им, никой не отговаря.

Ким отпи глътка Шабли^[3]:

— Изобщо не бих си губила времето да се безпокоя за нея. Мариса може да се оправя и сама.

— Тя е по-уязвима, отколкото изглежда. Или, отколкото се прави.

— Вероятно това са казвали и за Кървавата Мери^[4]. И тъй, как е каякът?

— Имаш предвид Матю Сейнт Джеймс?

Тъмните лешникоподобни очи на Ким я огледаха с подновен интерес.

— Да не би напоследък да си уговаряла срещи с някой друг красив sameц?

— Не. Не съм се уговаряла и с Матю. Срещаме се само по делови поводи.

— Наистина, много делови беше костюмът, който носеше на премиерата на „Безразборна стрелба“! Не забравяй, че седях зад вас двамата и, повярвай ми, това момче те гледаше така, че ако беше шоколадче, с теб щеше да е свършено.

— На твоето въображение не може да се вярва.

— Но това е истината!

— Не е разумно човек да се свързва с актьор — отрони Лий, като сгъна салфетката си и я сложи на масата. — Всички те са като децата.

— Вярно е. Но Матю в действителност не е актьор. Той е писател. И то добър, Лий. Наистина, наистина е добър.

Лий, която тъкмо бъркаше в чантичката си за своята кредитната карта, погледна през масата към приятелката си с неприкрит интерес:

— Говориш така, сякаш си чела работата му.

Ким, авангардна както винаги, носеше тревистозелена каубойска риза от тънка коприна и тъмносини къси панталони с колан като патрондаш, виснал ниско на стройния ѝ ханш. Така облечена, с блестящата си черна коса, която обрамчваше усмихнатото ѝ лице, обикновеният зяпач би я взел по-скоро за старлетка, отколкото за току-

що избраният председател на Редакторската гилдия. Лий бе видяла как се извърнаха мъжките глави, когато Ким влезе в ресторанта. Сега тя, въпреки волята си се запита дали Матю също не бе сметнал блестящата млада монтажистка за неустоима.

— Бях във Венеция преди няколко дена — отговори Ким нехайно. — И при кого да се прислоня, ако не при новата ти звезда!

— Не е неразумно, като се има предвид, че той живее във Венеция.

Тя бързо прегледа сметката, после подаде картата си на сервитьора.

— И аз се убедих в това. Така или иначе, взехме да си говорим, после стана късно и малко след това се оказахме в кухнята му: аз чета сценария му, а той приготвя лазаня.

— Звучи задушевно.

Нещо, което твърде много приличаше на ревност, я прониза. Нещо, което се промъкваше издайнически в гласа ѝ.

Ким се ухили:

— Щеше да е, ако Матю бе съдействал. За зла участ той беше съвършен джентълмен.

— Ето ти тебе изненада! — сухо установи Лий.

Как ли не бе опитвала, но не успяваше да изхвърли онази целувка от главата си. Оттогава бе прекарала твърде много безсънни часове, мъчейки се да си спомни последния път, когато бе целувана така, и бе стигнала до неохотното заключение, че така не е била целувана никога.

— Изненадващо е също, че ти е позволил да му прочетеш сценария.

— Е, ако трябва да кажа истината, той всъщност не ми позволи — призна си Ким с усмивка без разкаяние. — Беше на рафта, аз не устоях и хвърлих един поглед, докато той бе слязъл до магазина на ъгъла да купи домати за соса. — Усмехнатите ѝ очи станаха сериозни. — Наистина беше дяволски хубаво, Лий. Толкова хубаво, че той трябва да е луд да зареже писането заради актьорството.

— Надявам се, че не си му го казала.

— Шегуваш ли се? Преди да имам възможността да редактирам репликите му в „Опасен“! Момчето може да е следващият Ф. Скот Фицджералд, но аз няма да си отворя устата до празничния купон.

Лий кимна доволна, добави бакшиша, после се подписа на фактурата.

— Добре.

— О! — сети се Ким, когато станаха да си вървят. — Почти забравих. Утре съм канена на хапване под открито небе на щатския плаж Дохърти. Защо не дойдеш?

— Нямах ли уговорка?

— Плажът ще гъмжи от страхотни типове. Защо да ядем булонски сандвичи на някой банкет? Е, какво ще кажеш? Ще е много забавно.

— Наистина трябва да поработя.

— Знаеш ли, има голяма опасност да станеш робиня. По-лошо: неомъжена робиня.

— Неомъжена? От кой викториански речник си изтупала тази дума? Сега сме 1972 година, или не помниш? Предпочитам да мисля за себе си като за жена, посветена на кариерата си.

— Чудесно. И какво прави една посветена на кариерата си жена за сексуално облекчаване, когато се умори да си ляга с тестета сценарии и откупени романи?

Лий се смяташе за пряма, съвременна жена, но разговорите за секс — особено, когато ставаше дума за нейния сексуален живот, или за липсата му — я караха да се чувства неудобно.

— Справям се.

— Като кармелитка... Поне се замисли над предложението ми! — посъветва я Ким. — Ще ти се обадя по-късно следобед.

— Този следобед имам среща.

Раздразнителната въздишка на Ким накъдри лъскавия ѝ черен бретон:

— Невъзможна си! Но аз няма да се предам, Лий Барън. Не и преди да се научиш да се забавляваш.

Когато се върна в кабинета си, Лий се замисли над думите на Ким. Талантливата филмова редакторка успяваше да изживява всеки миг така пълноценно, както и работеше — дарба, която някак бе убягнала на Лий. Тя беше достатъчно затруднена да жонглира между изискванията на студиото и счепкванията на баща си и сестра си, че да прибавя и изискванията на една романтична връзка.

Лий прие тестето телефонни съобщения от Мередит и докато сядаше зад бюрото, се опита да си представи как научава триковете на Ким да не изпуска нито една топка на земята.

Матю почти бе смогнал да се убеди, че не се интересува от Лий Барън. Докато не влезе в кабинета ѝ през петъка преди Деня на труда.

— Добър ден, Матю — посрещна го тя с учтив интерес. — Какво мога да направя за теб?

Като я желяеше лудо и я ругаеше наум, че му причинява такъв, до този миг непознат, емоционален тормоз, той се вгълби в себе си:

— Корбет ми каза, че сте подписали с Брендън Фаръдей да играе агента от ФБР в „Опасен“.

— Вярно е. Имахме късмет; той почти се бе решил да играе в един трилър на „Уорнър брадърс“, но след като прочете сценария, успях да го предумам да играе за нас.

— Защо не бях осведомен?

— Струва ми се, защото бях заета и сделката вече беше консумирана. Освен това, ако се позамислиш, договорът с Брендън всъщност няма нищо общо с теб.

— По дяволите, нямало!

Тя се опита да налучка причината за мрачния му тон и не успя:

— Подписахме с Брендън, за да има една звезда във филма. Сигурно ще ти е трудно да го повярваш, Матю, но твоето име няма да докара големите пари на инвеститорите.

— Засега.

— Така е. Засега.

В тона му имаше предизвикателност, която обезпокои Лий: дали Матю не бе започнал да вярва на публикациите за себе си? Но като реши, че той е последният мъж, от когото можеше да се очаква падане на колене пред обезценената суета, тя се намръщи с неодобрение:

— В договора ти няма точка ти да одобряваш актьорския състав.

— Обикновената учтивост изискваше да ми кажете, че кроите да подписвате с Фаръдей.

— Това щеше ли да промени нещо?

— Никога не бих подписал, ако знаех, че ще работя с този тип.

Лий беше изумена от безпрецедентната враждебност на Матю. И дума да не става, Брендън беше надут. Но макар да обичаше да си пийва доста между дублите, щом камерите започнеха да се въртят, той беше трезвен. Скорошното му избиране за председател на Гилдията на актьорите от екрана доказваше, че е популярен и сред своите събратя. Всъщност, размисли Лий, единственият човек, за когото знаеше, че ужасно не харесва Брендън Фаръдей, беше Тина.

— Предполагам, имаш сериозна причина за нежеланието си да работиш с Брендън?

— Нека приемем, че след като съм видял някои от виетнамските му похождения, не давам и пет пари за него.

Имаше и още нещо. Нещо, което Матю не казваше, но той се бе затворил в непроницаемата броня, която Лий познаваше толкова добре. Тя сложи ръце на бюрото и го изгледа строго:

— Знаеш ли Матю, войнишкото поведение без съмнение е било наред във Виетнам — кротко каза тя. — Но не ти върши добра работа в Лос Анджелис.

— Какво, по дяволите, значи това?

— Това значи, че ти вървиш през живота, сякаш това е пътуване зад вражеската линия. Гледаш на всички, включително на хората, които искат да ти помогнат, с подозрение и всеки ден за теб е сякаш продължение на битките, които трябва да спечелиш.

Тя бе уцелила в най-болезнената точка.

— Не знаех, че имаш диплома по психология.

— Човек няма нужда от диплома, за да долови враждебността. Не знам какъв ти е проблемът, Матю, но скоро ще започне снимането на „Опасен“ и е жизненоважно между снимачния екип и между актьорите да има хармония. Това твое отношение заплашва проекта ми. — Тя го изгледа продължително, предупредително. — А това е нещо, което при никакви обстоятелства няма да допусна. Съжалявам, че си разочарован, загдето ще работиш с Брендън Фаръдей, но тезата е, че имаме нужда от разпознаваема звезда като него в надписите, затова хайде порасни и приеми факта, че невинаги нещата ще стават както ти се иска.

Студеното ѝ, отчуждено поведение само подсили неговия гняв:

— Никога ли няма да овехтее?

— Кое да овехтее?

— Играта на *Желязна дева*. Кръженето на целия ти живот около „Барън студиоуз“.

— Не че е твоя работа, но не целият ми живот кръжи около студиото.

— Тогава какво ще правиш през този уикенд?

— Не съм решила.

— Нека отгатна.

Раздразнена, Лий свали очилата си и се отпусна в креслото си.

— Заповядай.

— Ще работиш. Като доброто момиченце с превит гръбнак, каквото баща ти е искал да станеш.

— Моля?

Той се чудеше какво се бе объркало в мозъка му, та мислеше толкова дълго за такава студена, безчувствена жена. Тъй както му бе трудно да говори за чувствата си, той бе дошъл тук днес да признае колко му е неприятно да работи рамо до рамо цели месеци, с мъж, когото презира, а тя му приказваше само за бизнес. И за проклетите надписи.

— Кога между другото за последен път си използвала времето си за забавление?

— Ходих на премиерата с теб — напомни му тя. — Или през последната седмица си бил с толкова много жени, че вече си забравил?

— Нищо не съм забравил. Включително и как ми отвърна, когато те целунах. Можеш да си приказваш каквото щещ, че не спиш с хора, с които работиш, но онази нощ можех да те имам, госпожице. В леглото си, стенеща, молеща да те взема.

За ужас предизвикателният образ беше много близък до все почестите фантазии на Лий.

— Бих искала, първо на първо, никога да не бе идвал на прослушване за онази проклета роля! — избухна тя, а това не беше в нрава ѝ. — Ти си нахален, егоистичен, нетърпим...

— И прав — вмъкна той, когато тя спря, да си поеме дъх. — Не забравяй това, госпожице Изпълнителен директор, защото то е най-важният коз. Без значение какъв успешен, леден, царствен лик показваш на света, отвътре не си нищо друго, освен мътна каша от сексуални задръжки.

Истината я заболя много повече, отколкото Лий някога си бе представяла. Тя отметна глава:

— Ти си копеле!

Непредпазливите ѝ думи, изречени в миг на гняв, улучиха раната. Той изкриви лице, сякаш го бе ударила, очите му се превърнаха в тъмни зирки. Жестоките ѝ думи отекваха в главата ѝ. Лий въздъхна няколко пъти дълбоко, успокоително. Какво, дявол го взел, ѝ ставаше? Никога не беше губила самообладание. Никога не бе крещяла. Тя беше Лий Барън. Хладнокръвна, сдържана, достолепна. Лий Барън не биваше никога, никога, да пици като някоя истерична съпруга.

— Съжалявам.

— Между впрочем точно това си е самата истина. Общо взето свърши ли?

— Общо взето — промълви тя. — А ти?

— Засега.

— Какво значи това?

— Това значи, че ще продължим този разговор някой друг път, когато си по-разумна.

Докато проумяваше, че е умело подмамена, в очите ѝ се появи раздражение:

— Наистина ще трябва да уредим това — предупреди тя. — Иначе сигурно ще се наложи да преименуваме *Опасен* в *Ужасен*. Защото точно в това ще се превърне филмът.

— Ако смяташ, че с мен се работи толкова трудно, може би се налага да си намериш друг Райдър Лонг.

— Не. — Тя тръсна глава. — Ти наистина си идеален за ролята, Матю. И знам колко здраво работиш и колко неприятни могат да бъдат всички тези промени и отлагания.

— Не е така неприятно, както да владеят живота ти.

Тя успя смутено да се усмихне:

— Ще ми обясниш ли това? — Протегна ръка. — Примирие?

Като си даваше сметка как Адам се е почувствал, когато Ева се е появила в Райската градина с ябълката, Матю не устоя на придумващата ѝ усмивка:

— Примирие — съгласи се той навъсено.

Мариса беше необичайно спокойна, докато седеше на кухненската маса в апартамента на Джеф. *Бъди смела! Поемай рисковете!*

— Точно това правя, скъпо татенце — смотолеви тя, като прехвърляше тестето снимки за последен път и си спомняше колко психирана беше, когато Джеф ги бе правил. Тогава се бе почувствала секси. А сексът беше най-живителният фактор на този свят, повече дори от парите.

Тя пхна снимките в подплатен голям кафяв плик, после го адресира до баща си, до „Барън студиоуз“. По диагонал в долния край изписа *ЛИЧНО* с едри черни букви и три пъти го подчерта.

После се усмихна. Беше обмислила своя план. И бе дошло времето да го изпълни.

С разбита концентрация след разправията с Матю, късно през същия този следобед, Лий най-после се предаде. Тъй като беше отпратила Мередит по-рано, за да позволи на секретарката си да подготви своя отпускарски уикенд, тя вдигна слушалката и сама набра познатия номер.

— Ало?

— Здравсти, Ким — каза Лий, като се насилваше тонът ѝ да е лекокрил, но гласът ѝ бе далеч от подобна интонация. — Да не съм прекъснала нещо?

— Нищо. Тъкмо гледах олимпиадата. И като заговорих за това, виждала ли си онзи тип а ла Омар Шариф, който печели всички тези медали в плуването?

— Марк Спиц^[5]?

— Точно той. Господи, той има потенциал на звезда! Ако бях на теб, щях веднага да се метна на самолета за Мюнхен и да подпиша с него договор, преди някое друго алчно студио да го е сграбчило.

— Вече съм говорила с неговия агент за възможни пробни снимки — отбеляза Лий. — Но, вярваш или не, не ти се обаждам по работа.

— Не?

— Въсъщност, реших да се възползвам от предложението ти.

— Страхотно! Ще те взема около десет и половина утре сутринта.

— Какво трябва да донеса?

— Бира и пържени картофки са винаги добре дошли. О, и не забравяй противослънчевия лосион и противозачатъчните хапчета.

— Какво?!

— Хей, човек никога не знае кога ще го огрее късмета на някой от тези плажни купони. А предишното мото на женските скаути беше *Бъди подготвена*.

— При такъв поглед към живота, учудена съм, че Матю ти е устоял.

— Учудена? — възрази Ким. — Аз бях абсолютно поразена. О, господи!

— Какво?

— Да не си пада по момчета, а?

Лий си припомни пламенната целувка, която си размениха на задната седалка на лимузината. И колко тъмни и напрегнати станаха очите му, когато пръстите му обвиха нейните този следобед.

— Не. Не мисля, че Матю е гей.

— Надявам се да си права. Исусе, каква загуба би било!

Като остави слушалката, Лий реши, че поне веднъж са на едно мнение с Ким.

[1] Денят на труда (Labor Day) се чества в Канада и в САЩ през първия понеделник на септември, който е неработен ден. Макар да се приема, че е посветен на работническата класа, днес той е просто повод за пикници и барбекюта на открито през трите свободни дни. — Б.пр. ↑

[2] Артишок — зеленчуков деликатес, с твърда кора, неудобен за ядене заради особената си форма. — Б.пр. ↑

[3] Шабли — сухо червено вино, произвеждано в Северна Бургундия, Франция. — Б.пр. ↑

[4] Мери 1, или Мери Тюдор (1516–1558) — дъщеря на Хенри VIII и на Катерина Арагонска; през 1553 г. става кралица на Англия, опитва се да наложи католицизма и изгаря на клада много протестанти, откъдето е и зловещият ѝ прякор. — Б.пр. ↑

[5] У нас известен като Марк Шпиц (1950) — американският плувец, който на олимпиадата в Мюнхен през 1972 г. извоюва седем златни медала. — Б.пр. ↑

19.

Когато Лий и Ким пристигнаха на щатския плаж „Дохърти“ малко преди обед, настроението беше безусловно празнично. Редици от избелели зелени палатки бяха изникнали по насадения с иглолистни дървета плаж, сякаш морската пехота от близкия лагер Пендълтън си бе избрала този уикенд, за да излезе на бивак. Наденички цвъртяха на лагерните огньовете, от лъскави алуминиеви буренца се лееше бира, във въздуха подскачаха кучета в опит да ухапят пъстри пластмасови дискове. На пясъка играеха импровизиран футбол и волейбол.

Навътре във водата сърфисти яздеха пречупващите се вълни. Един грабна вниманието на Лий. Висок и мускулист, с физика, загърбила всяко предизвикателство, което океанът би дръзнал да му отпрати, той имаше овладян и прецизен стил, така различен от стила на многото други, които се плъзгаха по водата. Тя гледаше, пленена от невиджаното у сърфист съчетание на сила и грациозност, които позволяваха да се язди до самия бряг. Тогава го разпозна.

— Боже мой! — Тя хвърли обвинителен поглед на Ким. — Какво щастливо съвпадение, а? От всички плажове на щата, да се окажем точно на този, на който е и Матю Сейнт Джеймс!

Ким помаха весело към Матю, който закричи към тях.

— Нали?

— Е, забавлявай се!

Когато Лий се обърна да бяга, Ким я сграбчи за ръката:

— Къде смяташ да ходиш?

— Това е почивен ден, не помниш ли? Така че си тръгвам, преди да е дошъл Матю, и ще се възползвам от една друга уговорка за днес.

— Не можеш да си тръгнеш! Не и сега.

— Защо не? Не искаш ли да останеш насаме с него?

— Той вече ме отрязва; сега е твой ред да посрещнеш удара.

— За какво говориш?

Отговорът на Ким беше изпреварен от приближаването на Матю.

— Беше направо чудесен! — изчурулика тя.

Той сви рамене:

— Морето е тръгнало да става тепсия; вълните ще са по-високи чак вечерта. — Хвърли поглед към Лий. — Това се казва изненада!

— Така ли?

— Добре — побърза да каже Ким, — аз ще се видя с приятелите си; най-добре ще е да ги сваря, преди да са омели картофките. Вие двамата се позабавлявайте; Лий, може би ще се видим после!

Тя изтърча и ги остави сами.

— Защо ли се чувствам като в средно училище? — запита се на глас Лий.

Матю успя да се усмихне:

— Добре дошла в класа!

Тя погледна надолу към сърфа му:

— Не искам да те задържам.

— Тъкмо се канех да отдъхна.

— О!...

Лий си напомни, че е зряла жена, индивид, който е споходен с доста власт. Защо тогава се държеше като някоя ученичка с вързан език?

Напрегнато мълчание се настани между тях, докато Матю се мъчеше да измисли нещо (каквото и да е!) за казване:

— Искаш ли бира?

Морският бриз запиля няколко кичура руса коса върху бузата ѝ; пръстите го сърбяха да ги отметне.

Лий прибра косата си зад ушите:

— Добре ще ми дойде. Дълго карахме насам, а корветът на Ким няма климатик.

— Имам охладител в палатката си. Точно зад ъгъла.

— Което значи, че не се вижда от плажа.

— Това притеснява ли те?

Погледът ѝ се премести на Ким, която се бе присъединила към група хора: колеги редактори и кинематографисти. Всички те бяха впили очи в Лий и Матю с нескрито любопитство.

— Как ти се струва?

Матю тихо се засмя:

— Струва ми се, че ако изчезнем, те ще луднат да се чудят какво ли правим.

— Така им се пада! — В ролята на съзаклятник, тя му се усмихна: — Води!

— Къде се забави толкова?

Мариса посрещна Джеф на вратата на апартамента, облечена в ципесто черно неглиже от „Фредъркс“, което отиваше на пликчетата и плиткия сутиен.

— Просто доставих няколко медикамента, бейб.

Когато тя му поднесе чаша шампанско, Джеф пусна спортния сак на пода.

— Надявам се, че си запазил малко бонбончета и за мен.

— Кога съм пропускал? Как така не си се облякла?

— Не харесваш ли новата ми външност? — попита нацупено тя.

— Съблазнителна е. Но просто смятах, че ще ходим на плажа.

— Размислих. Струва ми се по-добре да си останем вкъщи и да празнуваме.

Тя се измъкна от неглижето и го остави да падне на пода.

Тялото на Джеф се напрегна при вида на зърната й, тъмнорозови, които се подаваха нетърпеливо изпод дантелата на сутиена.

— Бейби — избъбри той, докато сваляше сивите си памучни шорти, — прошиш си го!

По-късно, когато лежаха задъхани на авокадовозеления рошав килим, Джеф се сети да попита:

— Какво, по дяволите, празнуваме?

— Не ти ли казах? — Мариса напълни отново чашите с шампанско Кристал, което бе свила от винената изба на Джошуа: — Татето ще ме прави звезда.

Станът на Матю беше с лице към плажа. Бирата беше студена, слънцето — горещо, а компанията — изненадващо приятна. Лий осъзна, че морето го уталожва. Тя седеше по турски на пясъка и наблюдаваше как вълните се търкулват към брега. Това заглаждаше острите му ръбове, успокояваше вътрешната му ярост, отнасяше преградите, които обикновено държаха всекиго на една ръка разстояние.

Докато плащаха данък на задължителното уводно бърбрене, Матю реши, че така Лий е много по-приемлива. Тя беше захвърлила строго скроените костюми, които обикновено носеше като ризници от броня, в полза на слънчевожълта тениска и бели шорти. С дългата си руса коса, развявана от бриза, беше по-естествена.

— Ммм — щастливо въздъхна тя, като се отпусна на лакти и опъна крака пред себе си. — Имах нужда от това. — Пое дълбоко дъх, за да напълни дробовете си с ободряващия солен въздух. — Някога имах теория, че ако всеки употребява трийсет минути на ден за разходка по брега, всички психолози и психиатри в Ел Ей ще останат без работа само след седмица.

— Брегът е една от причините да живея във Венеция. — Той отпи от кафявата бутилка. — И атмосферата.

Тъкмо пулсиращата Венеция повече от всичко друго бе дала на Лос Анджелис репутацията на *Безгрижна земя*. Смесица от чудатост и западналост, от богатство и бедност, лосанджелиската Венеция винаги е била дом за мечтатели, като се започне с Абот Кини, чиито видения бяха преобразили заспалото малко океанско селище в миниатюра на адриатическата му съименница, наситена с километрични канали, гондоли и крайбрежни хотели. Днес всичко, което бе останало от Голямата лагуна, беше пътният пръстен, но градът продължаваше да привлича повече индивидуалисти, отколкото можеше да понесе.

— Ти си мечтател — установи меко Лий.

Матю повдигна рамене:

— Предполагам, че, по някакъв начин, съм. В крайна сметка, кой, ако не един мечтател, ще е толкова сбъркан да си въобразява, че може да преживява от разказване на истории.

— Ким казва, че си много талантлив.

— Ким е приятна дама. И отличен оценител на таланти.

Лий се засмя, както се и предполагаше, че трябва. Погледът ѝ се зарея към сърфистите.

— Беше много добър ей там.

— Благодаря.

— Не се въртиш много насам-натам като останалите.

Матю сви рамене:

— Вярвам, че правият път е най-кратък.

— Беше красиво. Почти елегантно, но същевременно мощно. — Тя се извърна назад към него. — Не зная много за правилата на сърфуването, но ми хареса вашият стил, мистър Матю Сейнт Джеймс.

— Тогава сме квит. Защото аз безспорно харесвам вашия стил, мис Барън.

— Не останах с такова впечатление вчера.

— Сега е почивен ден. — Той пое ръката ѝ и преплете удобно пръсти с нейните; Матю се питаше дали всичко между тях ще бъде така сплетено и свършено напаснато. — Нека забравим за работата! Поне днес.

— Поне днес — съгласи се тя меко.

— Страхотно! Стой тук! — Той се изправи и измина няколко метра надолу по плажа до една двойка, която се беше впила в страстна хватка. След като размени няколко думи, се върна с дълъг бял сърф с нещо като Ан-Маргрет в черни винилови бикини, изобразена на гърба.

— Хайде, госпожице Шеф, пропускаме тези хубави вълни!

Той се присегна и я изправи на крака.

— Какви вълни пропускаме? За сърфуване ли говориш?

— Разбира се.

— Аз не карам сърф.

— Шегуваш се! Расла си в Ел Ей, и никога не си се качвала на сърф?!

— Няма защо да му придаваш значение на пропиляно детство — проплака тя. — За твоя информация съм сърфувала по гръб. Много пъти.

— Чудесно. Сърфуването с дъска е просто следващата крачка.

Когато трио сърфисти изчезна под разпенената бяла вода, Лий заби пети в пясъка:

— Матю, не мисля, че идеята е много добра.

— Ще бъдеш страхотна, имай ми доверие!

— Как да съм сигурна, че това не е някакъв садистичен план, за да ми платиш за вчера?

— Казах ти, забрави за вчера! Онова си беше за тогава. Това е сега. И въпросът, сложен на масата, е дали ще пожелаеш да ми повярваш, че няма да позволя нищо да ти се случи, или не?

Лий погледна нагоре към непроницаемите тъмни стъкла на противослънчевите му очила и разбра, че това, което беше наченато

като нехайно предложение, се е преобrazilo в някакво изпитание. Изпитание, което би могло да определи бъдещата съдба на „Барън студиоуз“. Лий си спомни обещанието да приема Матю весело.

— Добре. Но ако си счупя врата, ще те убия!

— Готово, сделката е сключена.

Само за частица от секундата самодоволната усмивка на Матю неприятно напомни на Лий за баща ѝ.

— Знам, че ще съжалявам за това — измърмори тя, като подхвана отдолу тениската си; свали я, после и шортите, и отдолу се показва лъскаво тяло по бели бикини.

— Ще ти хареса — настоя Матю, като удържаше на настървението да я завлече като пещерен човек в палатката.

Къщата беше притихнала; с желанието да остане сам, Джошуа беше отпратил прислугата, свободна за празничния уикенд. Той беше в библиотеката и пиеше скоч с мляко, втренчен в снимките, които този следобед бяха пристигнали в студиото със специална пратка. След като бе прехвърлил лъскавите, осемнайсет на дващест и пет сантиметра, фотографии на Мариса — наниз от все по-сексуални сцени, паметта на Джошуа препусна назад към деня, през който Сигни бе известила, че е отново бременна.

Нямаше как бебето да е негово; той и жена му не бяха спали заедно, откак се бе родила Лий. Ако изобщо се бе замислял от време на време, Джошуа винаги бе стигал до извода, че Сигни си живее като стара мома; откритието, че тя има любовна връзка, беше горчиво откровение.

Когато ѝ предложи да си вземе копелето и да си върви по живо, по здраво при оногова, който носи отговорността, тя отвърна спокойно: мъжът не само че бил женен, но и тя нямала никакво намерение да му казва, че ще става баща.

— Поне трябва да го накараш да плати за доктора! — посъветва я Джошуа. — Защото проклет да съм, ако дам и пет пари, за да се отървам от нечие чуждо дете!

— Не ставай смешен — отвърна Сигни. — Ако си забравил, Джошуа, единственото общо между нас е, че и двамата сме възпитани като католици. За аборт и дума не може да става.

— А за изневяра може да става, така ли? — изстреля той. — Искам да си се измела отгук, преди да съм се върнал от студиото довчера.

Сигни го изненада със смеха си. Студен, неприятен смях, при който му се прииска да я убие.

— Много добре, скъпи — каза тя. — Просто точната доза пренебрегнатост като съпруг с отсянка на ранена мъжка гордост. Може би трябваше да си актьор, а не шеф на студио.

Ръцете му се свиха в юмруци:

— Ти си пачавра!

— А ти си надут пуяк. — Усмивката ѝ беше чуплив лед. — Бих казала, че сме тъкмо един за друг. — Тя прекоси стаята и положи ръка на рамото му; алените ѝ нокти бяха сякаш кръв върху фона на тъмносиния ръкав на сакото му. — Не забравяй, скъпи, че моите пари спасиха драгоценното ви студио от банкрут. Дължиш ми.

Джошуа се втрени в нея:

— Наистина ли си въобразяваш, че ще остана съпруг на жена, която ме е направила за посмешище?!

— Няма защо да се тревожиш; бях много дискретна. — Пръстите ѝ галеха твърдите му бицепси; за първи път от години го докосваше. — Няма човек (включително и бащата на детето ми), който да не приеме автоматично, че детето е твое. После... помисли за изгодите, които продължаващият ни брак ще ти донесе.

— Назови поне една!

— Ако се замесиш в продължителна, скъпа бракоразводна процедура, „Барън студиоуз“ може да се срути като нищо. Но дори ти би трябвало да разбираш, Джошуа, че като женен мъж ще си имаш готово обяснение защо не се жениш за всичките тези млади артистки, с които непрекъснато спиш.

Джошуа неохотно реши, че Сигни е права.

— Добре — изръмжа той. — Можеш да останеш.

— А ти ще обявиш моето дете за твое?

Сигни нямаше никакво намерение да има незаконородено дете.

Той се навъси:

— Ще носи моето име. Това е всичко, което мога да обещаая.

Тя се усмихна:

— За нищо друго и не моля.

През следващите няколко месеца те сключиха нелеко примирие. За зла беда, мисълта, че някакъв незнаен мъж е възпламенявал до страст фригидната Сигни, го караше да се чувства странно неадекватен. И като капак на всичко, той установи, че е станал сексуално импотентен.

Тогава намери упование в единственото нещо от своя живот, на което все още можеше да влияе: *Лий*.

След като бе прекрачил неприкосновените морални граници на обществото, Джошуа живееше в непрекъснат страх от установяване на истината. Докато не проумя, че Лий нямаше спомен от онази нощ. Нощта на измяната.

Вместо да опропасти живота му, някаква тайна нишка бе обвързала баща и дъщеря — нишка, която притежаваше здравината на коприната. И макар Лий да нямаше спомен за това, как тази копринена връв беше изпредена, Джошуа знаеше, че тя приема реалността на нейното съществуване. Тя никога нямаше да го напусне. Той беше единственият мъж, когото винаги ще обича.

Изгори снимките на Мариса и се замисли за своята красива, талантива дъщеря.

20.

Не беше толкова лесно, колкото изглеждаше.

За времето, през което беше във водата, ръцете и краката на Лий я заболяха, синусите ѝ бяха пълни със солен разтвор и синина с размерите на Аляска започваше да се оформя върху бедрото ѝ, след като бе ударена от дъската на друг сърфист.

Матю я наблюдаваше как се мъчи да се изкопчи от засмукващата я бяла пяна и да обяди гребена на вълната, отново и отново, с жилавото упорство на бултериер. Той се възхищаваше от издръжливостта ѝ. Повечето жени — по дяволите, повечето хора — щяха да са се отказали отдавна.

— Още един опит? — предложи той.

Те се полюшваха заедно върху нежната набраздена вода.

Лий погледна към хоризонта, където чудовищните вълни се зараждаха. Вече бе установила, че онова, което изглеждаше мъничка, ездитна вълна, се превръщаше в гигантска претъркулваща се планина тъкмо когато Лий опитваше да се изправи.

— Този път ще го направя! — закани се тя и заподскача натам, където Матю бе казал, че вълната ще се разбие. — Този път ще стане!

Трябваше да стане. Защото тя не знаеше дали ще има сили да се качи още веднъж на тази проклета дъска. Онова, което бе започнала като изпитание, подхвърлено ѝ от Матю, някак се бе превърнало в предизвикателство за самата нея. Тя вече не се опитваше да му доказва нищо; сега се мъчеше да докаже нещо на себе си. Нещо толкова могъщо, колкото и неназовимо.

Тя се изправи неуверено, вкопчи се в парапета, дъската напираше към кипящата вода. Само като си помисли, че отново ще скочи с главата напред в гребените на вълните, ненадейно я облада спокойствие, заля душата ѝ, притъпи сетивата ѝ.

След като цял час се беше борила с него, тя остана сама с тъмнозеленото море, обядила облата вълна с чувството, че лети. Волна. Необвързана. С тяло и душа — в пълно съзвучие с водата. Това

беше най-успокояващото, и все пак вълнуващо усещане, което някога бе изпитвала.

— Беше чудесно! — Тя сграбчи ръката на Матю, а пяната се плискаше около глезените им. — Хайде пак!

— Не смяташ ли, че ти бе достатъчно? Утре сутринта ще те боли всичко.

— Нали е почивка! — Тя отметна мократа си коса от очите. — И аз имам решителното намерение наистина да ѝ се насладя като на почивка. Ако утре сутринта се събудя вцепенена, ще прекарам деня, натопена в джакузито. — Тя му отправи предизвикателен поглед. — Идваш ли, или не?

Матю тръсна глава:

— Сега вече знам как се е чувствал доктор Франкенщайн, когато неговото чудовище се е разбесняло.

Мекият следобед на късното лято бавно презря, след това избледня неочаквано рано. Небето стана индигово, после кехлибарено, осветено от блещукането на лагерните огънове по цялото протежение на плажа. Рок музика от портативни радиоприемници и смях изпълваха нощния въздух.

Лий седна на кърпата си върху изстиващия пясък, вгледана в нежните, запратени в далекото звезди, които изглеждаха толкова недостижими, и се питаше имало ли е по-идеален ден в живота ѝ.

— Осъзнаваш ли, че успяхме да изкараме цял ден заедно, без да се скараме? — попита тя.

— Мина ми такава мисъл. — Матю метна още съчки в огъня и предизвика кратка заря от оранжеви искри. — Но се страхувах да го проглася, да не се развали магията.

Лий отпи глътка от червеното вино, което Матю бе извадил от охладителя. Той беше прав, реши тя. Сякаш през целия ден над тях властваше магическо очарование. Очарование, което мъждукаше дори сега.

Сякаш бяха единствените двама на плажа. Лунната светлина се спусна и песъчинките заискриха като диаманти. Музиката се рееше в пропития от сол въздух, акомпанирана от далечния грохот на вълните. Точно над одеялото малки вълници ближеха блестящия пясък. Беше нощ за влюбени.

— Прекарах чудесен ден...

— Ако бе отишла на онзи купон в Уест Холивуд с Ким и с приятелите ѝ, щеше да хапнеш далеч по-добре.

— Аз обичам хотдог.

— Естествено. Всеки знае, че хотдогът и чипсът са единствената храна, която върви с Дом Периньон^[1].

За първи път днес тя чуваше този саркастичен тон. Старият Матю се завръщаше, проумя Лий с лека въздишка. С пълна сила. Погледът ѝ се отмести от лицето му към дясното му бедро, където насечена бяла резка пресичаше тъмната загоряла плът. Тя бе виждала белега и по-рано и бе решила, че е от раната, която му бе донесла медала Пърпъл харт.

Като сякаш пренебрегваше предизвикателното му изказване, тя се присегна и прокара нокътя си по бялата черта:

— Боли ли?

— Само при лошо време.

Лий направо виждаше знаците с надписи *НЕ ПРЕСТЪПВАЙ* навсякъде покрай него.

— Съжалявам, че си бил раняван — тихо каза тя. — Макар че да ти кажа, Матю, съм учудена, че рамото не те боли повече от крака.

— Рамото ми?

— Твърде голям товар мъкнеш със себе си. Може да стане непоносимо тежък.

Матю знаеше, че е права. Това, което го изненада, беше болката, която долови в гласа ѝ.

— Преувеличаваш.

— Не. Не смятам. Мога ли да направя предложение?

Матю повдигна рамене:

— Ти си шефът.

Решена да избегне нова битка, Лий отново реши да пренебрегне раздражителната забележка:

— Аз ще престана да те смятам за груб, надменен, заядлив сноб, ако ти престанеш да ме смяташ за безчувствена, развалена богата негодница.

— Никога не съм те смятал за такава — натърти той, не съвсем искрено. — Може би, разглезена. И с манталитет на господарка, по своя си кротък начин. Но никога не съм те обвинявал, че си негодница.

— Когато думите ѝ потънаха в нея, очите му се присвиха: — Сноб? Аз?

— Ами у теб наистина се усеща тенденцията да поставяш хората в хубавки малки чекмеджета и май не харесваш никого, който има изобщо някакви пари... Господарка ли каза?

Очите им се срещнаха, всеки очакваше другият да се извини. Накрая се разсмяха и мигът на неудобство премина.

Матю легна на шарената синьо-черна хавлия и сви ръце под тила си. Той се взря в огромната шир на небето.

— Виж тези звезди — измърмори той. — Сякаш можеш да се протегнеш и да ги пипнеш.

Лий измънка нещо в знак на съгласие, но не гледаше небето. Очите ѝ пиеха твърдите очертания на тялото му изпод тениската. Като съзнаваше, че е опасно да го прави, тя остави подмолния си поглед да се разходи надолу по дългите му нозе и да се препъва в мускулестите му бедра.

— Някога във Виетнам от време на време поглеждах небето и си мислех, че тези звезди са същите звезди, които греят и над целия останал свят. Зная, че звучи тъпо, но понякога това припомняне ми помагаше.

Това беше първото открехване на вратичката към живота му във Виетнам, което той си позволяваше за нея.

— Не е тъпо — промълви тихо тя.

Матю извърна очи към Лий точно когато погледът ѝ се върна на лицето му. Тя трепереше въпреки топлината на огъня. И очите ѝ съвсем не бяха спокойни. Дори благодарен на съдбата, че все пак има някаква мъничка доза влияние над нея, той трябваше да признае, че такъв един успех не е едностранен. Неговото собствено сърце биеше бясно.

— Ела!

Тя поклати глава:

— Не мога.

— Не можеш или не искаш?

Устата ѝ беше суха. Лий пийна глътка от виното. После още една. После до дъно. Нищо не помагаше.

— Мисля, че ме е страх — прошепна тя.

Морският бриз разбъркваше косите ѝ. Матю се надигна и се наклони към нея, като отбърска няколко блещукащи пясъчни ивици от лицето ѝ. Този жест, макар и външно невинен, се оказа необикновено интимен. Той усещаше топлата ѝ кожа под пръстите си — топлинна вълна, която нямаше нищо общо с близкия огън. Топлина, която отекуваше в собственото му тяло.

— Значи ставаме двама.

Като скръсти пръсти под брадичката ѝ, той я притегли към себе си само с този лек, мамещ допир.

Непрекъснатото звънене кънтеше в ушите му като литания на пропадането. Като затръшна слушалката, Джошуа взе да крачи из стаята. Къде, по дяволите, беше тя? Беше се обаждал и в студиото, и в онази проклета къща на брега, в която тя бе настояла да се премести, а нея я нямаше нито на едното, нито на другото място. Ама какви ли ги вършеше? И по-важното — с кого?

Телефонът извънтя. Той го сграбчи и изрева:

— Лий?

Последва минута мълчание.

— Съжалявам, татенце — промърка Мариса. — Сбърка дъщерята.

— Моя дъщеря никога не би позволила да ѝ правят порнографски снимки.

— Не затваряй! — точно отгатна намерението му Мариса. — Имам предложение, което искам да обсъдя с теб.

— Ти и аз няма какво да обсъждаме.

— О, наистина ли? А какво ще кажеш, ако видиш тези снимки на корицата на списание „Инкуайърър“?

— Ти си малолетна. Няма да посмеят да ги отпечатат. А ако се опитат, така скорострелно ще друсна на шибания издател такова запрещение, че няма да разбере какво го е затрило.

— За твоє сведение, скъпо татенце, навърших осемнайсет миналата седмица. Няма ли да пожелаеш на мъничката си дъщеря честит рожден ден?

— Ако продадеш тези снимки на когото и да е, ще ти спра издръжката!

Мариса се изсмя:

— При това, което ще ми дадат за тези снимки, няма да имам нужда от издръжка. Но колкото и да ти е трудно да го повярваш, работата не е в парите.

— Откога изнудването не е свързано с пари?

— Моля те, татенце! — изцъка с език Мариса. — Не ти ли се струва, че *изнудване* е такава противна дума?

Той усети как се вдига кръвното му. Вената на слепоочието му туптеше силно.

— А как, по дяволите, ще го наречеш?

— Убеждаване.

Джошуа напълни отново чашата си и отпи едра глътка:

— Какво искаш?

— Пробни снимки. Това е всичко. Едни пробни снимки, за да докажа, че аз съм отговорът на всичките молитви на „Барън студиоуз“.

— Кошмари, искаш да кажеш. А пробни снимки ще видиш само през трупа ми! „Барън студиоуз“ не наема пачаври.

Вместо да се обиди, Мариса се изхили:

— Ама че майтап! Не само наемаш пачаври, безценно ми татенце, ами ги и чукаш. Всъщност, след като сам започна, чудя се дали в „Инкуайърър“ няма да харесат за фон на снимките дивана на „Барън студиоуз“, където се подбират актрисите? Няма да е лошо покрай снимките да върви и една хубава историйка, как мислиш?

— Ако посмееш да продадеш тези...

— Наспи се и го обмисли! — предложи ласкаво Мариса. — Можеш да ми отговориш във вторник до десет часа сутринта.

Тя му остави някакъв адрес в Уилшър, като го повтори, за да е сигурна, че той точно го е записал. После затвори.

Почервенял от злост, Джошуа натисна вилката и мигновено пренабра. Когато пак чу вече познатото прозвъняване, той изтръгна телефона от панелената стена и го захвърли през цялата библиотека, докато той не се спря в края на килима.

— Къде, по дяволите, е *тя*!

Докато кънтеше из тихата празна къща, стонът му отекна като рев на ранен лъв.

Лий никога не се бе възприемала като сексуално същество. Пробните опипвания през пубертета на задните седалки на някоя кола по време на автокино не я възбуждаха; в колежа девствеността ѝ беше достигнала заплашителна изключителност и я караше да смята, че навярно е единствената девственица в цяла Калифорния; и макар от време на време да ѝ хрумваше, че трябва да легне с някой мъж просто за да си мине по реда, тя така и не срещна поне едного, който да възбуди интереса ѝ до такава степен, че символичният акт да си заслужава усилието.

След като завърши, тя насочи енергията си към работата и дори тайно не бе помисляла за секс. Докато Матю Сейнт Джеймс не се бе появил в живота ѝ и не бе обърнал света ѝ с главата надолу.

Макар вече да се бяха целунали веднъж, Лий не беше готова за взрива, който разтърси тялото ѝ, когато устата му срещна нейната. Тя се задъха от този приказан начален досег и се опита да се отдръпне.

— Не — прошепна Матю. — Още не.

Очите му отразяваха блещукането на пламъка. Когато думите му се настаниха върху устните ѝ, Лий усети как устойчивостта ѝ се стопява като основите на пясъчен замък при висок прилив. Като прочете в очите ѝ нейното одобрение, Матю върна устните си върху нейните.

Целувката беше недоловимо убеждаване — пух, който милва устните, леко погалване на кожата ѝ с език, зъби — леко хапещи долната ѝ устна. Беше повече изкушение, отколкото същинска целувка; повече обещание, отколкото натиск. Когато щедро, томително наслаждение протече през нея, Лий въздъхна и леко потрепери.

— Това е лудост!

— Умопомрачение.

Матю изостави устните ѝ и започна да целува вдлъбнатинките около брадичката ѝ. Ръцете му се движеха нагоре-надолу по гърба ѝ. Прегръщаха я с доверителен, опитен допир. Когато пръстите му се пъгнаха под тениската ѝ, нещо пробяга по кожата ѝ, нещо извънземно. Вълнуващо. Плашещо.

— Но това не ми пречи да те желая — добави той.

— Нито на мен да желая теб.

Като стана от хавлията, той я изправи на крака и я целуна:

— Ти заслужаваш нещо по-добро.

— По-добро от теб?

— Не. Е, и това може би, но аз говорех за мястото. Ти си жена, която заслужава копиринени чаршафи, светлина на свещи и шампанско. Не скапано вино и спален чувал.

Тръпните звуци на „If Loving You Is Wrong“, „I Don't Want To Be Right“ се носеха по морския бриз; Лий реши, че заглавието на песента е пророческо^[2].

— Имаме си музика. И хотдог. И лунна светлина.

— Струва ми се, че наистина членувате в партията на романтиците, мис Барън.

— А вече установихме, че вие сте мечтател, мистър Сейнт Джеймс. Така че накъде сме тръгнали?

Той прокара пръст по устните ѝ:

— Мечтател и романтичка? Това е безнадеждно съчетание.

— Или свършено съчетание.

Той ѝ хвърли продължителен, умислен поглед:

— Може би.

Огънят замираше, въздухът охладняваше. Макар че тя правеше всичко възможно да го скрие, Матю забеляза, че лекичко трепери.

— Става ти студено. Искаш ли да донеса одеяло?

Тя поклати глава:

— Предпочитам да ме стоплиш.

Матю нямаше нужда от нова подкана. Като я вдигна на ръце, той я отнесе в палатката.

— Боя се, че нямам много-много опит — смотолели тя, когато той я положи на подплатения спален чувал.

— Не се безпокой! Аз имам.

Той започна да я разсъблича, задърпа памучната ѝ фланелка през главата с отривисто движение, което издаваше нетърпението му. Последва горницата на бикините. Когато опипа с целувки гърдите ѝ, Лий се напрегна.

— Съжалявам — прошепна тя.

— Недей! Аз прибързах.

— Не е това.

— Да не намекваш, че си размислила?

— Няма да размисля. — Тя натисна с длан бузата му. — Боя се, но истината е, че нямам никакъв опит.

Единственият знак на изненада, който си позволи Матю, беше моментно помайване, което не продължи повече от един удар на сърцето.

— Каква по-основателна причина най-после да го направиш! — отрони той, легна до нея и я притегли към себе си; беше вкочанена като къс студена стомана. — Винаги съм обичал да спя на открито — смънка той, като гледаше обсипаното със звезди небе през мрежестия покрив на палатката. — Всички къщи трябва да имат стъклени покриви.

— Моята има илюминатори.

— Сериозно?

— Всъщност — три. Един във всекидневната, един в спалнята и един в банята.

— Каква низходяща градация! — Той притисна устни в нейните, леко, спокойно. — Следващия път ще се любим в твоето легло. Или във ваната ти. Само си представи, Лий, ти — цялата в балончета, чак до брадичката, пийваш шампанско, лунната светлина кара кожата ти да блести като перла, докато аз ти мия гърба. Или отпред...

Ръцете му галеха гърдите ѝ, устните му отново подхванаха нейните в дълга, опиянителна целувка, която ѝ взе дъха.

Кожата ѝ се затопли и кръвта ѝ взе да тупти, докато дланите и устните на Матю се разхождаха по нея. Белите ѝ шорти сякаш се изпариха и когато пръстите му се шмугнаха под колана на бикининото ѝ долнище, Лий повдигна ханша си, в напрегнато очакване на неговото докосване.

— Още не.

Дъхът му погали сатенената кожа на корема ѝ и се придвижи надолу, надолу, по пътеката, която бяха прокарали преди това пръстите му, когато премахнаха последната ѝ бариера. Затвори очи от неговия омагьосващ допир, Лий сякаш течеше под галювните ръце на Матю. Където ѝ да отидеше, тя го следваше със страст и го оставяше да я доведе до все по-високи върхове, докато той откриваше тръпнещи точки на наслада, които изобщо не бе предполагала, че съществуват.

Когато неговият пълзящ език зализа чувствената кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ, тя се изпъна в отговор и съзна, че ако можеше да говори, щеше да го моли да я поеме веднага. Вместо това тя

само мъркаше името му, докато промушващият се негов език ставаше все по-гладен, а тя се превръщаше в живак в ръцете му. Тя се разтресе, когато толкова дълго сдържаната страст се взриви в главозамайващо освобождение.

Вече неспособна на пасивност, тя се загърчи под него, дращеше гърба му, бедрата му, кълките му. Докато едната му ръка не спираше да я милва, с другата той успя да се съблече и да си сложи презерватива. Без никакви прегради материя между тях, Лий изохка при приказното усещане, когато се докоснаха плът о плът. Тя обви с крака ханша му.

— Сега! — болезнено отекна тя.

— Сега.

За учудване на Лий, когато Матю проникна в нея, нямаше болка, само моментна изненада. След това тя следваше движенията му, инстинктивно узнаваща неговия ритъм, сякаш се бяха любили хиляди пъти преди това. И ето отново придойде спираловидно нарастващото напрежение, което разпъваше тялото ѝ по-могъщо от когато и да било преди това, топлата влага, помитацият спазъм на облекчението.

Когато почувства, че вълнообразните конвулсии разтърсват тялото на Лий, Матю я последва със своя буен оргазъм.

След това те лежах с преплетени ръце и крака и Матю си мислеше колко пълно, колко свободно му се бе отдала Лий. Тя не криеше нищо зад гърба си, *подчинила* се бе изцяло. Но кой кого бе подчинил? И кой се бе оказал *победител*?

Той се надигна на лакът и погледна надолу към нея:

— Струва ми се, че никога няма да ти се наситя... — Намръщаното му лице не беше на мъж, който току-що бе изпитал блаженството.

— Май не си много доволен от това.

— Поне да беше избор, който ми е трудно да приема.

Лий се замисли:

— Ти си човек, свикнал да правиш сам своя избор. Сам да си проправяш път.

— Да.

— Струва ми се, че и двамата нямахме избор, Матю, от самото начало — горчиво призна тя. — И макар да си давам сметка, че трябва да поговорим за това, бих предпочела, ако нямаш нищо против, да го отложим за утре.

— За утре. — Матю се питаше дали Лий проумява, че е най-изкусителна точно когато е най-строга. — В Тара.

Тя се усмихна на това:

— В Тара — съгласи се тя и обви ръце около врата му.

Те не казаха нищо повече дълго време.

Принцесата, облечена с инкрустирана бяла рокля, лежеше в стъклен ковчег. Цяла гора от тръни беше израсла около нея, бранеше я, подслоняваше я, държеше я като заложница. Всички рицари от кралството се бяха опитвали да си проправят път през гъстия храсталак, но на мястото на всеки отсечен от тях трън поникваха нови сто.

Мина година. Десет. Сто. Тогава един ден най-красивият принц от всички кралства дойде, яхнал блестящ бял жребец. Магическият меч на принца отвори широка просека през гъсталака; скоро след това той вече повдигаше стъкления похлупак на ковчеза, за да освободи принцесата, която беше дошъл да намери от толкова далеко. В мига, когато устните на принца докоснаха нейните, принцесата се събуди, а в очите ѝ блеснаха сълзи на радост и любов. Но когато той започна да я вдига от леглото, тъмен облак прекоси слънцето, а въздухът стана студен и усоеен. Като във вътрешността на подземен затвор.

Точно тогава принцесата разбра, че не може да избяга от чудовището. Ноктите на чудовището се протегнаха към принца. Тя закрещя.

— Няма нищо... Лий, чуй ме! Всичко е наред.

Лий се събуди свита в ръцете на Матю; устните му бяха притиснати към косата ѝ.

— Няма нищо — повтори той, докато дланите му пробягваха нагоре-надолу по студените ѝ ръце. — Ти си тук. С мен. И си в безопасност.

Тя се вкопчи в него.

— Толкова се уплаших! — прошепна; после вдигна към него очи, озарени от сребрилата лунна светлина, все още с припламващ ужас,

който той познаваше така добре. — О, господи, всичко изглежда винаги така истинско!

— Знам — отрони той, като изтриваше сълзите от бузите й с изключително нежни длани. — Повярвай ми, Лий, знам.

[1] Марка скъпо шампанско. — Б.ред. ↑

[2] Заглавието се превежда така: Ако да те обичам, е грешка, аз не искам да съм безгрешен. Най-известно е изпълнението на Род Стюърт. — Б.пр. ↑

21.

Когато Лий прекрачи прага на своята къща на следващата сутрин, телефонът звънесе. Тя хвърли към Матю извинителен поглед и вдигна слушалката:

— Ало? О, здравей, татко!

Като схвана, че това може да е много продължителен разговор, Матю започна лениво да обхожда стаята. Добре че не бе очаквал домът на Лий да му даде някакви подсказки за личността ѝ: щеше да е разочарован. В мястото се оглеждаше същият овладян образ, с който тя се представяше на света. Бялото преобладаваше — лъснатите подови плочки бяха с цвета на карамелени бонбони, стените бяха искрящ алабастр, разгъващият се диван и прилежащите му кресла бяха облицовани в слюдестобяла памучна тъкан. Пиринчените кутии и свещници придаваха блясък, но не и топлина.

— Бях на плажа — чу я той да казва.

За разлика от неговия дом, тук не се валяха списания по всички маси, нито пък мръсни чаши разваляха мраморната белота на лавиците. Нямаше нито бъркотия, нито омешаност, нито прашинка. От това, което успя да види, всичко беше направо идеално. Матю усети нещо, близко до клаустрофобия.

— Да, добре. Отидох на забава с Ким.

Когато Матю я погледна, руменина заля бузите ѝ. Мекото изчервяване, разцъфтяло под лизнатата от вчерашното слънце кожа, го привлече като магнит. Той обви ръце около нея и започна да лиже шията ѝ.

— Наистина, татко, аз съм на двайсет и пет години; твърде голяма за полицейски час.

— Можеш ли да отгатнеш какво искам да направя с теб? — пошушна Матю в ухото ѝ.

— Спри! — изсъска тя, когато той започна да сваля ципа на шортите ѝ. — Не, татко, не говоря на теб.

На колене, Матю притисна устни към нея.

Лий въздъхна. Главата ѝ беше лека, почти празна; коленете ѝ така омекваха, че ако Матю не я държеше здраво, едва ли щеше да се задържи на крака.

— Виж какво, татко — продължи тя с дрезгава интонация, която нямаше нищо общо с обичайния ѝ спокоен глас, — във ваканция сме. Може ли да продължим този разговор във вторник в кабинета?

Матю мушна пръста си в нея и макар че тялото ѝ се вкопчи в него, това не ѝ беше достатъчно. Лий искаше целия Матю. Отново. Веднага.

— Да ти кажа истината, в този момент не давам пет пари какво е направила Мариса! — тръсна тя. — Татко, трябва да тръгвам. Приятна почивка. Ще се видим във вторник.

Неговите възражения още кънтяха в ухото ѝ, когато тя бързо затвори телефона, после мигновено вдигна слушалката и я сложи в чекмеджето на бюрото.

— И така — каза тя, докато сваляше ризата му през главата, — докъде бяхме стигнали?

Джошуа се бе вторачил в телефона, неспособен да проумее какво се бе случило току-що. Лий всъщност му бе хлопнала слушалката. След като бе прекарала цялата нощ на плажа като някой скитник. И не с Ким. Жена на възрастта на Лий беше твърде зряла за дремливи дамски забави; била е с мъж.

Представата, че Лий е спала с някой безлик, анонимен мъж, стисна Джошуа за гърлото. Той хвърли две хапчета Роулейдз в устата си и набра друг номер.

— Имам работа за теб — каза той на човека, който се обади. — Но трябва да се захванеш веднага.

Гласът от другата страна на линията се съгласи, както и очакваше Джошуа. Откакто една проклетия, с която той спеше, го бе заплашила по телефона със съд за бащинство, той бе научил, че си заслужава да има на пълно разположение верен приближен, който да извършва частни разследвания.

След като даде на детектива адреса на Лий в Санта Моника, Джошуа умислено закрочи из стаята. Първо да разбере с кого, по

дяволите, спи дъщеря му. И после щеше да отстрани негодника, който и да беше той.

Когато слънцето прониза илюминатора във вторник сутринта, вече нямаше нещо, което Матю да не знае за гладкото, отзивчиво тяло на Лий. След като я бе докарал до многократни оргазми, нямаше тайна, която да не му бе доверила.

От своя страна, той не бе скрил нищо, подбуждаше опипващите, изследващи пръсти на Лий да станат по-безстрашни, да се научат да четат потребностите и желанията му, както сляпа жена чете по брайловата азбука.

Те знаеха всичко един за друг. *И нищо.*

— Великолепно прекарах този уикенд — промълви нежно тя.

Седяха на балкона на спалнята ѝ. Под тях самотен плажор събираше черупки, разпилени по крайбрежната ивица.

Сега, когато бе дошъл вторникът, действителността се бе стоварила върху Лий и я караше да се пита: накъде от тук нататък? Макар държанието ѝ да беше за нея аномалия, за Матю тя беше сигурна, че е привикнал на такива сексуални маратони.

Беше облечена с шикозен костюм в бяло и черно от есенната колекция на Живанши, а косата ѝ бе захваната отзад на опашка, която той така ненавиждаше. Черните перли блестяха на ушите ѝ. Беше от глава до пети пак хладнотрезвата изпълнителна директорка; ако човек я погледнеше, не би заподозрял дори за миг, че е прекарала по-хубавата част от последните два дена в любене.

— Аз също. — Той прокара кокалчетата на пръстите си по скулите ѝ. — Харесва ми, когато използваме енергията си за нещо друго, а не за препирни.

— Обречени сме да бъдем различни. — Гласът ѝ прозвуча предпазливо.

— Осъзнавам го. Не се безпокой, Лий, мога да държа личния си живот отделно от професионалния.

Намекът тук беше, че онова, което са споделяли, ще продължи и отвъд уикенда. Идея, едновременно вълнуваща и ужасяваща.

— Много по-трудно ще е да се опазиш, когато се намеси печатът.

— Ще ги държим настрана от това.

— Значи сме на едно мнение? Нашата връзка да остане дискретна?

Матю винаги бе смятал, че *връзка* е една от онези женски думи от седемдесетте години, която стоеше редом с обвързване и брак. Дума, която по онова време трябваше да се избягва на всяка цена. Не, той беше винаги достатъчно честен да предупреждава, че не може да се обвърже; всичките му краткотрайни увлечения се бяха основавали на взаимното удоволствие. От тази гледна точка личният му живот винаги е бил задоволителен. Ако след изстиването на страстите от време на време Матю се оказваше обзет от обезверяване или от странно чувство за празнота, той прогонваше тези мисли.

Но Лий като че ли беше съвсем друго нещо. Защото сега, когато гледаше меките ѝ сиви очи, той откриваше, че му се ще да се навърта наоколо колкото може по-дълго.

— Доколкото мразя някой да си навира носа в чужди работи, така вероятно ще е най-добре.

— О, ще е. — Облекчението ѝ беше очевидно; облекчение, че ще прекарат повече нощи заедно, или облекчение, че той желае да запази техния роман в тайна, питаше се Матю. — Нали знаеш, Матю, малко интрига само ще прибави повече пикантерия към нещата.

— Да добави още пикантерия към онова, което ставаше между нас, към неспособността ми да стана от леглото тази сутрин!? Вие ме разсипахте, госпожице!

— Не може да бъде! — Устните ѝ се извиха в мека замечтана усмивка. — Всъщност, ако можехме да бутилираме онова, дето те кара да не спираш, навярно щяхме да забогатеем.

— Отговорът на загадката е прост. — Тъмните му очи я държаха в плен. — *Ти*.

Макар да се бяха мъчили да изкарат един фриволен уикенд, любенето им ги бе катапултирало в някакви особени взаимоотношения, които никой не бе подготвен да приеме. Лий знаеше, че и двамата имат нужда от време, за да подредят мислите си.

— Вечеря довечера? — попита той.

Тя помисли за всичките сценарии, които чакаха да бъдат прочетени, за кореспонденцията, на която трябваше да отговори. За проблемите, каквито и да бяха те, които баща ѝ имаше с Мариса.

Животът ѝ не позволяваше да се отдава на романтично губивреме, без значение колко примамливо беше.

— По кое време? — пак попита тя.

— В седем. При мен.

Седем часът. Само след единайсет часа. Струваше ѝ се цяла вечност.

— С удоволствие, но в седем имам среща с Кристофър Бърк. Бих отложила уговорката, но той се връща в Мелбърн още утре сутринта.

Бърк беше поканен да режисира „Опасен“ и макар австралиеца да беше гений в занаята, Лий го познаваше като много-много темпераментен тип.

— Хей, не се притеснявай за това! — повдигна рамене Матю. — Просто ми хрумна. Не е голяма работа.

Губеше го; Лий виждаше как Матю отново се отдръпва зад тези проклети барикади.

— Нека да е в осем и половина. — Тя притисна устни в неговите. — И ето ти среща.

Когато влезе в склада в Уилшър и намери Мариса да лежи гола върху кръглото легло, осветена от наниз прожекторни светлини, с главата на някакъв рокер заровена между бедрата ѝ, първата мисъл на Джошуа беше, че ще получи сърдечен удар. Една вена бясно бумтеше в слепоочието му, кръвното му налягане пищеше в ушите му.

— Изгасете тези проклети светлини! — ревна той.

Извърнаха се глави. Израженията бяха в спектъра от изненада до страх и раздразнение. Мариса се надигна на лакти и огледа баща си с някаква извънредна веселост:

— Здравей, татенце!

— Татенце? — повтори Джоу Бомпенсиеро, като въртеше глава от таткото към дъщерята и обратно. — Ама че говна, кой би предположил, че пиленцето си има рода?

Джошуа пренебрегна режисьора:

— Облечи нещо! Заминаваме.

— Посред най-голямата ми сцена?

— Казах, обличай се! Веднага!

— Няма!

Джеф се появи иззад прожекторите с червеното си кимоно.

— Хайде, бейби! — задъхано прошепна той. — Старецът ти обърна най-последно внимание. Нека не разваляме нещата, съгласна ли си?

— Хей, човече — оплака се Бомпенсиеро, — какво ти дава право така да нахлуваш тука?

— Аз съм Джошуа Барън.

— И какво? Аз не ти прецаквам филмите, защо просто не се разкараш оттук и да ни оставиш да си вършим работата?

— Ще си тръгна веднага след като ми дадеш лентата.

Режисьорът го зяпна:

— Сигурно се майтапиш!

Джошуа скръсти ръце на гърдите си:

— Не тръгвам, преди да ми дадеш филма.

— Вероятно не съм се изразил ясно.

Бомпенсиеро направи едва доловим жест с лявата си ръка; трима масивни, каменолики мъжаги се появиха до него. Всеки от тях би могъл да е играч на задната линия от отбора на „Ел-Ей рамз“; наистина, най-грамадният от тримата бе играл прихващач в „Клийвълнд браунз“. Макар да беше твърде бавен, че да се задържи повече от един сезон при професионалистите, Клейтън Трепача Армстронг бе успял да постави в националната футболна лига рекорд по счупени кости на свои съперници за един-единствен сезон.

Джошуа не помръдна.

— Защо не отидеш да повикаш шефа си? — предложи той. — Преди да си направил фатална грешка. — Той огледа склада с кашони, накачулени почти до тавана. — Много интересен инвентар имате тук. Разбира се, сигурно си имате фактури за покупка на електронно обзавеждане.

В крайчето на лявото око на Бомпенсиеро започна да трепка едно мускулче.

— Връщам се след малко.

Джошуа кимна:

— Ще почакам.

След по-малко от три минути режисьорът се върна:

— Мистър Минети иска да ви увери, че не е знаел, че това е ваша дъщеря. Момичето използва фалшиво име. Освен това дойде при него

по своя собствена воля.

— Не се и съмнявам.

— Мистър Минети иска също да ви кажа, че след като тя е пълнолетна, няма никаква пречка за появата ѝ в този филм. Обаче, тъй като и сам има дъщеря, мистър Минети разбира чувствата ви. — Бомпенсиеро си отдъхна. — Каза, че филмът е ваш.

Джошуа изобщо не се бе съмнявал, че нещата ще се развият точно така. Той и Роко Минети бяха извървели дълъг път. Твърде дълъг, за да може пачавра като Мариса да развали сътрудничеството им.

— Моля да предадете моята признателност на мистър Минети — учтиво изрече той, после неохотно се извърна към Мариса и на лицето му се изписа отвращение. — Ще се видим довечера вкъщи. В седем часа. Точно.

След като бе видяла как един тираничен режисьор се бе преклонил пред желанията на баща ѝ, Мариса се попита дали не е надценила своята хитрост.

— Защо не говорим сега?

Очите му се плъзнаха по обличеното ѝ с кимоно тяло.

— Защото тук не е място за делови дискусии, ти не си облечена, а аз имам обяд със сестра ти и с Корбет Маршъл. Седем часът! — повтори той и рязко се обърна.

Отново Лий. Като наблюдаваше как баща ѝ излиза от склада, Мариса студено преценяваше точно колко ѝ се гади от сестра ѝ.

Лий беше на обяд с баща си и с Корбет, отпиваше газирани сок и се чудеше колко ли часа работа е била нужна, за да се направи огромният сандвич, който бе изяла.

— Вижте кого пипнаха! — с нескрита веселост подхвърли Корбет.

През прозореца се виждаше как една служителка от паркинга лепи бележка на бял ролс-ройс, собственост на Алън Бърнстийн, агент от класа.

— Значи затова поиска да сме в това сепаре, а? — с усмивка го обвини Лий. — За да се наслаждаваш на гледката как таксуват с глоби твоите конкуренти.

— Най-хубавото място в къщата — съгласи се жизнерадостно Корбет.

— Миналия петък говорих с Матю — изплъзна се на Лий. — Не беше много щастлив.

— О? — Неговото грижливо изучено изражение трябваше да покаже изумление и любопитство, но Лий имаше чувството, че Корбет едва ли разбира за какво намеква тя.

— Каза, че ако е знаел, че Брендън Фаръдей ще играе във филма, никога не би подписал.

Очите на Джошуа се свиха:

— Не си ми споменавала това.

— Оттогава не сме имали възможност да поговорим — каза Лий с надеждата баща ѝ да не припомни прекъснатия им разговор от неделя. — Освен това вече всичко е изгладено.

— Знаеш ли, Матю действително ми намекна нещо подобно — призна Корбет. — Но аз, естествено, не очаквах, че ще дойде при теб с оплакванията си.

— Дойде ми наистина като изненада. Знаеш ли защо изпитва такава неприязън към Брендън? Това може да ми е от полза, ако възникне нещо помежду им, когато започнем снимането.

— Нямам никаква представа! — възкликна Корбет и вдигна ръце с длани нагоре. — Единственият друг човек, за когото знам, че го мрази също така силно, е Тина. Казвал ли съм ти, че тя отказваше да се омъжи за мен, докато не изхвърля Фаръдей от своя списък с клиенти!

— Тогава ти казах, че това е глупаво женско глезотене — вметна Джошуа.

— Във всеки случай хич не ми се щеше да го правя. Брендън Фаръдей беше много доходен клиент.

— Тина се разбира почти с всекиго — замислено вмъкна Лий.

— Знам. Точно това правеше отвращението ѝ от Брендън Фаръдей толкова чудновато, но когато се опитах да я накарам да ми обясни, тя отказа да говори за това.

— Най-вероятно е била увлечена по него и отхвърлена — предположи Джошуа. — Мамка му, Фаръдей е изучава кажи-речи всяка жена в града!

Очите на Корбет предупредително се спряха върху отдавнашния приятел:

— Не и Тина. Както и да е, макар да знам, че мога да бъда обвинен в прекалена преданост, когато става реч за работата ми, аз предпочетох да отстъпя на желанието на Тина, вместо да я изгубя.

— И по това време Фаръдей започна да пълни джобовете на Алън Бърнстийн — каза Джошуа. — Каквото и да говорим, този малък завой ти струваше страшно много пари.

— Тина си заслужи всяко пени.

— Колко хубаво го каза! — усмихна се Лий. — Понякога ви завиждам на вас двамата.

Корбет бащински я потупа по ръката:

— Не се тревожи, скъпа, през един прекрасен ден и ти ще срещнеш мъжа на своите мечти, а ние с Тина ще сме първите, които ще танцуват на сватбата ти.

Мъжът на нейните мечти. Макар да беше далеч от бленуваното, представата за якото, загоряло тяло на Матю нахлу неканена в преддверието на нейното съзнание. Когато усети как бузите ѝ пламват, тя се престори, че ненадейно я е заинтересувала сцената от татък прозореца, за да избегне внезапно напрегнатия поглед на баща си.

Лий седеше в кабинета си, вцепенена от сцената на телевизионния екран. Партизанска групировка, нарекла себе си Черният септември, беше отвлякла като заложници спортистите от израелския олимпийски отбор. Като гледаше маскираните с черно терористи на хотелския балкон в Мюнхен, Лий не можеше да измисли нищо друго, освен че светът полудява.

Когато баща ѝ звънна и настоя да отиде с него в залата за прожекции, тя с чувство на облекчение загаси петдесетсантиметровия екран.

— Е — настоя Джошуа, когато лампите в залата за прожекции светнаха отново през същия този следобед, — как ти се струва?

Лий тръсна глава в неверие. Макар винаги да бе смятала себе си за изтънчена и зряла, сцените от порнографския филм за известно време ѝ отнеха дар словото. Ако някой ѝ бе казал, че Мариса изпълнява роля в такъв филм, може би нямаше да се изненада. Ако знаеше точно какво включва такава изпълнение, щеше да се вкамени.

— Обстановката беше повече от луксозна — успя да продума тя.
— А осветлението беше ужасно.

— Отвратително — съгласи се Джошуа и запали пура.

— Постановката няма никога да спечели каквато и да е награда.

— Нямаше никакво вдъхновение.

— Знаеш ли — предпазливо продължи Лий, — порнографският бизнес би могъл да е много опасен. Ако позволиш на Мариса да работи тук, ще можем да държим под око действията ѝ.

— Това е вариант. Казах ти, малката кучка ме шантажира с онези снимки.

— Не вярвам, че Мариса всъщност ще изпълни закана си. Тя просто блъфира, за да привлече вниманието ти.

— Е, безспорно успя. Извън лошото осветление, разсипническият мизансцен и тъпата кинематография, какво мислиш за изпълнението на сестра си?

Лий пое дълбоко въздух и скочи в опасните води на този разговор:

— Приковаваше вниманието.

— Точно това си мислех и аз.

Джошуа се загледа в пламтящия край на пурата и взе да обмисля позициите си. Само минути преди да напусне своя кабинет, за да дойде в залата за прожекции, му бе звъннал детективът, да му съобщи, че мъжът, с когото Лий бе прекарала уикенда, е бил не някой друг, а Матю Сейнт Джеймс. Когато бе наставлявал Лий да се сближи с новата находка, той не бе очаквал чак толкова плътно сближаване.

Част от него, и то много силна част, искаше да уволни Матю. Да употреби една от клаузите примки, които адвокатите на студиото винаги вписваха в договорите. Друга, по-прагматична част осъзнаваше, че „Барън студиоуз“ се нуждае от пробивен филм като „Опасен“. И, харесваше му или не, Матю Сейнт Джеймс беше направо роден за тази роля; сякаш беше писана за него.

Имаше възможност, размисляше Джошуа, ако той се преклони пред желанието на Лий и наеме Мариса за ролята на Марилин Корнел в „Опасен“, тя и Матю да се обвържат сексуално. Той беше наясно за сексуалната разпуснатост на Мариса от години (точно като онази пачавра, майка ѝ), а, според доклада на детектива, Сейнт Джеймс в никакъв случай не бе прекарал годините след Виетнам в манастир.

— Знаеш ли — каза той замислено, — може и да си права за сестра си.

— В какъв смисъл?

— За евентуалното ѝ партньорство на Сейнт Джеймс в „Опасен“. Макар това порно да е боклук за недорасли, тя изпъкваше на общия фон. И може от сблъсъка между нея и момчето да произлязат искри.

Макар за Лий подобна представа да бе особено непоносима, тя не можа да потисне вълнението си, че най-после има ключовите изпълнители за ролите в нейната проектотрупа.

— Ще ѝ звънна веднага и ще ѝ съобщя добрата новина!

— Тя ще е тук в седем тази вечер — каза той. — Да изчакаме дотогава; няма да е зле за нея да се поизпоти в очакване.

— Едва ли ще се поболее — съгласи се Лий. — След този последен номер...

— Тя винаги е била мъчен човек. — Джошуа прокара пръсти по лицето на Лий. — Не като голямата си сестра. Няма никога да ме разочароваш, нали, принцесо?

Лий се питаше какво ли би казал баща ѝ, ако разбереше, че е прекарала целия уикенд в правене на любов — не, поправи се тя, в правене на секс — с Матю. Щеше да е разочарован... меко казано.

Преди да успее да отговори, Джошуа ѝ се усмихна:

— Защо не наминеш към къщи за вечеря довечера? Бих казал, че това направо крещи за семейно празненство.

Тя го изгледа подозрително, като се опитваше да си припомни последния път, когато той разигра картата, че тримата са семейство.

— Бих искала, татко, но имам други планове.

— Какво по-важно от тостовете за успех на новия ти филм?

Наистина, какво? Само мисълта за любене с Матю бе достатъчна, за да потръпне цялата:

— Ще вечерям с един приятел.

— Познавам ли го?

— Всъщност — каза Лий с малко нервен смях, — става дума за Матю.

— Сейнт Джеймс.

Лий би предпочела да е глуха и да не бе чула неодобрението в тона на баща си.

— Ти настоя да се погрижа той да е доволен. — Ама че работа, бе започнала да звучи много отстъпчиво!

Джошуа кимна едва:

— Така си беше. Имам друго предложение.

— Какво?

— Доведи Сейнт Джеймс с теб на вечерята. В края на краищата, щом той и Мариса ще играят любовници, мисля, че е разумно те да си имат вече доверие като добри познати, преди да са започнали снимките. — Той намигна. — Само си представи какво ще стане пред касите, когато се пусне рекламата за тях двамата. Навярно печалбата ще скочи с неколкостотин хиляди долара.

Макар тайно да се съгласи с него, Лий беше ужасена от откритието колко я разстройваше подобен сценарий.

— Матю вече е на друга вълна. Не вярвам да се зарадва от внезапна промяна на нещата в последната минута.

Джошуа усети как се надига кръвното налягане зад очните му ябълки.

— Е, ти сигурно го познаваш най-добре. И така, на едно мнение ли сме: да дадем ролята на сестра ти?

— На едно — меко отекна Лий.

Матю и Мариса бяха сбъднатата мечта на всеки режисьор — Лий не се съмняваше, че когато тлеещата ярост у Матю се сблъска със златистия огън на Мариса, на големия екран резултатът ще е експлозивен. Защо тогава беше изпълнена с толкова опасения?

22.

Есента на 1972 година бе свидетел на преизбирането на Ричърд Никсън, което зарадва Джошуа, който бе дарил щедро *Мекерето*, и потисна Лий, която, знаейки, че подкрепя губеща кауза, бе гласувала по съвест за Джордж Макгъвърн. Индексът на Доу Джоунс за първи път в историята стигна 1000 (проява на доверието в несменената администрация, прогласи Уолтър Кронкайт^[1]). Надеждите, че войната в Североизточна Азия скоро ще свърши, бяха изоставени, понеже бе отложено споразумението за прекратяване на огъня във Виетнам (отново!), тъй като преговарящите от Северен и от Южен Виетнам продължаваха да се дърлят.

А на родна земя безпрецедентна епидемия от учителски стачки разтури класните занимания в цяла Америка. Мъже и жени с плакати си поделяха тротоарите с поклонници на Исуса^[2] (най-последната еволюция на младежките движения в неспирното търсене на нови висоти), които бяха превзели улиците и караха родителите да плачат за добрите стари времена, когато децата носеха любовни мъниста и бяха росли в саксия.

Били Джийн Кинг^[3] бе станала символ за жените навред, докато самозванката на плейбойското зайче Глория Стайнъм^[4] (и пипе, и тяло, възхитеният Дж. К. Галбрейт^[5] беше въодушевен) се налагаше като водещо лице на женската еманципация по кориците, като доказваше на легион заслепени злоезичници, че е нещо много повече от едно хубавко личице.

В „Барън студиоуз“ единственото значимо събитие през годината (макар Дейвид Бринкли да не го бе споменал във вечерните новини) беше, че най-после имаше готовност да започне снимането на „Опасен“.

И макар Лий да знаеше, че трябва да е развълнувана от постигането на дълго лелеяната си цел, тя беше потисната. Защото скоро нямаше да прекарва времето си заедно с Матю.

— Подранила си.

Беше четири часа следобед. Есенното слънце беше ниско над хоризонта, когато Лий застана пред портата на малкия дом на Матю, а ръцете ѝ тежаха от кафяви торби за подаръци, напълнени от близкия магазин на Ралфс.

— Знам. Реших за разнообразие да стотвя вечеря, тъй че излязох от работа да напазаря.

— Изумително! — Матю взе торбите от ръцете ѝ. — По принцип, да те накара човек да напуснеш това проклето студио преди осем или девет, е все едно да си извади сам зъба. И дори тогава настояваш да четеш сценарии в леглото.

Случваше се Матю да се дразни от това, че понякога е на второ място в живота ѝ, но тъй като не искаше да си губят времето в спорове, бе натирал своето раздражение и го натикваше все по-навътре и по-навътре в съзнанието си.

— Невинаги чета сценарии в леглото.

Тя го последва в къщата, която вече познаваше не по-зле от своята.

— И слава богу! — Като метна торбите на керамичния тезгях, той я взе в обятията си, целуна отзад врата ѝ, на точно определено място, където — той бе открил това още през онази първа нощ — тя обичаше да бъде целувана.

— Позволено ли ми е да попитам какво пробуди тази необичайна проява на къщовност?

Той носеше джинси с цип, но незакопчани. Като мушна ръце в задните му джобове, Лий се отдаде на допира на неговото бронзово, яко тяло в нейното.

— Исках да ти приготвя вечеря на сбогуване.

Преди два месеца Матю полудяваше от нетърпение да започне работа. Сега, когато пръстите му сръчно вадеха фибите от косата ѝ и освобождаваха дългите руси валма, той бе замаян от мисълта колко бързо бе минало времето, прекарано заедно. Утре отлиташе за Париж, да снимат „Опасен“.

— Сбогуванията може да почакаат. Какво ще кажеш, първо да ми подариш целувка за здрасти?

Тя притисна гърдите си, обвити в блуза на Ралф Лорън от сребристосива коприна, в неговия гол гръден кош.

— Вече си мислех, че никога няма да ме помолиш.

Джошуа лежеше по гръб в дискретен апартамент на хотел казиното Лъки Нъгит, докато една руса курва, около двацет и пет годишна, въодушевено смучеше надигнатия му пенис. Жената, чието име беше Айрис, бе най-добрата в града. Днес обаче тялото му отказваше да се възбуди.

— Толкова си напрегнат — измърмори Айрис, докато масажираше отвътре бедрата му с длани. — Какво има, татенце? Да не си изгубил тесте пари на игралните маси?

— Де да беше толкова лесен за разрешаване проблемът ми! — Като я сграбчи за лененожълтата коса, той вдигна главата ѝ. — Нека отдъхнем малко, а? Преди да ми стане пришка.

— Готово, сладък! — Тя се присегна да си налее чаша шампанско от сребърната кофичка край грамадната кръгла вана. — Искаш ли малко мехурчета?

— Смятам да мина метър.

— Добре. Алкохолът прави нещата още по-лоши. — Когато отпи от леденото шампанско, очите ѝ се озариха от ново хрумване. — Помниш ли, когато пиеше шампанско от циците ми? Искаш ли пак да пробваме?

Поне се опитваше да го развесели. Което беше къде-къде повече от онова, което правеше дъщеря му напоследък. През изминалите два месеца той забелязваше отчетливата промяна у Лий. И макар че бе станала дразнещо потайна относно своите действия, той беше съвсем наясно кой бе предизвикал тази неблагоприятна промяна.

Матю Сейнт Джеймс.

От ден на ден Джошуа намразваше новата си звезда все повече. Твърде често напоследък Лий се бе връщала на работа след продължителен обяд, озарена от безпогрешно разпознаваема светлина, която показваше, че е била добре и здраво чукана. От онова копеле.

Макар да му се искаше да забрани на Лий да среща Матю, Джошуа се насили да изчака благоприятния момент. От баща си той бе научил едно: добре да избира битките си. Засега всичко, което можеше да направи, бе да я затрупва с все повече задължения, за да реже от времето, което тя прекарва с незаконния си любовник.

— През деня, когато свърши филмирането на „Опасен“ — изохка той, — ще му пръсна топките на това копеле!

— Виж ти! — ухили се Айрис лъстиво, сложи нехайно празната си чаша върху плюшения килим и наведе Сребристорусата си коса. — Не знам какво те запали така, татенце, но каквото и да е, задръж!

Лий не беше и подозирала каква огромна пустота ще издълбае в живота ѝ отсъствието на Матю. Макар често да си говореха по телефона, разговорите от далече сякаш бяха насилени.

Част от проблема, разсъждаваше тя една нощ, като се въртеше от хълбок на хълбок в леглото, което сега изглеждаше непоносимо самотно, бе, че тя не беше съвсем наясно какво точно изпитва към Матю. Поне да имаше повече време за премисляне, да изясни нещата за себе си.

Знаеше само, че ѝ липсва. *Отчаяно.*

Образите на Матю и на Райдър Лонг — толкова сходни, и същевременно толкова различни, като двете страни на една монета — се въртяха в главата ѝ като късчета от калейдоскоп. Непрестанно менливи, вихрени, изплъзващи се, те не я оставяха на спокойствие. Накрая тя се предаде. Стана от разхвърляното си легло, обу чифт джинси, дебел пуловер, чорапи за ски и излезе на балкона.

Слънцето се издигаше над планините зад къщата и разпръскваше валмата на високата омара с розови и виолетови снопове лъчи. Когато небето стана грамаден син купол над главата ѝ, Лий бе взела решението си. Като се върна в къщата, тя грабна телефона и набра три номера.

Първият беше на Юнайтед еърлайнз, да ѝ запазят място за първия полет до летище Кенеди, с връзка до Орли.

Вторият беше до Мередит, за да нареди на секретарката си да преработи графика ѝ за срещи.

Третият беше до Джошуа. Въпреки откритите възражения на баща ѝ относно това пътуване, когато затвори слушалката, Лий се усмихваше.

От свъсеното сиво утринно небе валеше дъжд и барабанеше по покрива на баржата, където Мариса лежеше върху тясна койка, облечена в стегнати джинси и износена копринена блузка. Устните на любовника ѝ прогаряха пътечка по голите ѝ рамене, докато кафявите води на Сена се блъскаха в борда на баржата и я клатушкаха.

— Ти си моя! — измърмори той, а зъбите му се впиваха в нейната стопляща се плът.

Когато изу джинсите ѝ, Мариса потръпна в сладка смесица от болка и наслада.

Без предупреждение той сграбчи китките ѝ в едната си ръка и ги вдигна над главата ѝ. Тъмните му очи съхраняваха неопитомения блясък на хищен звяр.

— Кажй го, по дяволите!

— Твоя — прошепна Мариса.

— По-силно!

Той разхлаби джинсите си със свободната си ръка.

— Твоя съм — изстена тя, когато той се надвеси над нея.

— Така е по-добре.

Когато сниши тялото си върху нейното гъвкаво тяло, устните на Матю се извиха в жестока, чувствена усмивка.

Лий погледна часовника си, докато таксиметровият шофьор едва пъплеше през обърканото стълпотворение по парижките пътища и натискаше клаксона. С поне малко късмет и ако се изключи произшествие, тя би трябвало да пристигне на мястото за снимки горедолу по времето, когато екипът прекъсва за обедната почивка. Беше студен, сив, мъглив ден, но докато чистачките се плъзгаха наляво-надясно по предното стъкло, тялото на Лий се стопляше от мисълта, че ще види отново Матю.

— Спри! — викна режисьорът.

— Спри! — отекна асистент-режисьорът.

Кристофър Бърк тупна на пода смачканата си бушменска шапка от плат каки.

— Ще трябва да го направим отново; проклетият озвучител отгоре го преоба! — Той погледна към младия мъж, надвесен над леглото със специален микрофон, увит против странични шумове. — Как, мама му стара, очакваш да направим този шибан филм, ако продължаваш да навираш проклетия микрофон в кадъра? Кажи ми, де! Божичко, ами че ти се мърдаш там горе по-лошо от синьогъза муха... А Мариса изглежда така, като че ли е пипнала дребна шарка. Къде, по дяволите, са проклетите гримьори?

Като схвана, че ще последва несекваща тирада, Матю слезе от леглото, без да пророни дума, и се напъха в ризата си. Когато някаква явно припряна гримьорка се шумгна и започна да нанася по голите рамене и гърди на Мариса тен на египетска метреса, той излезе на палубата и застана под брезента, който бе издигнат, за да предпазва екипа от дъжда.

Матю бе чувал да казват, че филмовите екипи са като семейство. В случая по-скоро беше опит за сдобряване между роднини, които не могат да се търпят един друг. В корена на мъчнотиите беше настояването на австралийския режисьор да се постигне ефектът на нощните филми — висок контраст и дълбочинни сенки. Образна атмосфера. Макар Матю да бе първият, който би се съгласил, че в сценария има достатъчно напрежение, за да бъде заснет по този начин, в опитите си да постигнат това особено настроение, вече бяха заснели лента за три дългометражни филма.

Междувременно екипът, по-точно операторите, хората от платформите за камерите и тонооператорът бяха принудени и се мъчеха да удържат на неочакваните вдъхновения на Бърк. През паметния вчерашен ден първият помощник-оператор трябваше ръчно да завърти камерата на сто и осемдесет градуса от платформа, която се връзваше в покрива на кабината. Когато баржата започна заплашително да се поклаща върху надигащите се вълни, той затегна крака си към камерата със С-образни захващачи, та да не бъде изхвърлен зад борда.

Като извади пакет цигари от джоба си, Матю запали една и остави мислите си да се реят — както при много случаи напоследък — към Лий. През повечето време от последните три седмици той се бе ругал, че ѝ е позволил да влезе под кожата му. Беше я пожелал — от самото начало; беше я имал. Отново, и отново. Но всеки път, когато я

бе докосвал, целувал, когато бе усещал трепета на нейното тяло до своето, я бе пожелавал още и още.

Техният сблъсък не бе разрешен както би трябвало. Планът беше да се възползва от физическото привличане, за което той си даваше сметка, и да я обладае. И когато накрая задоволи любопитството си и желанието му се засити, можеше да продължи своя си живот.

Такъв беше планът му. Грижливо обмислен и нещо осъществен. Но след това тя го бе изненадала с нейното меко признание в неопитност — нещо, което той бе очаквал толкова, колкото и че ще затъне в собствените си чувства.

Той смукна и пропусна силния остър дим да проникне в дробовете му. Отвратителен вкус. Това бе причината да откаже пушенето малко след като се бе завърнал от Виетнам, почти без да полага усилие. Но буквално миналата седмица се пречупи и си купи пакет Голуаз от хотелския магазин за подаръци. Фактът, че поиска — че имаше потребност от цигара след всичкото това време, беше още едно доказателство, че Лий Барън му носеше само неприятности. И защо тогава, по дяволите, не бе приел някое от многото женски предложения, които му бяха отправени, откак бе в Париж, и да вземе да забрави за Лий? Сега, преди нещата да са станали още по-сложни. Той погледна нагоре, сякаш търсеше отговора в намръщаното облачно небе.

— Божичко! — измърмори Мариса, като се присъедини към Матю под брезента полуоблечена в своето алено кимоно, — както я кара, човек би помислил, че този тип е Ото Преминджър^[6].

Матю сви рамене.

На Мариса вече ѝ писваше от начина, по който я пренебрегваше той. Тя все още не можеше да проумее как е възможно един мъж да се въргаля с нея цяла минута на койката, а после да стане, да се обърне и да си излезе, сякаш тя не съществува. Ако не се бе присегнала и не бе напипала ерекцията на Матю тази сутрин, щеше да го сметне за педи.

— Това не ми е първият филм, знаеш ли.

Матю издуха кълбо дим и огледа панорамата, която, с една дума, беше великолепна. Кулите на Нотр дам бяха зад гърба му, страхотната фасада на Лувъра — от дясната му страна, навървени коминни тръби — на левия бряг. От палубата на баржата ръмжащото сражение на колите се чуваше като въздишка на вятъра в короната на дърво.

— Разбира се, онзи беше много по-забавен за снимане; нямахме си такъв жаден за власт режисьор, който да крещи *Спру!* точно когато секът започва да става интересен. — Матю не се бе погрижил да закопчае ризата си и Мариса притисна длани в голите му гърди. — Какво ще кажеш да се измъкнем по време на обяда за една наша репетиция?

Матю дръпна ръцете ѝ от тялото си:

— Кога ще ти влезе в главата, че това не ме интересува? Ако толкова ти се чука, скъпа, имаш за избор сума кандидати. Практически всички от екипа, от режисьора до момчето по звуковите ефекти, те разсъбличат с поглед от първия ден. А Фаръдей трябва по график да дойде следващата седмица. Репутацията му на sameц би трябвало да задоволи дори теб.

— Но аз не желая никого от тях. Желая теб. — Тя облиза многозначително устни. — И ти можеш да отричаш колкото си щещ, Матю Сейнт Джеймс, но и ти ме желаеш. Не забравяй, аз съм момичето, с чиито цици ти току-що си поигра. И аз съм онази, която те накара да се втвърдиш.

Беше неволна физиологична реакция, осъзната от неочакваното откритие, че тя използва същия парфюм, който предпочиташе и сестра ѝ.

— Не си въобразявай, това няма нищо общо с теб.

— Защо се съпротивляваш, Мати? След като и двамата знаем, че мога да ти дам най-вълнуващите минути, които някога си имал!

Като уви ръце около врата му, тя го целуна със свирепа, ядна страст.

— Извинете.

Лий стоеше на пристана под чадър със същия тъмносив цвят като небето и лицето ѝ се напрягаше да излъчва самообладание, което тя никак не изпитваше.

Той се втрени в нея над главата на Мариса; чувстваше се изненадан и виновен. Мариса приличаше на котка, която току-що бе глътнала особено сочно канарче.

— Здравсти, Лий — каза леконравно тя, без да си направи труда да пусне врата на Матю. — Каква приятна изненада! Мати и аз тъкмо репетирахме нашата голяма сцена.

Заглавието в някакъв таблоиден вестник, който бе зърнала на летището, прекоси съзнанието на Лий. Нещо за Париж и за влюбените, със снимка на Матю и Мариса в пламенна прегръдка на фона на Айфеловата кула. Тогава си каза, че статията е клюкарска, а фотографията — монтаж. Но от това настроението ѝ не се оправи.

— Ако тази целувка показва какво крие Крис в кутията с филмовата лента — каза тя, — вие двамата ще възпламените филмовите екрани по цялата страна.

— Повярвай, това е само маркиране на онова, което можем да направим, когато наистина се впрегнем, а, Мати?

Матю не отговори. Той бутна ръцете на Мариса с очи, вторачени в Лий:

— Не те очаквах.

— Мариса — извика Кристофър Бърк, преди Лий да успее да отговори, — домъкни си хубавото кръгло дупенце тук, мила, трябва да проверим новото осветление. Хри-исте — проплака той, — къде, по дяволите, се запиляха всички?!

— По-добре да отида там, преди пак да е започнал да се маймуни — промърмори Мариса, като свойски потупа с длан тъмните гърди на Матю; усмивката, която прати на сестра си, беше простидушна. — Радвам се, че те виждам, Лий. Ще се навърташ ли наоколо да видиш голямата любовна сцена следобед?

— Ще бъда тук три дена.

— Страхотно! Мати и аз ще трябва да те заведем някъде в града.

С тази прощална вметна тя притича обратно към кабината, като предизвикателно поклащаше кълки под червения сатен.

Матю искаше да отиде при Лий, но като се боеше от това, което тя си мислеше под тази нехайна, учтива маска, остана на мястото си.

— Предполагам, няма да ми повярваш, ако ти кажа, че няма абсолютно нищо... по-малко от нищо... между сестра ти и мен.

Знаеше си. Но не бе очаквала, че ще изпита такова облекчение да чуе как той го казва.

— Имам само един въпрос — каза тя, като се изкачи на баржата и застана пред него.

— Какъв?

— Липсвах ли ти толкова много, колкото ти на мен?

Беше толкова непоносимо дълго. Три седмици. Вечност. Неспособен да устои, той се протегна и докосна косата ѝ:

— А ти как мислиш, по дяволите?

Тя искаше да го докосне, да обвие ръце около здравето му тяло и да притисне устни в гърдите му. Искаше да му се отдаде — сърцето си, мислите си, тялото си — тук, сега, преди здравомислието и условностите да надмогнат потребността.

Че е лудост такова изкушение, бе подсказано с появата на Кристофър Бърк на палубата:

— Матю, би ли бил така добър да благоволиш да ни осениш с твоето прославно присъствие... — Той спря в крачка, когато видя Лий. — Да пукнат проклетите динго, ако това не е прелестната шефка!

Гений или не, Лий знаеше, че когато снима филм, Бърк може да е тиранин, а опитът ѝ я бе научил, че той се изпуска на родния си жаргон, когато е най-най-диктаторски настроен.

— Здравей, Крис! — тя протегна ръка. — Как вървят нещата?

Той свали отривисто шапката си:

— Корабчето е отходна яма, Лий.

Лий изглеждаше шашната:

— Забравих, това добре ли е, или зле?

— О, бива, така че няма за какво да се тревожиш.

— Е, да, ама чувам, че хабите много лента.

— Важно е да се намери най-подходящият ракурс.

— И изоставате малко от графика.

— Имахме някои яки накъквания... лош късмет — преведе той под острия ѝ поглед. — Тъпите бюрократи не ни разрешаваха да си внесем сценичния реквизит в страната. Казаха, че изгубили разрешителните за пушките ни.

— Но, доколкото знам, за това се погрижихме още на другия ден.

— О, да. Но тогава пък започна този проклет дъжд. Началото на седмицата реката беше толкова придошла, че не можехме да прекараме баржата под мостовете. Така че се наложи да изчакаме.

— Разбирам.

— Но прогнозата за следващата седмица е добра и ще можем да наваксаме изгубеното време тогава.

— Силно се надявам — каза Лий. — Не можем да си позволим да прехвърлим бюджета на този филм, Крис.

— И няма. Имаш думата ми. — В края на инквизицията той й хвърли такава усмивка, каквато Матю, който бе работил с него цели три седмици, никога не бе виждал. — Колко дълго планиваш да ни ощастливяваш с прелестното си присъствие?

— Три дена.

— Нямаме по график да снимаме през уикенда, но ако нямаш нищо против да плащаш извънработно време, можем да ускорим нещата.

— О, не сменяй графика за моя сметка! Като продуцент на този филм, смятам, че е по-добре да починете и да видим как са вървели нещата дотук. — Тя се усмихна. — Пък и пребиваването ми в Париж през уикенда ми дава оправдание да попазаря.

Облекчителното изражение на режисьора беше като на осъден на смърт, който току-що е получил опрощение от губернатора.

— Е, дошла си на най-подходящото място за това. В хотела ли ще се настаниш?

— Не. Боях се, че моето присъствие може да скове екипа през свободното му време, тъй че си наех стая в абатството Сен-Жермен.

— Май не го знам.

— Това е някогашен конвент от седемнайсети век недалече оттук, на левия бряг. Малък е и не приемат кредитни карти, но е уютно и има прекрасна градина. А най-хубавото му — добави тя, като размени къс, многозначителен поглед с Матю, — е, че е спокоен и интимен.

— На мен ми звучи страшно скучно — реши режисьорът.

Лий се усмихна:

— Разни вкусове.

— Самата истина, драга — каза Бърк. — Е, използваме скъпо осветление. Да не говорим за скъпоценното време и парите на „Барън студиоуз“. Ще останеш да видиш как снимаме следващата сцена, нали? Тя е от основните. Където Райдър и Марилин се търкулват в леглото за първи път.

Лий насилено се усмихна:

— Ще я проследя.

Всъщност не можеше да си представи нещо по-безвкусно от това, да гледа Матю и сестра си в едно легло.

— Добре. Е, Матю, идваш ли?

С къс извинителен поглед Матю смачка с тока си фасата от цигарата на палубата, после последва режисьора в кабинета, като се чудеше как, по дяволите, ще издържи пламенна любовна сцена, когато Лий ще наблюдава всяко негово движение.

Ако имаше нещо, което Джошуа да мрази, то беше да се чувства безпомощен. Това го ядосваше, а когато беше ядосан, крачеше из стаята. Направо беше протрирал пътека по килима в кабинета си, когато безпътният глас на секретарката му извести по мобифона, че е пристигнал Джеф Мартин.

— Прати младежа при мен! — нареди той и зае място във високото кресло зад бюрото си.

С убеждението, че добрата защита е всъщност добро нападение, Джеф прекрачи в кабинета, като да беше негов.

— Е, шефе — почна той, като просна тялото си в едно кресло, без да чака покана, — какво става?

Непривикнал на такова нахалство дори от малцината привилегировани, които имаха достъп до неговата светая светих, Джошуа изпита напор на отвращение. Но го овладя:

— Разбрах, че сте приятели с Матю Сейнт Джеймс.

— С Мат сме заедно още от средното училище. Двамата сме ей тъй. — Джеф вдигна два кръстосани пръста.

— Моите източници ми повериха също, че искаш да ставаш актьор.

— В тоя град кой ли не иска!

Джошуа не си даде труд да отговори. Досието, което детективът бе събрал за Джеф Мартин, беше много подробно. От него Джошуа бе заключил, че няма нищо, което Мартин да не извърши при една добра цена.

— По някаква случайност аз мога да ти дам роля.

Джеф не вярваше на ушите си. След онзи малък разгром в склада с Мариса, той и на половина не очакваше нейният старец да го подбутне. А ей го на, предлага да му даде тласък. Нещо не си пасваше.

— Защо?

— Един от актьорите, които работят в „Опасен“, получи ненадейна апандиситна криза. Беше закаран в една парижка болница за

хирургична операция и макар да ми казаха, че се оправя, той няма да се възстанови толкова бързо, за да се присъедини отново към снимките. Не е голяма роля, но има няколко хубави реплики. Интересува ли те?

— Куче на дърво пикае ли?

— Ще приема това за да. Просто искам да се погрижиш, когато снимането на този филм завърши, Матю Сейнт Джеймс да изчезне от Лос Анджелис. Завинаги. Няма нужда да казвам, че ще платя за разходите, които ще направиш.

Джеф зяпа шефа на студиото цяла минута. Тоя сигурно се майтапеше! Или беше луд да смята, че той ще прецака дружката си срещу някакво участие във филм. Е, не старо участие, а участие в нов, значим филм, напомни си той, покрай възможността да чука Мариса до полуда в Париж. Чудеше се дали не могат да го направят с нея на върха на Айфеловата кула, когато си спомни снимката на корицата на „Инкуайърър“: старото приятелче Мат и Мариса в плътна прегръдка.

Дотук с дружбата. Веднъж падне ли ти се, светът — че и с всички мацки в него — е твой, мамка му.

Джеф взе своето решение:

— Хей, готово ли е филмчето, градският отива в историята!

[1] Ако индексът Доу Джоунс е известен на всички банкери, то Уолтър Кронкайт (1916) би трябвало да е известен на всички, особено на телевизионните журналисти; до 1980 г. той е водещият телевизионен новинар и коментатор в САЩ; неговите мнения са били уважавани от мнозинството американци. — Б.пр. ↑

[2] Jesus Freaks — младежко движение, което след залеза на хипизма се опитва да го продължи чрез съчетаване с християнството. — Б.пр. ↑

[3] Били Джийн Кинг — американска тенисистка, печелила четири медала в открития шампионат на САЩ и двайсет — в Уимбълдън, където е шампионка шест пъти. — Б.пр. ↑

[4] Глория Стайнъм (1934) — американска писателка, която основава списание „Мис“ (мис е обръщение към самотни майки, неомъжени жени или жени, чието семейно положение е неизвестно) и е популярна като феминистка на думи и на дела. — Б.пр. ↑

[5] Джон Кенет Галбрейт, у нас неправилно изписван Гълбрайт, световноизвестен икономист и политолог; наскоро в България излезе една от най-популярните му книги „Анатомия на властта“, изд. Христо Ботев, С., 1993. — Б.пр. ↑

[6] Ото Преминджър (1906–1986) — американски филмов режисьор, роден в Австрия; най-известният му филм е „Анатомия на едно убийство“. — Б.пр. ↑

23.

Лий се къпеше в старинна вана на крачета като животински лапи и си мислеше за Матю, когато лека-полека осъзна, че в стаята има друг човек. Като извърна глава, тя го видя, облеган на рамката на вратата, по-секси от когато и да било, с избелялата си плътна риза и джинсите, които бе облякъл за снимките.

— Почуках, но ти не отговори.

След всичко, което бяха преживели заедно; след часовете, дните, седмиците, през които се бяха любили, защо се чувстваше толкова неудобно?

— Вероятно не съм те чула заради течащата вода.

Той кимна:

— Без съмнение беше точно така. Портиерката дори не мигна, когато ѝ поисках втори ключ.

— Това е то Париж!

— Все пак не ми е приятно да знам, че всеки мъж може да влезе в стаята ти. Господи, Лий, бих могъл да бъда Парижкият удушвач!

— А! Не, тъй като трябваше да изляза за малко, аз ѝ казах, че очаквам много специален посетител.

— Това ме поуспокоява. Нямах да ми е приятно да знам, че ей така всеки мъж би могъл да нахлуе в банята ти.

— Не всеки. — Миглите ѝ се спуснаха, а пръстите ѝ стиснаха гъбата. — Само ти.

Видът ѝ и всичките тези балончета го караха да я желае. Но между тях имаше някаква емоционална пропаст, която го задържа където си беше.

— Напусна, преди да можем да поговорим.

Лий взе калъп благоуханен сапун от керамичната поставка и започна да прави кремава пяна между дланите си:

— След двацет и третата проба, смятам, беше очевидно за всекиго, че или искаш да продължиш сцената колкото се може повече, или аз те правех безпричинно нервен.

— И кое, мислиш, че беше?

— Всъщност — отрони тя, като размазваше пяната по ръката си, — надявах се аз да съм причината.

— Направо ме подлудяваше! — Той влезе и приседна край нея. — През цялото време, докато целувах сестра ти, докато я докосвах, всичко, за което си мислех, беше как бих искал ти да си на нейното място.

Желанието, и без това неугаснало, разцъфтя в тях така зримо, че Лий имаше чувството: ако протегне ръка, ще го докосне.

— Мариса е много хубава. И секси.

— Цици с трици! — Матю махна с ръка и взе да разпенва френския сапун между дланите си; когато насапунисаните му ръце започнаха да гаят гърдите ѝ, от зърната до вагината ѝ протекоха разливащи се вибрации. — Сега ти ме подлудяваш...

— Наистина ли?

Пръстите му се плъзгаха надолу по гръдния кош до корема, заплетоха се в копринените къдрици — там, където се срещаха бедрата ѝ.

Когато ръката му се притисна в туптящата страст между краката ѝ, Лий отпусна глава назад върху плочките на синьо-бели цветя и затвори очи.

— Матю, проклетнико — изохка тя в нещо като полусмях полустон, когато пръстите му се шумгнаха в нея, — ще ти го върна!

Палецът му възбуждащо потриваше набъбналия ѝ клитор.

— Искрено се надявам.

Тогава той я докосна — истински я докосна — и Лий се разпъна в наниз от конвулсивни тръпки.

— Кога тръгваш за Париж? — Джошуа попита Брендън Фаръдей, докато пиеха двойни уискита в Поло лаундж.

— Понеделник. Няма да започнат снимки за моята роля до две седмици, но си правя сметката да подраня, за да се порадвам на някое френско маце, преди да се захвана с работа.

Кого си мислеше, че будалка този тип? Работата никога не бе пречила преди на свръх тиражното чукане на Фаръдей и Джошуа много се съмняваше, че този път ще е различно. За всеки филм, в който

се бе снимал Фаръдей, разходите му бяха астрономични. Нямахте нужда да си данъчен ревизор, за да проумееш, че в сметката за обслужване по стаите актьорът включваше нещо далеч по-сочно от кафета и кроасани.

— Винаги съм харесвал Париж — въздъхна Джошуа. — Французойките знаят как добре да прекарват времето си, без да изпитват потребност да ти окачат обица на носа.

— Или на чепа.

Ето нещо, помисли си Джошуа, което Фаръдей умееше: да си служи с езика.

— Имам малко затруднение — вметна той нехайно.

— О? — Фаръдей се върна на официалния си тон.

— Нищо сериозно. Само малко парично затруднение.

— Колко ти трябват? — Фаръдей дори не мигна, когато Джошуа му изтърси шестцифреното число. — Отвори ли банката утре, парите ще бъдат в твоята сметка — каза той. — Предполагам, ще изпратиш нужните документи в моето свърталище.

— Ще ги получиш преди сутрешния вестник.

Като се надигна от масата, Джошуа бръкна в джоба си и извади кредитната си карта.

— Аз плащам — експанзивно отрязва Фаръдей; след като знаеше какво ще получи срещу неколкостотин хилядарки, можеше да си позволи да е щедър.

След като Джошуа напусна ресторанта, Фаръдей поиска от сервитьора телефон. Като набра номера, който щеше да постави Джошуа Барън в още по-голяма задлъжнялост към Минети, Фаръдей се усмихна. Съвсем скоро той и Роко щяха да довършат гордите собственици на „Барън студиоуз“.

Триседмичната раздяла не бе намалила никак чувствата на Матю към Лий. Ако не нещо друго, то поне привличането беше по-силно от всякога. Самата близост на тялото ѝ го държеше в непрестанно състояние на възбуда и за два дена стаята — разкошното пиринчено легло — стана център на тяхната вселена. Той обичаше да я поддържа жадна и кръшна, стенеща под интимното му докосване; вълнуваше се,

когато сивите ѝ очи се разширяваха, щом той налучкаше съответната точка върху тялото ѝ; опиваше се от нейните вопли.

Тя му се отдаде открито, не криеше нищо. Матю не бе срещал жена, с която да се чувства толкова щастлив и безгрижен, както се чувстваше, когато любеше Лий. Да, неромантично и цинично, като мъж, който беше спал с безчет жени, когато се обличаше за работа през тази понеделнишка сутрин, Матю се улови, че му се иска животът (любовта) с един-единствен, много близък човек да е мислим.

Но същевременно целият му жизнен опит го бе научил, че препятствията пред такъв приказен край от рода на и-живели-щастливо-до-смъртта-си бяха непреодолими.

Дали?

Както стояха до таксито, което трябваше да я отведе до летището, Матю не пропусна да забележи тъгата в меките сиви очи на Лий.

— Приятен полет!

— Късмет с днешната сцена на преследване!

Те се засмяха сковано, когато заговориха заедно. Матю бавно погали лицето ѝ с кокалчетата на пръстите си.

— Беше хубаво, че те видях.

— Хубаво беше, нали?

Като изключим замълчаванията, помисли Лий. Онези изплъзващи се мигове между любенето и разговорите за филма. Онези мигове, в които един от тях сякаш а-ха да обсъди онова, което се случваше между тях, но само отстъпваше крачка назад.

— Мислиш ли, че ще можеш да дойдеш пак, скоро, по някое време?

Достатъчно ли те е грижа за нас, че да оставиш драгоценното си студио? — искаше всъщност да попита той, но не го направи. — *Важно ли е за теб, колкото е важно за мен?*

— Не знам. — Искаш ли да дойда? Грижа ли те е? — Есента е такъв натоварен сезон, как ще наваксам идващите ваканции...

— Сигурно е изнурително.

— Това е най-точната дума.

Те се гледаха дълбоко в очите и всеки се мъчеше да долови какво мисли другият.

— Ще се помъча да прочистя календара си, за да прекараме заедно Коледа — каза Лий.

— Ще запазя стаята ни още този следобед.

Като я обвини в прегръдката си, той залепи устни в нейните за дълга и страстна целувка, която излъчваше отчаяние, което той не можеше да изрече с думи.

— По-добре върви! — въздъхна накрая той. — Преди да си изпуснала самолета си.

— А ти закъсняваш за снимките. — Тя опита усмивка, но не сполучи. — Като продуцент на този филм, аз нося отговорност ти да си на работната площадка навреме.

Матю не се потруди да отвърне на усмивката ѝ:

— Ще ти се обадя след ден-два.

Зад клепачите ѝ избиха сълзи; тя твърдо примигна, да ги отгласка.

— Да.

Неспособна да каже нещо повече, Лий подаде куфара си на шофьора и се хвърли на задната седалка, преди да е размислила и да е останала в Париж. *С Матю.*

Матю остана да стои пред някогашния конвент и наблюдаваше как шофьорът се промъква надолу по улица Касет. Ако Лий бе погледнала назад през стъклото, щеше да забележи, че той гледа към отдалечаващото се такси замислено, напрегнато, тревожно.

Матю отчаяно липсваше на Лий. Когато се връщаше у дома в края на деня, ѝ липсваше неговият нисък, бълбукащ говор, милувката на кехлибарените му очи. Липсваше ѝ добре овладяната му енергия, силното му тяло, стопяващото докосване на ръцете му. Липсваше ѝ също това, че когато спеше с него, кошмарите ѝ — които отново започваха да се възвръщат — оставаха далеч. Без да осъзнае, че това се е случило, Матю се бе превърнал в червена нишка, вплетена се в сивия фабричен плат на живота ѝ. Тя се чудеше как изобщо е могла да се смята за щастлива и задоволена без него.

Като пренебрегна немилостивото цупене на баща си, тя се върна в Париж, за да прекара Коледа с Матю, но пътуването се оказа катастрофа. С безсрамно пренебрежение към бюджета на „Барън

студиоуз“ Кристофър Бърк бе уредил целият екип да отпразнува ваканцията с вечеря в хотел Риц. Макар да се бе надявала, че ще прекара спокоен ден насаме с Матю, Лий знаеше, че ако тя и Матю изчезнат, последващите сплетни може да се окажат пагубни за филма. И без всички да знаят, че изпълнителният продуцент спи със звездата им, пак вече имаше достатъчно жлъч всред екипа.

Вечерята започна неблагоприятно, понеже Кристофър Бърк се впусна да обяснява превъзходството на австралийските филми над филмите, които се внасяха от Америка.

— Вярно е — прогласи високо той, — американските кино производители се интересуват само от всемогъщия шибан долар. Вие, янките — посочи той с пръст през масата Лий, — сте изпаднали в саморазрушителна тенденция да използвате лъскави плитки истории, докато ние, австралийците, все още предпочитаме съдържателното пред повърхностното. Изкуството и оригиналността пред печалбите.

Той се вторачи в нея през мътните си очила: нека посмее да спори.

Отчасти поради това, че имаше смисъл в думите му, но най-вече понеже бясно беше изпразнил сам скъпата бутилка шато Мутон-Ротшилд от 1947 година, Лий не поиска да скача в огъня.

— Дори да е истина — отрони тя, като се чувстваше длъжна да защити филма пред целия екип, който бе работил така усърдно, — няма как да не признаеш, че „Опасен“ е изключението, което потвърждава правилото.

— Разбира се, че е, скъпа! — кимна режисьорът. — Защото имаше добър нюх да наемеш мен за режисьор.

Лий тъкмо се поздравяваше, че бе заобиколила това поле с мини, и ето — високомерният галски келнер бе разгневен от предварителните поръчки, пък и дойдоха Мариса и Джеф. Бяха закъснели с трийсет минути. Мариса, вярна на себе си, се бе напъхала в къса червена рокля, която прилепваше по тялото ѝ така плътно, като да беше ластична. Освен това беше възбудена и флиртуваше неудържимо с всеки мъжкар, най-вече с Матю.

Когато поднасяха месото, Джеф, който вече бе вдигал повече алкохолни наздравици, отколкото можеше да носи, изглеждаше все поревнив и свадлив. Преди сервитьорът да пристигне, за да разнесе поръчаното *omble-chevalier*, Джеф бе заплашил, че ще измете пода с

най-хубавото момче, което, като всяко човешко същество на двайсет години, не можеше да откъсне очи от преливащите гърди на Мариса.

И от там нататък всичко тръгна по нанадолнището.

Напрежението да спазват приличие на едно събиране, което можеше да се окачестви само като разгром, преследва Лий от гостната в спалнята, където изгуби четиридесет и пет минути да успокоява Джошуа, който се бе обадил да се оплаква, че е бил принуден да кара Коледата с Тина и с Корбет вместо със собствената си плът и кръв.

— Съжалявам — каза тя, като се обърна към Матю, който лежеше на леглото с ръце, мушнати под възглавницата, и с очи, вперени в тавана.

През целия ден той беше някак отчужден и макар да я бе уверил, че поведението му няма нищо общо с нея, Лий нямаше как да не се тревожи. Може би му бе омръзнала? Може би би предпочел тя изобщо да не бе идвала?

— Съвсем естествено е баща ти да иска да поговори с дъщеря си на Коледа.

Тя положи глава на рамото му:

— Не беше много весела отпуска, нали?

— Не се безпокой за това. И без това никога не съм отдавал голямо значение на Коледата.

Наистина, Матю ненавиждаше ваканцията, която сякаш бе създадена единствено за семейни тържества. Коледата винаги му бе напомняла, че той е без семейство. Че е аутсайдер.

— Ама че история разказа Брендън за обстрелваното си виетнамско коледно шоу в Пейку.

Точно тази Коледа Матю бе прекарал в бункер от торби с пясък и стомана над главата, седнал върху зелен креват, който беше бял, преди да плесеняса, заслушан във вражеските ракети, докато ядеше топчици месо и боб в доматен сос от една консерва.

— Невадските войници бяха стабилна публика. Жалко, че им се падна толкова скудоумно зрелище.

Тя го погледна с любопитство:

— Ти наистина хич не обичаш Брендън, а?

— Мислех, че съм бил ясен по този въпрос.

Да, спомни си Лий. През деня, преди да се любят за първи път. Но както тогава, така и сега, тя намираще необяснимата враждебност

на Матю спрямо Брендън Фаръдей за странна.

— Толкова ли трудно се работи с него?

— Не искам да говоря за Фаръдей, Лий. Не днес. И особено пък с теб.

Тайни. Изглежда, имаше толкова много тайни между тях, тъжно си помисли Лий. Но той беше прав, че днес нямаше време за сериозно обсъждане. Като загърби темата, тя целуна рамото му. Под устните ѝ мускулите му бяха като морски възли.

— Много си напрегнат — смънка тя, като движеше устата си надолу по гърдите му. — Какво да направя, за да те отпусна?

Когато езикът ѝ потъна сладно в пъпа му, Матю я притегли в ръцете си.

— Това, което правиш, не е лошо. Като за начало.

— Като за начало — съгласи се Лий.

Ниският ѝ гърлен смях беше полусладък полулютив. Когато пое пениса му в длани и го стисна в устни, тъмните сенки на миналото се разпръснаха и остана само настоящето. Само Лий.

Макар Матю да се справяше умело и пламенно както винаги, безпощадно напрежение бе надвиснало над леглото като тъмно присъствие. Когато Лий симулира оргазъм за първи път, тя имаше мъчителното, виновно чувство, че не мами Матю.

Не го мамеше.

По-късно, когато двамата лежаха един до друг и слушаха потискащото почукване на декемврийския дъжд, който се стичаше по прозореца, Матю пръв наруши мълчанието:

— Ще се оправя, Лий. Когато няма да е нужно да се тъпчем в такива малки отрязъци от време. След като му се види краят на този проклет филм.

Лий докосна синджирчето със златно сърце на врата си — подарък за Коледа от Матю, — сякаш беше талисман.

— След като му се види краят на „Опасен“ — прошепна тя.

Беше донякъде обет, донякъде молитва.

1.

Март 1973 година

Когато заснемането на „Опасен“ най-после свърши, с двадесет и четири дена закъснение и с два милиона долара свръх бюджета, Лий беше в Торонто, за да оглежда местности, подходящи за снимки по проект, който беше още в начален стадий.

Питър Устинов^[1] бе възбудил интереса ѝ към този град, когато го описа като Ню Йорк, управляван от швейцарци. През последните няколко дена тя се бе убедила, че той има право. Торонто забележително приличаше на Ню Йорк сити. Дотолкова, че щеше да ѝ позволи да заснеме филма по-евтино, отколкото в Манхатън. Разбира се, щеше да се наложи филмовият екип да наруши някои сурови заповеди за водосточните улеи и за рисуването със спрейове по сградите — торонтчани, изглежда, бяха надарени с дълбоко заложено отвращение против графитите и сметта, но за сметка на това, нямаше да плаща на уличните банди да не пречат на снимките.

След като прекара един ден в тичане през киша и сняг и протри чифт калаеносиви ботушки Ферагамо, купени специално за това пътуване, Лий не беше в добро настроение. Тя вечеряше сама в апартамента си на осемнайсетия етаж на хотел „Сътънс палас“, когато Матю ѝ се обади от Франция. Бяха изминали повече от два месеца от Коледа. Шейсет и осем самотни дни и още по-самотни нощи.

— Как е най-съблазнителната жена в света? — избоботи дълбокият му глас през слабото свистене от хиляди километри.

Съблазнителна. Никой мъж не я бе наричал така дотогава. До Матю. Лий притисна слушалката по-близко до ухото си, като че ли можеше да съкрати разстоянието между тях:

— Мръзна. Прогнозата за утре е снежни вихрушки, така че днес цял ден тичах из Чайнатаун, Кабиджтаун и Кенсингтънския пазар.

— Жалко, че не съм там да те стопля.

— Жалко ли?

— Знаеш ли, рекламата на телефонната компания лъже.

— За какво?

— Отдалечеността не е най-доброто нещо, след като не можеш да си там.

— Зная — прошепна тя; по причина, която не можеше да разгадае, телефонните разговори с Матю бяха станали повече болезнени, отколкото утешителни.

— Хей, филмът е готов днес! Мога да дойда в Торонто утре следобед. Или най-късно вдругиден.

Тя замълча. Беше толкова изкушаващо. Колкото повече живееше в очакване на следващия от честите им телефонни разговори, толкова повече принудителната раздяла си взимаше своето.

— О, Матю! — Гърлото ѝ беше стегнато; очите ѝ пареха.

— Имаш работа...

Колко често бе чувал това извинение през последните месеци? Колко пъти планирани пътувания до Париж се бяха проваляли в последната минута заради някакъв неотложен случай в студиото? Твърде много. Решението ѝ да замине за Торонто тъкмо когато снимането на „Опасен“ отиваше към края си, само усили съмненията на Матю, че чувствата на Лий към него са започнали да излиняват.

— Няма да имаме време да бъдем заедно — каза тя. — А да знам, че си тук, и да не мога да съм с теб, ще е по-лошо, отколкото да знам, че те има някъде отвъд Атлантика. Разбираш, нали?

Не. *Не* разбираше. Дори Лий не можеше да работи нощем и според Матю колкото и малко време да имаха, щяха да го прекарат добре. Но като знаеше, че е безсмислено да обосновава своето схващане от такова разстояние (вече бяха разменяли твърде много доводи всеки път, когато тя отлагаше планираните си идвания в Париж), той излъга:

— Естествено.

— Защо не се възползваш от свободното си време и от новоспоходилата те заможност, и не видиш Европа? — запредумва го тя. — Работи толкова здраво, заслужаваш почивка.

— Да зяпам куп рушащи се църкви не ми иде отръки. Индивидуалният туризъм ми звучи още по-зле. Просто ще се върна в Калифорния и ще се хвана пак за работа.

— Можеш да посърфуваш. Сигурно ти е липсвало.

Матю многозначително дълго не пророни дума.

— Матю, наистина бих предпочела да съм с теб. Знаеш това, нали?

— Естествено. Слушай, Лий, ако ще летя до вкъщи, по-добре е да звънна да ми запазят билет. Ще се видим скоро, става ли?

— Връщам се в Ел Ей след две седмици — обеща тя. — Нито минута по-късно.

— Две седмици.

Той затвори пръв и остави Лий да къдне, че ако някога срещне Хелън Гърли Браун^[2], първото, което би направила, ще е да я попита за тайната на Космо-момичето, как жонглира между професионалния и личния си живот така добре.

Ескондидо, Мексико, беше рай за сърфистите. Разнообразието от големи бързи вълни осигуряваше по нещо за всеки вкус. Но когато Матю пристигна, знаменитото мексиканско поселище страдаше от липса на масивни вълни, огледалната повърхност на Тихия океан беше убедителна имитация на планинско езеро. Сърфистите посрещаха с луда радост и съответно атакуваха и най-слабия намек за вълна.

— Не знам защо, по дяволите, се оставих да ме натопиш в това! — изохка Матю; той беше в Мексико от три дена и за това време бе хванал за рогата четири нищо и никакви вълници.

— Защото Мексико е страхотен гот, човече — промърмори Джеф, загледан похотливо в миловидна млада сеньорита, която минаваше край тях. — И след всички тези седмици с онзи задник и нацист режисьора, отчаяно се нуждаем от сериозно забавление.

Миналата нощ Джеф бе пристигнал в бунгалото с две разгонени жени и четвърт галон „Хосе Куерво“. Когато Матю отказа да се присъедини към веселбата, Джеф изчезна в съседната спалня с двете. От начина, по който цяла нощ скърца пружината на леглото, Матю реши, че поне Джеф си е изкарал най-добрата част от екскурзията. Проблемът беше, че Матю не се интересуваше от някакво анонимно ваканционно чукане, и след като жената, която желаше, беше в Торонто, реши, че и той би могъл да се върне и да поработи.

— Смятам да си ходя вкъщи — обяви навъсено.

— Хей, човече, времето ще се оправи! Трябва да съм последният тъпак да бия толкоз път дотук и да си замина точно преди да се емнат

първокласните вълни.

Колкото и да не искаше да го признае, Джеф говореше разумно. Освен това, докато Лий беше в Торонто, никой не го очакваше вкъщи. Не че някога го е очаквал. Като си припомни, че винаги е бил обречен на самота, Матю сви рамене и надигна още една бутилка Корона.

— Струва ми се, че мога да се помотая още ден-два.

Джеф се ухили доволно:

— Ей това е градският купонджия, когото си спомням!

Бирата се лееше като вода по плажа този следобед. Сърфистите седяха, чакаха и си разправяха истории за класически вълни и чудовищни гребени. Екзотични местенца — Раротонга, Тасмания, Шри Ланка — бяха споменавани с тъжен копнеж, докато други, по-известни места — северният бряг на Оуаху и австралийският Уориууд — бяха прошепвани с благоговение.

Когато нощта падна над огледалната повърхност, осветена от луната, тълпата се размърда да се прибира. Бирата беше заместена от чаши маргарити, но разговорите си останаха същите. Падания. Страх от акули. Три-четириметрови вълни. Хотдог. Новите бикини от макраме.

Часове по-късно, когато след преливане с бира и маргарити Матю си бе легнал, трима униформени мексикански полицаи нахлуха в стаята с насочени автомати.

— Какво става, мамка му?

— Арестуван сте — тръсна единият; той се насочи право към сакчето на Матю и извади целофанена торбичка. — За притежаване на незаконен опиат.

Като тръсна глава, за да я проясни от съня и от алкохола, Матю се втренчи в марихуаната, сякаш никога преди това не я бе виждал. Така си и беше.

— Попаднали сте не на когото трябва.

— Вие сте Матю Сейнт Джеймс, си^[3]?

— Си, но...

— Ако вие сте Матю Сейнт Джеймс, сеньор, попаднали сме на когото трябва. Сложете си панталоните и елата с нас, пор фавор^[4].

През следващите десет дена Матю бързо откри неудобството да бъдеш арестуван в страна, чиито закони бяха предпоставени върху

Наполеоновия кодекс — да си обявен за задържан поради виновност, докато не докажеш, че си невинен.

Той беше непрестанно разпитван, събуждаха го ден и нощ. Когато най-накрая пристигна адвокат, Матю не бе окуражен, понеже разбра, че защитникът му е доведен брат на полицейския капитан. След като вече бе решил, че точно тази групичка полицаи бяха чисти горе-долу колкото застояла вода, той не беше изненадан, когато прокурорът обяви веществените доказателства за достатъчни Матю да бъде съден.

— И кога ще е процесът? — попита Матю защитата.

Мъжът повдигна рамене:

— Съдилищата са претоварени. Тъй като нашият закон позволява заподозреният да се държи година без съд, подозирам, че толкова и ще ви държат, преди да ви дадат възможност да представите версията си.

Изражението му не беше окуражаващо. И защо да е? Доказателството беше очеводно и макар че Матю продължаваше да потвърждава своята невинност, той знаеше, че дори собственият му защитник го осъжда и го смята за виновен.

— Ще бъда залостен тук цяла година, преди да бъда съден!

— Вероятно. Си.

— Искам да говоря с американския консул — поиска Матю не за първи път след своето арестуване.

— Вече му е обадено.

Матю не му вярваше. Нямаше и думица от американското консулство.

— Тогава, дявол го взел, искам да се обадя лично до Щатите!

Сигурно Корбет, играч от класа по рождение, ще намери начин да го измъкне от този кошмар.

— Боя се, че трябва да се отнесете до областния управител.

Чичото на полицейския капитан. Шайка от трима.

— Сигурен съм, че не са намерили другото момче, което бе дошло с мен тук.

— Не. Твоят приятел, изглежда, е изчезнал.

Не беше за чудене. Джеф бе известен като специалист по изпаряванията на мига, щом наоколо задушеха ченгета.

— Добре. Още един въпрос.

— Си?

— Ако решат, че съм виновен, каква присъда ме чака?

— Трябва да разберете, сеньор Сейнт Джеймс, в моята страна притежаването на наркотици е углавно престъпление. Не е изключено да получите и най-тежката присъда.

— И тя е...?

— Дванайсет години.

[1] По-вярно е Юстиноф: сър Питър Юстиноф (1921) — английски актьор, драматург и режисьор. — Б.пр. ↑

[2] Хелън Гърли Браун е създателка, главен редактор и директор на всички чуждоезични (около 25) издания на най-високотиражното списание за млади жени в света Космополитън (Космо); намерът за личния ѝ живот е свързан с помощта, която ѝ оказва съпругът ѝ Дейвид Браун — един от водещите американски филмови продуценти, известен с филми като „Ужилването“ и „Да возиш мис Дейзи“. — Б.пр.

↑

[3] Да (исп.) — Б.пр. ↑

[4] Ако обичате. — Б.пр. ↑

2.

— Не разбирам!

— Доколкото схващам, пак говорим за Сейнт Джеймс. — Джошуа се излегна назад в креслото си.

Седяха в неговия кабинет и омерзението му от посоката, в която бе тръгнал разговорът, беше явно. Лий пийна глътка кафе. Откак се бе върнала в Лос Анджелис, за да установи, че Матю е заминал, тя я караше почти само на кофеин. Кофеин и изопнати нерви.

— Трябваше да се върне от Европа досега.

— Лий, ти си израснала в този бизнес; знаеш, че актьорите нямат чувство за отговорност. Те са импулсивни деца, които реагират по инстинкт. Спрямо всичко, което им носи наслада. Не можеш да задържиш вниманието им повече от заснемането на един филм. — Той сви рамене. — Изчезването, както настояваш да го наричаме, на Сейнт Джеймс е просто още един случай с незрял изпълнител, който се юрва да гуляйджийства веднага щом филмът е готов.

— Матю не е такъв!

— Повтаряш го през последните две седмици. — Джошуа впи очи в нея. — Ако не те познавах като изключително чувствителна млада жена, щях да се разтревожа, че този актьор така ти е объркал представите.

— Не е това, което си мислиш — неубедително излъга Лий. — Безпокоя се просто от начина, по който той сякаш се скри от лицето на земята. Ами ако е ранен? Или по-лошо?

— Тогава „Опасен“ ще нашуми и без реклама.

Лий знаеше, че баща ѝ е коравосърдечен, но този път думите му се забиха в сърцето ѝ като ледена кама.

— Това е гадно!

— Това е бизнес — рязко възропта той. — Не ми казвай, че си забравила за Джеймс Дийн! Мама му стара, за три години след смъртта му студиото на Дийн получи повече писма, адресирани до него, отколкото до която и да е жива звезда. Ако клетото копеле бе останало

живо, никога нямаше да доживее такава известност... Освен това твоето виждане на нещата е спорно. Сейнт Джеймс ще се върне — пророкува Джошуа. — Когато свърши с кинтите, къркачката и курвите.

Матю не беше такъв. Лий си го повтаряше, откакто бе пристигнала от Торонто и бе открила, че го няма. След четиринайсет дена тя почти бе успяла да си повярва.

Почти.

Мариса беше гола, пицните ѝ гърди се надигаха от бълбукащата топла вода на джакузито и приковаваха цялото внимание на мъжа, който седеше насреща ѝ — Бари Джеймс, последният кандидат, пробутван от отчаяна телевизионна мрежа в опит да бъде изместен от трона си царят на нощта Джони Карсън^[1].

Джеймс, доскоро — домакин на телевизионна викторина, имаше три общи неща с многогодишния среднощен домакин: хубавата момчешка външност, острия език и многократните женитби. Сегашният му развод беше мътна афера дори за Холивуд и подробности за нея се изнасяха всеки ден в заглавия на първите страници. Буквално миналата седмица го цитираха, че след пет провалили се брака, е скъсал с жените завинаги. Той и представа си нямаше, че подобно заявление е като да размахаш червено знаме пред бик.

Мариса, която току-що бе пристигнала от Париж, никога не устояваше на предизвикателствата. Макар Джеф да беше за продължаване на тяхната връзка, след като се бяха завърнали в Лос Анджелис на нея ѝ бе доскучало от предвидимостта на техните отношения.

Не един психиатър през последните години се бе мъчил да обясни на Джошуа, че отсъствието на обичливо същество от мъжки пол в живота ѝ бе направило Мариса нетърпима към покоя на една дълготрайна връзка. Тъй като имаше основание остро да се усеща пренебрегвана и наранена, потъмнееше ли лустрото на поредната нова страст, детската ѝ болка отново изскачаше на повърхността и я тласкаше да се спусне към наркотика на някоя нова любов. В мига, в който видя онова заглавие за Бари Джеймс, тя реши той да е новото ѝ завоевание.

През трите месеца, през които Бари беше домакин на среднощната говорилня, почти всички актриси от града се бяха появявали в програмата; някои от тях се бяха оказали звезди и в спалнята му. Неговото *Бари Джеймс шоу* може да не беше сигурна гаранция за кариерата му като *Тазнощното шоу*, но то наистина утвърди някаква известност и вдигаше шум, така сладък за ушите на вестникарите. Ако да спиш с домакина беше част от сделката, не една начеваща млада актриса просто свиваше рамене и решаваше, че тази работа е много ниска цена за един мигновен старт към звездите.

Бари дори не си задаваше въпроси около това свое открито излагане на ветровете; просто тази игра се играеше така. След като толкова години бе домакинствал на безчетни викторини за магарета, той се чувстваше като да си е платил всички дългове; беше време да жъне възнаграждението. За Бари сексът беше естествена, всекидневна част от живота, като яденето и спането. Беше трудно да го цени по-високо при такова обилно снабдяване.

— Записът мина добре — каза той с поглед, закован на капка влага, която блестеше върху нейното розово-червено зърно.

Всичките му жени бяха фини като манекенки, за да могат по най-елегантния начин да носят своите скъпо скроени дрехи. Той не можеше да си спомни откога съдбата не му бе дарявала чифт такива изумителни цици:

— Ти си родена звезда, хлапе!

— Наистина ли?

— Щях ли да те лъжа? Притежаваш комедийния усет за време на Монро и похотливото тяло на Мей Уест. Публиката те хареса.

— Щяха да ме харесат къде повече, ако твоят продуцент не беше подпъхнал онази гадна носна кърпа в деколтето ми.

Тя бе облякла блестяща черно-сребриста рокля, която сякаш бе излята по тялото ѝ.

— Цензорите на мрежата щяха да ни отрежат, ако си бяхме позволили да излезеш без нея.

— Купих тази рокля специално за теб — изчурулика мило Мариса; като отпусна глава върху ръба на ваната, тя остави изпружените си крака да плуват на повърхността.

Когато членът на Бари се втвърди при вида на това влажно огнено окосмяване, той удобно забрави последния си вопъл за

ергенлък.

— Изглеждаш фантастично, бейби! Като междугалактична кукла Барби. Не мога да повярвам, че си сестра на Лий Барън.

Лий беше от малцината жени, с които през тези години Бари бе ударил на камък, и не че не бе опитвал.

— Всяко семейство си има своята черна овца. Докато аз се родя, Лий вече бе поела ролята на добрата сестра.

Той се понадигна, приближи се към нея, за да налапа зърното ѝ.

— Което те остави да играеш ролята на лошата сестра? — смотолехи с уста, пълна с мокра копринена плът; като хвана дланта ѝ, той уви пръстите ѝ около пениса си.

Тя беше на седмото небе. Публиката я бе обикнала, и което беше дори по-важно — Бари я обичаше. Защо иначе щеше да отблъсне онази млада комедиантка и височайшата манекенка на бански костюми от „Спортс илюстрейтид“, превърната в актриса, и да посвети цялото си време на нея?

— Сладур, толкова ми е готино, че чак ми е хубаво.

Той енергично смучеше гърдите ѝ. Мариса затвори очи и си въобрази, че става шестата и последна мис Бари Джеймс, като покорно го доведе до върховната наслада.

Матю гледаше как пазачът гали гърдите на младата жена, седнала на тлъстия му скут. Жената работеше в кухнята, нейно задължение беше да носи двете дневни блюда в затвора. Енчилади, ориз, боб, тортили^[2] и бира за пазача; боб и вода за Матю.

В началото тя гневно бе отблъсквала непохватните ухажвания на мъжа, но по-късно бе започнала да флиртува с дебелия небръснат мъж. Започнала бе също да носи къси газени блузки, които пропускаха проникателния поглед до пълните ѝ мургави гърди.

Преди две нощи тя не се оплака, когато той я плесна по дупето, докато си отиваше.

Миналата нощ му позволи да я целуне.

Тази вечер, когато мъжът надигаше бирата с едната си тъмна ръка, докато с другата дърпаше блузата ѝ от раменете, Матю реши, че те наистина ще го направят, направо на онзи паянтов дървен стол.

Тя беше гола до кръста, полата ѝ бе набрана до ханша. Мечешката лапа на пазача си проправяше път под памучната пола, когато главата му внезапно клюмна. Като го прекрачи, жената вдигна блузата си и бездушно го погледа как бавно се свлича, сякаш без кости, на пода. После тя се обърна към Матю и притисна пръст върху устните си.

Матю не се и канеше да проронва дума.

Той я наблюдаваше как коленичи край пазача, как пръстите ѝ сръчно освобождават ключа, който той носеше на пояса си. Пресече стаята и отключи вратата на килията. Те настърхнаха, когато ръждясалата врата проскърца шумно, сякаш с намерение да заглуши ръмженето на изстребител, но за успокоение на Матю пазачът продължи да похърква. *Мики-финът*, който момичето бе сипало в *сервещата* на пазача май вършеше работа.

Докато се шмугваше бързо край мъжа в безсъзнание, Матю си нямаше и представа защо тази жена му помага да избяга, но след пет седмици във влажната, населена с плъхове килия на този мексикански затвор той бе прозрял зрънце истина в старата поговорка, че *закъснялата справедливост е низвергната справедливост*. А той бе низвергван дяволски дълго.

Тъкмо бяха стъпили на улицата, и вик разкъса тишината на нощния въздух. Миг по-късно куршум просвистя край главата на Матю. Той хвана ръката на жената и хукна.

Тичаха в здрача. Матю си напомни, че винаги е оцелявал. Нима не бе оцелял след дезертърството на майка си? Ами когато беше на дванайсет и живееше в дома на деветите си осиновители? Собственикът на къщата, треньор по борба в средно училище, бе направил грешката да пробва интимности под душа с него. И бързо бе променил решението си, когато се намери лице в лице с джобното му ножче.

Във Виетнам врагът обстрелваше частта им със сто и двадесет милиметрови минохвъргачки и артилерия. През време на проточилата се стрелба Матю скачаше от храст в храст, вършеше с калашника си и мяташе наоколо гранати, сякаш изхвърляше стари дрехи. Амунициите продължиха да се взривяват през цялата нощ и когато най-последна настъпи утрото, когато минохвъргачките замлъкнаха и виетнамците се оттеглиха обратно в гъсталака, преброяването на телата беше такова:

шестима убити и двайсет и деветима ранени, включително Матю, който се бе отървал с карабинен куршум в бедрото.

Метнаха го на хеликоптер и го откараха в Седемдесет и първи лазарет в Пейку, където беше зашит и умит тъкмо навреме за най-вълнуващото събитие: премръсното пристигане на онзи генерал (ведно с вечния контингент репортери) за раздаването на Пърпъл харт^[3]. Щом бе смогнал да преживее това долнопробно зрелище, реши Матю, можеше да преживее всичко. Дори това.

Внезапно отстрани го парна нещожже.

Матю продължи да тича.

[1] Джони Карсън (1925) — американски комик и телевизионен шоумен, водещ на предаването „Тазнощното шоу“, в чието начало дърпал дълги и много смешни речи, посветени най-често на текущи политически събития. — Б.пр. ↑

[2] Тортила — плоска тънка питка; енчилада — късчета месо или сирене, увити в тортила, полята с лют сос. — Б.пр. ↑

[3] Пурпурно сърце — висок боен американски орден. — Б.ред.
↑

3.

Май, 1973 година

Лий седеше до Ким, зад нея стоеше Кристофър Бърк и продуцентът и режисьорът наблюдаваха как монтажистката вършеше своето вълшебство на монтажната маса. Къси разговори насичаха непрестанното въртене и щракане на релсите. Зад тях радиото на Ким беше нагласено на станция, която излъчваше изслушванията по аферата Уотъргейт, които най-последно бяха започнали.

— Аз съм направо великолепен гений — обяви Бърк.

— И скромен при това — отбеляза Ким.

— Скромността е за несретниците.

— Е, такова описание наистина не ти приляга — обади се Лий; когато Матю се появи на малкия екран, тя усети как сърцето ѝ се сви. — Мисля, че те чака нов Оскар, Крис.

— Разбира се, любов моя. Означава ли този вот на доверие към мен, че вече не ми се сърдиш?

— Не ти се сърдех, просто отбелязах, че си надскочил бюджета.

— За да създам шедьовър.

Може би не шедьовър. Но режисьорът бе постигнал повече и от най-големите надежди на Лий.

— Добър е.

— Ще спечели наградата за най-добър филм. За най-добър режисьор. И — издума той, като се пресегна да разроши лъскавата черна коса на Ким — за най-добър монтажист.

— Благодаря за кокала — измърмори Ким, като върна нагоре лентата на сцената, където Райдър Лонг бива убит след продължителна престрелка с полицията, с Интерпол и с агента от ФБР, игран от Брендън Фаръдей, който проследява двойката до Барселона.

— Хей, миличка, ти си свършила забележителна работа. Разбира се, помогна ти това, че ти предоставих почти свършен филм от самото начало. — Златният му Ролекс извъня. — Съжалявам, госпожици, но трябва да изчезвам. Имам важна среща.

— Среца, друг път! — продума Ким, след като Бърк си бе отишъл. — Чух го да си уговаря чукалък с една от статистките в онзи космически боклук, дето се снима на седемнайсета площадка. Този човек е само една неспирна машина за чукане; изумена съм, че изобщо е в състояние да завърши филм.

— Мълвата е, че той ергенува по време на снимките, за да съхранява творческите си сили за работата.

— Нищо чудно, че е диктатор на снимачната площадка! А колкото до това, че ми дава свършен филм, при толкова километри лента, достатъчни да стигна до луната и да се върна, навярно този тип бърка каша повече от който и да е друг режисьор. Макар че трябва да призная: повечето кадри са блестящи. — Ким спря на сцената с Мариса, коленичила пред проснатото тяло на Матю, сълзите се лееха изобилно от искрящо зелените ѝ очи. — Вярваш ли, че Бърк може да устои на това?

— Има мъже, които могат да устоят на зова на сестра ми.

— Посочи ми поне трима, стига да не са гейове или евнуси.

— Ще посоча един. Матю.

— Той ще се върне, Лий.

Ким беше единствената, на която Лий бе разказала за романа си с Матю. Беше и единствената, която знаеше колко болезнено Лий преживява всичко.

— Минах край къщата му отново миналата вечер — призна тя.

— И?

— Съседката му — това разкошно същество, дето прилича на децата-цветя от шейсетте — седеше на верандата си и я попитах дали го е виждала. Тя ми каза, че е заминал за Мексико през деня, когато се е върнал от Европа... Май го познава добре.

— Точно колко добре?

— Достатъчно добре, за да проведем доста разпален разговор за нежеланието на Матю да се обвързва.

— Това между теб и Матю не е било обикновен флирт, Лий.

— Така смятах и аз. Но може би съм грешала. — Тя въздъхна. — Господ знае, че не съм специалистка по увлеченията, а по наше време всички приемат секса много по-нехайно.

Всички, освен нея, несъмнено.

— Питала ли си Корбет дали няма вести от Матю?

— Разбира се. Всичко, което той знае е, че Матю отказва да мисли за нови роли, казал е, че се връща към работа и че ще се обади на Корбет, когато има какво да му предложи за четене. Когато му разказах за Мексико, Корбет предположи, че Матю просто иска да се усамоти някъде, където би могъл да пише, без да се разсейва.

За това ли я смяташе? — питаше се Лий. — *За разсейване?* Като пренебрегна познатата болка, която стисна сърцето ѝ, тя отново се съсредоточи върху екрана.

— Нека видим това отново. Този път от празноглавото застрелване на Мариса.

— Какво, мамка ти, искаш да кажеш с това избягал е!?

Джошуа крачеше из своя кабинет, зачервеното му лице отразяваше гнева му.

— Хей, мистър шефе! — възкликна Джеф, като вдигна ръце в жест на самоотбрана. — Стига си пуфтял, става ли? Ченгетата го търсят. Не може да припари и на сто километра от границата.

— Ти по-добре се моли на дявола да е така — изръмжа Джошуа.

— Хей, ще прескоча и сам ще намеря градския, ако искаш!

— Искам да стоиш настрана от това, по дяволите! Ти си *накъкан*, Мартин.

И без това беше достатъчно лошо, че Лий бе разбрала за пътуването на Сейнт Джеймс до Мексико и се бе свързала с консулството; сега на практика тя обмисляше дали сама да не отиде до Ескондидо.

— Боже мой, не е моя вината, че проклетите мексиканчовци са го оставили да избяга! — оплака се Джеф и избърса нос с опакото на ръката си.

Шибаното хлапе беше слаба работа. Безсилно. Единственото, за което му пукаше, беше да си намери някой да го ослепи и да го води за ръчица. Беше глупост да се обръща за такова важно нещо към такава долна измет. Лицето на Джошуа потръпна от отвращение.

— Просто изчезвай отук! — изръмжа той. — Имам работа.

Веднага щом остана сам, Джошуа извади найлоново шише „Маалокс“ от чекмеджето на бюрото си и изля съдържанието в гърлото си. После посегна към телефона.

Къде ли щеше да е днес, ако не беше научил колко е важно винаги да има резервен план!

Дрян. Бум. Бам. Прииждащата артилерия стенеше от кървавочервеното небе. Маймуните и птичките пищяха по дърветата, обхванати от пламъци; всички край него крещяха от болка. Мърморкото до него бе улучен от шрапнел в лицето и Матю с ужас гледаше как чертите на селското момче от Айова се превръщат в буца червена глина.

Потеше се. Дрехите му бяха вир-вода; струи солена влага се стичаха по лицето му. Матю зърна мъж и жена да спорят разгорещено. Но нещо не беше в синхрон. Те говореха на испански, не на вьетнамски. Преди да схване какво става, тъмен облак помрачи съзнанието на Матю и кошмарът продължи. Ярко оцветен.

От отпътуването на Матю бяха изминали три месеца, когато Лий отново спря пред къщата му. Щом видя паркираната на пътеката кола, сърцето ѝ потъна. Беше нова Тъндърбърд с гюрук, с мексикански номер от Соноран.

— Си? — Жената, която отвори вратата, беше мексиканка на около двацет и пет, оформеното ѝ тяло беше облечено със стегнати бели джинси и с червено пончо. Косата ѝ представляваше объркана маса от черни къдри, очите ѝ имаха цвета на прясно препечено кафе. Тя се намръщи, когато зърна Лий, рязка и строга в кремавия си костюм от Шанел, застанала на прага.

— Тук съм, за да се видя с Матю.

— Матю не си е вкъщи. Довиждане.

Тя се опита да хлопне страничната врата, но Лий беше по-бърза и сграбчи вратата за рамката.

— Почакайте!

— Казах ви, Матю не си е вкъщи.

Първата мисъл на Лий беше, че Матю е използвал част от новозаработените си пари, за да си наеме прислужница. Но в тази жена имаше нещо, нещо в стила на обличане, нещо в свойското произнасяне на името му, което предизвика надигаща се тревога в гърдите ѝ.

— Но той в града ли е?

— Си. Но не си е вкъщи.

— Може ли да вляза и да почакам?

Жената не помръдна:

— Какво искате от ми *еспозо*!

Макар Лий да бе работила с испанския, беше сигурна, че не е дочула добре:

— От вашия *какъв*?

— Матю е ми *еспозо*. Мой съпруг.

Не. Не можеше да бъде.

— Не вярвам!

— Ес вердад^[1]. — Младата жена съчувствено поклати глава. — Почакайте!

Тя се скри в къщата и остави Лий главозамаяна на прага. Долу на плажа група темпераментни волейболисти си подвикваха приятелски закачки един другиму, гласовете им отекваха като далечно ехо в ушите ѝ. След миг жената се върна.

— Това е съпругът ми — натърти тя, като пъкна една снимка в ръката на Лий.

Сякаш времето бе спряло в този миг. Миг от филм, помисли Лий, вторачена в двойката от фотографията. Жената беше облечена с надиплена конфекционна сватбена рокля, с корона от цветя върху тъмната си коса. Очите ѝ, вдигнати нагоре към Матю, преливаха от любов. До Матю беше още един мъж, явно свещеник, ако се съдеше по черната му риза и по високата му бяла яка.

Действителността се стовари върху Лий със силата на сеизмичен трясък.

— Съжалявам, че ви притесних — успя да смъкне тя през стиснати зъби.

Усещаше главата си лека. Сякаш щеше да припадне. Но това беше смешно! Тя никога през живота си не беше припадала!

Жената сви рамене:

— Няма проблеми. Ще кажа на съпруга си, че сте идвала да го видите. — Тъмните ѝ очи се разходиха продължително и преценяващо по Лий. — Не знам името ви.

— Няма значение — смъкна Лий, докато слизаше по фасадното стълбище; чувстваше се странно изгубена, сякаш вече не можеше да

познае къщата на Матю и не можеше да проумее как се е озовала тук. — От сега нататък няма значение.

Беше само кошмар, каза си Лий в колата. Един от онези ужасяващи кошмари, в които демони те преследват в тъмата и а-ха да те сграбчат, ти се събуждаш здрав и читав в собственото си легло.

По-късно през същата тази вечер, докато седеше на балкона си и съзерцаваше как осветените от луната води безмилостно шляпат пясъка, Лий уви ръце около себе си в напразен опит да задържи болката и самотата вън, а сълзите — вътре.

Въпреки популярността на бляскавите премиери, Лий предпочиташе малките предварителни прожекции. Предпочиташе филмите ѝ да се гледат първо от човеци със сърца — от истински хора, които са си платили с истински пари. Като се промъкна на задния ред на едно кино в Портлънд, Орегон, Лий нервно очакваше реакцията на публиката спрямо „Опасен“.

Когато любопитството им беше задействано от първата сцена, макар още да вървяха началните надписи, Лий започна да диша малко по-леко. Вниманието им остана приковано към екрана, а деветдесет минути по-късно, когато престъпникът Райдър Лонг и неговата вече доброволна заложница (която използваше пушка с рязана цев) успешно ограбваха френския филиал на Кредитната швейцарска банка, настроението беше съвсем наелектризирано.

Тогава дойде сцената, която успя да омагьоса — прецени Лий — цялата зала.

— Не мога да повярвам, че го направихме! — възкликна Мариса/Марилин, когато тя и Райдър влязоха в спалното купе на нощния влак, който щеше да ги отведе от Париж в Барселона. — Не мога да повярвам, че аз го направих! Господи, беше чудесно! Това беше най-вълнуващото нещо, което някога съм вършила!

Очите на Мариса блестяха като току-що шлифовани изумруди, лицето ѝ руменееше и тя трептеше от възбуда като породист кон на старт.

Матю/Райдър се бе облегнал назад със скръстени на гърдите ръце и я гледаше как танцува във възтрасното купе:

— Мислех, че чуването с мен е най-вълнуващото нещо, което някога си вършила.

— Е, разбира се — съгласи се тя, докато дърпаше ципа на кожената чанта, а влакът потегляше от гарата. — Това се разбира от само себе си. Но обикането на банки определено е съвсем близо до него. — Тя обърна чантата и я раздруса; изсипа се водопад от цветни банкноти, който заля тясната койка. — Само погледни това, Райдър! — въодушеви се тя, като вдигаше с шепи парите и ги пресяваше през пръсти като пясък. — Тук трябва да са един милион франка! Най-малко. — Тя захвана да рови из тях. — Искаш ли да делим сега? Или по-късно? След като се настаним в хотела в Барселона?

Райдър вдигна рамене:

— Не съм толкова сигурен, че трябва да ги делим.

— Но ти обеща! Поравно, така каза.

Отново раменете му, наметнати с черен рибарски потник, се повдигнаха и отпуснаха.

— Смятах, че ще ни бъде по-забавно, ако се поборим за тях.

— Да се борим? Канадска борба?

— Ъъ. Истинско боричкане.

— Добро хрумване — засмя се Марилин, убедена, че той я поднася. — В кал или на тепих?

— Всъщност мислех си за койката. Или за пода. Но съм готов да приема всичко, което би могла да предложиш.

Очите ѝ се разшириха. Учудване, поръбено с тревожно изкушение, се занадига в живите им зелени дълбини.

— Не се шегуваш, нали?

— Би трябвало досега да си ме опознала достатъчно добре, за да знаеш, че никога не се шегувам — каза кротко той. — Особено, когато става дума за пари. И тъй, какво ще кажеш? Един туш. Победителят взима всичко.

Последва дълго, умислено мълчание, нарушавано само от трепането на колелата по релсите.

— Но аз не знам да се боря! — Тя се изсмя късо и нервно. — Нямахме такава точка в класа ни в „Танцовата академия“ на мадам Фонтейн.

— Не се безпокой! — Той свали потника си през глава. — Веднага ще му хванеш цаката. Много прилича на секса. Само че този път

заплащането е по-добро.

— Все пак не смятам...

— Единственият проблем е, че си много навлечена.

Марилин не помръдваше. Той бързо, сръчно разкопча блузата ѝ, смъкна я и я захвърли на пода. Когато Райдър се пресегна, тя отрони къса въздишка в очакване на неговото докосване, но вместо това ръката му я подмина и загреба цяла шепа банкноти от парите, разстлани по койката.

— Само си помисли! — предложи той меко, като галеше шията ѝ със стиската. — Всичко това може да е твое. — Прокара парите надолу по склона на гърдите ѝ, по бродирания ръб на копринения ѝ комбинезон. — Всичко, което трябва да направиш, е да ме тушираш. Веднъж.

— Но ти си много по-силен! — оплака се тя, треперееща от нетърпение и страст. — Няма да е честна битка.

Като допря с пръст рамото ѝ, той отметна една от презрамките на комбинезона ѝ.

— Ще използвам само едната си ръка.

Той беше леворък. Тя вдигна поглед към него, после го сведе към парите.

— Ако използваш дясната, смятай сделката за сключена.

Устните му издърпаха и другата презрамка; коприната с цвят на слонова кост се плъзна малко надолу.

— Закоравяла си, лейди.

Дишането на Марилин беше учестено.

— Имах добър учител.

— Я да видим точно колко добър.

Без предупреждение той я събори грубо върху койката, мушна дясната си ръка в косата ѝ и я целуна дълбоко и продължително. Тя сякаш бе на ръба да се подчини на страстта, която растеше в нея от мига, когато подкараха лудо от банката към гарата, но изведнъж си спомни предизвикателството на Райдър.

— Не е честно да ме разсейваш!

Като се изтръгна, тя подпря с всички сили гръдния кош на Райдър, силейки се да го повали по гръб. Когато го възседна и започна да натиска с длани раменете му, полата ѝ се запретна високо по голите ѝ бедра.

— Победих! — извика тържествуващо тя.

— Така си мислиш!

Само с едно движение, толкова гъвкаво, толкова бързо, че бе неуловимо, Райдър се обърна и я просна. Като я захвана в ножиците на краката си, той провери ръка под полата ѝ и изтръгна тихо мъркане на удоволствие.

— Урок номер едно — каза той: — прекомерното доверие може да се окаже голяма грешка.

— Райдър, моля те!

Тя дишаше тежко като звяр, докато той беше като скала; но Марилин още не бе готова да се предаде. Зад големия прозорец френският пейзаж проблясваше в движение, призрачноблед под лунната светлина.

— Дай ми само минутка да си поема дъх! — примоли се тя мило.

— Предай се, и ще имаш време колкото щеш!

Той разхлаби менгемето на хватката си достатъчно, за да може тя да се изплъзне.

— Веднъж един ми каза, че прекомерното доверие може да се окаже голяма грешка — задъхано каза тя. — Не си победител, Райдър. Още не!

Тя беше коленичила, косата ѝ — дива влажна бъркотия върху голите ѝ рамене, гърдите ѝ се надигаха от напрежение. Кожата ѝ, намазнена от потта, блестеше перлено на струящата лунна светлина. Очите им се кръстосаха.

Един мъж, през две места от Лий, изохка. Зад нея една млада жена въздъхна.

Като пое дълбоко дъх на пресекулки, Марилин изкреця и се хвърли към Райдър като дива котка.

Те се вкопчиха и се затъркаляха върху юргана на койката, сякаш оковани един за друг, пъргава плетеница от ръце и крака. Плът о плът, страст, която извира от всяка блещукаща пора. Уста в уста: горещи, отворени, жадни. Новополепнали банкноти покриваха кожата им. Острата брада на Райдър дращеше меката кожа от вътрешната страна на бедрото ѝ; дългите нокти на Марилин очертаваха червени дири по гърба му. Като се подрусваше и тресеше, и се накланяше на завоите, влакът препускаше неотвратимо към Пиренеите.

За дълго, неизмеримо дълго, обективът на камерата не се застоя на едно място. Скачаше от Райдър на Марилин и обратно. Дълъг кадър. Райдър в близък план. Марилин в близък план. Кратко задържане върху шестоъгълното огледало над мивката, което отразяваше синусуидните движения, напомнящи танц, докато двойката се гърчеше, извърщаше, сливаше, разделяше, създаваше нови форми, нови проекции в ослепяващ калейдоскоп от образи и усещания.

И макар да бе виждала снимките безброй пъти и да бе седяла покрай Ким, докато тя превръщаше натрапчивите еротични кадри в ослепително чувствени сцени, Лий се улови, че е обзета от общото настроение. В киното беше тихо. Но нещо жужеше във въздуха. Въдворено, почти предкритично напрежение.

Марилин беше на четири крака и се полюшваше в съзвучие с вагона, когато Райдър я възседна като грамаден лъв. Царят на животните, помисли си Лий с познатата болезнена захапка на сърцето.

— Победих! — изръмжа той.

Като надвеси войнственото си тяло с отведен еднорък натиск, той притисна измореното ѝ, простряно по очи тяло върху юргана; искаше подчинение.

— Да. — Като се мъчеше да напълни дробовете си с въздух, тя се гърчеше под него, умоляваща, предумваща, смееща се и мъркаща едновременно. — Дяволите да те вземат, Райдър Лонг, знаех си, че това няма да е честно състезание!

— Кажу го!

— Ти победи, да му се не види! Стига ли?

— Стига.

Само това чакаше. Като я обърна по гръб, той приклепи ръцете ѝ над главата ѝ с дясната си ръка. С лявата си загреба шепи смачкани банкноти и ги пръсна отгоре ѝ. Очите му бяха напрегнати, тъмни, опасни. После, като смъкна ципа на полата ѝ, той започна да я изхлузва надолу.

Когато сцената притъмня до черно (нещо, против което Кристофър Бърк буйно бе протестираше, но за чиято необходимост Лий бе настояла, за да предпази филма от класифицирането му с някой убийствен хикс^[2]), омаяната публика най-после въздъхна дълбоко и облекчено.

Когато след петнайсет минути напускаше киното, Лий знаеше, че мечтата на сестра ѝ, която Мариса бе лелеяла цял живот, се бе сбъднала. Защото вече нямаше съмнение: когато „Опасен“ тръгне ударно по екраните, Мариса Барън ще е звезда.

Две седмици след предварителната прожекция в Портланд, Лий изскочи от леглото си като зомби. Беше обичайно топла калифорнийска пролет, но на нея ѝ беше по-студено откогато и да било. Студено и вцепеняващо. Кошмарите се бяха върнали отново, поживи, по-плашещи от всякога.

— Тревожа се за теб — каза Джошуа, когато тя спря ягуара си до неговото порше на паркинга на „Барън студиоуз“.

— Тревожиш се за мен? — попита тя отчуждено, осъзнавайки, че не може да си спомни как се стига до студиото откъм Санта Моника.

— Не си на себе си.

— Глупости! Само бях малко разсеяна.

— Беше твърде очеводно. Вчера следобед ми се обади Ед Дейвидсън.

— Ед? Застрахователят ни?

— Каза ми, че са ти друснали много глоби за превишена скорост през последните четиринайсет дена.

— Три, ако броим и тази от снощи.

— Три глоби за две седмици!?

Лий сви рамене.

— В Калифорния всички карат бързо.

— Но ти не го правеше.

— Може би наваксам пропиляното време — подхвърли тя, като не искаше да признае, че се бе изненадвала всеки път, когато червените и сините лампи на пътната полиция се появяваха в огледалцето ѝ за обратно виждане.

Сякаш караше на автопилот, усещане, явно споделяно миналата нощ и от полицаия, който изиска от нея да даде алкохолна проба. Не беше пила, разбира се. Лий нямаше нужда от изкуствени опиати, мозъкът ѝ беше напълно годен сам да си въздейства вцепенително.

Джошуа я гледа дълго.

— Добре, ако караш както напоследък, ще останеш без шофьорска книжка. Или ще свършиш в моргата. Струва ми се, че имаш нужда да се махнеш.

Същото ѝ говореше Ким от сума време.

— Не искам отпуск.

Тя не добави, че работата бе единственото, което я опазваше от умопомрачение.

— Кой говори за отпуск? Говорех за работа.

— Каква работа?

— Трябва ми продуцент на място за снимките на „Арабски нощи“.

„Арабски нощи“ беше филм по историята на Аме Дюбюк де Ривери, обикновено момиче, заловено от корсари и хвърлено в харема на Големия турчин. Беше от старомодните епоси, с които „Барън студиоуз“ бе известно. Бяха планирали да го снимат в Египет, когато избухна шестдневната война и задържа принудително проекта на рафта шест години. Докато Лий не възроди идеята за филма, като предложи да го снимат в Обединените арабски емирства, новооснована, богата на петрол федерация край Персийския залив.

— Какво се е случило с Питър Фаулър?

— Проклетият глупак получи сърдечен удар.

— Това е ужасно! Надявам се, че не е било фатално.

— Не. Но предполагам, че след излизането му от болницата ще му се прииска да е умрял. Оказа се, че е лудувал в подземие, което той и Фрида бяха построили под сутерена на къщата си до „Пасифик палисейдс“ с една гримьорка от „Парамаунт“. Из града се говори, че когато Фрида се добрала до нея, момичето останало без пукнат косъм на главата си.

Макар да предполагаше, че историята е силно преувеличена, Лий не би искала да бъде нападната от такава яка бивша актриса. Темпераментът на Фрида Фаулър беше пословично известен. Както и колекцията ѝ от краварски камшици.

— Наистина съм в затруднение, принцесо. Снимките за филма по график трябва да започнат до пет дена, а ето че нямам продуцент на място.

Продуцент на място беше кръстоска между надзорен продуцент, или продуцентски мениджър, и гувернантка, отговорна за всички

дребни ежби, които възникват по време на снимането на филм. Беше невероятно трудна работа, която изискваше продължително внимание към детайлите. А точно това ѝ трябваше, реши Лий.

— Добре. Приемам.

— Ти ми спасяваш живота! — Джошуа се усмихна със задоволство. — Запазих си свободата да подбера някакъв символичен жест, с който да те възнаградя.

— Знаеше, че ще се съглася, нали?

— Знаех, че никога няма да наскърбиш своя старец.

Увитото в синя опаковъчна хартия пакетче съдържаше съвършено кръгъл пръстен с черна перла, която подхождаше на обиците, които Джошуа ѝ бе подарил миналото лято. Като сложи пръстена на ръката си, Лий не си даде труда да отговори на изключително доверителното изявление на Джошуа.

Нямаше нужда; така или иначе си беше самата истина.

[1] Истина е. — Б.пр. ↑

[2] В случая X е знак, който се поставя, за да класифицира филма като еротичен. — Б.пр. ↑

4.

Обезумялото стълпотворение на летището в Абу Даби беше нещо средно между римски цирк и китайско гасене на пожар. На шумния терминал Лий се оглеждаше за шофьора, който Иърин Макмърфи, режисьорката на филма, ѝ бе обещала да я посрещне.

— Мис Барън?

Дълбок глас отдясно привлече вниманието ѝ и Лий се обърна, за да се окаже лице в лице с един от най-пленителните мъже, които някога бе виждала. Изглеждаше на около трийсет и пет — четирийсет години и тъмните му очи ѝ напомняха за обсидиан, само че без бездушната му твърдост. Мургавото му лице — цялото изваяно от вдлъбнатини и изпъкналости — беше увенчано с прав, леко провиснал нос и със стиснати устни под черен мустак. С красивите си черти той изглеждаше суров и недостъпен, докато не се усмихна ослепително:

— Вие ли сте мис Барън, или не сте?

— Аз съм.

— Аз съм Халил Ал-Таджир. — Под неразбиращия поглед на Лий той се допредстави: — Заместник-министър по културата.

Човекът, за когото се бяха договорили с правителството да бъде свързка между екипа на „Барън студиоуз“ и местния филмов екип, спомни си Лий. Осъзнаваше, че се е опулила, но не можеше да превъзмogne себе си. Той беше висок, превъзходен, със страхотно присъствие, но нещо у него намекваше за мистика. Нещо, което извикваше в съзнанието лица-видения от романтичните арабски ноци. Тя се улови, че си го представя в дълги одежди и с куфия.

Като подложи дланта си под лакътя ѝ, той я поведе през тъпканицата далеч от дългите редици, плъзнали из терминала.

— Ако дойдете с мен, мис Барън, ще улесня преминаването ви през митницата.

Той я поведе надолу към дълъг коридор до тясна врата.

— Сигурно ще стоят там три-четири часа — изкоментира водачът ѝ.

Ако преди бе благодарна на Халил за превеждането през тълпата, сега му беше два пъти по-признателна. Той щракна с пръсти и, сякаш излязъл от вълшебната лампа на Аладин, един портиер се появи с багажа ѝ. До бордюра чакаше дълъг ролс-ройс с включен климатик. Стъклата на лимузината имаха дебели завески, за да не пропускат горещината.

Пътното движение беше тежко, колите — калник до калник. Шофьорите сякаш бяха решили да затъкнат всеки сантиметър свободна площ. Лий наблюдаваше как младо момиче, облечено със сини джинси и тениска на райета, със силен смях премина край тях на мотоциклет, провесило трупа на заклана коза върху рамката, докато си прокарваше път между навалищата от тойоти и ландроувъри.

— Йърин каза, че ще прати хамалин да ме посрещне.

— Това беше първоначалното ѝ намерение, но тъй като един обикновен хамалин нямаше да може да облекчи преминаването ви през митницата, почувствах, че ще одобрите личната ми намеса.

— Така е. Благодаря.

— Беше удоволствие за мен.

Халил изобщо не би допуснал когото и да е друго да посрещне американската филмопроизводителка. През студентските си години в Оксфорд той бе виждал портрета на Лий в едно британско списание. По него време тя беше дванайсетгодишна и макар майка му да се бе омъжила точно на тази възраст, Халил знаеше, че в Америка тя е смятана за малко дете. Това познание не му попречи да се заинтригува от тайните, които сметна, че открива в строгите ѝ сиви очи.

Когато тя влезе в терминала днес, свежа и хладна, с широки ленени панталони с цвят на слонова кост и с бяла копринена риза, той реши, че преди да приключи пребиваването ѝ в Абу Даби, той и прелестната Лий Барън ще са любовници.

Абу Даби беше омагьосваща смес от древен Изток и съвременен Запад. Стари джамии и минарета извисяваха силуети на фона на блестящи стъклени кули. Тротоарите бяха претъпкани като улиците, прелестни млади момичета с оскъдни парижки миниполички чакаха на автобусните спирки редом със забулени жени, които се движеха като сенки под диплите на обемни черни чадори.

— Невероятно! — отрони Лий.

— Само преди тринайсет години Абу Даби беше тихо рибарско поселище край залива. После печалбите му полетяха към небето и шейх Заид взе да харчи милиони, за да създаде този истински град. Аз учех в Англия, когато за първи път потече петрол; когато се върнах, едва успях да позная града. Все още ми се случва да карам по някоя улица и да зърна небостъргач, който не съм забелязал преди, сякаш е поникнал в пустинята посред нощ.

Той посочи едно бедуинско семейство, което живееше в палатка от кози кожи, макар предоставеният им от правителството дом да бе в съседство.

— Толкова неща се променят — продължи той; мекият му тон накара Лий да се попита дали одобрява бързото *озападняване*. — И макар че петролните запаси може би са знак за щедростта на Аллах, трябва още работа, за да бъде прието построеното. Иншала^[1] ще се научим как да употребяваме новооткритото благосъстояние, без да разрушаваме обществото. Само се моля тези златни богатства на бъдещето да се вплетат в древните прежди на миналото ни и да сътворят незиблем^[2] гоблен.

— Ако това, което сте постигнали досега, е някакво знамение, струва ми се, че ще е повече от незиблем. Ще е изящен.

— Целта е да надминем блясъка на бейрутското пристанище; смятаме да го осъществим, без да губим връзка с миналото си.

— Иншала — отекна Лий с новозаучения термин и си спечели одобрителния поглед на Халил. — От Абу Даби ли си, кореняк?

— Не, аз съм бедуин. Не само че бях първият в рода, който дойде в града, но бях и първият, който се изучи зад граница.

— Това трябва да ти е докарало страшно осъждане.

— Беше изключително трудно в началото — призна той. — Когато се завърнах след следването на право в Оксфорд, загубих три нервни седмици в опити да установя къде е семейството ми. — Той тихо се засмя при този отдавнашен спомен. — Боях се онзи непрестанен английски дъжд да не е разрушил пустинните ми инстинкти.

— Но все пак си ги намерил.

— Разбира се.

Разбира се, повтори си Лий тихичко; от онова, което бе видяла дотук, той беше мъж, който винаги постига каквото е решил да

постигне.

Тя се загледа навън от прозореца, като дете, което току-що е зърнало Оз отблизо. Магарешки каручки и мотоциклети се бореха за пространство с камионетки, натоварени с цимент и стомана, бучащи таратайки, тежкотоварни камиони и автобуси, натъпкани с пакистански строителни работници. Амбулантни търговци с тюрбани бяха провесили своите стоки — фурми и ядки, медни съдове, кожени дрехи, току-що заклани тлъсти гълъби — на същите улици, по които често се срещаха бизнесмени, облечени с тъмни европейски костюми. Сякаш осемнайсети, деветнайсети и двайсети век се бяха омешали в тъканта на някакво научнофантастично време. Всичко и всички, изглежда, *съ-съществуваха* на това странно, чудно място.

— Ще се обидите ли, ако ви кажа, че повечето ми представи за вашата част на света идват от американските филми?

— Не мога да си представя, че ще бъда обиден от каквото и да било, което вие кажете. Или направите.

Одобрителната му интонация и топлата му усмивка я предразположиха да се разкрие пред него.

— Когато бях на осем години, учителката ми в трети клас сестра Люк ни попита какви искаме да бъдем, когато пораснем. Всички дадоха обичайните отговори: доктор, медицинска сестра, пожарник, полицай, учителка, мама, филмова звезда...

— Нима да бъдеш филмова звезда, е обичайно желание в Америка?

— Е, поне в Бевърли хилс. Мисля, че обидих деликатната чувствителност на сестра Люк, когато заявих, че смятам да стана танцовачка на кючек в Казба. — Тя усети, че бузите ѝ поруменяват. — Знаете ли, на никого не съм разказвала тази история.

Халил разбиращо се засмя.

— В такъв случай се чувствам двойно привилегирован. И въпреки вълнуващия облик, който безспорно има, чувствам се длъжен да отбележа, че Абу Даби е град, който не може да бъде опознат от пръв поглед. Той се разкрива постепенно, пласт след пласт. Както и хората му.

Макар неговият тон да си остана учтиво разговорен, когато тъмните му очи срещнаха нейните и се задържаха, Лий усети смътно, далечно пропърхване някъде дълбоко в себе си.

— Този сценарий е боклук! Като всички останали.

Мариса метна листите върху тухления бордюр на плувния басейн. Тя си бе купила къщата в Лоръл каниън със спечеленото от „Опасен“.

— Не е толкова лош — оспори Корбет.

— По дяволите, как да не е! Вече ти казах, Корбет: не искам да бъда поредният чифт цици.

Когато тя се наведе към него и гърдите ѝ преляха от плетената горница на бикините ѝ, Корбет реши, че никой не би сметнал Марисините цици просто за поредния чифт:

— Бих казал, че сама се заключи в тази роля, когато отиде в онова *Бари Джеймс шоу*. По дяволите, Мариса, изглеждаше така, като че ли искаш да изядеш онзи тип по националната телевизия.

— Публиката ме хареса.

— И ще продължи да те харесва в тази ти роля.

— Това е експлоатация!

Корбет се чудеше защо актриси, които използваха телата си, за да се докопат до някоя роля, толкова често бяха първите, които опищяваха света, че са били експлоатирани. Не се реши да спомене, че нейната сестра ѝ бе дала отлична възможност да избегне клиширането ѝ в определен типаж с ролята в „Опасен“. Не беше виновна Лий, че Мариса се появи по телевизията и изпъчи цомби пред лицето на цяла Америка.

— Това е комедия, нова възстановка на един френски фарс. Ще бъдеш страхотна.

Тя задържа един от оръфаните си нокти и погледна надолу към сценария:

— Наистина ли смяташ, че публиката ще ме хареса в тази роля?

Когато погледът ѝ се върна на лицето му, тя внезапно бе заприличала на плахото момиченце, което Корбет познаваше. Това беше главната причина да вземе Мариса за клиент, с риска да получи мълчаливото неодобрение на Тина. Някой трябваше да се погрижи за момичето, някой, който ще се интересува за нещо повече от своите десет процента:

— Ще те харесат — повтори той. — И по времето, когато ще завършиш снимките по този филм, „Опасен“ ще е на екран и, кой знае, може и да те затрупат със сценарии, в които има по-сериозни роли.

— Искан ми се да играя в нещо като Клут — замисли се тя.

Миналогодишният *Оскар* беше издигнал Джейн Фонда от редиците на многото мацета и боркини против войната, в главна сила в Холивуд. Самата Мариса се бе обзаложила, че Фонда никога няма да надскочи Барбарела.

— Нека просто я караме филм подир филм — посъветва Корбет.

— Значи смяташ, че би трябвало да подпиша?

— Смятам, че ще е добре за теб да се захванеш отново с работа.

Корбет бе забелязал, че Мариса е неуправляема, когато не работи. Последните два пъти, когато бе посещавал дома ѝ, посоката на течението, по което се носеше момичето, го бе разтревожила.

— Добре, ще подпиша. Ами участието на Джеф?

Той погледна отгатак басейна, където Джеф Мартин лежеше гол върху надувен дюшек. След като краткотрайното записване с Бари Джеймс бе отжужало, Мартин се бе появил отново.

— Баща ти не иска Джеф да работи повече за Барън.

— Защо не?

— Не знам — честно отговори агентът. — Но изглежда твърд в решението си да не му дава роли.

— Мамка му!

Мариса се протегна към една брезентова торба на ивици, извади пудриера и малка стъкленница с бял прах. Като пренебрегна неодобрителния поглед на Корбет, тя намаза на пръста си и нарони праха върху огледалцето, подреди го в две чисти линии и го вдъхна. Проникването беше мигновено, съзнанието ѝ се проясни, позволи ѝ да измисли как да отвърне на баща си.

— Добре — кимна тя, — ще постъпим другояче. Сложи разходи за още един гримьор в договора и ще подпиша.

— Става.

Корбет отлично знаеше кой ще е този излишен гримьор. Раздуванията на щата бяха правило в този бизнес. Когато се правеше бюджет, съветът беше да се добави още една трета за сметта, като под смет се разбираше антуражът на звездите. Ами че той току-що бе приключил преговорите за договор с „Парамаунт“, който включваше

възнаграждения за личния фризьор на звездата, за хомосексуалния партньор на фризьора, за две секретарки, за личния ѝ треньор, за астролога ѝ и за физкултурника-шофьор, който напоследък чукаше звездата. Отгоре на всичко студиото се бе съгласило да наеме личната кола с ремарке на звездата на двойно по-голяма цена, отколкото би платило, ако ги вземеше под наем от някой посредник.

Така се играеше играта във високата лига. Мариса бе израсла на игрището и добре бе научила невидимите тънкости на играта.

Като прибра листите, той се нагани да си тръгва.

— Още нещо.

Мариса вдигна глава.

— Да?

— Онзи прах е кофти работа.

— Ти си мой агент, а не мой *пазач*! — Когато грабна тъмните очила от темето си и заслони очите си, хубавото ѝ младо лице стана сурово. — Довиждане, Корбет. Сигурна съм, че знаеш как да излезеш.

Докато подкарваше колата по нанадолнището на криволичещия път през каньона, през главата на Корбет мина мисълта, че колкото и да го отричаше баща ѝ, тъкмо напротив — Мариса много приличаше на Джошуа. И двамата можеха да бъдат твърдоглави като скали.

Силният, непогрешимо отчетлив аромат на кафе го събуди. Матю се надигна на лакти и огледа стаята, която му беше едновременно позната и непозната.

— Ето че се събуди! — Жената, която седеше до леглото му, се усмихна.

— Така ми се струва. Освен ако не си втори сън.

Но сънищата му бяха кошмарни. Тази млада жена беше видение.

— Не е сън, сеньор. Бяхте много болен.

Той потърка лице и бе прободен от болка, предизвикана от лекото размърдване.

— Беше прострелян — отвърна тя на въпросителния му поглед.

Матю се отпусна обратно на възглавниците, като се опитваше да си припомни нещичко през мъглата от кошмари.

— Някой ме преследваше. Полицията?

— Не, един стар приятел. — Тя му се усмихна извинително. — Когато се напие и ме види с друг мъж, става малко локо. Луд, нали разбираш?

Матю се смръщи, като се мъчеше да седне. Сякаш целият му гръден мускул бе разпорен.

— И какво оръжие използва? Пушка за слонове?

— Наистина не знам, сеньор.

Той започна да си спомня.

— Ти си момичето от кухнята. Дето ме измъкна от затвора.

— Си.

— Защо?

— В кухнята разправяха, че си филмова звезда.

— Всъщност не съм.

— Но работиш в Холивуд, нали? Във филмите?

— Да, май е така. — Смешно как все още не можеше да се възприеме като актьор!

Тя му подаде купчина рисунки.

— Аз съм шивачка и дизайнерка на дрехи. Мечтата ми е да работя в Холивуд, във филмите. Може би познаваш някого, който ще ми уреди пропуск?

— Сигурно можем да направим нещо. Знаеше ли, че съм арестуван за наркотици?

— Си.

— Тогава трябва да знаеш и че съм невинен.

— Но ес импорта^[3]. — Тя повдигна рамене. — Ми хермано каза, че трябва много да си ядосал някого, защото полицията те държеше в тайна.

Брат й. Матю смътно си спомни един спор.

— Той ти забрани да викаш доктор, понеже не искаше да привлича вниманието на полицията. — Той прихвана рамото си, като изучаваше нещо навития бинт. — Май си се наложила в спора.

— Не. Боя се, че не.

— Тогава кой извади куршума? Със сигурност не ти.

— Не. Братовчед ми следва медицина в университета. Той махна куршума и ме научи как да се грижа за теб. — Широките й тъмни очи станаха тъжни. — Бяхте много болен, сеньор. Имахте треска.

Още един спомен го навести. Някаква жена — ангел — увива пламналата му плът с хладни чаршафи. Матю изведнъж осъзна, че е без дрехи.

— Как се казваш?

— Розария, сеньор — меко каза тя. — Розария Рамирес.

— Е, Розария, благодарен съм за всичко, което си направила — каза той; уви горния чаршаф около себе си като тога и се отдалечи от леглото. — И обещавам да ти се отплатя за всичките неприятности веднага щом се върна у дома.

Той тъкмо щеше да попита какво е станало с дрехите му, когато в стаята влетя мъж. В ръката му имаше револвер тридесет и осми калибър, насочен към Матю:

— Колкото и да ми се иска сестра ми да бъде възнаградена за щедрите ѝ добродейния, страхувам се, че не мога да ви пусна да си отидете, сеньор.

[1] По Божия воля. — Б.пр. ↑

[2] Устойчив, непоколебим (остар.) — Б.ред. ↑

[3] Не е важно; няма значение. — Б.пр. ↑

5.

Каньонът Заната, на двадесет и три километра южно от Сан Диего, беше каменисто гранично сметище. Непрестъпният каньон бе най-просторният и всъщност единствен маршрут за незаконно проникване в Съединените щати. Лос Анджелис, целта на Матю, беше двеста и двадесет километра и един цял свят отвъд.

Въпреки продънените колиби от Втората световна война, които се бяха килнали към стоманените ограждения, в прашния каньон атмосферата беше празнична! Тезгяси, изобилно отрупани с храна, покрай маси, на които се продаваха джинсови якета като предпазни облекла за през студените тихоокеански нощи. Малко момче, навярно около единайсет, продаваше топографски карти, явно откраднати от някоя шевронска бензиностанция. Сан Диего. Лос Анджелис. Провинция Ориндж. Сакраменто. Фресно. Модесто. Земи на надеждата за тези, които желяеха да вършат тежката физическа работа, която нортамериканосите^[1] не искаха да вършат.

Бяха минали повече от пет месеца от ареста на Матю. Пет дълги и влудяващи месеци. Търпеливостта не беше силната му страна; сега, когато съзираше страната си отвъд онова проклето заграждение, той искаше само да си е вкъщи.

В началото Хесус Рамирес, братът на Розария, не искаше нищо от Матю. Професионален контрабандист, той си бе уредил комфортен живот, като пренасяше от Мексико в Съединените щати работници и злато от Акапулко, а по обратния път прекарваше през границата шевролети. Макар да се отплащаше с желание на местните власти, все пак не искаше да привлича нездравия интерес на федералните. А подслоняването на американски беглец под покрива му щеше да стори точно това.

Но тогава раната на Матю се инфектира и Розария, като прояви същото упорство, което бе обезкуражило не един мъж от селото да й направи предложение, отказа да го пусне, преди да може да пътува сам. А дотогава Матю престоя твърде дълго в къщата, за да се

превърне в заплаха за Хесус, ако бъде хванат, така че контрабандистът осъзна колко по-добре е за него сам да помогне на грингото да се върне в Америка. И дори ако това не беше достатъчна подбуда, хилядата американски долара, които прати Корбет Маршал, бяха споили сделката.

— И така, какво ще правим сега? — попита Матю.

— Ще чакаме.

Хесус спря пред очукан син пикап, от двете страни на чиято каросерия с блажна боя бе написано *ТАКОС ВАРИОС*. След кратък спор със собственика Хесус купи две бобени буритос^[2] и бутилка бира.

— Какво да чакаме?

— Нощта, какво друго? — отекна Хесус с пълна уста. — Когато ще можем да се промъкнем край *ла мигра*.

Не от имиграционните власти се боеше Матю, а от мексиканската полиция. Ако имаше писмена заповед за арестуването му, той можеше да бъде захвърлен обратно в бавноподвижната мексиканска правораздавателна система за цели години.

— Ами полицията?

Хесус сви рамене.

— Полицията не е проблем — каза той нехайно и това прибави нов довод към убеждението, че някои членове на силите на реда работеха за *койотите* или за контрабандистите на хора.

Също предполагаемо в един отбор с *койотите* бяха бандитите, които се таяха в мрака, нападаха и ограбваха всеки нарушител на закона, който бе сглупил да пресича границата без придружител. Това си беше, реши Матю, свършеният охранителен рекет.

Повече от двеста емигранти — повечето мъже, само някоя и друга жена или някое дете — се бяха струпали по огражденията и гледаха. *Чакаха*. Както го бяха правили години. Тъй като бе израсъл в Южна Калифорния, Матю беше наясно с незаконната игра *Хвани ме, ако можеш*, която те играеха с граничния патрул на САЩ. Но сега, когато наблюдаваше множеството тежковъоръжени мъже, които очакваха да падне нощта, той разбра, че играта е станала много опасна.

Ето защо не беше казал на Корбет какво прави. Като обеща, че ще му обясни всичко, само да се върне в Лос Анджелис, той бе

помолил агента си да изпрати хиляда долара на Хесус. И настоя Корбет да не казва на никого, че му се е обаждал. Тъй като сега беше избягал углавен престъпник, макар и невинен, той не искаше да въвлича Корбет в нещо незаконно. Освен това съществуваше немислимата възможност нещата да потръгнат зле. Ако това се случеше, не искаше да дава на Лий каквато и да е измамна надежда.

Слънцето бавно залязваше. Въздухът на Баха застудя. Хората започнаха да се придвижват към портите, изсечени в стоманената бодлива тел.

— Скоро — обеща Хесус. — Скоро, гринго, ще си вкъщи.

Когато една полицейска кола се завъртя наоколо, Матю изведнъж се усети така, сякаш отново бе в центъра на военни действия. Стомахът му се сви на топка и тежък сладникав мирис на смърт изпълни ноздрите му: остатъчен обонятелен спомен от Виетнам.

Когато мексиканските ченгета се отдалечиха, Матю отново си напомни, че *винаги* е оцелявал.

Джошуа наблюдаваше как Мариса утешава нараненото его на един студент по компютрите, чиято приятелка го бе зарязала заради някакъв неграмотен мускулест футболист. Безгрижният момък се навърташе около млада жена, която бе наета за гувернантка на калифорнийски братя. Макар помещението да беше възтясно, движението на камерата беше така замислено, че да разкрие почти всеки квадратен сантиметър от забележителните атрибути на Мариса.

Когато режисьорът извика *Стоп!*, Джошуа без изненада установи, че очилата на младия мъж бяха замъглени.

Мариса бе усетила присъствието на баща си още в мига, когато той пристигна. Разбира се, че го очакваше; режисьорът я бе предупредил, че Джошуа ще навести снимките. Който знае, той се въоръжава, и след два малки сини валиума и яка доза водка Абсолют, която беше мушнала на скришно в съблекалнята си, Мариса беше готова да се срещне с него лице в лице. Беше дала всичко, на което е способна в тази сцена. Сега, когато крачеше към Джошуа с доверителна усмивка на лице, тя се мъчеше да разгадае изражението му.

— Е? Как ти се струва?

— Не е зле.

Мариса грейна. Това беше най-близкия до комплимент израз, който бе чувала от баща си.

— Мислеше си, че ще обърна всичко в поредния порно боклук, нали?

— Нямаше да ти е за първи път.

— Направих го само за да привлека вниманието ти.

— Е, дяволски убедително успя.

— Тъкмо ти винаги си казвал, че трябва да се поемат рискове.

Той я прониза с поглед, учуден, че хвърлят собствените му думи в неговата градина:

— Малко припря с репликите си към края. И изхвърляше на втори план това клето хлапе при всяка възможност. Но така или иначе извлече от сцената повече, отколкото очаквах.

— Корбет казва, че имам сериозно бъдеще в романтичната комедия.

— Корбет е твоят агент; на него му плащат, за да приказва такива неща.

— Но и ти каза, че съм добра.

— Казах, че не си зле. Има разлика.

Не искаше да го каже! Мариса бе видяла онзи неохотен проблясък на възхищение в очите му. Като знаеше, че на него никак не му се искаше да хареса изпълнението ѝ, неговото одобрение стопли още по-силно сърцето ѝ.

— Мистър Барън? — Младият помощник-оператор изглеждаше изключително нервен, че прекъсва разговора между главата на студиото и звездата на филма. — Съжалявам, че ви притеснявам, сър, но се обажда дъщеря ви. Можете да използвате телефона ето там.

Лицето на Джошуа светна като ласвегаски неон. Като обърна гръб на по-малката си дъщеря, сякаш бе забравил за съществуването ѝ, той се втурна към слушалката.

— Принцесо — поздрави той въодушевено Лий, — кога, по дяволите, се връщаш у дома? Нещата тук не са същите без теб, скъпа...

По дяволите, по дяволите, по дяволите! За първи път от толкова много време (Мариса не можеше да си спомни откога) баща ѝ беше изцяло неин. И чудото беше, че те всъщност започваха да се

спогаждат. Докато тая кучка Лий не бе звъннала и не бе разтурила всичко.

Тя стоеше съвсем сама в здрача и гледаше как сърдечно се смее Джошуа на нещо, което Лий казваше. Мариса почти се задави от парещо-горчивия вкус на ревността, която се надигна в гърлото ѝ.

Абу Даби беше град, издигнат сякаш върху подвижни пясъци. Прах навсякъде. Застилаше тесните улици, провираше се през задните алеи и се посипваше върху месото и портокалите на пазара. Дори сградите бяха с цвета на прах — кафяви, екрю, кехлибар. Понякога Лий намираще немилостивата горещина и прахоляка за затъпяващи. И сега, дори след банята, тя имаше усещането, че във всяка нейна пора се крие прах.

— По това време другата седмица ще лежиш на плажа в Калифорния — подхвърли Халил ободрително.

Седяха във фойето на нейния хотел и пиеха вездесъщия пресладен горещ чай. По график последните кадри на „Арабски нощи“ трябваше да се заснемат до три дена. И колкото и да се искаше на Лий да загърби потискащата горещина на Абу Даби, тя знаеше, че ще остави тук и частичка от самата себе си. Беше изнервящ, пренаселен, на места — зловонен, дори окаян. И същевременно — един от най-пленителните градове, които някога бе виждала.

— Знаеш ли — отрони тя с протяжна усмивка, — понякога ми се струва, че ми четеш мислите.

Колко пъти през последните два месеца тя беше чувствала, че копнее за нещо, само за да пристигне Халил с него в ръце, като по чудо, няколко минути по-късно? Той облекчи много работата ѝ, включително чрез пълните си с пиастри джобове за бакшиши, тези почерпки и подкупи, които съпътстваха всяка покупко-продажба. Въпреки обичайните случаи на диария, които поваляха американските членове на екипа, снимките бяха минали забележително добре. Дори сцените, заснети навън в пустинята, бяха преминали без произшествия, ако не броим плюещите камили и пясъчните бури.

Халил се усмихна:

— Колкото и да ми се иска да обявя, че притежавам някакъв източен мистицизъм, твоето прелестно лице твърде често е като

отворена книга.

— Колко интересно, че го казваш! — смънка тя. — Хората обикновено ме обвиняват, че съм дразнещо загадъчна.

— Те не те познават.

— А ти ме познаваш, така ли?

— Да. — Тъмните му очи срещнаха нейните. — Познавам те.

Колко странно беше, че той ѝ напомня твърде много за Матю, помисли си Лий, като изпитваше неволна сексуална тяга, която беше едновременно болезнена и вълнуваща.

— Е, определено не ти липсва самоувереност — подметна тя, като симулира внезапен интерес към стареца с червен фес, който методично помиташе стария персийски килим с перест палмов лист.

Хотелът ѝ в просторната, новозастроена зона „Корниче“ запазваше тихия уют, който напомняше за колониалния период на града. Вентилатори, виснали от тавана, разклащаха въздуха, разлистени палми растяха в ярки пиринчени съдове и в бедуински кошове, мебелите бяха солидни и натруфени. В пристроеното кафене кръг мъже седяха със скръстени крака на пода, пушеха наргилета и играеха карти. И като още един пример за широките промени, на които петролните запаси бяха дали ход, до самия хотел, под навес на бели и червени ивици, един изрязан в цял ръст портрет на Полковник Сандърс^[3] подканяше нетърпеливи гладници на вечеря с Кентъки фрай чикен — пържените кокошчици, от които можеш да си оближеш пръстите.

— Знам, че страдаш — продължи Халил. — Повече, отколкото искаш да признаеш.

— Никои не изживява живота си без поне няколко драскотини — извърна погледа си тя.

От благоприятното си място край висок, зарешетен прозорец (решетките, бе ѝ обяснил Халил, бяха измислени, за да защитават жените от чужди погледи) тя имаше ослепителен изглед към залива, където всекидневно пристигаха кораби от всички кътчета на света, чиито хамбари бяха натоварени с ябълки от щата Вашингтон, с консервирано холандско мляко, с китайски ръчни колички, с корейски автомобилни гуми. До кея се люшкаха дървени даута, докато докерите разтоварваха дъги от коприна, искряща мед и злато, килими и перли.

— Казано от истинска американка. Очаквам да пуснеш онзи овехтял лаф, че каквото било — било.

— Наистина ме познаваш, нали? — пророни тя с лека усмивка.

— Не колкото ми се иска. — Преди Лий да успее да отвърне, Халил бързо смени темата и я остави да се пита дали не е припознала внезапната интимност в интонацията му. — Днес мина добре, струва ми се.

Бяха прекарали деня в снимане на няколко различни пазари и Лий беше почти омагьосана от излъчването на една прелестна златна огърлица. Но когато старата продавачка със златна висулка на носа и татуировка на брадичката претегли огърлицата на чифт фини везни, умножи цената по грамовете на японски калкулатор, като отбеляза, че за Лий ще направи най-щедра отстъпка, цената стигна хиляда и петстотин долара. Повече, отколкото бе готова да плати Лий.

— От добре по-добре. Не мога да ти се отблагодаря, че поговори с онзи мъж да ни позволи да го снимаме.

В мига, в който бе зърнала брадатия търгаш на пазара за камили, Лий разбра, че трябва да го заснеме на лента. За зла участ той нямаше желание да сътрудничи. Докато Халил не пристъпи напред и не измърмори няколко думи. Една монета смени притежателя си. Сделката бе сключена.

— Много от по-възрастните хора смятат, че фотографиите представляват заплаха за Божиите творения.

— Ако наистина е вярвал в това, съмнявам се, че щеше да успееш с подкупа.

— Това не беше вярване, а оправданието му за пазарлъка — поправи я меко Халил. — Обратно на общото мнение, Лий, не всичко и не всеки в Абу Даби е за продан. Ние, арабите, сме оцелели хилядолетия не с друго, а само с вярата в Аллах, нашата силна вяра в неговата щедрост и в силата на нашите родове и племена. Всичкият този петрол, тъй както неотвратимо разрушава земята, не ни е променил в същността. В сърцевината.

Лий се изчерви и се загледа в дланите си:

— Аз не исках да се заяждам...

— И аз не исках да чета конско. — Халил тръсна глава. — Съжалявам, но понякога се уморявам от назиданията на западниците, които не дават пет пари за тази част на света, докато не им потрябват

нашите петролни запаси. — Той се пресегна, сякаш искаше да хване ръката ѝ; после, като реши, че има и по-добри начини, се отказа. — Ти, от друга страна, си образец за дипломатичност, Лий Барън. Ако чиновниците в щатския департамент и шефовете на петролни компании притежаваха поне частичка от твоята дискретност, светът щеше да е поне малко по-добро място за живеене. — Когато се преместиха върху лицето ѝ, очите му потъмняха от мъжка възвита. — Да не казвам и по-прелестно място...

Още веднъж Лий усети, че се изчервява. Но този път не похвалата накара меката руменина да плъзне към бузите ѝ.

— Благодаря. Много мило, че го каза.

— Това си е истината. И сега, когато днешната работа е приключена, имам предложение за теб.

— О?

— Какво ще кажеш за малко езда?

— Днес?

Лий погледна невъодушевно през прозореца навън, където блестящото жълто слънце още се разхождаше високо в небето.

— Довечера. Отглеждам арабски коне в двора на къщата си извън града; ще се радвам да ти ги покажа.

Възможността да излезе извън града беше повече от привлекателна.

— И аз ще се радвам да ги видя. Много.

— Чудесно. — Като се надигна от своя натруфен стол, той ѝ се усмихна. — Ще те взема в седем. Не е далеч с кола.

Като пое ръката ѝ, Халил я вдигна към устните си с онзи старосветски жест, който му подхождаше идеално. Лекото отъркване на черните му мустаци о кожата ѝ беше като разпалване на искри, но преди да успее да я издърпа, той освободи ръката ѝ и се насочи навън от хотела, като остави Лий да се чуди на какво точно се бе съгласила току-що.

Грамаден немаркиран товарен камион удари спирачки зад отдалечена фабрика за дюшеци в складовата зона на Ел Ей. Шофьорът, едро сложен, тъмно замесен мъж на неопределена възраст, се насочи към задницата на камиона, отключи го, после изчезна зад ъгъла. Миг

по-късно петдесет души, които размахваха ръчно рисувани карти от роднини — жители на района, се разпръснаха във всички посоки. Матю напусна последен. Той премигна, като се мъчеше да нагоди очите си към яркото калифорнийско слънце. Заедно с останалите бе престоял в камиона осемнайсет часа.

Престоят му в килията и близкият повей на смъртта му бяха дали много време да преоцени живота си. И макар да не бе намерил отговор, той знаеше, че през повечето време бе мислил за Лий. Желаше я. Липсваше му. Обичаше я. Това, от което се нуждаеха, беше време, бе заключил той. Време да се опознаят един другото без външни влияния, като студиото, неговите стремежи, огромните разлики във възпитанието им.

Първото, което си бе обещал, че ще направи, ако преживее това кошмарно изпитание, бе да заведе Лий на някой отдалечен тропичен остров, където да прекарат дълги лениви дни, да се пекат на слънце и да се хранят един другото със сладък, сочен плод.

Плодът на страстта.

Когато закричи към Венеция, Матю се усмихна за първи път от месеци насам.

Вдъхновен галоп в хладна безоблачна нощ е незабравимо преживяване. Сякаш бяха на хиляди километри от цивилизацията; подвижните пясъци, напъстрени с петролни кладенци, които бяха боядисани като ярки птици, сякаш се простираха до безкрайността. Окръглена луна висеше във високото широко небе над тях и осветяваше света с неземан бял отблясък. Като пришпорваше нейната бяла арабска кобила напред, Лий бе пронизана от чувство за свобода — никога не беше изпитвала нещо подобно. До нея, облечен с бежови бричове, с широка бяла плътна риза и черни ботушки, яхнал великолепен черен жребец, Халил беше безспорно пленителна фигура.

— Къде отиваме? — попита тя, след като бяха яздили около трийсет минути.

— До едно специално място, където успявам да поддържам връзка със своето минало — обясни той. — Когато изпитам нужда да избягам от непрестанния бумтеж и врява на големия град, идвам тук. Мисля, че ще ти хареса.

Неспособна да измисли нещо, което не би ѝ харесало в такава нощ, Лий отвърна на усмивката му.

Не след дълго я видя. Голяма шатра в бяло и черно, самотна сред сякаш безкрайни мили безлюдна пустиня.

— Изумена съм, че можа да я откриеш.

— Може да съм приел западните дрехи и маниери, но все още притежавам някои бедуински инстинкти.

Той дръпна юздите на коня си и скочи.

— Радвам се — каза тя, като му подаваше своите юзди.

Макар че можеше спокойно да скочи от седлото, Лий не се възпротиви, когато Халил я сграбчи през кръста и я свали.

— Наистина ли?

— Наистина. Добавя мъничко загадъчност.

Той се усмихна на това:

— Така ли мислиш?

— Определено. Още първия път, когато те видях, реших, че в теб има нещо мистично. Изминалите два месеца само задълбочиха тези мои чувства.

— Радвам се да го чуя. — Той отметна плата от входа на палатката и ѝ направи знак да влезе. — Защото моите чувства към теб се съграждат вече четиринайсет години.

— Четиринайсет години! — Лий спря и заоглежда интериора на шатрата; ориенталски килимчета и бродирани възглавнички от марокански гоблени със сребърни и златни нишки покриваха пода. — Но ти ме познаваш само от два месеца!

— Аха, но бях видял твоя снимка още като студент в Оксфорд. Облечена бе с дълга бяла рокля с розов атлазен шарф. Косата ти бе прибрана отзад с розова панделка, за да открие чифт естествени перли, които украсяваха изящните ти уши.

— Беше вечерта, когато раздаваха Академичните награди — спомни си Лий, впечатлена от подробното му описание; дори тя самата бе забравила за перлите — първите, които баща ѝ изобщо ѝ бе подарявал. — Мисля, бях тринайсетгодишна.

— Беше на дванайсет. И, струва ми се, точно тогава се влюбих в теб.

Думите му увиснаха между тях в очакване Лий да се хване за тях. Тя знаеше, че той оставя на нея да реши. Можеше да загърби това,

което той ѝ предлага и като знаеше какъв джентълмен е Халил, никога повече да не го споменават. Или можеше да се предаде на тези сексуални подтици, които изпитваше все по-често, откакто бе дошла в Абу Даби.

За човек, който никога не е обръщал много внимание на секса, Лий бе потресена да открие, че е станала свръх чувствена. Сякаш Матю бе отворил тайна вратичка и бе разкрил стаени желания, незначителни потребности.

— Не вярвам, че ме обичаш — каза тя.

Нощта беше хладна; Халил натъкми и запали малък мангал в ъгъла на шатрата.

— Защо не? — попита той, докато кадеше тамян в медна купичка; Лий бе научила, че каденето на тамян е традиционен начин за забавляване на гостите. — Ти си красива, интелигентна, чувствителна...

— Но ти каза, че си се влюбил в мен, когато съм била момиченце!

— Аз се влюбих в жената, която видях в очите на онова момиченце.

— Трябва да ти кажа нещо важно.

Той ѝ се усмихна, като я гледаше изотдолу:

— Смяташ ли, че ще можеш да споделиш тази важна информация седнала? Или си планирала да стоиш до входа на шатрата права цяла нощ и да изобразяваш човек, готов да офейка и при най-лекия досег?

Лий влезе в шатрата и потъна в копринения уют на възглавниците. Халил легна до нея. Напук на пустинната топлина, тя беше увила косата си на плитка и я бе привързала с бяла панделка, като бе оставила един копринено рус кичур, който Халил отметна с прелъстително докосване от бузата към шията ѝ. Погледът му не се откъсваше от очите на Лий, докато той леко подръпваше панделката. След миг тя лежеше на кървавочервеното килимче. Като че ли развълнуван от сложната френска плетка, той прокара пръст по плитката.

Лий си каза, че трябва да настоя Халил да спре да промушва пръсти в плитката ѝ, и без това я беше развързал. Но ропотът ѝ остана загърбен.

— Трябва да разбереш — промълви меко тя, — не ми е лесно.

— Знам.

Той освободи косата ѝ от плитката и я разпусна по раменете ѝ.

— Съвсем доскоро криех чувствата си. Където бяха в безопасност. Защитени. Но тогава срещнах — (Тя се помая, като не желаше или не можеше да произнесе името на Матю) — ... един мъж.

— Мъжът, който те е наранил. — Ръцете му се спуснаха по мекия овал на гърдата ѝ, докато подреждаше сребристорусите кичури по свой вкус; дори да бе чул как Лий задържа дъха си, той не го коментира. — Мъжът, когото дойде да забравиш в Абу Даби.

— Да.

— И сега се боиш да отдадеш сърцето си отново.

— Да.

Като сви коленете си, тя ги обгърна здраво с ръце.

— Никога не съм насилвал жена, Лий. И със сигурност няма да започна с теб. — Той наведе глава и притисна устни в нейните. — Но те моля да ми имаш доверие. За тази нощ.

Той разтвори пръстите ѝ, първо — на едната ръка, после на другата, докато мънкаше утешителни, съблазняващи думи на арабски. После повдигна дясната ѝ ръка към устните си и бавно зацелува всяко свито пръстче, преди да притисне предизвикателно устни към дланта ѝ.

На желанията ѝ твърде дълго бе отказван изход, месеците стаяван копнеж накараха свръхчувствителната ѝ кожа да пламне. Подробностите се размесиха, когато Лий бавно се предаде, наслаждавайки се на чистото удоволствие, затоплената ѝ кожа да се отърква в коприна. През водовъртежа на чувствата си тя усещаше как Халил обсипва гъвкавото ѝ тяло с мокри целувки с отворена уста. Пламът от устата му се вливаше в кръвта ѝ и предизвикваше обгарящи припламвания на наслада.

Ръцете и устните му не знаеха покой, разхождаха се по плътта ѝ, пробуждаха искри. Където и да я докоснеха устните му, тя гореше... където ѝ да я погалваха ръцете му, тя пламтеше. Тялото ѝ бе разтопено и плуваше накъдето я водеше той. Въздухът покрай тях се сгъсти от огън, дим и пламенни страсти.

Устата на Халил се маеше от вътрешната страна на едното ѝ бедро, после на другото, и събуждаше потребности, които ставаха все

по-непоносими. С пръсти, зъби и език той я възбуждаше все по-силно, като безмилостно я довеждаше до разпване след потръпващо разпване, докато тялото ѝ не се разтърси от хиляди чудни разтърсвания и устните му не овлажняха от оргазмите ѝ.

Докато Лий все още не можеше да си поеме дъх, а нейното налюбено тяло се повдигаше, Халил нахлу в нея. Той се движеше бързо и мощно и тя се отдаде на могъщия му ритъм. Като се стовари по гръб, той я вдигна върху себе си и я окуражаваше да го яха диво, а дългите му тъмни пръсти сграбчиха бедрата ѝ и ги стиснаха здраво. Макар да не вярваше, че е възможно, докато Халил я полюшваше напред-назад, Лий изпита още един разтърсващ оргазъм.

Когато усети могъщите ѝ вътрешни конвулсии, той изригна с взривен вик, който отекна в огромната пустинна пустош.

Усещането за острите, горещи иглици на течащата вода пронизваше тялото му. Първото нещо, което Матю направи, когато се върна вкъщи, беше да си вземе продължителен горещ душ. Второто нещо беше да се обади в „Барън студиоуз“.

— Съжалявам, мистър Сейнт Джеймс — отговори непознат глас, — но мис Барън не е в страната.

Така че какво ново? Макар да би искал Лий отчаяно да очаква неговото позвъняване, Матю отсъди и прие, че тя все пак има да управлява студио. Може би е разбрала, че е в Мексико и е тръгнала да го търси. Реши, че тази представа го устройва.

— Къде е този път?

Той сякаш долови моментно помайване:

— В Абу Даби.

Какво, по дяволите, правеше тя в Абу Даби! Не си спомняше Лий да е споменавала за предстоящо пътуване в Близкия изток.

— Моля ви, бихте ли ми дали телефонния ѝ номер там?

Този път мълчанието беше недвусмислено.

— Съжалявам, сър — проточи жената след дълга, многозначителна пауза, — но мис Барън ми нареди да не давам този номер на никого.

— Но...

— Съжалявам.

— Бих искал да говоря с мистър Барън.

— Съжалявам. Мистър Барън също е извън града.

— И той ли е в Абу Даби?

— Не, мистър Сейнт Джеймс. Той е в Лас Вегас.

— И, предполагам, нямате номера му там?

— Така е, сър — неубедително излъга секретарката.

— Естествено. — Мозъкът му работеше на пълни обороти, мъчеше се да измисли как да отмести този последен камък от пътя. — Добре, да опитаме с Мередит.

— Мередит?

— Мередит Уорд. Секретарката на мис Барън.

— Мис Уорд вече не работи в „Барън студиоуз“. Аз съм новата секретарка на мис Барън.

Кръгът бе затворен.

— И ви е наредено да не ми давате номера ѝ?

Отново последва тази конфузна малка пауза.

— Да, мистър Сейнт Джеймс. Ужасно съжалявам.

— И двамата съжаляваме, скъпа.

Е, това беше. Знаеше си, че нещата между тях бяха изтънели, ето защо си бе мечтал да отиде някъде само с Лий — някъде, където нямаше да чувстват проклетия натиск на студиото.

Матю разбираше стремежа на Лий към успех. Дори го уважаваше. Но амбицията беше едно, а сляпата амбиция — съвсем друго. Когато приседна в мрака и видя сметката на една бутилка бърбън, старите чувства започнаха да бълбукат към повърхността. Негодувание, безверие и несигурност, която никога не бе признавал, дори пред себе си.

Усещаше се предаден, че Лий го бе зарязала, без дори да хвърли поглед през рамо. По времето, когато слънцето се издигна над близките планини, Матю вече се бе заклел, че нищо — и никой — повече няма да обърква плановете му.

Сега, когато имаше достатъчно пари, за да се съсредоточи върху работата си, той щеше да стане най-добрият прокълнат сценарист в занаята. И доколкото го засягаше „Барън студиоуз“, Джошуа Барън, и особено Лий Барън, можеха да вървят по дяволите.

Защото хич не му трябваша.

На Матю Сейнт Джеймс не му трябваше никой.

Той беше, както сбито бе изразено в песенния текст, отново сам.
По рождение.

[1] Северноамериканците. — Б.пр. ↑

[2] Бурито — вил топъл сандвич от тортила, увита около месо или около боб и сирене. — Б.пр. ↑

[3] Полковник Сандърс с името на човека, който усъвършенства рецептата за пържените пилета на ресторантите за бързо хранене (фастфуд), чието пълно име е Конън Сандърс Кентъки фрай чикен, известни вече и в България. — Б.пр. ↑

6.

— Заминаваш...

Лий се протегна й хвана ръката на Халил през масата на закуска.

— Местните снимки на „Арабски нощи“ завършиха преди три седмици — напомни му тя. — Още тогава трябваше да съм се върнала.

Със свободната си ръка той погали косата й, като се наслаждаваше на копринения й допир до дланта му.

— Аха, но само си помисли какво би пропуснала!

— Да.

През тези изминали месеци Халил й бе станал невероятно скъп. Щеше да й липсва. Страшно. Но не бе влюбена в него, макар на няколко пъти през тези пълни с наслада седмици да й се бе приисквало да се влюби.

— Ти ме направи толкова щастлива — тихо отрони тя.

Повече от щастлива. Кошмарите изчезнаха, затрупани в някакъв тъмен, далечен ъгъл на съзнанието й.

Лицето му беше стълпотворение от емоции, твърде сложни, за да могат лесно да бъдат разгадани от Лий.

— Както и ти мен. — Дланта му милваше бузата й. — Ще ме направиш още по-щастлив, ако се съгласиш да останеш.

— С удоволствие бих останала, но твърде дълго си играх на криеница. Трябва да се връщам на работа.

— Към работата ли си толкова нетърпелива да се върнеш? Или към Матю Сейнт Джеймс?

Тя му бе разказала за Матю всичко на сутринта, след като за първи път се бяха любили. Оттогава никой не бе споменавал името му.

— Към работата си, разбира се. Това, което имаше между Матю и мен — или което си мислех, че има — е минало.

— В такъв случай чувствата ти към него не би трябвало да ти попречат да станеш моя жена.

Вцепенена от прискъръбното му предложение, Лий погрешно взе думите му за още една от разведряващите му задявки, които бяха

подслаждали връзката им от самото начало.

— Искаш да кажеш, първата ти жена.

— Коранът само позволява на мъжа четири жени, докато е способен да се отнася равноправно към всички — което значи не само да разпределя храната, но и времето си между тях поравно. — Той се усмихна. — При такова положение моногамията се налага като правило. Омъжи се за мен, Лий, и ми позволи да се грижа за теб така, както го заслужаваш.

Той наистина говореше сериозно, проумя Лий.

— И какво ще рече това?

— Като за принцеса. Не — поправи се той, — като за кралица. Равна на краля във всичко.

Дори да повярваше, че е възможно такова поведение от страна на мъж, закърмен с арабските традиции, Лий знаеше, че никога няма да обича Халил така, както я обичаше той. Накрая щеше да го нарани по същия начин, по който бе наранена самата тя. А тя държеше твърде много на него, за да му причини такава болка.

— Аз наистина те обичам, Халил. Но не по този начин.

— Казвал ли съм ти, че родителите ми са имали уреден брак?

— Не.

— Така е. Кое то, разбира се, е обичайно за нашата култура. Майка ми е била на дванайсет, баща ми — на двайсет и три. За първи път се срещнали в деня на годежа преди трийсет и осем години. Днес няма да откриеш други двама, които така да се обичат.

— Да не искаш да кажеш, че мога да се науча да те обичам?

— Известно е, че се е случвало. В края на краищата, с риск да мина за суетен, не съм мъж, в когото изобщо не биха могли да се влюбят.

— Ти си най-милият мъж, когото някога съм срещала — честно призна тя. — И един от най-красивите. И най-умният, а прекрасният начин, по който се чувствах, когато се любехме, е...

— Почакай! — засмя се Халил, като вдигна ръка. — Ако съм, както казвате в Америка, такова парче, защо не ме грабнеш?

— Не знам.

Тя си играеше с огърлицата. Златният полумесец беше същият, за който се бе надлъгвала преди три седмици на пазара и за който

неохотно бе решила, че е твърде скъп. Халил я бе изненадал с огърлицата на сутринта, след като се бяха любили в пустинята.

Като събра пръстите си под брадичката ѝ, Халил повдигна склонените ѝ надолу очи към своите. Когато се осмели да срещне погледа му, Лий видя в абаносовите му очи нежна привързаност, поръсена с неприкрито съчувствие.

— Мисля — промълви той меко, — че си още влюбена в този тип Матю Сейнт Джеймс.

— Това е смешно! Та аз...

Той сложи пръст на устните ѝ и прекъсна думите ѝ:

— Мисля също, че винаги ще го обичаш.

Не! Думите му се стовариха като проклятие и панически отекнаха в съзнанието ѝ. Той грешеше, увери себе си Лий.

Тя беше превъзмогнала Матю.

Напълно.

Нали?

7.

АПРИЛ, 1974 ГОДИНА

Калифорнийското слънце изгряваше във величествени, обрамчени от смог, розови и алени пламъци. В късата война на премиерите над „Сънсет булевард“ се извисяваха дъски с обяви и безсрамно просеяха гласове за *Оскар*. Запалени кинаджии опасваха бетонния каньон на лосанджелиския център и се тълпяха на амфитеатралните пейки, нетърпеливи да зърнат поне за миг своите любими звезди; ескадра хеликоптери тътнеха над главите им, а операторите и операторките отвътре снимаха сцената. Петролната криза бе забравена, когато триста черни лимузини (наети, още преди година от Филмовата академия за царствената процесия до киносалона) си запробиваха път по хълма до двореца от стъкло и бетон на Лосанджелиския музикален център за церемонията по връчването на годишните награди.

Пристигналите слизаха от лимузините си на червения килим, който ги отвеждаше вътре. Репортерите подвикваха, фотосветкавиците избухваха, филмовите запалянковци пищяха. От другата страна на улицата групичка заядливици размахваха ръчно изписани плакати с цитати от Светото писание и анатемосваха звездите, че са се съюзили с дявола.

Дълга бяла лимузина удари спирачки на завоя и шофьорът в ливрея, достатъчно красив, за да бъде водеща фигура във всяко голямо студио, изскочи отвътре и направи нисък, почтителен поклон, който напомняше за падане в царски нозе, и отвори широката врата. Съвършено сложен крак, обгърнат от блестящ златист чорап, се измъкна от колата. Изминаха няколко секунди, преди да се подаде част от пищно бедро. С приковано внимание, тълпата затаи дъх. Когато Мариса, разкошно облечена с блестяща рокля от златисто ламе, общита с черни ловджийски мъниста, най-последно се отскубна от луксозната задна седалка на лимузината и се появи в светлината на

прожекторите, зрителите по пейките зареваха от възторг. Като отметна грижливо разрошената си медноцветна коса, Мариса се усмихна и помахна. Запалянковците пощуряха.

В контраст със златистия плам на Мариса, Лий се появи царствено недостъпна. Като бе загърбила холивудския обичай да е с нови, единствени по рода си одежди, шити специално за да бъдат запомнени още на влизане, тя бе облякла същата рокля, която си бе купила за премиерата на „Безразборна стрелба“. Носеше сребристосиния копринен Валентино, като първия път, когато Матю я бе целунал, и въпреки че дрехата извикваше болезнени спомени, Лий се държеше да не потъне в тях. За разлика от онази нощ, когато косата ѝ бе пусната, понеже Матю я бе помолил, тази вечер тя я бе увила в изящна плитка на тила, за да се вижда отиващият на дрехата ѝ чифт бледосини диаманти, които проблясваха като късчета лед на ушите ѝ.

Седнал пет реда зад нея, Матю осъзна, че тя му напомня героиня от Калевала, националния фински епос, който бе чел наскоро: Ловиатар, Девицата на болката, защитник на земята на Похьолоа. Красива, съблазнителна, макар и в крайна сметка смъртоносна блондинка, ледената кама на Ловиатар я правеше неподатлива на всяко вълшебено заклинание, което човек би могъл да използва против нея. Ако някой някога решише да филмира Калевала, размишляваше Матю, Лий щеше естествено да се впише в ролята.

Хладнокръвието ѝ винаги го вълнуваше и вбесяваше. Матю знаеше, че би трябвало да е нервна — по дяволите, дори той бе обхванат от възбуда, когато ставаше дума за *Оскар*, — но външно тя си оставаше дразнещо спокойна. Като гледаше как Лий вежливо приема поздравления от върховни режисьори като Майк Никълс и Франсис Форд Копола, той изведнъж почувства, че го сърби да скочи през седалките, да ги раздели и да я раздруса. Или да я целуне. Единственото затруднение беше, че Матю си даваше сметка: поддаде ли се на кой да е от тези подтици, после нямаше да може да спре. Раната, която тя му бе нанесла, беше още прясна.

Въпреки че бе официално замислено като най-голямото зрелище в Холивуд, раздаването на Академичните награди можеше по-точно да се опише като четиричасова серия от протяжни следвечерни тостове, разведрена тази година от внезапната поява на една голотия, която пресече на спринт сцената.

Все пак досадата на вечерта не можеше с нищо да развали настроението на Лий, след като Академията бе номинирала нейната работа. Откак преди два месеца Патриша Хърст^[1] беше отвлечена от Съборната освободителна армия, „Опасен“, който вече беше получил добър прием от критиката и от публиката, беше станал темата на деня в града. Лий гледаше гордо как нейният проект-галеник събира *Оскар* в осем категории, включително за най-добър филм, за най-добър режисьор и за най-добър актьор. И макар че Мариса бе победена от Елин Бърнстин като най-добра актриса, всички присъстващи знаеха, че малката сестра Барън беше най-новата, най-ярката звезда на холивудския небосклон.

Бяха изминали петнайсет месеца, откак Лий не бе виждала Матю. Макар той твърдо да бе отказал (чрез Корбет) да обявява наляво-надясно, че филмът е най-добрият, членовете на Академията бяха единодушни, че неговото изпълнение е впечатляващо — както мислеше и Лий през онзи много отдавнашен ден преди почти две години, когато той за първи път се бе явил на прослушване за ролята.

Като наблюдаваше как Матю приема поздравления от лауреатите Шърли Маклейн и Уорън Бийти, бе невъзможно да не долови силата, която го обвиваше като аура. Когато вдигна излятата златна статуетка за фотографите, като едновременно приемаше гръмовните ръкопляскания на своите почитатели и изглеждаше сякаш незасегнат, Лий проумя, че той е все още онзи вгълбен самотник. Но вместо да работи против него в този град на установеното и на стадното, такова отношение само го правеше по-интригуващ.

Погледът на Матю обходи залата и безпогрешно се установи на Лий. За секунда очите им се срещнаха и задържаха и поток от кипящи, горчиво-сладки спомени я заля. Точно в този миг Лий осъзна, че неволно е лъгала Халил. Твърде дълго бе бягала от истината; време беше да признае, поне пред себе си, че никога не ще може напълно да се освободи от чувствата си към Матю.

Той неотвратимо бе променил живота ѝ. Беше я въвел в един свят на чувственост, беше събудил в нея глад, за чието съществуване тя не бе и предполагала, и когато го бе извикал на бял свят, подбудил и разпалвал на една първична, изразителна висота, той ѝ бе показал безразсъдното блаженство на споделеното притежание.

Матю Сейнт Джеймс я бе довеждал до най-високите върхове на екстаза и после (накрая) пак той ѝ бе предал основния урок за човешката анатомия.

Че никоя жена не е умряла от разбито сърце.

Беше време на фойерверки и на музиканти, които свирят като състава на Джон Филип Соуса. Време, когато празненствата около двестагодишнината на Америка служеха като катарзис след събитията от последните години: Уотъргейт, сексскандалите на Капитолия, Виетнам, президентското падане, енергийната криза, банкрутиралите градове, бунтовете, стачките и рецесията.

Беше и чудесно време да бъдеш жена. Все повече и повече независими духове се изтръгваха на свобода от пасивния, домошарски стереотип и получаваха признание от едно общество, в което стойностите и стандартите задълго бяха определяни от мъжете.

Бойната Бела Абзъг, известна с грамадните си шапки и с дрезгавия си глас, разпиля патинираните от времето традиции, жените (и новите членове на Конгреса) да бъдат оглеждани, но не и изслушвани, а новата Първа дама, Бети Форд, открито вербуваше конгресмени в полза на законова добавка за равните права. Сара Колдуел, бивша арканзаска мързеланка, известна като Божествената Сара, стана първата жена, дирижирала някога в Метрополитън, в Ню Йорк, с умение, което накара заглавията за събитието да обиколят целия свят. Ей Би Си похарчиха безпрецедентните пет милиона долара, за да отгласнат бившата фото звезда на „Тудей“ Барбара Уолтърс далеч от конкурентната телевизионна мрежа Ен Би Си.

В Холивуд през тази втора половина на бушуващите седемдесет, да притежаваш собствена продуцентска фирма беше явно доказателство за сила и престиж. На това се гледаше като на Свещен граал. След зашеметяващия успех на „Опасен“ Лий заяви своята независимост, като си издейства собствена фирма в рамките на „Барън студиоуз“. Осемнайсет месеца по-късно за всички бе очевидно, че Лий преуспява в своята напредничава автономна фирма „Съндаун продъкшън“. Макар да се носеха всякакви слухове около избора на наименованието, само Лий си знаеше, че един от адвокатите на студиото ѝ звънеше на всеки пет минути с настояване тя да измисли

някакво, какво да е, име на компанията си, за да може той да свърши с проектодокументацията. След като изтормози мозъка си за подходящо име, когато по радиото прозвуча предаването на Гордън Лайтфут „Съндаун“, Лий с чиста съвест си присвои заглавието му.

Като рискува да е независим и като настояваше, че единственият начин да запази идеите си в тайна, е да ги държи в главата си, Матю бе режисирал и продуцирал мъчителна история за невинна виетнамска перачка, убита от американски артилеристи. „Приятелски огън“ спечели *Оскар* за най-добър късометражен филм.

— Кога ще употребиш малко от парите, които заработваш, за да си купиш една прилична къща?

Корбет седеше с Матю на предната веранда на наетата, нашарена като ръжен хляб, къщица във Венеция.

— Тук ми харесва — сви рамене Матю. — И съм абсолютно сигурен, че не можеш да ми предложиш по-добър изглед — секна той, когато една почерняла като върба жена изпрати покрай тях на ролкови кънки, облечена с флуоресциращи жълти бикини.

— Смятам, че си е твоя работа; щом искаш да живееш като някое изкопаемо от шейсетте... — заключи Корбет. — Всъщност това пасва на репутацията ти на човек, който плюе на всичко, която бързо си спечелваш. И като говорим за това — миналата вечер се оглеждаха за теб...

— След като не съм един от вътрешните в тази тълпа, съмнявам се някой да е забелязал отсъствието ми!

— Адски се забеляза, когато трябваше да се кача на сцената, за да получа твоя Оскар.

Матю долови негодуванието в гласа на Корбет и въпреки че разбираше чувствата на своя агент, не можеше да бъде друг. *Друго*.

— Виж какво, послушах те и присъствах на онзи трирундов цирк преди две години. Стига ми.

— Добре, колкото и да настояваш, че не си от вътрешните, смятам, че това ще те разубеди — каза Корбет и вдигна златната статуетка. — Роуна Барет те обяви за новия вундеркинд на Холивуд.

— Догодина ще се закачи за другиго. На Холивуд никога не са му липсвали момчета-чудо — тръсна Матю и сви рамене. — Орсън Уелс

беше само на дваайсет и три, когато му дадоха четири номинации. Аз съм на трийсет и две и този филм не е „Гражданинът Кейн“.

— Следващият ти може и да бъде.

За първи път, откак Корбет бе дошъл да донесе наградата, Матю изглеждаше заинтересуван:

— Харесал ти е...

— „Частни разследвания“ е най-доброто, което някога съм чел.

Матю долови несигурността в гласа му:

— Но...?

— Но няма да успееш да го направиш сам.

— Е, с абсолютна сигурност няма да дам на някое търгашеско студио да му сложи ръка. Виждам какво става с пишещите в този град, Корбет. Те стават роби на това, което съчиняват, мъчат се да изстискат от него всичко, което могат. После дават своята обична работа в ръцете на филистерите, които не устояват и започват да човъркат в нея, докато престане дори да напомня за първоначалната история... Накрая, след цялото това шибано чоплене, филмът излиза на бял свят и сценаристът е принуден да изпита болката, че неговият филм никога няма да бъде заснет. Вместо това, ей го този друг филм, който в повечето случаи е страшен боклук. — Матю стисна зъби. — По-скоро ще оставя „Частни разследвания“ да престои цяла вечност в чекмеджето на бюрото ми, вместо да се оставя някакъв скапан изпълнителен продуцент, с джобен калкулатор вместо с мозък, да го прецака.

— И аз не искам това да се случва — съгласи се Корбет. — Но щем, не щем, убийственият, ако не и най-убийственият, проблем в правенето на филм днес е колко ще струва. А за да проходи тази твоя рожба, ще са нужни повече пари, отколкото можеш да измолиш сам, Матю. Така че защо не ми позволиш поне да го покажа на няколко души, на които вярвам?

— Имаш ли конкретно някого наум?

— Още не. Нека помисля.

За първи път в живота си Корбет лъжеше клиент и ненавиждаше дори самия факт, че му се бе наложило. Още повече, Матю не беше просто клиент, а приятел.

Докато караше по „Сънсет булевард“ към къщи, Корбет си каза, че в този случай крайните резултати оправдават средствата. Но след като бе изшикалкавил, от това не му стана по-добре.

Лий беше на върха на щастието. Беше утрото след връчването на Академичните награди и лосанджелиското слънце доблестно бе успяло да прониза смога и бе разбило небето на парченца блестящо злато. Чистотата на яркия пролетен ден усилваше притегателността на пейзажа пред нейния градински апартамент с канцеларии и въпреки че климатикът имаше преднина пред отварянето на френските прозорци, Лий си представи, че долавя силния аромат на набол розмарин, който се разнасяше от глинените мексикански саксии.

Като повечето от бегълците извън града, Лий би трябвало да се коси, че наивно се е предоверила на времето. Само през такива дни човек можеше да се поспре и да се хвърли под калифорнийското слънце, и макар никога да не бе смятала себе си за суеверна, тя не можеше да се въздържа и да не си помисли, че този прекрасен ден е бременен с надежда.

Миналата нощ беше чела един сценарий, всъщност, за нея не беше нещо необичайно. Но този беше различен; никога не ѝ се бе случвало да прекара цялата нощ, без да може да се откъсне от четивото си.

Една от принципните причини Лий да основе „Съндаун продъкшън“ беше да снима филми, които иначе не биха били снимани. Миналата година пет финансово успешни филма — „Кръстникът“, „Дявол в тялото“, „Земетресение“, „Ад в небето“ и „Челюсти“ — бяха променили насоката на филмопроизводството. Впечатлени от касовите печалби, всички големи студиа бяха скокнали от печелившата страна на шокиращите изкормвания, за да възтържествуват на екрана кръвта и съсиреците.

„Частни разследвания“ — историята на неутешимо седемгодишно сираче, решено да преодолее обидата, нанесена му от прекалено суровите възпитателки, от бездушните бюрократи и от небрежните, често жестоки осиновители — подчертано се извисяваше над онова, което Лий смяташе за потискащо течение. Момчето оцеляваше от нещастното си съществуване, като се криеше в притъмнени киносалони през неделните следобедни матинета и ставаше изгнаник във въображаем живот, където си представяше себе

си като *Могъщия Мъж* — поправител на несъвършенствата, покорител на злото.

Когато го дочете, Лий беше в сълзи. И решена „Съндаун продъкшън“ да направи филма.

Тя сама се обади, твърде нетърпелива, за да си играе на шеф и да кара своята секретарка да звъни на секретарката на Корбет.

— Добрутро, Корбет — поздравя Лий топло.

— Добрутро, Лий — отвърна агентът. — Май си в добро настроение. Май е имало пламенна нощ след купона по повод Академичните награди, а?

От вниманието на Корбет не беше убягнало, че тя бе напуснала увеселението на баща си по случай *Оскарите* минути, след като пристигна. Джошуа, като смотолеви нещо за дезертъорство, се цупи цялата вечер.

— Май, ама не би. Не, четох. Както обикновено.

Корбет не предупреди Лий за необходимостта да поддържа равновесие в живота си; тя не бе го послушала безчет пъти и той се съмняваше, че ще го послуша днес.

— Чела ли си добри сценарии напоследък? — попита я той с престорена официалност.

— Би могло да се каже — отвърна тя, като се нагаждаше към нехайния му тон; после, неспособна повече да удържа въодушевлението си, додаде: — Ти си знаел, че няма да устоя на „Частни разследвания“!

— Харесала си го...

— Влюбих се в него. Точно това търсех.

— Няма да е най-касовият филм, който са правили някога в „Барън студиоуз“ — предупреди я Корбет.

— Не. Но със сигурност ще е един от *най-добрите*. Колко студиа го оглеждат?

— Само „Барън“. Засега.

Лий въздъхна с облекчение. Колкото и решително настроена да беше за войни и ежби с конкурентите, тя беше много по-загрижена от това, да не загуби сценария. Нещо, което не биваше да се случи.

— Кога можем да се срещнем?

Корбет замълча, изглежда, обмисляше въпроса:

— Какво ще кажеш за един обяд утре?

— Какво ще кажеш за вечеря днес?

— Убедена ли си, че ти се ще да си толкова трескава?

— Никога не съм си играла на котка и мишка, Корбет, и с абсолютна сигурност няма да започна играта сега. Този нов писател, когото си намерил, има рядък, самобитен талант; не искам да му дам да ми се изплъзне.

— Довечера ще стане ясно. Къде?

— В „Ма мезон“? В осем?

— Страхотно. — Той помълча, после добави, сякаш му бе хрумнало в последния миг. — Как ти се струва да доведе и автора?

— Ще се радвам.

Лий затвори телефона усмихната. Беше свършен, великолепен ден.

Усмивката на Лий се стопи, когато ѝ се обади Райън Макинтайър, режисьор на новия филм на Мариса. Макар да не бе сполучила да спечели *Оскар* за изпълнението си в „Опасен“, Мариса си бе извоювала свое място в романтичните комедии и беше непрекъснато търсена въпреки растящата ѝ слава на трудна актриса. Лий пропиляваше доста време, за да успокоява гневни режисьори.

— Сега пък какво има? — попита тя.

— Заключила се е в съблекалнята и охка, че ѝ е дошло.

— Вероятно наистина не се чувства добре.

— Лий, за трети път през последните две седмици си търси същото оправдание. Колко шибани мензиса може да има една жена през един-единствен месец?!

Лий си спомни как, когато Мариса беше първокурсничка в средното училище, тя бе повикана в училището от декана на момичетата, за да обсъдят редовните отсъствия на по-малката ѝ сестра от часовете по физическо възпитание, уж поради менструални болки. Тогава, както и сега, Мариса беше взела да поставя невъзможни биологични рекорди с по три до пет мензиса на месец.

— Множко, наистина... — измърмори тя.

— Добре, трябва да направиш нещо. Тя е там вътре, надула е тази проклета диско музика по стереото, тъпче се с „Маломари“... и като стана дума, дрехите ѝ отново трябваше да се отпускат миналата

седмица — ако хлапачката не спре да излива сладкиши в устата си, ще се надуе до размерите на Шели Уинтърс и може да се прости с кариерата си на сексбогиня.

— Ти лично ли изиска нейното присъствие на снимките?

— Шегуваш ли се! И ти като мен чудесно знаеш, че това е въпрос на протокол, Лий. Режисьорът би трябвало да е безспорният шеф на снимачната площадка. И като режисьор, моето място също е там. На снимачната площадка. Ако тръгна да се разправам с негодницата, равновесието на силите ще се разклати и тогава всички ще сме за кенефа... Пращах помощник-режисьора. Три пъти. Тя така и не отвори проклетата врата. Както и да е — заключи той, след като си пое така необходимия му въздух, — всички знаят, че ти си единствената, която можеш да я върнеш на работа, когато е такава.

— Дай ми двамазет минути да размества някои уговорени срещи, и съм на линия.

Лий затвори и въздъхна. Е, беше чудесен ден до някое време. Поне й оставаше да си мисли с упование за вечерята с Корбет и с новото му откритие.

„Ма мезон“ бе отворило врати с фанфари преди три години и бързо се бе превърнало в Мека за големите клечки от Бевърли хилс, които искаха да се погледят с първокласни ястия, без задължително да си слагат вратовръзки. Беше осем без пет, когато Лий стъпи в ресторанта, получи въздушна целувка по ръката от възторжения управител и мигновено бе провряна край чакащите вкусотиин до масата, където Корбет беше вече седнал.

— От ден на ден ставаш все по-хубава — усмихна й се агентът. — Ако бе избрала да бъдеш от другата страна на камерата, можех да те представлявам и да натрупаме състояние.

— Бих казала, че никой мъж на света не би могъл да се справи с повече от една сестра Барън — отмери сухо Лий, докато се настаняваше; след като си поръча питие на сервитьора, тя съзря сребърната кофичка до масата, където в гнездо от натрошен лед, бе кацнала бутилка „Мое е шандон“. — Не е като да броиш пиленцата си, Корбет.

— А, но имам добри предчувствия за тази сделка — каза той. —
Нещо ми подсказва, че ти и моят клиент веднага ще направите удар.

Тя скръсти ръце върху масата:

— Харесвам сценария, Корбет. И искам да направя този филм.
Но нямам желание и да прахосам всичките си запаси, за да го сторя.

— Сигурен съм, че ще се споразумеем, Лий. Имай ми доверие.

Винаги му бе имала доверие. Но имаше нещо странно у Корбет тази вечер. Някакво дяволско пламъче в очите му, което никога преди не бе виждала.

— Криеш ли нещо от мен?

— Кой, аз!? — Той сложи ръка на сърце. — Та всеки в този град
знае, че аз съм като отворена книга!

— Всеки знае също, че не би се отказал от мъничка
манипулация, когато си тръгнал да сключваш сделка. Така че какво си
намислил този път?

Преди той да успее да отвърне, нещо зад рамото на Лий прикова
вниманието му.

— А, ето го и него!

Лий се обърна и се вцепени: Матю пресичаше ресторанта.
Когато очите им се сблъскаха със силата на парен чук, който троши
кристал, нееднозначни чувства се надигнаха в нея — суровата болка от
дезертьорството му и несъвместимата радост, че го вижда отново. За
късмет сервитьорът избра точно този миг, за да ѝ донесе питието. Тя се
подкрепи с глътка водка с тоник.

Матю изглеждаше сепнат и изключително непохватен:

— Здравей, Лий.

Не се бе променил, но Лий се запита защо пък трябваше да се е
променил. Почти против волята си, миналата вечер тя се бе уловила, че
го търси на церемонията по връчването на Академичните награди.
Всъщност не беше изненадана, че той не присъства; Матю си
печелеше славата на най-затворения чудака в Холивуд.

— Здравей, Матю. Това е голяма изненада.

Матю прониза Корбет с тъмен поглед.

— Нали?

— Добре, ще си призная — смънка Корбет. — Аз нагласих
цялата тази работа. Но си имам сериозно основание.

— Бих искал да го чуя — каза Матю, като се настаняваше на стола си; коленете им леко се отъркаха и предизвикаха шок от неволното желание и у двамата.

— И аз — добави Лий.

Матю я погледна:

— Ти не си знаела, че ще бъда тук тази вечер, така ли?

— Разбира се, че не! Тук съм, понеже Корбет ми обеща да ми представи мъжа, написал „Частни разследвания“.

— „Частни разследвания“! Ти си чела сценария ми?

Тя се наежи на обвинителния му тон:

— Не знаех, че е *твой*! Заглавната страница сочеше за автор Уилиъм Сиймор. — Тя отпи още една укрепителна глътка от питието си — за *холандски кураж*, както казваше баща ѝ. — Мога ли да запитам защо си използвал псевдоним? Толкова уплашен ли беше, че ще отхвърля проекта ти след всичко, което ми причини?

— По дяволите, госпожице, аз дори не знаех, че Корбет ще ти даде да четеш проклетото писание! Много отдавна съм му казал, че не искам да имам нищо общо с „Барън студиоуз“, и особено с твоята драгоценна „Съндаун продъкшън“... Какво съм ти причинил?

— Изчезна така, че полудях, и се върна със съпруга, за която нямаше мъжество поне да ми кажеш... Защо не искаш „Барън студиоуз“ да направи филма ти?

— Съпруга? Какви ми ги говориш, по дяволите! — Като осъзна, че току-що е събрал погледите на околните, Матю сниши глас. — Нямам никаква съпруга.

— Тогава коя беше жената, с която те видях на връчването на Академичните награди?

— Не бях на връчването на проклетите награди!

— Не миналата вечер. Преди две години. Когато взе Оскар за „Опасен“.

Матю се помъчи да си спомни.

— Това беше Розария.

— И коя по-точно е Розария?

— Не че е твоя работа, но тя ми е приятел. Тя спаси живота ми в Мексико, така че когато се върнах в Щатите, помолих Корбет да ѝ помогне да си намери работа.

— Така е — потвърди Корбет. — Тя започна като шивачка в „Метро Голдуин Майер“, но си проби път до помощник-дизайнер на костюми.

Лий не даваше пет пари за кройческите способности на неприсъстващата Розария. Нещо друго бе привлякло вниманието ѝ:

— Спасила ти е живота?

— Тя ме измъкна от затвора, а после се грижи за мен, когато огнестрелната ми рана се инфектира.

Лий се чувстваше като в капан за зайци.

— Огнестрелната ти рана? Стреляли са по теб? И какво си правел в затвора?

— Това е дълга история...

— Исках да ти кажа, Лий, но Матю ме закле да пазя тайна — вклини се Корбет. — Щом трябва да съм съвсем искрен, ако ме бе притиснала, аз вероятно щях да поддам и да ти кажа истината, но когато ти се върна от Абу Даби и отказа всякакви разговори за Матю, реших, че каквото и да се е случило между вас двамата, то си е ваша работа... Но има лични работи и професионална работа — продължи той. — И тук аз тегля чертата. Сложих псевдоним върху страниците, които ти изпратих, Лий, защото знаех, че сценарият на Матю е нещо по-особено и исках да го прочетеш без предрасъдъци. А по това, че не бях напълно честен с теб, Матю... Боях се, че ако знаеш кой ще оценява историята ти, ще откажеш да ѝ я продадеш... Давам си сметка, че поведението ми е непрофесионално, но този филм заслужава да бъде направен от сериозно студио. „Барън студиоуз“ е най-голямото и понастоящем — най-печелившото, благодарение до известна степен и на компанията на Лий „Съндаун продъкшън“. И защото се смятам за приятел и на двамата ви, мисля, че е време да разрешите противоречията си. Свършил с речите, той се надигна. — Порадвайте се на шампанското. Сметките са уредени; ще звънна и на двамата ви утре сутринта. — Проникновеният му поглед мина от Матю на Лий и се върна обратно. — Не, ще го сторя утре следобед.

Докато той си отиваше, те мълчаха.

— Корбет се изръсва — каза най-после Лий. — Той винаги твърдо е вярвал, че студиото трябва да плати сметката.

— Както каза той, има лични работи и професионална работа. Имам усещането, че този жест е изключително личен.

— И аз мисля така. — Тя помълча. — Поздравления за *Оскара*.

Матю сви рамене:

— Исках само да се пробвам и да направя добър филм. Ако перифразирам Ричард Бъртън, *Оскарите* са само гадно конно състезание. И да ти кажа истината, странно е да правиш филм за военна трагедия и накрая да получиш златна статуетка. Някак си не се съотнася.

Лий се радваше, че Матю не бе заслепен от златната светлина на *Оскара*, че успехът не бе го променил. След това ѝ дойде наум друго и тя се зачуди защо си е мислела, че това би могло да се случи. Той винаги бе имал ярна представа накъде върви.

— Това ми припомня нещо, което четох някога — каза тя. — В Барселона имат годишно поетично състезание. Третата награда е сребърна роза, втората награда е златна роза, а авторът на най-доброто стихотворение получава истинска роза.

— Май са наясно с нещата.

— По него време и аз смятах така... „Приятелски огън“ беше великолепен филм. Ще ме сметнеш ли за безнадежден случай, ако ти кажа, че го гледах три пъти, и всеки път плачех и плачех?

Матю се усмихна.

— Това за мен е по-ценно от всеки *Оскар*.

— Наистина беше ужасно, нали? Във Виетнам?

Канеше се да подмине въпросите ѝ, както го бе правил толкова пъти преди. Но нещо го подтикна да каже истината:

— Да, беше трудно. Но аз много отдавна бях разбрал, че животът не ти поднася на тепсия златно кюлче като гаранция.

— Наистина ли не си бил женен?

— Никога.

Лий го погледна през широка бездна неувереност:

— Но аз ходих до твоята къща. Там имаше жена, млада мексиканка, която ми каза, че е твоя съпруга. Дори ми показа сватбената ви снимка.

— Шегуваш се!

— Не ми е до шеги, Матю.

— Лий, казвам ти за последен път, не съм и никога не съм бил женен.

Искаше да му повярва. Мили боже, как искаше да повярва, че не я бе използвал за свои цели и не я бе захвърлил, след като ги бе постигнал!

— Но защо някой изобщо ще лъже за такова нещо?

Матю имаше своите подозрения от самото начало, но нямаше доказателства:

— Нямам си представа. Може да е била една от недодяланите шеги на Джеф.

— Джеф? Не Джеф Мартин, нали?

— Познаваш ли го?

— Разбира се. Той и Мариса ту живеят, ту не живеят заедно, откак... — Гласът ѝ заглъхна.

— От онова лято, през което се срещнахме.

— Да.

Непритеснено мълчание се установи на масата. Лий беше вцепенена от откритието, колко хубаво беше да е отново с Матю.

— Наистина много харесах „Частни разследвания“. Историята е разтърсваща и е написана в чудесно сбит, драматичен стил, който ще се хареса на режисьора и на актьорите.

Те си говореха за работа, но очите им говореха на друг, интимен, припомнен свой си език.

— Същия сбит драматичен стил, който продуцентите и изпълнителните директори не могат да разберат — каза Матю с лека усмивка.

— Повечето изпълнителни директори.

— Така е. Ти си от малцината хора на работа в студио, които обичат киното.

Тя бе споделила с него чувствата си през нощта на премиерата, която бяха посетили заедно, преди почти четири години. Понякога ѝ се струваше, че онова добро старо лято е било преди сто години. А понякога — че е било вчера.

— Учудвам се, че си спомняш.

— О, имам добра памет, Лий. Спомням си всичко.

Двамата се погледнаха и в един дълъг, томителен миг годините се изнизаха и те се върнаха в онова благословено време, когато животът беше злато, а любовта им — по-ярка от калифорнийското слънце.

— Откъде ти дойде идеята за „Частни разследвания“! — попита тя, след като се помъчи да измисли нещо, какво да е, което да каже.

— Струва ми се, че мога да пийна нещо. — Матю вдигна бутилката шампанско от леда и наля по чаша за двамата; след като жадно изпи своята, той отново я напълни. — Да ти кажа, не искам Джанет Бриджис да го превърне в част от рекламата. Това — в случай че реша „Барън“ да прави филма...

— Съгласна.

— Дори Корбет не знае.

Лий положи длан на ръката му:

— Матю, обещавам да не казвам на жива душа.

Той погледна надолу към дланта ѝ и сякаш изучаваше как бледите овали на пръстите ѝ светят върху ръкава му. Когато се пробуди споменът за тези изящни ръце върху неговото тяло, които предизвикваха опустошения във всяка пора, той въздъхна дълбоко:

— Автобиографично е.

Лий се опита да отнесе този забележително успяващ, самоуверен мъж към онова самотно малко момче.

— Не знаех. Не говореше много за детството си.

— Изобщо не говорехме много — припомни ѝ Матю. — Повечето от времето си прекарвахме в леглото.

— Може би това беше част от проблема.

— Може би. — Като взе ръката ѝ в своята, Матю погледна Лий така, сякаш четеше всичките ѝ най-най-съкровени тайни; споменът за страстта се разпали, толкова наелектризиращ, че тя потрепери. — Много ли си гладна?

Тя си мислеше за всички пропилені ноци и седмици, и години, защото, веднъж наранени, те и двамата се бяха оттеглили зад привидната безопасност на своите емоционални барикади. Дори напомняйки си, че може да бъде наранена отново, тя не можа да устои:

— За храна?

Матю се засмя. Дълбок, гърлен смях, който Лий си мислеше, че никога повече няма да чуе.

— Изпреварваш ме.

Сърцето ѝ туптеше така силно, че тя се удивляваше как така цялата зала не го чува.

— Трябва да поговорим.

— Абсолютно. — Той докосна косите ѝ. — При теб или при мен?
— Къде живееш сега?
— Все още съм наемател на моята къщичка във Венеция.
— Тогава при мен — реши Лий. — По-наблизо е.

[1] Става дума дъщерята на милионера Уилиъм Рандолф Хърст (1863–1951), собственик на много популярни вестници в Америка и смятан за прототип на героя от „Гражданинът Кейн“ на Орсън Уелс, която не само бе отвлечена от анархистката групировка, но и подобно на героинята на „Опасен“, след това доброволно се присъедини към нея. — Б. пр. ↑

8.

Придвижването до Санта Моника продължи сякаш вечност. Нито Лий, нито Матю проговориха. Нямаше нужда.

— О, мамка му! — смотолеви Матю, когато се заизкачваха към вратата.

Лий вдигна очи към него.

— Какво има?

— Когато отивах към ресторанта тази вечер, си мислех... Предполагах, че ще е работна вечеря... По дяволите, не си нося тъкмо гумено цилиндърче в портфейла като някое напраскано средношколче, което се надява да му излезе късметът.

Винаги бе толкова настоятелен да я пази. Това беше само една от причините, поради които се бе влюбила в него.

— Не се притеснявай!

Челюстите му се заклешиха.

— Желая те, Лий. Но...

— Аз съм на хапче.

— О!

Колкото й омразна да му бе идеята, че Лий е имала и други мъже, Матю си припомни, че и той никак не бе ергенувал по време на тяхната раздяла. Но, дявол го взел, макар да знаеше, че ще бъде разпнат от феминистките по света за такава сексологична мисъл, обичайният секс беше различен при жените. Не беше ли? Добре, може би не беше. Но това все още не значеше, че трябва да му се нрави представата за Лий в ръцете на друг мъж. Или още по-лошо — в леглото на друг мъж.

Като долови неудобството му, тя го погали по бузата.

— Цикълът ми винаги е бил капризен, помниш ли? Докторът ми предписа хапчета, за да бъда редовна.

— Хвала на Господа за капризните цикли! Защото не съм сигурен, че можех да си отида просто така. Не и след всичкото това време.

Като склони глава, той я целуна с години сдържан копнеж.

В мига, в който влязоха в къщата, те паднаха в прегръдките си и се целуваха с бездиханна стръвност, която изненада и двамата. Струваше им се, че за да стигнат до спалнята, трябва да пресекат цели мили огледално-бяла теракота. Пътят беше твърде дълъг, тяхната жажда — твърде ненаситна. Потънаха в мекия бял козяк под краката си.

Нямаше думи, нито нежни любовни въздишки. Само безсъзнателни движения, разпокъсани усети, заслепяваща страст. Лий чу как се къса коприната на дрехата ѝ и приветства събитието; като дръпна ципа на панталоните му, тя освободи напрегнатия пенис на Матю и прокара горещия си език по дължината му. Млечнобяла капчица блестеше върху тъмния, виолетов крайчец. Тя я близна, после го налага дълбоко, като смучеше така енергично, че Матю едва не експлодира.

Те се любиха, без да се събличат: необуздано, автоматично любене, пронизано от животинска похот. Като разтвори краката ѝ с длани, той проникна в нея, дългите му удари бяха дълбоки и мощни и се разбиваха в самото ѝ сърце. Соковете ѝ потекоха в отговор на неговите тласъци и оргазмът ѝ придойде като наниз от силни разтърсвания. Когато тялото ѝ се вкопчи в него, Матю изгуби и последния намек за самообладание. Той се вля в нея и изрече името ѝ, нежно, отново и отново, сякаш беше молитва.

Мариса беше в гадно настроение. Не беше спала цяла нощ заради препирни с Джеф. По време на маратонската битка той я бе нарекъл егоистична, еблива кучка; тя му отвърна с изстрела, че той не е нищо повече от едно издухано жиголо. Точно тогава той изфуча от къщата, взе поршето и я остави с мерцедеса, който знаеше, че тя мрази да кара, защото беше с ръчни скорости. Веднага след като той си бе заминал, тя установи, че е откъснал със себе си тайното им пакетче с опиати.

Не че тя имаше нужда от тях. Взимаше само по един „Декседрин“ сутрин, колкото да започне бодро, един-два „Валиума“, когато гадният ѝ режисьор се държеше като Адолф Хитлер, още няколко оранжеви дексита, преди да излезе и няколко „Куелюдз“ или

малко трева преди лягане, за да се успокои. И от време на време — малко кока, просто за да нагорещи още секса. *Всеки* го правеше. Това беше начинът на живот през седемдесетте — годините на фармацевтиката.

Като караше безцелно, а яростта бумтеше в нея с ритъма на древни тимпани, тя се оказа на брега, без спомен да е карала насам. Някаква дървена таверна прикова погледа ѝ; имаше нужда от едно питие; вкара колата в паркинга. Тъй като идваше от яркото слънце, на очите ѝ бяха потребни няколко минути, за да свикнат с тъмнината. От джубокса Таня Тъкър точеше темпераментния припев на „Delta Dawn“.

Когато вече можеше да вижда, Мариса поразгледа мястото. Облак цигарен дим се стелеше из стаята като рояк насекоми. На отсрещната стена имаше две ярко оцветени игрални машинки и стенен телефон. Средата на пода бе заета от зелени маси за бiliarд, а от тавана висеше игра с електромерник. Зад бара в редица бяха подредени бутилки, бирените етикети блещукаха смътно през димната завеса.

Клиентелата на „Дрифтуудс“, изглежда, се състоеше от хора, слезли от корабите пристанали отвън. Небръснатите мъже изглеждаха силни и груби. Когато погледът ѝ се разходи по тях, те срещаха очите ѝ със смесица от любопитство и похот.

Един тип особено привлече вниманието ѝ. Седнал в далечния край на бара, той явно не беше от шефовете. Носът му беше плосък и кривнат наляво, като да беше чупен повече от един път. Имаше черна цяла брада, дълга мазна коса и насечен белег, който се виеше от гърбицата на същия този сплескан нос до ъгълчето на окоето му. Носеше черна тениска с отпрани ръкави и на единия му здравеняшки бицепс се мъдреше татуировка на гола жена, а на другия — дракон, обхванат от пламъци. Той имаше, забеляза тя като леко пое дъх, и най-опасните черни очи, които някога бе виждала. Идеално.

Като закрачи право към него с туптящ адреналин във вените си, Мариса изпита най-силния порив, който я бе спохождал от години. Тя реши, че това е по-добро дори от опиятите.

Не беше лесно да изкопчиш нещо от Матю, но когато той започна да навързва разкази за своето минало, Лий взе да проумява, че неговото, често грубиянско поведение е резултат от неустроеното му

детство. Матю никога не бе изпитвал семейна близост и се усещаше неуютно, когато хората се сближаваха твърде много. Познанието за неговото минало ѝ помогна също да разбере защо той толкова трудно се доверява.

— И така — каза тя, докато лежаха през една ленива неделна утрин, две седмици след своето сдобряване, — какво ти се прави днес?

Той се протегна и прокара пръст по възвишението на гърдата ѝ; изглеждаше очарован от начина, по който зърното ѝ трепна при неговия допир.

— Можем да прекараме деня ей тук.

Как бе възможно, толкова скоро след всичко, което бяха споделяли цяла нощ тя отново да го желае!

— Можем. Но съществува възможността и да умрем от глад, ако ще правим само това.

Устните му последваха дирята, която бе оставила възглавничката на пръста му.

— Можем да се обадим за пици. Много, много по-късно.

— Винаги съм обичала пици.

— А можем да прескочим и до Вегас.

— Лас Вегас? — Нито тя, нито Матю обичаха комара; в правенето на филми имаше достатъчно риск. — Какво има в Лас Вегас?

— Синатра. — Езикът му остави влажна следа върху плътта ѝ.

— Смятам да мина без него.

— Уейн Нютън.

— Също — едва отекна тя точно когато той взе зърното ѝ между зъбите си и го подръпна.

— Параклисът на светлината.

— Това пък какво е? Някоя нова рок група?

— Това е сватбен параклис. Казвал ли съм ти, че обичам вкуса на кожата ти?

— Сватбен параклис. Като при бракосъчетание?

— М-да. Исусе, колко си сладка! Като изкушение. Топла, влажна...

— Матю! — Тя го сграбчи за косата и повдигна главата му. — Това да не беше предложение?

— Всъщност сега, като го спомена, май че беше. Трябва ли да падна на колене?

— Не. Искам да кажа — да.

— Да, в смисъл че е трябвало да ти направя предложение на колене? Или да, в смисъл че ще се омъжиш за мен?

— Да, ще се омъжа за теб. — Лий обви ръцете си около врата му. — Да, да, да!

Като се облякоха бързо, на път за летището те спряха само колкото да подберат Ким и изненаданите, но радостни Тина и Корбет.

Почти четири години, след като за първи път се бяха срещнали очи в очи, Матю и Лий се ожениха в Параклиса на светлината. Въпреки припряността, въпреки че музиката беше механична, а свещеникът се правеше и той на Елвис, сватбата си беше истинска сватба. Булката, облечена в кремава дълга рокля на Живанши, носеше букет от рози „Америкън бютти“ и беше хубава, а младоженецът беше красив. Когато се заклеха един на другото, любовта, която споделяха, светеше ярко в очите им.

Позвъняването беше на другата сутрин. Като затвори, Джошуа се вторачи в телефона — дълго и безмълвно. Не можеше да бъде! Тя никога не го бе напускала.

Всички, но не и неговата принцеса. Не и Лий.

Но го беше сторила. Беше обърнала гръб на всичко, което бяха градили заедно и беше хукнала след този гаден писач като разгонена кучка. Той си ги представи като двойка заклещени кучета. После, за да запамети видението, отиде в библиотеката и се напи до безпамятност.

Мариса току-що се бе върнала у дома след един следобед, през който се търкаля в спално купе с шофьор от Лоуди. Той беше голям подлец, очевидно свикнал да покрусява жени, но тя го въртя на пръста си като опитна проститутка. Три прекрасни часа тя напълно се владееше.

Владеене. Господи, как обичаше тази дума!

Тя беше на седмото небе, докато не й звънна Лий и не я приземи с отчетлив трясък. Със свит от ревност стомах, Мариса се качи пак на

колата си. Но вместо да се върне в „Дрифтуудс“, чиято редовна посетителка бе станала, тя потегли към хотел Бевърли хилс. Там, изопнати покрай басейна, по оскъдни плувки бяха богатшите, които работеха върху медния си загар, след като през тях бяха минали проекти за милиони долари още предобед.

Очите ѝ изучаваха наличната група могъщи мъже. Тя забеляза един френски филмов режисьор, известен с вкуса си към пълнички червенокоски и че си пада по кожарските изделия. Като облиза устни, Мариса грабна една маргарита от подноса на минаващия сервитьор и закрочи към масата на французина.

Две седмици, след като извести за брака на Лий и Матю, Роуна Барет отново прогласи лошата новина на всички нещастни мъже по света: царственият секссимвол на „Барън студиоуз“, актрисата, която според читателите на Плейбой бе най-предпочитаната партия, която биха взели със себе си на пустинен остров, беше вече *мисис Филип Корбие*.

— Какво те е прихванало?

Лий вдигна глава, за да види как баща ѝ връхлита в кабинета ѝ. Макар че по принцип беше още в медения си месец, тя се бе отбила, за да прегледа кореспонденцията.

— Добро утро и на теб.

— Не ме добросвай, момиченце! Искам да знам защо избяга с това копеле!

Сивите очи на Лий станаха студени като лед.

— Аз съм на двайсет и девет години, което е доста отдалечен намек за момиченце, и ти няма да говориш втори път по този начин за съпруга ми.

Съпруг. Думата пламна в стомаха му като киселина.

— Защо не? След като е точно такъв.

Ядна руменина плъзна по скулите ѝ:

— Тогава е нечестно. Матю не може да бъде държан отговорен за поведението на своите родители.

— Ами наркотиците, които е пробутвал? Може ли да бъде държан отговорен за това? Или не ти е казвал?

— Каза ми. И ми даде доклада на частния детектив, който Корбет наел да разследва ареста?

— Корбет е наемал детектив?

За него беше новост. Джошуа се зачуди защо старият му приятел не бе споменал поне веднъж нищо за никакъв детектив.

— Да, и се оказва, че Матю е бил тикнат в затвора под чуждо име, което ме кара да вярвам на убеждението му, че е бил изигран.

Джошуа усети как студена пот се стича изпод мишниците му:

— Той може да твърди това, но има ли някакво доказателство?

— Не му трябва доказателства. Аз му вярвам.

— Ако дори малко от тази работа с наркотиците излезе наяве, момчето ще се затрие в този град, Лий. Не искам никой в студиото да се обвързва с него. Лично или професионално.

Лий пресрещна неговите раздражени очи със своя спокоен, уравновесен поглед:

— Съжалявам, че се чувстваш така. Защото аз не просто обичам Матю, а планирам да произведа новия му филм.

— Забранявам! — Гръмовержната ярост в очите на Джошуа можеше да изпепели някоя по-слаба жена. — Дори ако само посмее да стъпи на територията на „Барън студиоуз“, ще го арестувам за взлом.

Лий беше подготвена за разправията. Но въпреки това дълбочината на бащината ѝ враждебност я изненада. Не че имаше каквото и да е намерение да пада по гръб. Тя бе прекарала детството си в игра на покер с филмови екипи. Лий можеше да работи с най-добрите от тях.

— Чудесно. Щом не искаш Матю тук, не искаш и мен. — Тя захвана да изпразва бюрото си. — Да се обадя ли в отдела за връзки с обществеността с новината, че ще правя независима продукция със съпруга си, или ти ще се справиш със съобщението за печата?

Лий бе израсла в „Барън студиоуз“. Джошуа знаеше, че тя никога няма да осъществи заплахата си за напускане, но не смееше да я подлага на изпитание. В нея имаше твърде много от упоритата гордост на Уолтър Барън, и ако оставеше личните чувства настрана, тя беше твърде ценна за студиото, че да рискува да я загуби.

— Добре — избъбри той великодушно. — Сейнт Джеймс може да остане. Докато носи печалби.

Напрежението между тях леко намаля. Лий заобиколи бюрото си и обви ръце около баща си:

— Не се безпокой, тате — каза тя, като отметна назад глава, за да му отправи ослепителна усмивка, — Матю ще бъде най-доброто нещо, което се е случвало на „Барън студиоуз“, откакто ти го пое след смъртта на дядо.

При споменаването на своя баща Джошуа си припомни драконовата власт, която последният титан на студиото обладаваше през целия си живот. Уолтър Барън щеше радостно да стъпче Матю Сейнт Джеймс, без дори да се обърне да погледне какво е стъпкал. И макар самият Джошуа да предпочиташе да стори точно това, знаеше, че не може: страхуваше се да не загуби Лий. Той неохотно реши да не предприема нищо. Засега.

Освен това, увери себе си той, когато се върна в кабинета си и се налока с пиячка, женитбата ще свърши, несъмнено като повечето останали бракове в Холивуд — с развод.

Ами ако не станеше така? Джошуа се закле да направи каквото трябва, но да си върне Лий, и изгълта още едно шишенце малцово уиски.

Лий потъна в креслото си и положи глава в ръцете си. Тя бе излязла от разправията победоносно. Сега бе потресена от откритието, колко близко бе стигнала до необходимостта да избира между двамата най-важни мъже в живота ѝ.

Тя напусна кабинета и се върна в празния си дом, където я чакаше бележка от Матю:

Скъпа моя. Обади се Тина. Тя е приключила пазарлъка за онази къща в каньона Топанга и тъй като Корбет е в Ню Йорк, на нея ѝ се щеше да отпразнува събитието с някого. Ние сме на обяд в „Ла Чоло“, защо не се присъединиш? А още по-добре — започни да стопляш леглото. Ще съм вкъщи около три.

Колкото и да обожаваше Матю, след шест дена съвместен живот Лий тайно се зарадва, че има малко време да остане насаме със себе си. Тя прекара следващите два часа, като се разхождаше по брега и мислеше за отминалите години.

Никога не бе имала приятели на своята възраст; беше прекарвала всичките си свободни часове след училище в студиото, като следваше баща си от снимачна площадка на снимачна площадка; като седеше в някой ъгъл и наблюдаваше в захлас легиони от световноизвестни филмови звезди, които правеха пътека до и от неговия кабинет. Докато другите момичета поглъщаха мистериите на Нанси Дру^[1], тя четеше „Варайъти“ и „Холивуд рипортър“.

Когато нейните съученици се развихряха в Америкън бандстанд и репетираха последните танцови стъпки пред телевизора, тя се учеше на верния тон по време на търгове. И когато същите тези кискащи се момичета прекарваха съботите в „Ниймън-Маркъс“, за да пробват рокля след рокля в търсене на най-съвършената, която да носят на вечерната танцова забава, тя стоеше пред някое кино в Уестууд и раздаваше на публиката въпросници за съответната предварителна прожекция.

Животът ѝ, откакто се помнеше, бе неразривно свързан с живота на студиото. И с Джошуа. Лий си спомни за всички трудности, които бяха преодолели заедно, за всички победи, които бяха споделили.

Тя обичаше баща си. Но обичаше и Матю. За зла участ тяхната антипатия един към другото беше твърде явна. Като се свлече на топлия пясък, Лий се загледа в слънчевата светлина, която се отразяваше върху проблясващите води, и ѝ се дощя да не е толкова раздвоена.

[1] Нанси Дру е популярна героиня от серия детски книжки — детективка, която разгадава мистерии. Основен автор на повечето книги от серията е американската писателка Каролин Кийни. — Б.пр. ↑

9.

Хиляда деветстотин седемдесет и осма беше година на недоволството.

Женските движения бяха паролата на седемдесетте, точно както гражданските права определяха вихъра на шейсетте, но сега, когато десетилетието отиваше към края си, нацията сякаш навлизаше във време на икономии и равносметка. Сякаш хората искаха да се поспрат и да си поемат дъх, да преценят докъде са стигнали и точно накъде отиват.

В Холивуд парите продължаваха да са главният мотиватор, след като властта на студиата започна да се разяжда още и още от новопръкнали се финансисти, от готови за скок инвеститори, които търсеха бързата далавера с един удар. Огромното количество долари, което се въртеше из града, даде възможност на нова партия филмови звезди да изискат (и да се сдобият с) договорени суми откъд и най-ненаситните мечти на Тайрън Пауър и Норма Шиърър.

Никой не се изненада, че непрестанно извисяващият се гребен на доларовата вълна се разпротря и извън стените на студиата. В Родео драйв — този световноизвестен олтар на подозрителното свръх потребление, цените се вдигнаха до стратосферата, след като потребностите на съвременния живот се преобразуваха в символи на благосъстоянието за матроните на Бевърли хилс, които умираха да пръснат хиляди филмови долари за египетски памучни пешкири, копринени чаршафи, палта от лемури. Пазаренето се превърна в нещо повече от губивреме: беше мания, като новобогаташките се мъчеха да наддават коя от коя повече, за да изкупят шика на старобогаташите (или поне измамната холивудска представа за него).

Дизайнерите на очила непрестанно предлагаха нови модели (снабдени с обикновени стъкла за тези, които имаха здраво зрение, и направени от леки алуминиеви рамки, украсени с диаманти и с други скъпоценни камъни), както и Гучи или Джорджо. Посланието, извезано с копринени конци върху бяла памучна тениска за шейсет и

пет долара, разположена под жълто-белия навес на витрината на „Джорджо“, казваше всичко: *Победител е този, който умре с най-много играчки.*

Пазаренето не беше единствената мания; употребата на възстановителни наркотици беше нещо обичайно, а сексът беше популярен както винаги и осигуряваше непрестанно мливо за клюкарските мелници.

Лий беше слисана, че се появиха не една и две жълти статийки в клюкарските колонки през изминалите месеци за безразсъдното поведение на Мариса.

Какво цвъртящо секс тиганче бе видяно да язди към залеза на задната седалка на мотоциклет Харли Дейвидсън миналата седмица? Около рокерските барчета се говори, че с тази два пъти разведена звезда не е лесно да се язди.

През майската утрин, когато същата тази мътва заля улиците, Лий беше принудена да се юрне към болницата, където Мариса бе току-що приета.

— Това трябва да спре!

Лий хвана ръката на Мариса, като тайно проверяваше за белези от инжекции, и си отдъхна като не видя никакви.

Ядосана от загрижеността, която съзря в очите на Лий, Мариса извърна глава към стената:

— Не знам за какво говориш. Имах малко произшествие, това е всичко.

— Това е официалното заявление на студиото. Но ние знаем истината. Мариса, била си бита. Можеше да бъдеш *убита!*

— Не бъди толкова мелодраматична!

— Не съм мелодраматична. Боже мой, миличка, виждала ли си се в огледалото!

Докторът от спешната медицинска помощ я бе предупредил, че нараняванията на сестра ѝ изглеждат много по-сериозни, отколкото са в действителност. Но Лий не бе успяла да преодолее шока, когато влезе в болничната стая и видя посиненото лице на Мариса. И двете ѝ очи бяха оброчени с напъстрено мораво, едното беше така подуто, че не

можеше да се отвори. Бузите и челюстта ѝ бяха нашарени в черно и синьо и грозна редица от фини черни бодове прорязваше горната ѝ устна.

Мариса стрелна Лий с по-здравото си око:

— Няма защо да се преструваш на толкова разстроена. И двете знаем, че винаги си ми завиждала за външния вид, за начина, по който мъжете ме пият с очи. Сега ти можеш да си хубавата сестра.

— Никога не съм ти завиждала, Мар! Никога. От първия ден, през който мама и татко те доведоха от болницата, аз те обикнах. Ъ все още те обичам.

— Ти не си способна да обичаш никого. Не истински. Всъщност, ако не си нащрек, ще изгубиш и съпруга си, мила сестрице. Матю не е от типа мъже, които ще се оставят да свирят втора цигулка след друг мъж.

— Няма друг мъж в живота ми.

— Така ли? — Напуканите устни на Мариса се извиха в крива, жестока усмивка. — Ами нашето скъпо татенце?

— Матю разбира, че аз и татко работим заедно; това не го притеснява — възрази Лий, не много убедително. — Защо да го притеснява?

— Наистина, защо? — измънка Мариса.

Тя се пресегна и включи транзисторния радиоприемник, който Лий бе донесла в болницата. Когато „Stayin’ Alive“ гръмна в ефира, Лий си помисли отвеяно колко хора в този град, включително и нейният баща, бяха решили, че „Треска в събота вечер“ е само едно *симпатично сюжетче*. Какво ли не би дала Лий за такова безспорно попадение с такива навалици пред касите!

— Като говорим за татето — наруши мислите ѝ Мариса, — предполагам, че не би трябвало да очаквам визита?

Точно от задаването на този въпрос най-много се бе страхувала Лий.

— Знаеш какъв натоварен ден е днес — промълви тя, като се мъчеше да прикрие гнева си към Джошуа за отказа му да дойде в болницата. — Ами Академичните награди тази вечер и забавата след това... — Гласът ѝ трепна. — О, по дяволите, Мар, толкова съжалявам!

Мариса повдигна рамене и смръщи, когато движението породило болка в потрошените ѝ ребра.

— Няма нищо. Не е тайна, че той и аз никога не сме били близки. Не като вас двамата.

Имаше странно настроеност в тона на Мариса. Познатият гняв беше там, но този път имаше и нещо друго. Тъмна, злокобна нотка, която Лий се опитваше да разгадае, докато караше към дома, за да се приготви за тазвечерните празненства.

— Й как е тя?

Матю се облегна на вратата на банята, наслаждавайки се на гледката: Лий, увита в пухкава кърпа с цвят на праскова, припряно си слагаше грим. Беше попаднала на задръстване по магистралата към Санта Моника и вече закъсняваше.

— Има две посинени очи, цепната устна и чифт пукнати ребра. Но макар да наподобява статист от евтин филм на ужасите, докторът ме увери, че може да напусне болницата утре и да се върне към работа до десет дена, когато подутината утихне.

— Голям късмет е имала.

— Така ли? — Лий остави сивия молив за очи и леко въздъхна. — Толкова се тревожа за нея, Матю, не знам какво да направя!

— Вероятно първото нещо, което трябва да направиш, е да се откажеш да я измъкваш от тези кашаи.

— Нима ми казваш, че трябва да обърна гръб и да оставя нещо ужасно да се случи на собствената ми сестра?

— Не. Казвам, че ако Мариса някога е била принудена да погледне лице в лице последиците от своето поведение, сигурно щеше да развие някакво чувство за отговорност.

— Тя осъзнава последиците — отвърна Лий. — Ти не си виждал лицето ѝ, Матю. Аз го видях. Имаш ли си някаква представа как ще се отрази всичко това на самочувствието ѝ? Тя винаги е постигала всичко покрай външния си вид; и смята че това е единственото нещо, което хората ценят у нея.

Самият Матю също не виждаше нищо друго, което да цени у помалката сестра на Лий, освен външния ѝ вид. И дори той беше твърде отявлен за неговия вкус.

— Ти, разбира се, знаеш, че проявяваш емоционално късогледство, когато се засяга семейството ти.

— Не проявявам!

— Сестра ти се омъжва два пъти, чукала се е практически с всички мъже в този град и в аптечката ѝ има повече опиати, отколкото в „Уолгрийн“. Но ти непрекъснато гледаш на нея като на някаква невинна жертва на обстоятелствата. Колкото до баща ти, ти отказваш да признаеш, че той винаги е правил всичко възможно, за да ни раздели.

— Защото не е истина!

Като се обърна отново към огледалото, тя размаза молива върху угълчето на клепача си и придаде на очите си опушен вид.

— Искрено ли вярваш, че нямаше ни един човек в „Барън студиоуз“, годен да разреши онзи ирландски проблем миналата седмица?

Помощник-режисьорът бе налетял с колата си върху оградата на някакъв фермер, след като бе излокал твърде много Гинес в една местна кръчма на няколко километра от Корк. Фермерът ги съдеше не само за оградата, но и за емоционалната травма, преживяна от добитъка: две овце, сив, прегърбен кон и дойна крава.

— Трябваше да изпратим авторитетен човек, за да се договорим с фермера на място.

— Никога ли не си чувала за адвокати?

Лий му се смръщи в огледалото:

— Добре, навярно моето присъствие не беше необходимо, но...

— Ами миналия месец? Пътуването до Гватемала?

Проблем с визите. Нещо, което лесно би могло да се разреши по телефона.

— И нека не забравяме малкото отскачане до Индия по-миналия месец — изпревари отговора ѝ той. — И трите седмици в Кайро през миналата Коледа.

Как би могла? Тя бе изненадана, че се натъкна на Халил, който изглеждаше все така красив и екзотичен. Когато той я поздрави за брака ѝ, тя бе прочела въпросите в неговите меки, тъмни очи и знаеше, че той е отгатнал: животът ѝ с Матю не беше нирваната, която бе очаквала да бъде.

— Не искам да се караме — каза тя, като се извърна към него. — Не *тази* вечер.

От две седмици готвеше специална изненада. Първо ще присъстват на церемонията по връчването на Академичните награди, където за Матю, който сега беше почитан като новия гений на Холивуд, се говореше, че е сигурен победител в две категории — за оригинален сценарий и за режисура на „Частни разследвания“. След това тя щеше да се оплаче от главоболие, което щеше да ѝ позволи да се измъкне от увеселението на баща си и да се прибере рано вкъщи, където щеше да ги очаква грижливо приготвена вечеря. Заедно с грамадна бутилка ледено шампанско и цяла купчина от най-новите плочи на Били Холидей и Смоуки Робинсън. След като изпиеха шампанското и потанцуваха с плочите, щяха да се любят. *Цяла нощ.*

Тя се надигна по чехли и потърка устни в неговите:

— Знам как мразиш тези празненства. И истински съм ти признателна, че се съгласи да дойдеш с мен.

— Не ми харесват, но разбирам добре защо трябва да присъстваш на тях. А в такъв случай не мога да си седя вкъщи и да се цупя, докато някой от онези студийни досадници те ескортира.

— Благодаря ти, скъпи! Обещавам да ти се отплатя веднага щом се приберем у дома.

Тя обви ръце около врата му; кърпата се изсули на килима.

— Имам нещо наум — каза той, като целуваше шията ѝ, раменете ѝ, гърдите ѝ. — Защо не ми направиш една предпремиера на нещата, които ще се случат после?

Сексуалното желание, което блесна в неговите тъмни очи, накара коленете ѝ да омекнат. Лий плъзна ръце по якия му гръб и усети под бялата ширитена риза железните му мускули.

— Ще закъснеем.

Устните погъделичкаха шията ѝ:

— Нашите категории са след часове.

— Какво извинение ще дадем?

Той обгърна с длан гръдта ѝ, като потъркваше с палеца си зърното, доволен, когато то се втвърди в отговор на докосването.

— От химическото чистене са изпратили чужд официален костюм. — Ръката му се плъзна надолу. — Кучето е скочило върху роклята ти с кални лапи и е трябвало да се преобличаш.

Докосванията му бяха като езици на пламък, които лижеха плътта ѝ.

— Ние нямаме куче.

— Ти го знаеш и аз го зная. Но никой друг не го знае. — Дланта му сладострастно се провря между краката ѝ и тя изохка възбудено. — Ще кажем, че колата се е повредила на път за Музикалния център.

Тя тръпнеше на прага на оргазъм с обещания за още, когато думите му ѝ припомниха нещо, което бе забравила.

— О, не!

— Сега пък какво има? — Миг по-късно забръмча сигналната уредба на охраната при портала. — Кой, по дяволите, е това?

— Навярно шофьорът.

— *Шофьор?*

— Татко настоя да ни вземе с неговата лимузина — каза тя гальовно. — Искане да пристигнем стилно.

Само споменаването на Джошуа Барън беше достатъчно, за да секне желанието на Матю. Той отпусна ръце:

— Тогава по-добре се облечи. Не бихме искали татко да чака, нали?

Като забра сакото на своя официален костюм от облегалката на стола, той напусна стаята, без да погледне назад.

Като затвори очи пред задаващото се главоболие, Лий реши, че навярно тази нощ ще е много дълга.

Два дена по-късно Лий седеше в едно сепаре на Поло лаундж и обядваше с Тина. Матю не се оплака, когато Лий му съобщи, че няма да си е вкъщи за обяд, но тя го прие като знак за и без това вечната му намусеност. От нощта на Академичните награди той почти не ѝ говореше.

— Господи — навъси се Тина, — мисля, че ще умра!

— Хич не ти личи! — каза без съчувствие Лий. — Всъщност изглеждаш страхотно. Упражненията очевидно са на *ти* с теб.

— Не с мен. Ако изобщо някой получава нещо от тези сеанси на изтезанието, то е мазохистът, за чието съществуване в това натъртено тяло дори не съм предполагала. — Тина отпи глътка Перие, после се загледа в кристалната чаша, сякаш искаше тя да съдържа нещо по-силно. — Кой, по дяволите, изобщо е наложил аеробиката?

— Джон Траволта?

— Ъ-ъ, макар наистина да го виня за диско кълченето му, сигурно е бил Маркиз дьо Сад. Аз все още се мъча да проумея защо ти позволих да ме уговориш да караме заедно този курс! Шейсет минути с „Бий Джийз“ е петдесет и девет минути повече, отколкото мога да издържа. Какво изобщо стана с Джони Матис?

Тина се пресегна към чантата си, но си спомни, че бе отказала цигарите преди шест седмици. Тя даваше на това здравословно занимание, което бе подлудило всички, още две седмици. Ако не се почувстваше нова жена, щеше да се върне към допотопните, но усладителни свои лоши навици.

— Между другото какво смята Матю за това, че обядва сам всеки вторник и четвъртък, докато ти се пънеш да достигнеш максималния си сърдечен пулс?

— Съмнявам се, че изобщо забелязва.

— Корбет казва, че работел ужасно здраво по новия си сценарий.

— Думата е по-скоро фикс идея — възрази Лий. — Каза ли ти Корбет, че той ту работи, ту не работи над тази история вече десет години? Откак се е върнал от Виетнам.

— Знам. — Тина се захвана невъодушевено със сухата си маруля. — Господи, какво не бих дала за хубава дебела пържола! Но сега, като ми спомена — Корбет не ми е казал за какво е.

— Това е, защото не знае. Никой не знае.

Тина вдигна очи, след като напразно бе търсила скаридка в чинията си.

— Никой? Дори ти?

Лий стисна устни.

— Дори аз.

— Колко странно...

— Казва, че го прави, защото не иска да рискува историята да види бял свят преждевременно.

— Не можеш да отречеш, че в това има смисъл. И ти, и аз знаем, че Лос Анджелис е градът с най-ниски огради в Америка, Лий. Новините тук се разпространяват по-бързо от пожар в каньоните по време на Света Ана.

— Знам това — меко каза Лий; тя чертаеше малки кръгчета с нокът по розовата покривка. — Но не смяташ ли, че би трябвало да има доверие поне на собствената си жена?

Не и ако гледа на нея като на вражеска пионка, каза си Тина, като си мислеше колко пъти през изминалите две години Матю бе идвал у тях да се оплаква горчиво от, според него, неестествената привързаност на Лий към баща ѝ. Въпреки всичко, което бе направила, за да го убеди, че Лий е влюбена безумно в него, Тина можеше да потвърди, че клинът, който Джошуа набиваше в техния брак, ги отдалечава все повече един от друг.

— Бракът невинаги е лесна работа, Лий — каза тя сега, като положи длан върху ръката на Лий. — Но ти и Матю се обичате. А за такова нещо има смисъл човек да се бори.

Внезапна буца загърби отговора на Лий и тя само кимна. Но все пак се запита дали вече не е загубила битката.

По-малко от седмица след обяда си с Тина Лий се шмугна вкъщи на зазоряване, като стъпваше предпазливо на пръсти по белия теракотен под. Когато влезе в кухнята, зажадняла за чашка кафе, тя завари Матю седнал на масата.

— Матю! Изплаши ме!

Леденият поглед, който той ѝ отправи, беше всичко друго, но не и окуражителен:

— Тогава сме квит. Защото аз бях изплашен до смърт почти цялата нощ. Всъщност смятах да ти дам още десет минути, преди да звънна в полицията.

— Когато се обадох да отложат плановете ни за обяд, аз ти казах, че трябва да хуквам към Санта Барбара.

— Каза също, че ще се върнеш до полунощ.

— Знаем, но...

— Аз през цялото време си мислех какво да кажа в полицията... Вижте, мистър полицай, зная, че жена ми е претърпяла ужасно произшествие, понеже ми обеща, че нищо не ще я задържи толкова, че да не честваме втората годишнина от брака си. Особено след като беше в Рио де Жанейро за първата ни годишнина: малко затруднение с разрешителните за филмиране в Корковадо и...

Този път тя го прекъсна:

— Мариса беше погълнала свръхдоза „Секонал“. Тя беше почти в безсъзнание, когато пристигнах. Трябваше да я закарам веднага в

болницата.

— Интересно, как си дошла тъкмо на секундата. Пътят не е ли два часа?

— Малко повече.

— И въпреки това тя е успяла да се натъпче със свръх доза и да остане в съзнание, като през цялото време те е чакала да пристигнеш. Вълнуващо!

— Нима обвиняваш сестра ми, че е симулирала опит за самоубийство?

— Мамка му, Лий! — Матю скочи от масата и блъсна стола. — Толкова ли си сляпа? Не виждаш ли, че Мариса иска просто да съсипе нашия юбилей? Взела е тези проклетни хапчета, след като ти се е обадила. По този начин не е рискувала нищо, освен одраскано гърло от стомашната помпа.

— Откъде знаеш! — възропта Лий.

Вечният ѝ навик да брани сестра си не ѝ даваше да признае, че същата мисъл ѝ бе хрумнала, докато крачеше напред-назад в коридора пред стаята за спешна медицинска помощ в очакване секобарбиталът да бъде изпомпан от Мариса.

— Знам, че тя е коравосърдечна, себична жена: тя отглежда завист, както други жени (богати жени) отглеждат чужди деца. И знам, че тя и баща ти са решени да унищожат всяка възможност за щастие, която ти и аз бихме могли изобщо да имаме!

— Не е вярно!

— Така ли? Защо най-после не решиш за кого е твоята вяропност, Лий? За свръх властния ти баща и за онази пачавра сестра ти, или за мъжа, който те обича?

— Предполагам, имаш предвид себе си?

Напоследък той със сигурност не бе проявявал бог знае каква обич. Всъщност последният път, когато я бе прегърнал и целунал, беше докато се приготвяше за церемониите по връчването на Академичните награди миналата седмица.

— М-да. Помниш ли ме? *Съпруга*? Оня тип, комуто обеща да го обичаш, да го тачиш и да го зачиташ. Докато недораслата сестричка не звънне от някакъв мотел за възрастни с оповърнат зов за внимание. Или таткото не почувства нужда от своята изпълнителна заместник-съпруга.

Лицето на Лий стана бяло като платно.

— Това звучи така, че не е възможно да го мислиш наистина!

Неговите нараняващи думи идваха от инстинктите, не от главата му, но упоритата гордост и ревност към любовта, давана от нея на двама души, които дори не се опитваха да я заслужат, накараха Матю да не оттегля обвинението си.

— Какво има? Да не би да съм нахлул твърде навътре в домашната ти обител този път? — Дълго стаяваната болка го подбуждаше да говори. — Каж ми честно... Ако Джошуа ти бе звъннал от същия този мотел, щеше ли да се юрнеш да прекараш нощта с него?

Ръката ѝ се вдигна. Звук като изстрел разтърси утринния покой. Видимо разтърсена, Лий погледна дланта си, залепнала за твърдата буза на Матю, сякаш се чудеше чия е.

— По-добре ли се почувства?

Гласът му беше нисък, измамно спокоен, но Лий долавяше напрегнатостта, струпана точно под повърхността. Тъмните му очи станаха сурови, скулите му се вкамениха.

— Не.

Тя прибра ръцете си зад гърба ѝ сплете пръсти. Втречена в обвинителния белег, оставен от дланта ѝ, Лий усещаше как нервността ѝ тупти на шията ѝ. Никога не бе удряла когото и да било през живота си. Какво ставаше с нея? С тях?

— О, господи, мразя това! — каза тя и се строполи на един от кухненските столове. — Мразя да се карам с теб.

Матю се взираше в нескриваните сълзи, които блестяха в широко отворените ѝ сиви очи, и се бореше с неутолимото желание да отиде при нея. Да я утеши. Цяла нощ бе полудявал при мисълта, че този път Мариса я е въвлякла в нещо опасно. През цялото време на двегодишния им брак той бе живял с непрестанния страх, че един ден Лий ще отиде на спасителна мисия и ще се срещне лице в лице с някой от изперкалите приятелчета на Мариса.

Беше стоял много часове, пиейки чаша след чаша силно кафе, и бе чакал. През съзнанието му минаваха страшни картини: Лий в кръв и пребита, просната на пода в някаква мотелска стая. Изнасилена. Убита.

Тази маниакална отдаденост на сестра и баща, тази потребност да им угажда, тази нейна готовност да позволи на двамцата да я тъпчат

(да тъпчат и брака ѝ) късаше сърцето му парче по парче. И най-проклетото нещо беше, че дори не можеше да я намрази за това.

— Ще се поразходя — каза той; Матю знаеше, че трябва да излезе от къщата, преди да е казал или сторил нещо, което безвъзвратно ще скъса крехките нишки помежду им.

Лий гледаше как мъжът ѝ изхвърчава от кухнята и тръшва вратата зад гърба си така, че медните съдини по стените затрепкаха.

И тогава, като се остави на сълзите, които от гордост пред Матю бе сдържала, тя заплака.

10.

Декември 1978 година

— Виждаш ли това?

Лий хвърли поглед на хартиятата, която Джошуа тупна върху бюрото ѝ. Тя бе отдавна предупредена за статията в днешното „Варайъти“; репортерът се бе обадил на Матю предния ден, за да потвърди, че ще излезе.

— Не съм я виждала. Но знаех, че ще излезе.

— Знаела си? И не ми каза?

— Разбрах го едва миналата нощ. Какво се казва в нея?

— Че съпругът ти е написал сценарий за един актьор, който е станал политик. Политик, който има връзки с организираната престъпност.

— Това ли е всичко? — предпазливо попита Лий.

Матю най-после ѝ бе позволил да прочете ръкописа на „Окото на тигъра“ миналата нощ и тя мигновено бе разбрала, че той притежава бомбастичен заряд.

— Не. Предполага се, че главният герой драстично напомня Брендън Фаръдей.

За когото всички знаеха, че има политически амбиции, прещрака през ума на Лий.

— Може да възникнат някои проблеми — съгласи се тя. — Но правният отдел ще ги обсъди с Матю и ще ги изчисти.

— Невъзможно. Искам проектът да се изхвърли!

— Да се изхвърли! — Лий вдигна невярващи очи към баща си. — Ти дори не си го чел!

— Не ме е грижа! „Барън студиоуз“ няма да направи този филм. И това е *окончателно*.

— Боя се, че това не е изцяло твое решение — каза кротко тя. — Ти овласти моята автономност преди шест години, когато се съгласи аз да се захвана със „Съндаун продъкшън“.

— Мама му стара, не може да направиш този филм!

— Защо? Наистина ли мразиш Матю толкова, че ще се помъчиш да спреш негов проект, върху който той е работил години?

— Изобщо не става дума за това, какво изпитвам аз по отношение на сценария. Има и други играчи в тази игра, Лий. Играчи, които не искат този филм да види бял свят.

— Кои?

— По-добре е да не знаеш. Само трябва да проумееш, че ще е по-добре (и по-безопасно) за всички нас, ако този ръкопис умре от естествената си смърт.

— Разбирам загрижеността ти, но нима не виждаш? Ако се подчиним на тези хора, на тези аутсайдери, ние ще компрометираме всичко постигнато, за което сме работили толкова здраво. Всичко, за което е работил дядо. — Тя си пое дълбоко въздух, преди да продължи. — Матю е написал покъртителен сценарий и аз ще го превърна в най-хубавия филм на десетилетието. А може би и в най-хубавия филм, който „Барън студиоуз“ изобщо някога е правило.

Джошуа знаеше, че баща му би приветствал желязното упорство на Лий. Но, по дяволите, тя можеше да докара нещата дотам, че всички да бъдат избити!

— Има ли нещо, което бих могъл да кажа, за да променя решението ти?

— Нищо.

Като въздъхна шумно, Джошуа се обърна да си ходи. Поспрян на прага, той хвърли поглед през рамо към дъщерята, която никога не го бе наскърбявала, докато това копеле Сейнт Джеймс не бе нахлуло в живота ѝ.

— Обичам те, Лий! И винаги съм се съобразявал с твоята върховна преценка.

Тя кимна.

— Благодаря ти.

— Но този път правиш смъртоносна грешка.

Предупредителните думи на баща ѝ кънтяха в нейните уши като предсмъртен хрип, разстройваха работата ѝ, разваляха съня ѝ. Само нескритото въодушевление на Матю по отношение на неговия проект облекчаваше безмилостния ѝ стрес. За първи път от седмици — от

месеци — те работеха заедно през деня и се любеха през нощта с преливаща радост, за която не знаеше дали някога изобщо ще си възвърнат. А това, реши тя, докато се обличаше за коледната годишна гала на баща си, си заслужаваше няколко безсънни нощи.

Коледните украшения на Джошуа можеха да засрамят и „Фантърсиланд“. Всички дървета на двора бяха обкичени с бели крушки и изпълваха въздуха с ярки мигащи звезди. Почти осемметрова белокапа елха от Дъглас^[1] се извисяваше в средата на централната площадка, облечена с древни златни орнаменти, вълшебна в снопа сребърни прожекторни лъчи. Сервитьори, облечени със златисти, сребристи и пурпурни костюми на арлекини, кръжаха с блестящи златни подноси, върху които имаше изящни сребърни бокали с шампанско „Луи Рьодерер кристал“. В центъра на всяка маса, покрита със сребристо ламе, имаше грациозни клонки от ела и бор, накичени с блещукащи сребърни, златни и алени топки. Като продължаваха коледната тема, фенерчета с батерии проблясваха като искри.

— Божичко, Джошуа се е побъркал и е възсздал двора на Краля Слънце — възкликна Тина, когато тя и Корбет пристигнаха в имението на Барън.

Облечена с позлатена вечерна рокля от шифон на Мари Макфадън, с елегантна френска прическа, заплела черната ѝ коса, тя олицетворяваше шика на Бевърли хилс.

— Или зимния курорт на цар Мидас — промърмори Корбет, загледан в един близък фонтан, който специално за тази паметна нощ пръскаше шампанско.

— Нямам вина — оправда се женски глас зад тях. — Тъй като бях твърде заета с новия сценарий на Матю, за да уреждам каквито и да било празненства, татко нае външна помощ.

Тина се обърна и прегърна Лий; двете си размениха целувки по бузите.

— Скъпа, как ми липсваше! Този проклет курс по аеробика просто не е същият без теб за да ме поддържаш в крачка. — Тя отстъпи малко назад и огледа преценяващо по-младата жена. — Положително изглеждаш прекрасно — реши тя, като огледа дългата права бяла рокля без презрамки, бродирана със сребърни цветя; косата на Лий беше сребристоруса пяна, оставена волно да се вее по желание на Матю.

— Като ангел — вметна Матю, който пристигна навреме, за да чуе комплимента на Тина. — Моят ангел.

Той обгърна рамото ѝ с ръка и я притегли към себе си.

— Върховно — отекна Лий, като погледна нагоре към мъжа си, блестящ с бялата си вратовръзка. — Продължавай да говориш така, мистър Сейнт Джеймс, и хората ще си мислят, че сме младоженци.

— Точно така се чувствам напоследък, мисис Сейнт Джеймс.

Беше чудесно да може да носи удовлетворение на Лий и в леглото, и извън него! През тези изминали месеци Матю се бе чувствал по-свободен, по-щастлив, отколкото някога си бе представял, че би могло, въпреки слабия мъждукащ страх, че такава пълна радост е предизвикателство към съдбата.

Когато Лий и Матю си размениха дълъг влюбен поглед, Корбет се покашля:

— Е, беше страхотно да ви видим — скъпернически отрони той. — Но от начина, по който Тина ме дърпа за рамото, заключавам, че е време да се стопим.

Вгълбени в себе си, нито Лий, нито Матю забелязаха тяхното тръгване.

— Е, това със сигурност е облекчение — каза Тина, като забра един бокал от разносяния под носа ѝ поднос. — По едно време се бях изплашила, че няма да ги бъде.

— Не само ти — пресегна се Корбет и докосна бузата ѝ. — Понякога си мисля, че сме единствената щастливо женена двойка в този град.

— Знам. — Тя положи своята длан върху неговата. — Но ужасно ми се иска Матю и Лий да са щастливи като нас.

Погледът му хранеше топлина, която надмогваше двацет и една годишния им брак:

— Невъзможно.

Като търсеше отдих от камарата въпроси около сценария на Матю, Лий избяга в един отдалечен ъгъл на градината. *Дъхтяла ли бе някога нощта така упойващо сладко?* — питаше се тя, като вдишваше уханието на ярките зимни цветя. Някъде извън полезрението ѝ някакъв щурец скрибуцаше самотната си песен. Около забулената в бяла мъгла

луна имаше пръстен и Лий гледаше нагоре и се възхищаваше колко близко изглежда, когато боботещият глас на Брендън Фаръдей прогони вгълбеността ѝ.

— Лий — каза той, — изглеждаш абсолютно великолепна тази вечер.

— Ей, благодаря, Брендън. И ти изглеждаш красив.

Беше истина. Като ловенето на застаряващи звезди на Тинсълтаун, с годините Брендън наистина сякаш ставаше все по-красив — по-отчетливо хубав.

— Да, сър — иронизира той, като кимна с глава, докато очите му се разхождаха от главата до петите ѝ, пристегнати със сребристи копринени чорапи. — Ти си като видение. — Фаръдей бе известен с любовта си към западното изкуство и в този миг Лий се чувстваше като бронзова статуя на Ремингтън, която той иска да купи за колекцията си. — Мъжът ти е късметлия.

Лий се усмихна.

— Ще му го кажа.

— Аз съм първият, който ще признае, че с Матю не се спогаждахме, докато работехме по „Опасен“, но знаеш ли, Лий, наистина се възхищавам на таланта на този млад човек. Да, сър — каза той автоматично, — съпругът ти има рядка и самобитна дарба. Ще ме е яд, ако съсипе кариерата си.

— Това няма да стане.

— Би могло с пълна сигурност да се случи, ако Матю свърши в съда като ответник по дело за клевета. Виж истината в очите, Лий, това е град на компаниите; силите, които са в Холивуд, не обичат противопоставянето. Ако „Барън студиоуз“ настоява да направи този филм, те може да стегнат редици против вас.

Заплахата му само затвърди решението ѝ.

— Иди и ни дай под съд! — предложи му тя, като го заобиколи, устремена обратно към увеселението, — това само ще донесе на „Окото на тигъра“ повече известност.

Той сграбчи ръката ѝ и я извъртя към себе си:

— Само минутка! — изрева. — Не съм довършил разговора си с теб.

— Мъчна работа. — Тя посрещна внезапно ожесточения му поглед, без да мигне. — Защото се наслушах.

— Не, не си! — Когато впи пръсти в меката плът над лакътя ѝ, Фаръдей показа, че няма намерение да се отказва от битката. — Ти иди и си направи драгоценния филм, бейби! Но после обвинявай само себе си, ако на красивия ти съпруг му се случи нещо още преди филмът да е излязъл на екраните.

Кръвта на Лий се вледени; меките му думи сякаш се нахвърляха право върху нея, една по една, и се трошаха като стъкло под нозете ѝ.

— Заплашваш ли ме?

Той сви рамене.

— Случват се произшествия.

След като го подхвърли, той я пусна и се стопи в здрача. Миг по-късно тя го чу как гръмогласно се наслаждава на нещо, което един от гостите бе казал, а грубиянският му смях звучеше така, сякаш нищо не се бе случило.

Тина стоеше скрита в здрача и слушаше как Фаръдей заплашва Лий. Някои неща — някои хора — никога не се променяха.

Преди трийсет и седем години тя беше обещаваща млада актриса в „Барън студиоуз“. Беше се появявала в три филма, когато избрана за ролята на танцьорка, която е приета в колеж и се влюбва в своя сериозен професор по математика, Тина прехвърли на екрана три неща, които привлякоха вниманието на публиката: чифт дълги, оформени крака, които възкресяваха Бети Грейбъл, деколтирани гърди, на които, мълвеше се бе завидяла самата Джейн Ръсъл, и секси комедиен талант, въведен от Джуди Холидей и по-късно развит от Мерилин Монро.

Накратко, бившата Тереза Салерно беше момиче, устремено право към върха, поради което Джошуа Барън се реши да повери на новачката роля в поредния филм на Брендън Фаръдей. Единствената мушица в кацата с мед беше, че Фаръдей имаше старшински права, което означаваше, обясни ѝ нейният агент, че ако Фаръдей не я хареса, тя ще отпадне от филма. Агентът потупа маникюра ѝ. Ето така.

Предупреждението мина край ушите на Тина. Разбира се, че ще я хареса; какво за нехаресване имаше? Когато неговата секретарка се обади с покана за следобеден купон у тях, Тина се закле, че до края на

вечерта Брендън Фаръдей ще яде от ръката ѝ. Никой никога не бе обвинявал Тина Салерно в липса на самоувереност.

Тя пристигна в дома на Фаръдей в Лоръл каниън, облечена с кадифена рокля, каквато Джоун Фонтейн носеше при спечелилото ѝ *Оскар* изпълнение в „Подозрение“. Нейната съквартирантка, гардеробиерка в „РКО“, ѝ бе заела дрехата за тази важна вечер.

На сутринта роклята беше в дрипи и Тина си беше отново в своя апартамент, където я бе довел шофьорът на Фаръдей след една сякаш безкрайна нощ на сексуални оскърбления. Разпилени пурпурно-жълти драскотини изпъстриха гърдите ѝ, краката ѝ, кълките ѝ. Нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ беше белязана от зъби; кръв и сперма се изцеждаха от вагината и от ректума ѝ.

— Трябва да повикаш ченгетата! — настояваше съквартирантката на Тина. — Звезда или не, не може да оставиш негодника да се измъкне от това просто така!

— Не! — успя да продума Тина през напукани, стиснати устни. — Никой няма да ми повярва.

— Но аз знам къде отиде ти. Мога да свидетелствам в твоя полза!

— *Не!*

Сега, когато шокът избледняваше, Тина беше на ръба на истерията. Предупреждението на Фаръдей все се връщаше в съзнанието ѝ. Той имал приятели, важни приятели, които не биха се поколебали да я убият, ако му създаде някакви проблеми. Нещо в очите му бе убедило Тина, че филмовата звезда говори истината.

— Ще повикам поне доктор.

Тина започна да се тресе бясно:

— Не мога да рискувам!

— Хей, не се безпокой! Този тип е дискретен. Той е правил всички аборти в студиото.

— Добре — отпаднало отрони Тина. — Но трябва да се закълне, че никога няма да каже на никого.

Когато съквартирантката ѝ отиде в хола, където беше единственият телефон в сградата, Тина произнесе с накъсано ридание:

— Имам ролята.

Лий почти бе успяла да се увери, че мъглявата заплаха на Брендън Фаръдей не е нищо повече от размахване на пръст от ядосан мъж, който е изпил твърде много шампанско, когато Тина внезапно изскочи от здрача.

— Тина — изохка тя, — уплаши ме!

— Не чак толкова, колкото Брендън Фаръдей вече те бе изплашил; мога да си представя...

— Нали го знаеш Брендън, когато вземе да пие.

— Да — отговори Тина с нисък, равен глас, — зная го Брендън.

Лий се вгледа по-отблизо в по-възрастната жена, озадачена от странно трепливия ѝ тон. Вместо самоувереността, която Тина обикновено носеше като втора кожа, сега тя изглеждаше нервна. Но на лицето ѝ имаше и друго изражение. Нещо, което странно приличаше на страх.

— Нещо не е наред ли?

— Да. Нещо хич не е наред. — Като пое дълбоко въздух, Тина разказа на един дъх историята си, с живи, безпощадни подробности. — Разбира се, аз никога не стъпих отново в студиото. Няколко седмици по-късно, когато драскотините избледняха, получих работа: да се обаждам на телефона в една кантора за недвижими имоти, зад първия ъгъл от апартамента ми. След известно време получих лиценз и започнах да роя продажбите, една след друга, и ей ме на.

Лий тръсна глава потресена и възхитена:

— Този град е пренатъпкан с хора, които са възкръсвали от мъртвите, но ти определено ги слагаш в джоба си!

— Справих се добре. Макар винаги да съм съжалявала, че не бутнах Фаръдей в затвора, където му е мястото.

— Сега разбирам защо винаги си го мразила — промълви Лий.
— Корбет знае ли?

Лицето на Тина стана бяло като платно.

— Разбира се, че не. И ти не бива да му казваш.

— А защо каза на мен!

— Исках да проумееш, че Брендън Фаръдей е опасен човек. Той е порочен, жесток и би убил, без да му мигне окото. — Като погледна нервно към високите прозорци, Тина добави: — Трябва да се върна, преди Корбет да тръгне да ме търси. — Тя сложи ръка на рамото на

Лий. — Трябва да направиш всичко, каквото и да ти струва, Лий, но да спреш този филм. Заради Матю.

И си отиде.

Отново сама, Лий обвини ръце около себе си в несъзнателен жест на самозащита. Беше толкова щастлива, когато пристигна на забавата тази вечер! Толкова изпълнена с надежди. И после, за няколко къси мига, Брендън бе смогнал да заплаши всичко, което ѝ беше мило.

— А, ето те! — Матю крачеше по тухлената тераса към Лий. — Къде ли не те търсих!

— Имах нужда от глътка въздух.

— Ти трепериш! — Като свали палтото си, той го метна върху раменете ѝ. — Така по-добре ли е?

— Обичам те — прошепна тя нежно, отчаяно. — Каквото и да се случи, важно е да знаеш това.

— Знам го. — Той се вгледа в нея със смесица от любопитство и загриженост. — Добре ли си?

— Разбира се. — Тя си пое дълбоко въздух; това трябваше да я успокои, но не можа. — Имаш ли нещо против още сега да си тръгнем за вкъщи?

С още мъждукащи в очите му въпроси, той се наведе и я целуна.

— Скъпа, мислех, че никога няма да поискаш.

— Имам добра новина.

Докато гледаше Уилиъм Зимърмън иззад бюрото си, Лий сложи на лицето си със спокойно, заинтересовано изражение. Енергичният, общителен адвокат беше едно от последните завоевания на „Барън студиоуз“, нает беше веднага след завършване на право в Станфорд миналия юни. Само за шест месеца той доказа, че е безценен, и Лий нямаше да се учуди, ако стане завеждащ отдела, преди да навърши трийсет.

— Винаги съм в настроение да чуя добра новина.

— „Окото на тигъра“ повече няма да причинява никакви сериозни затруднения.

Сърцето ѝ слезе в петите. Не на тая новина се надяваше тя:

— О! Сигурен ли си?

— Е, има една-две сцени, които могат да породят проблем, но всичко може лесно да се промени.

— Матю не желае да разваля ръкописа си, за да избегне съдебен иск.

— Става дума само за няколко реплики, Лий. Не за нещо, което би нарушило целостта на сюжета. — Той я погледна с любопитство. — Не изглеждаш много щастлива от това. Смятах, че ще литнеш от радост.

Лий се насили и се усмихна:

— Признателна съм ти за цялата работа, която си свършил, Уилиъм, но се боя, че след като изучих материята много внимателно, стигнах до такъв свой извод: правенето на този филм ще въввлече „Барън студиоуз“ в опасности. Нещо, което не мога да позволя да се случи.

— Но, Лий...

— И затова ще те помоля да мотивираш мнение, че „Барън студиоуз“ не бива да финансира този проект.

Той я зяпна като ударен от гръм:

— Ама, Лий, току-що ти казах, че няма никакви проблеми! Не разбирам, това е страхотен ръкопис, ще стане бомба филм. Боже мой, та това е проектът на собствения ти съпруг! Как можеш да го проваляш?!

Погледът на Лий стана леденостуден, думите ѝ — отсечени:

— Аз обясних позицията си. Така че, ще напишеш ли мнението, или трябва да моля друг адвокат от отдела да ми свърши тази работа?

Раменете на Зимърмън видимо хлътнаха, когато се надигна от стола си.

— Разбира се, че ще го направя.

Лий кимна, изглеждаше хладно доволна, макар сърцето ѝ да биеше така силно и учестено; струваше ѝ се, че ще получи удар.

— Благодаря ти. О, и Уилиъм...

Той се обърна от прага:

— Да?

— Бих искала да запазя в тайна тази среща, ако нямаш нищо против.

Интелигентните му кафяви очи изучаваха лицето ѝ:

— Разбира се.

В мига, в който остана сама, Лий започна неудържимо да се тресе. Като бе погазила всички правила на своя живот, тя бе спасила живота на Матю. Но на каква цена?

[1] Дъглас е столица на остров Ман. — Б.пр. ↑

11.

Свикнал да преодолява пречки, Матю прие доклада на правния отдел на „Барън студиоуз“ със стоицизъм, който беше втора негова природа. Съжаляваше само, че решението да не се финансира неговият филм предизвика появата на нова пукнатина между него и Лий. По непонятна за него причина, когато той извести своето намерение да търси независимо финансиране, тя стана почти истерична.

Не беше в нрава на Лий така буйно да изразява емоциите си, мислеше си Матю, докато напускаше Поло лаундж. Той току-що бе приключил съдбоносна среща с възможен инвеститор — швейцарски банкер от Цюрих, — когато се сблъска с Джеф Мартин.

— Хей, градски! — изфъфли Джеф, като опасно се клатушкаше. — Как е хавата?

— Бива — кимна Матю. — А как вървят нещата при теб?

Не че не беше ясно. Дългата тънка коса на Джеф беше немита, вързана отзад с кожена превръзка, а квадратната му челюст бе покрита с тридневна четина.

— Устремен нагоре, човече! Все по-нагоре от ден на ден.

— Радвам се.

— Всъщност идва моят дванайсети час.

Колко пъти го бе чувал!

— Е, късмет!

— Да, сър — смотоледи Джеф, повече на себе си, отколкото на Матю, — старият Джеф много скоро ще живее в охолство. Благодарение на старчето Барън.

Матю вече вървеше към колата си, но при тези думи на Джеф рязко се извърна:

— Джошуа?

— Познаваш ли друг Барън? Освен двете пиленца. — Джеф се изкиска нервно. — Оле, извинявай, градски! Сега си спомням, едно от тези пиленца е старата ти женица, нали тъй?

Матю пренебрегна подмятането за Лий. Безпокоеше се, че Джеф е въввлечен в някакъв нов кроеж с Мариса и макар лично той да не даваше пет пари за балдъзата си, Лий даваше. Това, от което и без това обтегнатият им брак нямаше нужда, беше още една криза.

— Каква работа имаш с Барън?

— Старият Джош ме измъкна от водата — ухили се той. — Което, чини ми се, те прави царят на палубата.

— Мен?

— Естествено. Аз тъй гледам на нещата: след като сега си голяма клечка, Барън ще да е готов да плати тлъста пачка на всеки, който би разкрил, че тъкмо той организира историята с наркотиците. Като говорим за това — продължи той, — как, по дяволите, успя да се измъкнеш от пандиза? Старчето едва не получи удар, като разбра, че си избягал.

Матю си каза, че би трябвало да изпита нещо — потрес, гняв, неверие. Но думите на Джеф само потвърдиха дълбокото му подозрение, таено от години. Подозрение, което не бе споделял никога с никого. Кой би му повярвал!

— Излиза, като че ли са ти погостили мръсен номер — лесно се съгласи Матю. — Защо не отидем да ударим по една бира и ти да доразкажеш подробностите?

— Страхотно! Ще е също като през старите времена. Двамата кабалерос.

— М-да — смънка Матю. — Като през старите времена.

Два часа по-късно, след като Джеф бе успял да си спомни тънки подробности, Матю се убеди, че това не беше никаква халюцинация, родена в пропития с алкохол, претлял мозък на старата му дружка. Когато напусна бара, той реши, че е дошло време Лий да узнае истината. За всичко.

— Не вярвам! — Потресена, Лий се бе вторачила в Матю. — Казваш ми това само защото „Барън студиоуз“ ти отказа финансиране за „Окото на тигъра“.

Матю разбираше, че първата реакция на Лий ще е отрицание. Беше съвсем естествено, като се имаше предвид голямата ѝ

привързаност към баща ѝ. Той ѝ бе изложил всичко, включително и сделката с Джеф срещу онази малка роля в „Опасен“.

— Истина е, Лий.

— Не! — Когато тя тръсна глава, по теракотения под се разпиляха фиби. — Джеф греша. Или лъже. — Тя се вкопчи в това предположение, както давеща се жена би се вкопчила в спасителен сал. — Това е! — възкликна. — Не схващаш ли? Той и Мариса са го скалпили. Това е само още един от кроежите на Мариса да си го върне на татко заради отвратителното му отношение към нея през всичките тези години.

— Лий. Мила. — Той сграбчи нейните бясно тресящи се ръце. — Не може да не е истина. Той знае твърде много подробности.

Като се изтръгна от лекото придърпване на Матю, тя се отгласна от него.

— Това е лъжа! — повтори му. — Подла, гадна, болезнена лъжа!

— Защо не попиташ Джошуа?

— Точно това смятам да направя.

Колкото ѝ побеснял да беше спрямо Джошуа и колкото и да му се искаше Лий да приеме думите му, понеже го цени, Матю си даваше сметка, че тя има нужда да чуе истината от самия източник.

— Да вървим!

— Не. Трябва да свърша това, сама.

Той я сграбчи за ръката:

— За бога, Лий, ти не си в състояние да шофираш!

— Махни се от мен! — Тя го бутна. — Остави ме на мира!

Матю я гледаше как изхвърча от къщата. Миг по-късно, когато отпраща от къщата, той чу рева на ягуара ѝ и свистенето на гумите.

Имаше дни, през които бе по-добре да не ставаш от леглото.

На път за Бевърли хилс Лий счупи всички установени и записани рекорди за скорост. Милион мисли се купчеха в мозъка ѝ — въртяха се, вихреха се, блъскаха се диво. Въпроси без отговор. Отговори на въпроси, които никога не бе посмявала да зададе.

Тя не искаше да повярва, че баща ѝ е способен на такова коварство. Но после си спомни онова отдавнашно произшествие с

Чанс Мърдок, когато вървяха слухове, че Джошуа е отговорен за ареста на младата звезда, и взе да се съмнява.

Откри Джошуа в библиотеката.

— Скъпа — посрещна я той с широка усмивка, — каква приятна изненада! Кажи ми, че ще останеш на обяд, и ще наредя Мария да приготви любимото ти ястие — телешка пиката.

Лий пренебрегна и поздравя, и кулинарното му изкушение:

— Ти ли накара да арестуват Матю в Мексико?

Очаквал го бе това години. Сега, когато часът на истината бе настъпил, Джошуа се усети странно спокоен.

— Откъде ти хрумна това?

Проснат по гръб в облицованото си с кожа кресло, той приличаше на лъва в заставката на „Метро Голдуин Майер“. Царят на джунглата. Лий никога досега не бе проумявала колко жестока е джунглата на баща ѝ.

— От Матю.

— Мила, Матю е ядосан, че отказахме финансиране на филма му. Между другото не го виня; самият аз щях да съм бесен като фурия при тези обстоятелства. Само се ерчи.

Лий бе изучавала баща си при много срещи, за да е наясно кога блъфира. Тя наблюдаваше как той я наблюдава и се почувства зле.

— Матю имаше обяд в Поло лаундж днес. Среща с швейцарски финансист.

— Бих искал да кажа, че му желая успех. Но и двамата знаем, че ще е лъжа.

— А ти никога не лъжеш, нали, татко?

Нещо в тона на Лий накара Джошуа изведнъж да се изпоти.

— Никога. — Той скочи от креслото и когато се изправи, почувства световъртеж. — Тъй като е време за коктейли, ще ми се да пийна нещо. Да те почерпя ли нещо, принцесо?

— Не, благодаря. Матю се е сблъскал с Джеф Мартин. Бил е пиян.

— Това едва ли е изненада — забеляза Джошуа, докато си наливаше уиски в чаша. — Човекът е абсолютен боклук, те със сестра ти са от един сорт.

— Може да има проблеми с пиенето — вметна Лий. — Но май има забележителното качество да си припомня. Спомня си всичко,

което се е случило, когато той и Матю са отишли в Мексико.

— О? — Пръстите на дясната му ръка бяха вдървени, сякаш заспали, и кръвното налягане туптеше в слепоочието му.

— А също има да разкаже интересни подробности за една сделка, която си сключил с него.

Джошуа отметна глава назад и изля цялата чаша в гърлото си. Алкохолът забълбука в него, стопли кръвта му, намали болезненото напрежение, което бе стегнало главата му като в стоманено менгеме:

— Знаех, че един ден ще излезе наяве.

— Значи наистина си съзаклятничил Матю да бъде арестуван? Платил си на Джеф да му пробута тези наркотици?

— Естествено. — Джошуа напълни отново чашата си. — Дори уредих тази мексиканска статистка да играе ролята на негова жена.

— Сватбената снимка е била монтаж!

— Особено хитър, смятах. И ако очакваш да се извинявам, ще бъдеш разочарована, Лий. Всъщност не само не съжалявам, но бих го направил отново, само и само да държа това копеле далеч от теб.

Лий знаеше, че болката, гневът и осъждането ще дойдат покъсно, след като шокът поотмине. Сега точно се чувстваше вцепенена. Но знаеше точно какво трябва да направи.

— Напускам „Барън студиоуз“.

Джошуа би се разсмял на това, но въздухът му идваше на малки порции и всичко, на което бе способен, беше разпокъсан хрип:

— Вече опита с този мелодраматичен ултиматум веднъж, драга моя, но този път няма да мине. Ти никога няма да напуснеш „Барън“, студиото е в кръвта ти. Това е семейство. Повече, отколкото това прехвалено копеле, с което живееш, би могло да е някога.

Отвътре Лий трепереше като лист; отвън беше спокойна:

— Незаконородеността на Матю не е негова работа — отвърна ледено тя. — Други са копелета по свой избор. Оставката ми ще бъде на бюрото още утре сутринта.

С крака, които бяха сякаш гумени, тя се обърна да си ходи.

— Трибуналите не ти отиват, Лий! — кресна Джошуа след нея. — Върви, напусни, щом искаш! Докато не разбереш, че в този град няма нито едно студио, което да тръгне против мен и да те наеме, и не се върнеш. — Той размаха пестник към непреклонния ѝ гръб. — И то на колене, момиче! Мамка му, чуваш ли ме?

Тя се извърна, очите ѝ бяха като студени сиви камъни.

— Чувам те. И не че животът ми изобщо има нещо общо с теб, но нямам никакво намерение да търся назначение в което и да е друго студио. Ще осъществя независимо продуциране с мъжа си. Заедно ще направим „Окото на тигъра“.

Щеше да го напусне. Заради това копеле. Заради Матю Сейнт Джеймс! Не можеше да позволи това да се случи! Джошуа се спусна след Лий и я притисна към облицованата махагонова врата. Притисна тялото си в нейното; грамадните му ръце се врязаха грубо в косата ѝ и преди тя да успее да извика, устата му захвапа нейната.

Когато езикът му преодоля преградата на зъбите ѝ, поток от спомени започна да се излива навън от някакъв тъмен, потаен кладенец вътре в Лий. Спомени, които тя бе прогонила от съзнанието си преди много години.

Оставаше ѝ месец до шестия рожден ден, когато баща ѝ бе дошъл да я положи в леглото.

— Малко момиченце на кого си ти? — зададе той познатия въпрос преди лягане, докато устните му едва се докосваха до слепоочието ѝ.

— Твоето — отвърна тя както винаги.

— Такова хубаво момиченце — измънка той, като галеше косата ѝ с грамадната си ръка. — Най-хубавото момиченце в света.

Той подръпна розовата панделка от набраната якичка на бялата ѝ памучна нощница.

— По-хубава от Лора Ланг? — свенливо назова тя името на една от последните детски звезди на студиото.

— Сравнена с моята принцеса, Лора Ланг прилича на Злата вещица на Запада — каза Джошуа, като целуваше атлазената кожа, открита сега на вратлето ѝ.

Нещо в досега му беше странно различно тази вечер. Страх полази по гърба на Лий. Джошуа усети слабото ѝ потреперване.

— Шш. Всичко е наред — успокои я той, а ръката му продължи да се движи надолу по детското ѝ гръдно кошче.

— Нани казва, че не трябва да давам на хората да ме докосват — прошепна Лий, когато ръката на баща ѝ се придвижи още по-надолу и

започна да прави бавни кръгови движения ниско под стомаха ѝ.

— Нани има предвид непознати. Аз съм твоят татко. И те обичам.

— И аз те обичам, татко — каза тя, но гласът ѝ се приглуши от нощницата, която той изхлузваше през главата ѝ. — Повече от всичко.

— Знам.

Ръцете му трепереха, когато я милваше, галеха я и си играеха с нежните розови закръглености, които никой никога не бе пипал. Дори Нани, след като я изкъпеше, винаги подаваше на Лий меката бяла кърпа, отчетливо нареждайки ѝ да избърше своите неприкосновености. Лий инстинктивно стисна краката си.

— Не бягай от татко! — Дланите му натиснаха леко, но решително бедрата ѝ отвътре. — Аз те обичам, принцесо. Нека ти покажа колко много.

Той бе произнесъл вълшебната дума. Лий се отвори към него и позволи на пръстите му да проникнат в най-тайните ѝ кътчета. Болеше я, но тя не плачеше. Вместо това затвори очи и си напомни, че татко ѝ я обича.

Сега пръстите му бяха дълбоко в нея, притискаха, изучаваха, нараняваха. *Татко ме обича!*

Устата му покри нейната, езикът му се шмугна между стиснатите ѝ устни. *Обича ме!*

Той се попипка с дрехите си, после грабна ръката ѝ и я обви около пениса си. Беше голям и силен, и туптящ. Лий го пусна.

— Не, мамицата му! — измърмори той остро, изви пръстите ѝ отново върху набъбналия си пенис, като задържаше ръката ѝ със своята по-силна ръка, движеше съединените им ръце нагоре-надолу, все по-бързо, докато тялото му се напрегна и той отново притисна устни в нейните и изтръгна мъчителен вик от сухите ѝ устни. След един удар на сърцето гореща, лепкава субстанция опръска корема и бедрата ѝ. *Той ме обича!*

Баща ѝ легна върху нея, тежък и отпуснат, сякаш за цяла вечност. Накрая той стана рязко и без да каже дума, се изниза от стаята.

Лий лежеше сама под изгладените си, напоени чаршафи и по лицето ѝ се стичаха сълзи. Болка извираше от насиленото ѝ сърце като от нажежени до червено игли и душата ѝ бе пълна със страх. Тя започна да се тресе необуздано.

Така я намери Джошуа, когато се върна с топло, чисто бельо и свежи чаршафи. Лий се съсредоточи в сега успокояващия допир на ръцете му — същите тези ръце, които по-рано бяха предизвикали такава неочаквана болка, — докато я къпеше в уханната вода и сменяше нощницата ѝ. После я отнесе до люлеещия се стол-антика в ъгъла, където тя подвиг крака под себе си и го гледаше как разтребва леглото ѝ от засъхналите, колосани чаршафи и ги заменя с меки, гладени.

— Още ли обичаш своя татко? — попита Джошуа, като я завиваше в новооправеното легло.

— Да — отговори тя с едва излизащ глас, който звучеше така, сякаш идваше от дъното на морето.

Той разходи опакото на ръката си по бузата ѝ.

— И аз те обичам. Повече от майка ти или от когото и да било. Ти си само моя принцеса.

Тя пренебрегна лекото бодване на съвестта, че се зарадва на победната си позиция над своята майка, като избра вместо това да се грее на обичта на баща си.

— Но някои хора могат да не разберат нашата особена любов — намръщи се той и отмахна копринения кичур коса от малкото ѝ бледо личице. — Някои хора могат да ни наранят.

— Да ни наранят? — запитва неразбиращо Лий. — Защо?

— Защото са завистливи. Могат дори да се опитат да те отнемат от мен.

Детското ѝ сърчице замря; тя отново започна да трепери:

— *Не!*

Джошуа хвана ледените ѝ, трепливи ръце и ги вдигна до устните си:

— Няма да им позволя — обеща той. — Но ти ще трябва да ми помогнеш.

Баща ѝ беше толкова силен. Толкова храбър. Толкова важен. Как би могло малко момиче като нея да му помогне с каквото и да било!

— Как?

— Трябва да запазим тази вечер в тайна — каза той, а очите му се бяха впили в очите ѝ, сякаш виждаха до дълбините на душата ѝ. — Само наша, специална тайна.

Щяха да минат години, преди Лий да проумее споразумението, на което се бе съгласила тази нощ.

— Само наша тайна — повтори тя дрезгаво.

— Не! — Като блъсна раменете му, Лий се освободи от яката хватка на баща си. — Махни се от мен!

Лицето му имаше цвят на тесто, очите му горяха, струйки пот блестяха по горната му устна.

— Ти не си наясно! — избълва той и посегна да я пипне отново.

— Не ме докосвай! — изпищя тя, като се изви и избягна изпружените му ръце. — Не разбираш ли? Аз помня. *Аз помня всичко!*

Думите ѝ бяха неясно бръмчене в ушите му. Страшна болка се заби в слепоочието му като огнен меч.

— Принцесо...

— Никога повече не ме наричай така, себичен, безчувствен кучи сине! По дяволите, аз *помня!*

Очите му се замъглиха. В мозъка му се взривяваха фойерверки.

— Не можеш да разговаряш така с мен! Аз съм твой баща.

— Ти си мръсен педофил!

Предателски чувства клокочеха към повърхността — яростни, горчиви чувства, които тя бе държала заключени с години.

Той се опитваше да ѝ обясни, да ѝ разкаже за изневярата на Сигни, за собствената си импотентност, но думите му бяха запрени от някаква извисяваща се, невидима барикада в неговия мозък и не излизаха.

Гневните думи на Лий бяха като куршуми, прииждаха скорострелни и тежки, улучваха го без жал. Джошуа се сгърчи, после се строполи на пода.

12.

Часовете се нижеха, докато Лий очакваше да кажат нещо за състоянието на баща ѝ. Тя се бе возила с него в линейката до болницата, разкъсвана от чувство на вина, докато лекарите се мъчеха да го поддържат жив.

Приятна руса медицинска сестра ѝ поднесе чаша кафе от мощната кафе-машина долу в хола. Имаше вкус на киселина от изтощена батерия, но Лий го изпи по липса на нещо по-силно. Тя слушаше анонимните, безплътни гласове, които изброяваха имена на доктори или съобщаваха неразгадаеми шифри.

Малко след като пристигнаха в болницата, тя се обади на Матю само за да научи от прислужничката, че той е излязъл. Не, не казал кога ще се върне. С чувството, че целият ѝ живот се сгромолясва край нея, Лий не можеше да направи друго, освен да остави съобщение. И да се моли.

Дойде следващата смяна. Нови сестри с приятни и чисти девственобели престилки, с отривисти и изящни маниери, поеха дежурството. Бдението на Лий продължаваше.

— Мис Барън?

Доктор с тържествен вид, облечен с изгладени бели работни панталони, бели обувки и дълга бяла престилка, се появи на прага. Той изглеждаше точно толкова изтощен, колкото се чувстваше и самата Лий.

— Да?

— Аз съм доктор Бритън. Тъй като личният доктор на баща ви е на конференция в Ню Йорк, случаят бе възложен на мен.

— Толкова се безпокоях. Той... — Тя не можа да произнесе думата.

— Баща ви е пострадал от мозъчно-съдово разстройство. От удар. Но се държи. Засега. Преместиха го в интензивното отделение.

— Може ли да го видя?

Той поклати глава.

— Боя се, че не е за препоръчване. Той все още е в безсъзнание.

— Но...

— Дори няма да разбере, че сте там. — Умните му сини очи професионално изучаваха твърде бледото ѝ лице. — Вървете си у дома, мис Барън — предложи мило той. — Отдъхнете малко.

— Не мога да си тръгна, без да видя баща си. Моля ви! Кажете ми: той ще живее ли?

— През този етап не мога да обещавам нищо. Следващите няколко дена ще изяснят дали ще се възстанови.

Лий се питаше как изобщо някога би могла да погледне баща си — да помисли за него, — без коварството на неговите действия да застане между тях. Тя не можеше да прости на Джошуа, но не можеше и да пренебрегне неговото здравословно състояние. Или факта, от който нямаше къде да се дәне: тя бе отговорна за неговия удар. През целия си живот бе вярвала, че ако избягва напрежението и противопоставянето, всичко ще потръгне добре. И какво бе направила? Първия път, когато бе кипнала и бе отвърнала на удара с удар, едва не уби баща си.

— Ако той умре, това ще е по моя вина. Ние се скарахме — подхвърли тя с дълго, покъртително поемане на въздух. — Казах някои ужасни неща.

Като остави настрана професионалната дистанция, той я хвана за леденостудената ръка.

— Във всяко семейство се карат.

— Ние никога не го бяхме правили. Винаги съм се мъчила да живея така, че да отговоря на очакванията на баща си.

О, господи, помисли си тя, вече говореше за Джошуа като за умрял!

— Във всяко семейство — повтори докторът учтиво. — Дори в известните. — Той стисна пръстите ѝ. — Вярвате или не, понякога се случва децата ми да дръзнат да се карат с мен. И в случай че се окаже сценарий с най-лошия възможен край, важно е да знаете, мис Барън, че не вие сте убила баща си. Картонът му показва, че той е имал високо кръвно налягане от няколко години. Би могъл да получи този удар по всяко време — на игрището за голф, на тенис корта, на работа.

— Но не се случи там — уточни Лий с нещо опасно близко до ридание. — Не разбирате ли, той го получи с мен! Заради мен.

Лекарят я изгледа по-напрегнато.

— Обикновено не вярвам в предписването на успокоителни, но мисля, че във вашия случай...

— Не! — Лий пое дълбоко въздух още веднъж. — Ще се оправя. Когато видя баща си.

— Вие сте упорита млада жена, а, мис Барън?

— Така казват.

Докторът потърка умореното си лице с длан и Лий внезапно почувства съчувствие към него, обградения с толкова много страдание и смърт.

— Можете да го видите за десет минути — реши той.

— На час?

— Ще стоите тук цяла нощ...

Това не беше въпрос.

— Ще стоя, докато баща ми дойде в съзнание.

— Хич не ми харесва, че изобщо трябваше да преговарям с вас — отрони той с въздишка. — Добре. По десет минути на всеки час.

Не бе и очаквала друг изход.

Интензивното отделение беше ослепително светло. Сестри се движеха по теракотените подове с безшумни обувки, с гумени подметки; колосаните им престилки издаваха мек, свистящ звук, когато те обикаляха от пациент на пациент. Стихналата стая миришеше на дезинфектанти, болести и смърт.

Джошуа дойде в съзнание през ранните часове на утрото. Лий седеше до леглото му и гледаше как машинките шептят и бипкат, отмервайки живота му. След като винаги бе смятала баща си за по-голям от живота, тя беше поразена да го види толкова слаб. Толкова безпомощен. Кожата му имаше безизразния цвят на маджун, беше парализиран и бе изгубил власт над речта си. Можеше само да я гледа втренчено с молеци се, насълзени очи.

Той беше, напомни си Лий, виновен за своето, възможно най-пакостно поведение. Тя винаги бе смятала себе си за човек на истината, но за да защити собствените си егоистични интереси, баща ѝ я бе накарал години наред да лъже себе си. Толкова много лъжи. Толкова много измами.

Матю намери Лий крачеща из чакалнята. Тя носеше същия костюм с цвят на слонова кост, с който бе напуснала къщата през късния вчерашен следобед, за да се изправи срещу баща си.

— Току-що научих.

Еднодневната му брада показваше, че бе прекарал нощта далеч от дома. *С друга жена?* Когато тази мисъл не прободеше сърцето ѝ, Лий схвана, че дори съпругът ѝ да бе извършил изневяра, тя просто беше твърде претръпнала емоционално, че да ѝ трепне нещо в този момент.

— Оставих известие на Ингрид.

— През цялото това време сама ли беше?

Тя огледа пустата стая, сякаш изненадана от въпроса му:

— Да.

— Защо не се обади на Тина и Корбет? Или на Ким?

Тя поглади гънките, които набраздяваха копринената ѝ пола:

— Не се сетих.

— Аз ще се обадя.

— Не. — Лий сведе очи, ужасена от мисълта, че той може да съзре тайния ѝ срам; тя се чувстваше така, сякаш бяха жигосали гръдния ѝ кош като на блудница. — Наистина, Матю, точно сега искам просто да остана сама.

Губеше я. Матю усещаше приближаването на загубата и да бъде проклет, ако знаеше как да я спре.

— Сама с Джошуа, искаш да кажеш.

— Не се знае дали ще живее, или ще умре. Аз съм всичко, което има. Ако го оставя сега, вече няма да е така. А ако умре заради мен, никога няма да си го простя.

— Поемаш твърде много отговорност на плещите си, Лий. Винаги е било така. Към баща ти, към Мариса, към студиото. Не можеш да надзираваш целия свят.

Те стояха в два отдалечени края на малката стая като бойци в двубой.

— Не искам да надзиравам целия свят — пророни смирено тя. — Само моето кътче от него.

— Понякога не можем и това. Колкото ѝ здраво да опитваме.

— Той има нужда от мен — прошепна тя.

Матю знаеше, че ако я отмъкне сега, когато животът на баща ѝ висеше на косъм, и старият негодник вземеше да умре, това ще я преследва (а и техния брак) винаги.

— Добре. Разбирам емоционалното разпъване, на което си подложена сега. Искаш ли като отида в студиото, за да освободя кабинета си да натоваря и твоите неща?

Едно беше да загърби студиото, когато баща ѝ беше в състояние да управлява нещата там. Но сега... той беше прав, че тя е привързана към студиото, нещастно осъзна тя. Студиото беше в кръвта ѝ. То беше възплъщение на единственото семейство, което някога е имала.

— Матю, не мога! Не сега. — Тя прокара треперещи пръсти през косата си. — „Барън студиоуз“ е било на семейството повече от половин век. Това са корените ми. Не мога просто така да обърна гръб и да позволя да се провали без ни един Барън на кормилото. Ами всичките тези хора, които работят там? Трябва да помисля за тях.

Той не знаеше какво е това *корени*. Случваше се понякога, откакто бе женен за Лий, да повярва, че би могъл да пусне някакви в песъчливата почва на Санта Моника, да изгради живот не само за тях двамата, но и за бъдещите поколения. Очевидно бе грешал.

И без това беше достатъчно лошо, че тя стои тук, в болницата, с врага му, но да избере империята на Джошуа Барън пред техния брак... Матю не можеше да погледне на такова поведение по друг начин, освен като на измяна.

— Има ли някаква възможност да бъде променено решението ти?

Гласът му беше равен. Спокоен. Само занитените челюсти и побелелите стиснати юмруци издаваха кипящия му гняв.

Лий прехапа устни:

— Не.

Той изпусна дълга, уморена въздишка:

— Тогава аз напускам къщата.

Защо не можеше да разбере! С разкъсано сърце, Лий не намираше думи, с които да го спре. Излизаше, че трябва да избира между смъртта на брака си и смъртта на баща си. И за бизнеса, за който дядо ѝ и баща ѝ се бяха трудили толкова здраво, та да го задържат в семейството. Колкото и да обичаше Матю, колкото и да ѝ се щеше да изгради мост над пропастта, която се пропукваше между тях, Лий имаше чувството, че няма избор.

— Щом искаш...

— Ще бъда в Уилшър.

— Чудесно.

Проблемът между тях можеше да се изглади, помъчи се да си каже Лий. Тя обичаше Матю. И той я обичаше. Той щеше да се върне.

— Ако ми изпратиш папките и пощата, която може да пристигне на мое име, ще ти бъда благодарен.

— Разбира се.

Нараняваха се, но неспособен да се спре, всеки се бе оттеглил зад собствената си барикада от непробиваема гордост.

— Е, мисля, че е най-добре да тръгвам.

С парещо гърло, Лий се извърна да не гледа как Матю си отива от всичко построено, върху което бяха работили заедно така упорито.

Часове по-късно докторът на Джошуа тропна с крак и заплаши, че ще прекрати посещенията ѝ, ако тя не си почине малко.

Докато караше през тъмните и опустели улици към Санта Моника, образи и разговори се преплитаха в съзнанието ѝ. Противопоставянето на баща ѝ, страшното му свличане на пода, болезненият образ на непреклонното лице на Матю, когато я насилваше да избира между любовта и отговорността.

Тя влезе в къщата, отиде в тоалетната и се вторачи в бледото, виновно лице, което видя в огледалото.

— Беше само *случайност* — прошепна тя. — Нещо, което се случва само веднъж. Той беше пиян, спомням си мириса на алкохол в дъха му. — Тя прокара пръсти през косата си. — Беше само *случайност* — повтори глухо.

После падна на колене и взе да повръща мощно в тоалетната чиния.

Доста по-късно, като търсеше с какво да се разсее от проблемите, срещу които още не можеше да се изправи, Лий отиде в кухнята и проучи съдържанието на хладилника. Седнала на кухненската маса, тя направи списък за прислужничката и прибави бирата, която Матю предпочиташе, преди да си спомни, че вече нямаше нужда да я купува.

Един ден, увери тя себе си, всичко това ще изглежда като минал сюжет. Стар филм, който „Барън студиоуз“ е произвело и после е

оставило да залежава в избата. Филм, забравен дълго преди фината целулоидна лента да се е превърнала в прах.

Но когато се взря невиждащо през прозореца в стената на мрака, Лий знаеше, че сцената, която тя и Матю бяха изиграли в чакалнята на болницата, не е филм. На прах се бе превърнал бракът ѝ.

Неспособна да понесе такава опустошителна загуба, докато животът на баща ѝ висеше на косъм, Лий я изтласка дълбоко навътре в мозъка си, където нямаше да ѝ се налага да я гледа в очите.

Едва по-късно, когато сърцето ѝ спре да тупка така болезнено, навярно щеше да измисли как да я кара по-нататък.

Принцесата лежеше върху камара от пухкави дюшеци, натъпкани с гъши пух. Тя плачеше. Сълзите се стичаха към дългата ѝ руса коса. Те се превърнаха в кръв и изцапаха тънката ѝ копринена нощница.

— Опитвам да се спазаря с Дона Съмър да запише заглавната песен за „След мрака“ — каза Лий.

Тя даваше на Джошуа с лъжичка пасирано агнешко.

Бяха изминали четири месеца от неговия удар и месец, откакто бе изписан от болницата, и възстановяването му напредваше дразнещо бавно, но според очакванията. Якото му някога тяло, неупражнявано толкова дълго, бе заслабнало; центърът на речта му беше засегнат и го караше да се ядосва на тромавия си език. Тъй като Лий беше единственият човек, който можеше да го разбира, Джошуа ставаше все по-зависим от нея.

В началото тя направи опит да запази броя на посещенията си до две на ден — сутрин и вечер, — но избухливостта на Джошуа я обезпокои да не би да го споходи втори удар. За да не рискува живота му, тя се премести в една от спалните за гости в разкошната мисия на Бевърли хилс. Сега, когато споменът ѝ за онази порочна нощ се бе върнал, собствената стая на Лий хранеше твърде много болезнени спомени. Така, както стояха нещата, не ѝ бе възможно да подреди чувствата си на любов, омраза и вина, затова тя ги изтласка в едно далечно ъгълче на съзнанието си и се насили да съсредоточи вниманието си върху настоящето. И върху всичките изисквания, които се бяха стоварили на плещите ѝ.

— Тъ.

Джошуа въртеше очи. По горницата на синята му копринена пижама се бе разпиляло агнешко. Тя все още не му бе простила, но не можеше да си наложи да не го жали. Цял живот бе гледала на баща си като на силен, непобедим мъж. Сега, когато някога могъщото му тяло изтляваше, когато острият му като бръснач мозък се притъпяваше и все повече губеше паметта си, той беше сърцераздирателно прочувствен.

— Знам, че искаше Шер. — Лий обра разпиляната храна с лъжичката и я скупчи в края на чинийката. — Но миналата седмица ми се обади агентът на Дона и ми каза, че тя има една песен в новия си албум, която е наистина огън. Всъщност — добави тя, като го хранеше с резенчета моркови — озаглавено е „Нещо горещо“.

— О-о да.

Като му подаде чаша с вода, тя почака, докато той се мъчеше да пийне с найлонова сламка.

— Чух песента миналата нощ и тя ще е голям хит. Ако знаех за нея преди няколко месеца, можехме да сменим името на филма и да я използваме за заглавна песен. Освен това образът на Дона като първата дама на похотта убедително си пасва с ролята на Мариса във филма... И така — привърши Лий, като попи влажните си устни със салфетка, — ще сключа сделка с дявола, но ще я накарам да подпише. — Като пренебрегна явното раздражение на Джошуа от начина, по който тя прегазваше неговите желания, Лий се усмихна окуражаващо. — И сега, след като се отдавахме дълго на работата, какво ще кажеш за малка разходка из стаята?

Тя бе наела денонощно обслужване и терапевт, който да идва веднъж на ден, и подлагаше Джошуа на интензивни серии от упражнения, които да възвърнат силата на мускулите му. Но той настояваше Лий да му помага в опитите да проходи отново.

През тези последни месеци тя изпитваше чувството, че съществува в две отделни измерения на времето и на пространството. През деня поделеше времето си да управлява „Барън студиоуз“ и да прекарва колкото е нужно с баща си. Но през нощта, когато грамадната къща утихваше, тя тъгуваше за своя разбит брак. Кошмарите, които не я бяха навестявали от години, отъмстително се бяха завърнали и я оставяха изтощена, уплашена и засрамена.

Не беше изненада, че авторите на клюкарски колонки бяха тръгнали на лов за подробности около тяхната раздяла. Според слуховете Матю спеше с половината жени в града, нещо, което не учудваше Лий. В края на краищата, даваше си сметка тя, той беше изключително чувствен мъж; не можеше да очаква от него да ергенува. Въпреки това слуховете отекваха болезнено. Повече, отколкото би могла да допусне.

Защото истината, толкова болезнена за приемане, беше, че тя все още не бе превъзмогнала Матю. И не беше сигурна, че изобщо някога ще може.

13.

Юли, 1979 година

Матю не бе очаквал, че така ще го заболи от изслушването на мотивите за развод. Добре поне, че Лий не се бе появила; не беше сигурен дали щеше да се справи, ако я видеше. Той напусна съда с изключителна потребност от компания и подкара колата към къщата на Тина и Корбет.

— Как си, скъпи? — попита го Тина, след като го прегърна.

Пронизващият ѝ поглед се спря на мършавата изпитост на бузите му, на сенките, сякаш от удари, под очите му.

Матю сви рамене:

— Малко ошашавен.

— Разводът не е лесна работа — каза като познавач Корбет.

Първият му брак бе завършил с горчиво оспорван развод. Той бе срещнал Тина, докато търсеше място, където да живее, след като бе напуснал къщата в колонията Малибу, в която бе съжителствал пет години с жена си — поразително хубава, но маниакалнодепресивна актриса. Това болезнено изпитание го бе накарало по-решително да се заеме с новия си брак и да направи всичко, щото той да е сполучлив.

— Зная, че е рано, но ми приличаш на човек, който може да удари едно питие — каза сега Корбет.

— С абсолютна сигурност няма да ми стигне едно.

— И тъй — отрони Корбет като му подаваше чаша бърбън, за който знаеше, че е предпочитан от Матю в редките случаи, когато пиеше твърд алкохол, — как вървят другите неща?

— Започваме да снимаме външните сцени на „Порочно бракосъчетание“ следващата седмица, ако времето в Сан Франсиско се задържи така.

„Порочно бракосъчетание“ беше историята на разпаднал се брак. Като повечето филми на Матю, черната комедия беше силно лична. Писането на сценария беше катарзис; сега искаше бързо да го заснеме, да го сложи в кутията, та да си гледа живота нататък.

— Работиш ужасно здраво. Смяташ ли да си вземеш отпуск, след като приключиш с този проект? — попита Корбет.

— Нямам нужда от отпуск — каза Матю. — Имам нужда да се върна към работата си и да изкарам „Окото на тигъра“ на екран.

— Няма да е лесно — отбеляза Корбет. — На първо място, ще ти трябва сътрудничество с Пентагона, а и двамата знаем, че те няма да са въодушевени от перспективата да ти помагат в правенето на антивоенен филм.

— Мога да мина и без Пентагона — възрази Матю. — И не е антивоенен. Просто показва другата страна на нещата, която нощните новини така и не разкриваха.

— Дори да оставим Вашингтон настрана, има много хора в киноиндустрията, които също не искат филмът ти да види бял свят.

— Малкият факт, че навсякъде в този град ми хлопваха вратите под носа, потъна в миналото.

— Още сме седемдесет и девета, Матю. Войната свърши едва преди четири години; остави хората да се сдобият с някаква перспектива.

— Ще им дам колкото време им е нужно. Но готов ли е „Порочно бракосъчетание“, няма да се оставя нищо да ме изхвърли отново от пистата. Работил съм над това повече от десетилетие, Корбет. Отказвам да се предам.

Корбет повдигна рамене; той знаеше кога е поставен по очи. Не беше чудно, че бракът между Матю и Лий се бе провалил: той никога не бе срещал по-безкомпромисни хора.

— Наистина се възхищавам на твърдостта ти, Матю — намеси се с усмивка Тина. — Дори ако ще предизвикваш язва на мъжа ми.

Звънецът на входната врата изпревари отговора му. Миг по-късно прислужничката се появи на прага с Лий.

— Е, мили боже! — За жена, прочута с това, че може да се справя с трудни ситуации, Тина беше очевидно объркана. — Лий, скъпа! Каква приятна изненада!

Лий стоеше замръзнала на мястото си, втренчена в Матю, който отвърщаше на погледа ѝ без да мигне.

— Носех някои документи, които Корбет трябва да подпише. Договорът на Алисън Уейнрайт. — Неин ли беше този мек, разтреперан глас? Като откъсна очи от Матю, тя се обърна към агента.

— Знам колко нетърпелива е Алисън и когато секретарката ти каза, че тази сутрин ще работиш вкъщи, реших да ти ги оставя на минаване.

Всъщност през цялата сутрин Лий беше потисната от мисълта, че бракът ѝ с Матю е неотвратимо разбит. Тя бе дошла тук в търсене на морална подкрепа, но не беше готова да издаде тази малка тайна пред самия мъж, който я бе напуснал. Тя видя как Матю ѝ обърна гръб и напълни отново чашата си. Бърбън? В единайсет часа сутринта?

Атмосферата в стаята се сгъсти като зимна мъгла. Корбет пръв наруши напрегнатото мълчание:

— Благодаря ти, Лий. Но не трябваше да се отдалечаваш толкова от маршрута си.

— Бях наблизко; не ми струваше нищо.

— Е, Алисън със сигурност ще се зарадва на твоето усърдие.

Ново неуютно мълчание пак се възцари край тях.

— Няма що! — внезапно възкликна Тина. — Забравих доброто си възпитание. Лий, скъпа, закусвала ли си? Гуадълюп направи прекрасни сладкиши от къпини тази сутрин, може би ще ти се отвори апетита с един? Или кафе?

— Не, благодаря. Вече ядох. Джошуа отказва да си прави упражненията, ако не закусвам с него всяка сутрин, преди да тръгна за студиото.

Откакто бе получил удара, тя наричаше баща си по име; макар и все още неотвратимо привързана към него, не можеше повече да го нарича *татко*.

Като чу името на Джошуа от устата на Лий — уста, чийто вкус още помнеше, след цялото това време, — погледът на Матю стана тежък.

— Трябва да вървя. Благодаря за питието.

След това той си отиде. От къщата. От живота ѝ.

Когато се върна в кабинета си, Лий се помъчи да поработи въпреки разкъсаната си душа. Решена никой мъж повече да не я наранява, тя се закле да насочи всичките си сили към единствения аспект от своя живот, върху който все още имаше власт — „Барън студиоуз“.

Стените бяха бели и стерилни. Бяла мивка заемаше ъгъла на стаята. Единствените мебели бяха черно въртящо се столче, оранжев пластмасов сгъваем стол и високо тясно болнично легло, покрито с чист бял хартиен чаршаф. До леглото имаше алуминиев поднос, върху който лежаха комплект хирургични инструменти от неръждаваща стомана.

— Облечете това! — каза сестрата, като подаваше на Мариса мръсносиня хартиена нощница; изражението на жената беше обръгнало, отчуждено и не издаваше нито неодобрение, нито утешение. — Докторът ще е при вас веднага щом може, макар да се боя, че закъснява вече с час от графика си. Тази сутрин е истинска лудница.

И за нея не беше празничен ден, помисли Мариса, докато се събличаше. Въпреки нарежданията да се въздържа от гълтане на лекарства, тя дънеше валиум като бонбонки, но при всичко хубаво, което ѝ даваше, той можеше да мине направо за захарин.

Не че беше чак толкова разстроена от аборта. Нито пък че се безпокоеше от отзвука в печата; тя бе използвала лъжливо име и бе пристигнала в клиниката с дълга, права кафява перука, широка памучна фланелка и протрити джинси, с които приличаше на всички други момичета, нервно чакащи в отгатышната стая. Просто Мариса мразеше болката. Освен, разбира се, онази болка, която съпътстваше секса, и точно това на първо място я бе докарало до злощастieto.

Като метна дрехите на стола, тя прокара ръце по все още плоския си корем. Гърдите ѝ бяха необичайно нежни, но нямаше видими признаци за нейната бременност. Очите ѝ се преместиха към календара на стената — двадесет и пети юли. Датата отекна като далечна камбана. Внезапно Мариса си спомни, че днес е денят, през който Лий и Матю окончателно щяха да се разведат.

През съзнанието ѝ мина идея. Мисъл, толкова прелестна, че мравки полазиха по голото ѝ тяло. Имаше много работа. И много малко часове, през които да свърши работата, разсъди Мариса, като на практика нахлузи отново блузата и протритите джинси.

— Размислих — викна тя на дежурната от рецепцията, когато изхвърчаше от клиниката.

Жената, сякаш свикнала на подобно поведение, само сви рамене и изобщо не си направи труда да отговори.

Матю беше сам в своята обител — апартамент в Бевърли Уилшър, методично изпразваше нови и нови бутилки Джак Даниълс и се докопваше, за първи път в живота си до това, да се напие до козирката, до отврат. Когато бе купил бърбъна този следобед, основното заглавие в таблоида до касата в магазина за алкохол се озъби към него: „Приказния брак на хубавата Барън и гениалното момче от народа стига до своята кончина“.

— Приказка някаква — промърмори той, надигайки алкохола.

„Heartache Tonight“ на Ййгълс пророчески тръгна по радиото. Мамка му! Бутилката беше почти празна. Трябваше да се обади на румсървиса да изпратят още една горе.

— Разбита приказка, може би — реши той. — Написана от Братя Грим.

Може би трябваше да поиска да му пратят горе и жена, реши с размътено съзнание Матю. Дълга блондинка с големи гърди, нетърпелива да му угоди. Въпреки клюките в таблоидите, той не бе спал с жена след Лий. Защото проклетата истина за нещата беше, че колкото и бесен да бе на бившата си съпруга, той не можеше да си представи, че ще се люби с друга жена. Не можеше да изхвърли Лий от съзнанието си; сякаш нейният образ бе отпечатан от вътрешната страна на клепачите му, така че и да затвореше очи, пак я виждаше.

Тъкмо се канеше да вдигне телефона, когато на вратата се почука.

— Ама че скорост!

Отвори вратата и видя Мариса, облечена в права, бяла рокля, която се нагъваше леко върху гърдите ѝ. Дрехата беше смътно позната; след като помисли миг, Матю си спомни, че бе купил точно такава на Лий за последния ѝ рожден ден. Мариса държеше бутилка вино „Круг“.

— Здравей, Матю — поздрави тя и му хвърли ослепителна усмивка, която разкри всичките ѝ равни бели зъби. — Помислих си, че може да искаш малко компания.

— Дори да исках, а аз адски не искам, с абсолютна сигурност нямаше да пратя да извикат теб.

С пъргавост, на която биха завидели и най-печените продавачи на прахосмукачки, Мариса пъкна високото си бяло токче в процепа, за да предотврати затварянето на вратата.

— Не бъди толкова сигурен — разтапящо продължи тя. — В края на краищата, зетко, ти и аз имаме много-много общо.

— Имаш да взимаш! А ако намекваш за тази сутрин, аз вече не съм ти зет. Довиждане, Мариса.

Тя погледна покрай него.

— Имаш ли си компания?

— Още не.

— Добре. — Като се шмугна през полуотворената врата, тя влезе в притъмнената стая. — Къде са чашите? Никога не ме е бивало в тези работи, но... а, ето че тръгна. — Тя кимна с одобрение, когато корковата тапа отскочи с отглас на изстрел от карабина; като пренебрегна блестящия поглед на Матю, тя наля кипящото златно шампанско в две дългостволи чаши. — За свободата! — вдигна тя тост с едната от чашите.

Матю уморено поклати глава:

— Мариса, наистина не ми е до твоите изхвърляния тази вечер. Имах дълъг ден и...

— И имаш нужда от рамо, на което да поплачеш.

Тя му подаде чаша; стоеше твърде близо до него и Матю можеше да долови болезнено познатия аромат на бели рози, който Лий винаги бе харесвала. — Ужасно грешиш, че нямаме нищо общо с теб, Матю.

Той отпи голяма глътка от леденото шампанско, защото бутилката бърбън беше празна.

— Кажы поне едно общо нещо.

— И към двамата Лий и Джошуа се отнасяха отвратително. И двамата познаваме болката от измяната.

— Лий никога не ми е изменяла.

Той неохотно бе стигнал до извода, че собственото й чувство за достойнство не би й позволило да напусне един безпомощен човек, бил той неин баща, или не. Разводът беше колкото нейна, толкова и негова грешка, бе осъзнал днес той, докато седеше в съдебната зала и наблюдаваше как се разтрогват брак след брак, преди да дойде

неговият ред. Не трябваше по никакъв начин да поставя такива ултиматуми.

— Не ми казвай, че не знаеш! — възкликна тя с престорена невинност.

— Какво да знам?

Матю напълни отново чашата си, като не обърна внимание на бялата пяна, която покапа на килима.

— Че Лий спря „Окото ни тигъра“.

— Не е вярно!

Беше твърде впечатлен, за да се преструва, че сведението на Мариса не го е поразило. Той знаеше, че има съзаклатие неговата история да не се появи на екран, но никога, никога през всичките тези милион години, не бе подозирал собствената си жена. Лий напълно поддържаше проекта. Тя му го бе казвала, стотици пъти. Хиляди.

— Лий беше зад мен, през цялото време. Решението беше на правния отдел.

— По нареждане на Лий.

— Не вярвам!

— Навярно това ще изясни някои неща. — Тя се пресегна към бялата си атлазена чанта и извади къс хартия. — Ето една доверителна паметна бележка, която Уилиъм Зимърмън е пратил на Лий и в която я моли да промени решението си за изхвърлянето на „Окото на тигъра“.

Думите върху листа се замъглиха, докато той се опитваше да проникне в смисъла им.

— Откъде, по дяволите, взе това?

Тя го озари с усмивка на смъртоносна сирена.

— Никога не издавам източниците си. Но не е подправен документ, ако си мислиш такова нещо. Можеш да попиташ Лий сам.

— Сигурно точно това ще направя.

— Добре. Наистина трябваше да се очаква, Матю. Лий никога няма да тръгне против Джошуа. Не и след всичко, което са делили. За твоя зла участ — и за зла участ на проекта ти — тяхната връзка винаги е била къде-къде по-интимна, отколкото някой би предположил.

— Сега пък за какво, по дяволите, говориш?

Яркозелените ѝ очи го гледаха с клиничната безпристрастност на лекар, който се кани да раздруса с истината за възрастен пациент, болен от рак.

— Говоря за това, колко различни *начини* има да се обичат баща и дъщеря.

Твърде явното предположение увисна смъртоносно във въздуха. Матю си напомни, че Мариса винаги е завиждала на Лий. През годините тя бе проявила пубертетско съперничество, което граничеше с фикс идея. Това си беше просто още един пример за ненавистта на Мариса към сестра ѝ.

— Ти си болна!

— О, една от сестрите Барън е болна, дотук добре. Но не съм аз. — Тя потопи пръст в шампанското, после опипа очертанията на непреклонните му устни. — Една нощ, когато бях на около девет, чух майка си и баща си да се карат. Те крещяха, нещо, което не се бе случвало в нашето изрядно, вежливо домакинство. Като любопитно по рождение дете, аз пропълъзах по стълбите надолу. Баща ми искаше развод, за да се ожени за някаква мръсница, която чукаше. Точно тогава мама, естествено нетръпнеща от желание да предаде върховната си позиция в обществото на Бевърли хилс като мисис Джошуа Барън, заплаши да разкрие малката тайна на татко. Че чука *собствената* си дъщеря. — Тя му хвърли още една засрамена котешка усмивка. — Повярвай ми, Матю, въпросната дъщеря не беше истински твоя.

— Защо трябва да повярвам на всичко, което ми разправяш? Освен това Лий беше девствена.

Мариса се изсмя на това — студен, жесток звук, който се заби в душата му.

— Божичко, ти си наивен, а, скъпи? — изчурулика тя, като плъзгаше пръста си надолу по бузата му; един мускул се вкамени под възглавничката на пръста ѝ. — Всяко момиче може да се оправи с това; нямаш си представа колко пъти съм се възраждала като девица.

Не го вярваше. Въпреки онова, което чувстваше по отношение на раздвояването на Лий, той винаги я бе смятал за единственото чисто и красиво нещо в живота си.

— Само помисли! — предложи тя. — Помисли си за всички онези пъти, когато Джошуа е поглеждал Лий по начин, който е всичко друго, но не и бащински. Спомни си как те пренебрегваше всеки път, когато татко си мръднеше малкото пръстче! И как остана с него, дори след като разбра, че той е организирал арестуването ти... О, да — продължи тя под острия му поглед; от всяка нейна дума се изцеждаше

мъст, — и за това знам всичко. Аз съм умно момиче, Матю. Трябваше да съм такава, за да оцелея. Ето още нещо общо, което имаме. — Устните ѝ бяха на шепот разстояние от неговите; дъхът ѝ облъхваше лицето му; уханието на бели рози проникваше в главата му като наркотик. — Аз се постарях да знам всичко за всекиго и знам, че Лий и възлюбеният ѝ татко са спали заедно години.

Мариса подиграваше Матю с интимни подробности от сексуалните навици на баща си, с неприличната за една дъщеря отзивчивост на Лий.

— Какво си мислиш, че правят сега — попита тя, — заключени далеч, сами в онази мисия на Бевърли хилс? Каква физикална терапия, смяташ, че дава сега твоята скъпоценна Лий на Джошуа, дори докато ние с теб си говорим?

Опустошителната представа за Лий в прегръдките на баща ѝ през същата нощ, след като разводът им бе станал окончателен, беше повече, отколкото опитият от алкохол мозък на Матю можеше да поеме. Той замахна слепешката и за първи път в живота си удари жена.

— Кучка!

Мариса веднага му го върна:

— Копеле!

Тя започна свирепо да го напада, дращеше с нокти бузите му, ухапа ръката му, когато той се опита да я отблъсне.

— Върви по дяволите! — изрева той, като успя да хване двете ѝ ръце зад гърба ѝ; чашата ѝ с шампанско падна на пода и остана да лежи там незабелязана.

— Върви при дяволите в пъкъла!

— Ти си бесен само защото твоята прелестна женица обича да се чука с баща си повече, отколкото с теб! — изстреля в отговор Мариса; раменете я боляха, ушите ѝ пищяха от силата на дланта му, а убийственият плам в очите му я подмокряше между бедрата. — Какво има, Матю, не се ли справяш в леглото? Не го ли вдигаш? Затова ли накрая Лий избра татко?

В отговор той я дръпна към себе си и Мариса изпита ободрителна скомина, която никога не бе изпитвала. Усети набъбналия му пенис на корема си. Той освободи ръцете ѝ и тя завря пръсти в косите му, като държеше главата му, и го целуна. Дълбока, задушевна целувка, която разпиля и последните следи от упорството му.

Парфюмът ѝ го смущаваше, дори когато тялото му, толкова дълго отритвано, се поддаде на еротичните ѝ, съблазнителни движения.

— Проклинам те! — изсъска той, като я свали грубо на пода, — проклинам те, че ми измени!

Мариса беше като разгонено животно; влага като топъл мед течеше между краката ѝ, всяка поразителна на тялото ѝ беше болезнено чувствена — хиляда, милион жадни устици. Като дръпна ципа на панталоните му, тя се вцепи в него и притисна с длан члена му.

Матю повдигна бялата ѝ шифонена пола и я разкрачи. Срамните ѝ устни бяха тъмнорозови и проблясваха от влага. Той обичаше вкуса на Лий — топъл вкус на морска мида, който винаги му бе напомнял за първия път, когато се любиха на плажа. Обичаше мекотата на космиците ѝ, като сребриста коприна върху устните му, но Джошуа го бе изпреварил. *Докосвайки. Взимайки.*

— Боже мой, аз ти вярвах! — изрида той. — Ти беше единствената! — Когато я прониза, Мариса извика победоносно и вдигна крака от килима, за да посрещне гневните му тласъци. — *Единствената.*

Той блъскаше отзивчивото ѝ тяло и когато изригна в мощен и безрадостен оргазъм, Матю мислеше само за едно: че наказва Лий.

14.

Джошуа Барън беше мъртъв.

„Нюзуик“ нарече това отминаване на епоха. На корицата на „Таймс“ пишеше: „Кралят е мъртъв“. „Холивуд рипортър“, след като обявяваше, че „Барън студиоуз“ загуби своя коронован принц, отпечатваше снимка на Мариса, която се хвърля върху отрупания с цветя ковчег. Снимката беше избрана от телевизията и обиколи света; точно такава бе и намерението на Мариса, когато замисли драматичното каскадърство. Всеки, който най-малкото се домогваше да е нещо в този град, се бе появил на погребението: както писа „Варайъти“, медийното събитие на годината.

Отец Тимъти О’Баниън трябваше да надвиква кръжащите хеликоптери. *Земя при земята, пепел при пепелта, прах при прахта; в пълна и неизблема надежда за Възкресение във вечен живот.*

Той поръси светена вода от златен потир върху блестящия ебонитов ковчег. Слънцето, което надничаше иззад белия мраморен ангел — вечния пазител на Сигни Барън, заслепи за миг Лий, когато пристъпи напред, за да получи шепя пръст от свещеника.

Като гледаше право напред, тя хвърли калта в гроба. Когато чу как малките буци заудряха капака на бащиния ѝ ковчег, се отдръпна. От сладникавия аромат на парникови цветя ѝ се повдигаше.

Лий бе очаквала този ден от месеци, но шокът все пак я вцепени. По време на речта за мъртвия, думите на свещеника бръмчаха край ушите ѝ, неразбираеми като жуженето на рояк разгневени пчели. Нежен припев с *Амин* обяви края на погребалната церемония. Лий почти не чуваше съболезнованията, които ѝ отправяха.

— Лий — докосна я Корбет по рамото, — лимузината чака.

Тя вдигна глава и се учуди, че всички освен Тина, Корбет и Ким са се изнизали. Мариса вече беше в лимузината и се опитваше да се държи, както биха я харесали репортерите.

— Искам да остана за миг сама, ако нямате нищо против.

— Разбира се — кимна Тина. — Ще те изчакаме в колата.

Дълго и умислено Лий гледа към спуснатия ковчег.

— Искам да ти простя — прошепна тя. — Понякога ми се струваше дори, че съм ти простила. — Тя си пое дълбоко и треперливо дъх. — Проблемът е, че не съм сигурна дали някога ще мога да простя на себе си.

С глава, наведена от болка и вина, Лий се извърна.

Матю стоеше на склона на един хълм и оглеждаше лобното място на Джошуа във „Форист лон“. Той виждаше стройната, скръбна жена, облечена в плътно черно, и чувстваше, че съществува някаква черна дупка, където сърцето му е свикнало да пребивава.

Мариса стоеше права, бузите ѝ горяха:

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с това, че нямам дял от „Барън студиоуз“? Дали шибаният негодник искаше или не; аз все пак бях негова дъщеря. Имам право на половината!

Айра Фрийдмън, адвокатът на Джошуа, примига при този език на Мариса. Бяха минали два дена от погребението и той бе работил извънредно, за да подготви прочитането на завещанието на Джошуа.

— Джошуа е оставил писмо, което обяснява всичко това. Писмо, което ме помоли да прочета пред всички събрани днес.

— Това ще е, мамка му, по-добре от нищо! — изръмжа Мариса и се хвърли обратно на стола си.

Вцепенена тишина надвисна над стаята, след като Фрийдмън прочете краткото писмо на Джошуа, в което той разкриваше, че е бил в Гърция, когато жена му е забременяла с второто си дете. Сигни бе отказала да разкрие името на истинския баща. И бе приела липсата на бащини чувства у Джошуа от самото начало.

— *И тъй като аз благородно дадох на момичето, известно като Мариса Барън, своето име — приключи Фрийдмън — и ѝ осигурих скъпо отглеждане и щедър доход, и смятам, че съм свалил от себе си всички морални задължения, които мога да имам към дъщерята на съпругата си. Ето защо, в съгласие с договора, между мен и съпругата ми пред свидетелството на моя адвокат, Мариса Барън няма право на повече пари или собственост от моето имение.* — Той се намръщи, като навиваше писмото. — Съжалявам, мис Барън.

— О, ще съжалявате тепърва! — изригна Мариса. — Всички ще съжалявате!

С ненавист към Джошуа, който ѝ нанасяше удар изотвъд гроба, Мариса побягна от стаята, като тръшна вратата след себе си.

— Не мога да повярвам! — Лий седеше смаяна, втрещена в документите, които и подаваше Айра Фрийдмън. — Не стига, че Мариса не била дъщеря на Джошуа, ами сега ми казваш и че Брендън Фаръдей притежава двайсет и четири процента от „Барън студиоуз“. Но то винаги е било частна собственост!

— Беше собственост на баща ти, който имаше правото да прави с него каквото поиска. И съответно — каза той — е дал двайсет и четири процента от него на Фаръдей като акционер.

Всички късчета от странното поведение на баща ѝ по отношение на финансите в „Барън студиоуз“ си идваха по местата. Случваше се Лий да кръстосва стаята по цели нощи, обезпокоена, че може да им се наложи да обявят банкрут. Но всеки път Джошуа се появяваше в критичния момент, точно като кавалерията в онези уестърни, които „Барън студиоуз“ правеше през петдесетте. Сега, когато знаеше откъде са идвали парите, нещо не вървеше да си представи Брендън Фаръдей с бяла шапка.

— И колко казваш, притежава Кейт Фарел?

— Три процента.

— Дори не допусках, че е още жива — измърмори Лий, като се опитваше да си припомни на колко ли години е бившата актриса.

Преди петдесет години Кейт Фарел беше голяма звезда. Тя излъчваше секс от всяка своя фибра и беше способна да предизвика изумителен спектър от емоции почти само като извиеше вежда или свиеше устни. Уолтър Барън я бе открил да свири на пиано в отдела за съпътстваща музика на „Нюбърис“, и щом я бе зърнал, веднага бе разпознал златната мина. Той мигновено бе подписал неин дългосрочен договор с „Барън студиоуз“. Като играеше половинки на такива разнородни таланти като Валентино и Чарли Чаплин, звездата ѝ се извиси като ослепителна комета, особено след като рекламният отдел на студиото хитро смени рожденото място в биографията ѝ от Мейн на Джорджия и започна да я нарича Жената-Вамп от Савана.

От 1920 година „Барън студиоуз“ ѝ плащаше повече от три хиляди долара на седмица, главозамайваща заплата по онова време. Това беше една от причините, предположиха много холивудски шегобийци, за предложението на Уолтър Барън; вечно отчаяно търсещ пари, за да удържи студиото на повърхността, като се ожени за най-голямата си звезда, той запази парите ѝ в семейството.

Въпреки непостижимия успех в бизнеса, Уолтър и Кейт Барън разбраха, че бракът е по-трудно съдружие. Те се разведоха на върха на нейната слава и тъй като главата на студиото не можеше да си позволи паричното обезщетение, което адвокатите ѝ изискваха, сделката бе сключена срещу процент от студиото, където Кейт продължи да работи и да разбунва пристрастията на публиката.

После, на 6 октомври 1927 година, звездата на Кейт се сгромоляса на земята. В един театър на Бродуей, на три хиляди и петстотин километра от мястото, на което Кейт играеше като мим Ана Каренина, на една звукова сцена на „Барън студиоуз“, публиката гледаше Ал Джоулсън^[1] в „Певецът на джаз“ и харесваше това, което чуваше. Мигновеният успех на първия говорещ филм беляза края на една епоха. Не само че резкият новоанглийски акцент на Кейт не беше подходящ за жена-вамп от Савана, Джорджия, но и гласът ѝ беше твърде висок, за да оцелее при бурно изпълнение на някоя сцена с тогавашните допотопни микрофони. Тя се оттегли и ставаше все по-затворена от година на година.

— И така — размисли се Лий, — щом Фаръдей притежава двайсет и четири, а Кейт — три процента, на мен ми остават седемдесет и три.

— Повечето — съгласи се Фрийдмън.

Нямаше какво да се споменава Мариса, въпреки че бесният ѝ гняв още се стелеше из стаята като тъмно, влажно одеяло.

— Господи, Кейт Фарел! — възкликна Ким. — Мислех, че е мъртва.

Беше седмица след събирането в адвокатския бункер и загрижена за чезнещото тегло на Лий, Ким я бе поканила на вечеря.

Лий сви рамене, побутвайки недокоснатите зеленчуци, препържени в горещо олио.

— И аз. Никой не я е виждал от години. Проверих в счетоводството; пращат тримесечните ѝ чекове на нейните адвокати в Сан Франсиско.

— Значи живее в района на Залива. Освен ако не е наистина мъртва и нейните адвокати не вършат злоупотреба с името ѝ и не трупат парите ѝ на свои сметки. Хей — настоя Ким, когато Лий се засмя, за първи път от месеци насам, — не е толкова невероятно! Ами че буквално завчера, докато си правех косата, чух най-изумителната история за адвокатите на имението на Бени Тод... Нали го знаеш, онзи деветдесетгодишен характерен актьор, който се ожени за шестнайсетгодишната дъщеря на домашната си прислужница? Е, както и да е...

След като Ким сподели страхотния, сочен къс клюка, Лий усети как най-сетне веригите около сърцето ѝ леко се разхлабиха. Всичко щеше да е наред. Тя щеше да е наред.

Брендън Фаръдей лежеше край басейна си и лениво разлистваше пощата. Едно писмо привлече вниманието му. Беше от Марк Лонгуорт, синът на Рийс Лонгуорт, адвокатът на Сигни Барън. Той самият бе умрял от сърдечен удар миналия месец.

В писмото младият Лонгуорт обясняваше, че докато разчиствал папките на баща си, открил запечатан плик, заедно с писмо до Рийс, което нареждало на адвоката да изпрати писмото до Брендън Фаръдей в деня, в който умре Сигни Барън. Лонгуорт нямал представа защо нареждането на Сигни Барън не било изпълнено и се чувствал задължен да изпрати писмото на законния му притежател.

Когато отвори залепения плик, цял поток от спомени нахлуха в съзнанието му. Той срещна Сигни на една от забавите на Роко Минети и макар да знаеше, че престъпният бос беше спал с жената на Джошуа Барън, не можеше да проумее какво го е привлякло. Докато Сигни буквално не го нападна на пода на сибирската баня на Роко. Слисан от такава неутолима страст, която избиваше под онази хладна, елегантна външност, Брендън налага въдицата. Увлечението им си беше опасно безразсъдство: те се любеха в нейната розово-златиста баня, докато долу течеше едно от знаменитите увеселения на Барън; в ролс-ройса Силвър клауд, паркиран на Мълхоланд драйв; на черния кожен диван в

неговата съблекалня в „Барън студиоуз“. Беше време на безумие и ако Брендън беше, както неведнъж му повтаряше Сигни, като наркотик, който се влива във вените ѝ, той самият не беше по-малко пристрастен. От време на време те се разделяха, само и само за да се съберат отново със сила, по-могъща от преди.

Кръвта на Фаръдей се смръзна, когато прочете писмото. Прочете го пак. И пак. Но написаното с четливия наклонен почерк не се променяше. Мариса не беше дъщеря на Джошуа Барън, а негова. Фаръдей не усещаше бодването на закъснели бащински чувства, но схващаше, че съдбата му дава днес изключително силна карта. Сега всичко, което трябваше да направи, беше да изчисли как (и кога) да я отиграе.

Кой беше той, бащата, който я бе създал, а после я бе захвърлил, без дори да се обърне да погледне? Беше ли някой от киноиндустрията? Актьор, режисьор, може би дори агент? Познаваше ли го? Знаеше ли той, че има дъщеря? Знаеше ли, че тя е негова дъщеря?

Част от Мариса беше доволна, че не е дете на Джошуа Барън. Тя бе мразила негодника през целия си живот и би трябвало да изпита облекчение, че не е негова плът и кръв. Но после си помисли за Лий. И как, поради една случайност в зачатията, сестра ѝ току-що бе получила бизнес за милиони.

Докато тя не бе получила нищо. Нищичко. *Нула.*

Мариса стоеше пред огледалото в съблекалнята, взряна в собствените си искрящи от гняв очи, и се закле да си отмъсти.

[1] Ал Джоулсън (1886–1950) — бял певец, който, като мнозина изпълнители на джаз и попмузика по онова време, боядисвал лицето си черно, за да имитира негрите. Известен е с участието си в първия звуков филм „Певецът на джаз“ (1927). — Б.пр. ↑

15.

— Трябва да си полудяла!

Тина зяпна Лий, сякаш току-що ѝ бе поникнала втора глава. Бяха изминали само три седмици от смъртта на Джошуа и макар да изглеждаше, че Лий се държи доста добре, това последно хрумване показваше, че навярно още е в състояние на потрес.

— Трябва да го направя — натърти Лий.

Те бяха в сутерена на имението в Бевърли хилс и с бележници в ръце описваха обзавеждането. Когато за първи път реши да продаде дома, в който бе отраснала, Лий очакваше да изпита болка от загубата. Вместо това, когато и да погледнеше синьо-златистия плакат на Тина, опънат върху вълнообразната шир на ливадата, тя усещаше само облекчение.

Може би като се освободеше от къщата, която бе таила тайния ѝ грях толкова много години, щеше да се освободи от демоните, които изтезаваха духа ѝ почти всяка нощ.

— Ще направиш една от най-големите грешки в живота си, ако подариш стоката на Мариса — предупреди Тина.

— И Айра Фрийдмън казва същото. — Лий вдигна от една масичка ваза от Севр. — Как ти се струва? За съхранение? Или да я хвърля в купчината, която остава?

— За съхранение: твърде ценна е, за да я подмяташ. И ако се върнем на онова, което обсъждахме, преди да смениш темата, макар по принцип да недолюбвам адвокатите, Айра Фрийдмън е разумен. Мила, разбирам, може да изпитваш някаква вина, че наследяваш студиото, но Мариса не умира от глад. Както знаеш, откакто снима филми за „Барън студиоуз“, тя натрупа голямо благосъстояние.

— Знам — въздъхна Лий. — Но на нея ѝ бе отказано толкова много. Когато беше малка, тя буквално се въртеше на главата си всеки път, когато Джошуа се прибираше, като безуспешно се опитваше да привлече вниманието му. Докато аз нямаше защо да правя каквото и да било.

— Това не е съвсем вярно — почувства се задължена да отбележи Тина. — Ти си образцова дъщеря: умна, жизнена, здраво работеща, отговорна...

И сексуално под ръка, прехвъркна през ума на Лий, и тя почувства как вече познатият облак на вината я покрива отново. Какво ли щеше да каже Тина, ако узнаеше истината?

— По твоите думи излиза, че се правя на скаутка — възрази меко тя. — Това, което искам да подчертая, е, че Мариса е търсила любов през целия си живот и винаги е свършвала с избити зъби. Искам също да се помъча да ѝ подам ръка. Освен това сега, когато Джошуа не е жив да застане между нас, има някаква възможност аз и Мариса да станем най-последни приятелки.

— Е, все още смятам, че правиш огромна грешка — повтори Тина. — Но това си е твоят живот. Твоето студио.

Лий бе прекарала целия си живот, без много да се вглежда в недоброжелателността на по-малката си сестра, и Тина знаеше, че каквото и да каже сега, това няма да промени нищо и на йота. Просто беше от лошо по-лошо, помисли си по-възрастната жена. Тя провери инвентаризирането и ѝ се искаше Сигни да бе избягала с Марисиния баща, който и да беше, преди да се бе родило момичето. По този начин на всекиго биха били спестени доста скърби.

— И само смъртта ще ни раздели.

Матю промълви своята сватбена клетва с всичкото въодушевление на осъден, поел към бесилката. Точно така и гледаше на своето положение.

Той бе поразен, когато Мариса се бе появила в новия му апартамент в Уилшър с новината, че е бременна. Първия път в живота си, когато загърби предпазването, и ей го, на месеци от бащинството.

Той прекара дълга, безсънна нощ, през която си спомняше своето мъчително минало, детските подигравки и насмешки, които узаконяваха неговата незаконороденост. Неспособен да остави детето си да расте с такова петно, Матю неохотно се бе съгласил на брак. Това беше, каза си той, единственият му избор.

Матю лежеше по гръб до новата си жена в тяхната хотелска стая в Рино, като по всякакъв начин се мъчеше да не я докосне, и му се

искаше неговото бебе да бе в утробата на Лий.

Дори да искаше, Лий не би могла да не види снимката на Матю и Мариса, как напускат параклиса на Рино. Когато включи телевизора по средата на вечерните новини в очакване да зърне доверителното присъствие на Уолтър Кронкайт в неговото удобно кресло, Лий беше потресена, като вместо това на екрана се появи снимка от сватбата на сестра ѝ и бившия ѝ съпруг. Сцената събуди в съзнанието ѝ спомен. Спомен за друга сватбена фотография. По-ранната снимка беше измама; тази за нещастие беше твърде реална.

Защо Мариса не бе казала нищо? Лий я бе повикала преди два дена с новината, че ѝ дава значителен пай — двайсет и пет процента — от собствеността на „Барън студиоуз“. По време на разговора Мариса беше като в екстаз и припомни на Лий времената, когато тя угаждаше на ненаситния апетит на Мариса към всичко нейно.

Когато Мариса беше на шест, тя бе откраднала надуваем тигър от леглото на Лий; на единайсет — туба червило и кристален спрей, пълен с „Мис Диор“. Около тринайсетия си рожден ден тя се отрака да заема дрехи; на петнайсет само с шофьорската си книжка тя бе натоварила свои приятелчета за едно кръгче с ягуара на Лий. След произшествието бяха нужни две хиляди и петстотин долара и три седмици, за да се оправи отново колата.

Лий винаги бе гледала през пръсти на постъпките на Мариса. Но как бе могла да недогледа, че собствената ѝ сестра ѝ отнема единствения мъж, когото някога бе обичала!

Матю стоеше в средата на стаята, взрян в Мариса, която се бе проснала на леглото. Полупразна бутилка бял ром стоеше на тоалетната масичка до чаша със следи от червило по ръба. Мариса беше облечена с черната атлазена нощница, която носеше тази сутрин, когато той бе напуснал къщата за среща със своя banker. След това бе обядвал с Тина и Корбет, после присъства на събрание на съседите, които се опитваха да опазят брега от посегателствата на промишленото развитие.

— Какво, по дяволите, трябва да направя? Да те заключа на тавана и да поставя пазач на вратата?

Мариса го погледна в отговор.

— Ако си стоеше вкъщи, може би нямаше да имам нужда от пиене. Ти ме пренебрегваш от деня, през който се оженихме.

— Не съм те пренебрегвал — натърти Матю. — Опитвах се да намеря начин филмът ми да бъде продуциран.

— Докато аз откачам тука да седя и да не знам какво да правя по цял ден.

Той се бе опитал да извлече най-доброто от гадната ситуация. След като се върнаха от Рино, Матю бе решен да не прави същите грешки със своето дете, които Джошуа бе правил с Мариса. Той нямаше да е баща само по име. Искаше бебето от първия ден на раждането си да усети, че се е родило в истинско семейство. Нещо, което и той, и Мариса не бяха изпитали.

С такова съзнание Матю се бе опитал да се отнася към Мариса ако не със страст, то поне с уважение. За зла участ нарастващите изисквания на жена му за внимание напомняха на Матю за опит да улови малките топчета живак, разпилени от счупен термометър. Тъкмо когато си мислиш, че си ги хванал, те се изплъзват недосегаеми. Малко по малко той бе започнал да открива, че животът с такава егоцентрична жена беше брак, сключен в ада.

— Докторът ти каза, че не бива да пиеш.

Той изля остатъка от рома в клекалото на близката тоалетна.

— Хей, тъкмо купих бутилката!

— Не е добре за бебето.

— Бебето, бебето! — подигра се Мариса. — Исусе Христе, само това чувам! Защо за разнообразие не престанеш да мислиш за това проклето хлапе и не помислиш за мен? — Тя го наблюдаваше как си взима чиста риза от чекмеджето на гардероба. — А сега какво правиш?

— Трябва да изляза. Прибрах се вкъщи само за да видя как си и да се преоблека.

— Къде отиваш?

— Имам среща; ако имаш нужда от мен, ще бъда в Уилшър.

— Винаги казваш, че си на среща. Но в действителност отново спиш с Лий, нали?

— Не ставай смешна! Не съм виждал сестра ти от месеци.

— Полусестра ми — поправи го тя горчиво. — И ако си тръгнеш сега, няма да чуеш голямата ми изненада.

— Каква?

Той погледна часовника си. Ако не тръгнеше скоро, щеше да закъснее.

— Повериха ми нова роля в романтичен трилър — обяви Мариса с широка, развълнувана усмивка. — Казва се „Опасни страсти“ и аз играя библиотекарка, която е въввлечена в шпионска лудория. Престъпникът, преследван от ЦРУ и очарован от героя през целия филм, ме бие и едва не ме изнасилва. Кристофър Бърк ще режисира.

— Е, това със сигурност ще те подбуди да си стъпиш на краката, след като се роди бебето.

Матю изпита неясно усещане на жалост към Мариса. Как ли щеше да се чувства, ако трябваше да не работи месеци наред? Как ли щеше да се чувства, ако бе принуден да се заседава вкъщи и по цял ден да гледа сапунени опери и телевизионни състезания? Щеше, каза си той с жестока откровеност, да започне да полудява.

— Не след — поправи го тя. — Преди. Започваме снимките другата седмица. Ще е истинска разсипия: Венеция, Рим, Париж, Милано, Шри Ланка...

— Я почакай, по дяволите! — Той спря да си избира вратовръзка. — Не можеш да правиш такъв филм! Не сега!

— Защо не?

— Мамка му — стара, Мариса, в случай че си забравила, ти си бременна! Не можеш да се тътриш по целия свят. Особено с Бърк, който смята филмите за някакви проклети рицарски турнири. Ако не нещо друго, как мислиш, колко секси ще изглеждаш, подтичвайки из Рим в майчинска рокля?

— Бърк вече е помислил за това; дизайнерът разработва корсет, който ще скрие всичко.

— Ами отдихът? Снимането на разни места си е и без туй трудно, а това направо звучи като абсолютен кошмар.

— Няма да ме спреш да направя този филм, Матю. Освен това — каза тя заплашително — помисли само каква веселба може да падне с лайняната ми сестра, докато ме няма в града.

Това беше вече много.

— Казах ти — продума той, докато сваляше старата си риза и навличаше новата, — не съм виждал Лий от месеци. Не съм и помислял за нея от месеци.

— Ако повярвам на това — отрони Мариса, — ти и аз май имаме нещо за обсъждане. Но и двамата знаем, че докато ще съм тук сама да зяпам Бари Джеймс по телевизията, ти ще чукаш до умопобъркване Лий.

— Исусе Христе, ама ти наистина си болна! Не се главоболи да ме изчакваш, ще закъснея.

— Че какво е новото тогава? — изкрещя тя след него; после грабна телефона: — Той си замина — пошушна тя в слушалката. — Бързо идвай! И донеси малко ром! Май съм изпила всичко.

Матю седеше в ресторанта срещу мъжа, който държеше бъдещето му в свои ръце.

— Съжалявам, че закъснях — извини се той на своя сътрапезник. — Малко семейно затруднение. — Насили се да се ухили, макар че никак не му беше до това. — Знаете как са бременните жени...

Халил Ал-Таджир изучаваше мъжа, който бе обрекъл за толкова много години сърцето на Лий.

— Тъй като никога не ми се е случвало да бъда бъдещ баща, боя се, че не мога да знам от първа ръка, макар да съм чувал приказки за рязка смяна на настроенията и за странни желаниа.

— Това е само част от нещата.

— Извинете моето любопитство, но не бяхте ли женен някога за сестрата на сегашната си жена? За прелестната Лий Барън?

Дори името ѝ можеше да накара сърцето му да заекне:

— Да, Лий и аз бяхме женени.

Халил му хвърли дълъг, бездънен поглед:

— Някои мъже са двойно благословени — каза той накрая. — А сега, разкажете ми за този ваш сценарий, „Окото на тигъра“. Чувам, че е много противоречив.

— О, господи, това беше добре!

Мариса се бе задъхала и кожата ѝ блестеше със смътния гланц на потта. Спалнята излъчваше животински мирис на неспиращ секс.

— И теб си те бива за отколе бременна дама — промърмори Джеф и ухапа твърдото ѝ кафяво зърно; когато я гризна здраво, Мариса зави.

Джеф се питаше как би реагирал Матю, ако знаеше, че той друга жена му. След като актьорската му кариера се застопори, преди изобщо да се е отлепяла от земята, Джеф се наслаждаваше на това тържество над стария приятел, който бе достигнал такъв ревностен връх на успеха. Навярно следващия път трябваше да донесе полароида си, размисли се той. Да щракне няколко сладки кадърчета за семейния албум на Матю.

— Нова игра! — реши той и напусна леглото за да вземе четири копринени шалчета Хермес от гардероба ѝ; после светкавично я овърза като орел с разперени крила, през корема. — Ти си хубава робиня — каза той, — пленена на Островите на подправките.

Той измъкна кожения си колан от панталоните, метнати на един близък стол, и я уви още веднъж през кълките.

— Оу!

— Млъквай, слугиньо! Аз съм капитанът на този кораб за роби — каза той и прокара пръсти по червената подутина. — При всяко пътешествие си подбирам по една жена, която да обуча на правилно обслужване.

Ръцете му, които милваха разпнатата ѝ плът, ѝ причиняваха болка.

— Няма да се подчиня никога! — влезе тя в тона на тази последна игра. — По-добре да умра!

— Това би било направо прахосване на една хубава катеричка. — Той праметна колана отново, този път през горната част на бедрата ѝ, и Мариса усети приятно гъделичкане между краката си. — Не, смятам да те пречупя со кротце и со благо.

Докато се извиваше под него, преструвайки се, че му устоява, Мариса се надяваше съпругът ѝ да не се връща дълго-дълго.

Шри Ланка беше на цял свят разстояние, земя на древни мистерии. Древните арабски мореплаватели познавали подобния на

сълза остров, който се подава до сушата на Индия, като Серендип и един британски писател от осемнайсети век, като я описвал като земя на неочаквани наслади, изковал думата серендипство^[1]. За китайците Шри Ланка е била известна като Острова на скъпоценностите, като отпратката е била към природните съкровища от скъпоценни камъни: рубини, котешки очи, сапфири с размерите на яйце на птица орехче. В хиндуистките епоси името означавало Земя на блясъка.

Загадъчният остров, наметнат със сивкаво-синя мъгла и със старини, беше място на сценична слава и погребани древни градове, родина на увити в сарита красиви жени и на монаси с шафронови роби. Но за Мариса страната, преди това позната като Цейлон, беше мусони, почти непроходими плетеници от лозя, сенки за изнемогналите от жегата, пияници и прогизнал, безпощаден мирис на разпад, когато стоварени трупи и мъртви дървета гниеха във влагата под краката.

Тя яздеше вече часове един от вездесъщите тукашни слонове, докато Кристофър Бърк, като демонстрираше обичайния си перфекционизъм, се мъчеше да улови сцената в целия ѝ блясък, преди да изчезне дневната светлина. Роклята, скроена така, че да не се забелязва бременността ѝ, достатъчно я пристягаше, за да бъде определена като тежка ризница. Тя страдаше от гърчове цялата сутрин и дори прясното кокосово мляко, за което техният местен водач я уверяваше, че ще оправи разстроения ѝ стомах не бе помогнало.

Беше късен следобед и Мариса яздеше животното от часове, когато усети нещо влажно и топло между бедрата си. Като повдигна полата си, тя видя тъмночервената струя бавно да се стича по бедрото ѝ.

— О, боже мой! — извика тя с глас, нацърбен от паника. — Ще кървя до смърт в шибаната джунгла!

— Съжалявам.

Матю стоеше на прага със същото безразлично изражение, което бе виждала винаги.

Мариса беше превозена с ландроувър до столицата Коломбо, но не си спомняше почти нищо от пътуването.

— Ти ме предупреди, че филмът ще е твърде напрегнат. Така че сега трябва да тръснеш: *нали ти казах!* Сигурно си страшно самодоволен.

Странно как смъртта на едно дете променяше толкова много неща. Не, Матю не се беше влюбил внезапно в жена си, когато чу за нейното злощастие, но жалеше за загубата на живота, който бяха създали заедно. И колкото и бесен да беше спрямо Мариса, че бе подложила нероденото им бебе на риск, той неочаквано усещаше и малко жал, че това ѝ е минало през главата.

Той прекоси болничната стая и застана до леглото. Инстинкти, по-стари от времето, го накараха да отметне влажната ѝ коса от челото.

— Едва ли думата е самодоволен — смирено промълви той. — Как си?

— Зле като в ада. Кога ще ме изпишат от това шибано място?

— След ден-два. Изгубила си много кръв; докторът иска да те държи под око.

Мариса се сгърчи, когато видя голям паяк да пълзи по стената в търсене на насекоми.

— Мразя всичко тук! Искам да си ходя вкъщи. Веднага!

Гласът ѝ беше на ръба на истерията. Матю си напомни, че тя е минала през мъчително изпитание и заслужава грижовно обслужване.

— Не виждам нищо лошо в това да те преместят в хотела — реши той. — Можем да наемем болногледачка да стои с теб, докато възстановиш силите си за отпътуване.

— Това съвсем сигурно няма да е много скоро.

— Веднага щом Бърк ми звънна, говорих с Лий. Тя ще чартира самолет, за да те закара обратно в Лос Анджелис.

Познатата ревност подаде грозната си зелена глава.

— Интересно как така Лий е първият човек, на когото си се обадил!

Матю мигновено разпозна тона. Беше ниското, далечно боботене, което издаваше вулкан, преди да изригне.

— Правиш този филм за „Барън студиоуз“; Лий е шефът на студиото.

— Колко мило от твоя страна, че ми го напомняш — изсъска Мариса. — Нека не забравяме и как тя си проби път към тези директорски кабинети... като чукаше баща си.

Вместо да почувства пълзящата болка, която някога тези думи бяха предизвикали у него, Матю просто въздъхна уморено. Тази сцена беше толкова позната, че можеше да я изиграе и насън. Мариса аха-аха да заплаче, и той реши, че това подчертано говореше за нейните пренастройващи се сили: тя можеше да пострада от опасна беда насред джунглата и все пак да извлече достатъчно енергия за едно буреносно избухване.

— Нека не започваме отново! — предложи меко той. — Имаш нужда от отдих.

— Имам нужда от друго: да стана равна на тази пачавра веднъж завинаги! — взриви се Мариса, хубавото ѝ лице се сгърчи от ненавист. — Смятах, че съм го постигнала, когато те отнех от нея, но не, за минута да съм извън града, и вие сте отново заедно в леглото и ми се смеете.

— Това е нелепо! Първо на първо, ти не си отнела никого на никого. Лий и аз бяхме разведени, когато се оженихме с теб.

— Но ти я обичаше. Нали, Матю? Въпреки всичко, въпреки че тя избра да остане с най-големия ти враг, ти не можа да я изтръгнеш от съзнанието си. Смяташ ли, че не знаех? — озъби се Мариса. — Защо, по дяволите, мислиш, че си купих рокля точно като нейната и носех парфюма ѝ през нощта след развода ви? Защото знаех, че онова, което искаш най-много на света, е да чукаш сестра ми. И на второ място искаше да я накажеш за малката ѝ мръсна тайна. Така че те обслужих. И по двете сметки.

Той го подозираше отдавна, но самочувствието му не искаше да признае, че е било възможно така лесно да бъде манипулиран.

— Струва ми се, че е време да си ходя.

— Обратно при Лий?

— Не. Обратно при собствения си живот. Където съм свикнал да поддържам някаква привидност на себеvlадеене.

Той я напускаше. Точно като всички останали. Точно като родния ѝ баща, който дори не се бе повъртял наоколо достатъчно дълго, че да го разпознае.

— Върви, изчезвай! — изпищя тя след него. — Но трябва да знаеш още нещо. Дори бебето, което тази сутрин хвърлиха на боклука не беше твое. Беше на Джеф Мартин. Когато ме изнасили онази нощ,

вече бях бременна, Матю. И спях с Джеф при всяка възможност, откакто се оженихме. Хайде, как ти се струва това?

Матю се извърна, неподвижните му тъмни очи бяха очи на непознат.

— Струва ми се — отвърна кротко той, — че ти и Мартин сте сътворени един за друг в пъкъла. И съм убеден, че вие двамата ще се направите нещастни — състояние на духа, на което ти в частност, изглежда, се радваш. Довиждане, Мариса. Беше... интересно.

Той прекрачи прага. Когато водната чаша на Мариса се строши в рамката на вратата, Матю не си направи труд да се обърне.

[1] Непреведимо: на английски наистина съществува думата *serendipity*, която означава нещо като сполука — естествена способност да правиш случайно ценни и интересни открития. — Б.пр.

↑

Януари, 1981 година

Мариса четеше списъка на номинираните за Академични награди в сутрешното „Варайъти“ и ставаше все по-бясна. Както обикновено, имената на Лий и Матю бяха най-отгоре. Не беше честно: техният живот вървеше така добре, докато нейният се разпадале.

Мариса грижливо бе отглеждала своята злоба към Лий, като я подхранваше с редовни дози омраза и завист. Тя бе смятала, че е съсипала живота на сестра си, като ѝ е отнела Матю, но изглежда Лий преуспяваше като управляваща „Барън студиоуз“, което само идеше да покаже каква безсърдечна кучка всъщност е. Буквално миналата седмица тя бе извадила Мариса от участието ѝ във филм, като я обвини, че е безотговорна и безучастна. Не стига че Лий притежаваше „Барън студиоуз“, ами се и опитваше сестра ѝ дори да не може да работи там.

И сякаш това не беше достатъчно, ами между другото имаше наглостта да предложи на Мариса да се включи в рехабилитационна програма за наркомани. Мариса не се хвана на телефонната загриженост на Лий; беше очевидно, че тя просто иска да я заключи надалеч, та хората да забравят, че изобщо е имало друга сестра Барън.

Мариса отново си помисли за хладното, сдържано поведение на Лий, когато я осведоми, че е била заменена; яд се завихри в нея като тъмен дим.

— Голяма грешка направи, сестричке! — промърмори тя и се пресегна към онова симпатично бяло нещо, което винаги ѝ оправяше настроението. — Грешка, за която ще съжаляваш цял живот.

Лий не искаше да присъства на забавата на Кристофър Бърк, с която той празнуваше петте номинации за „Опасни страсти“ (най-добър режисьор, най-добър оператор, най-добър оригинален сценарий,

най-добър актьор и най-добър филм), но като глава на „Барън студиоуз“ тя знаеше, че ще трябва поне да се покаже.

За щастие Халил се обади с радостната вест, че планува да е в Лос Анджелис по работа и би искал да я види. Когато Лий го покани да я придружи на забавата, Халил веднага се съгласи.

Къщата на Бърк на плажа Малибу пращеше по шевовете от наздравници, хубаво вино и поздравления. Списъкът на гостите беше от висок ранг, всички големи клечки и големи паралии от индустрията се бяха събрали да почетат един от своите. По стандартите на забавния шоубизнес Лий би казала, че купонът е успех — стаите бяха твърде пълни, та да можеш да избегнеш разговора с всеки срещнат, силата на звука — твърде гръмовна, за да чуеш какво той ти казва. Когато вече не можеше да слуша нищо, когато се натъпка с пасирани гъби, когато от мириса на цигарен дим и на парфюми я заболя глава, тя реши да слезе на плажа и да подиша малко чист въздух.

— Можеш ли да повярваш: всичките тези хора! — извика Джил Кокърън през врявата; диджеят, нает за тази вечер, тъкмо бе пуснал по магнетофона „I Love a Rainy Night“ докато наблизко едно множество се бе събрало пред широкоекранния телевизор да гледа завръщането у дома на американските заложници след четиристотин четиридесет и четири дена в ирански плен. — Чувствам се кат' ей тонинка сардина, натъпкана в една от ония смешни плоски консерви. Трябва ни само малко олио и нещата ще станат още по-интересни.

— Напомни ми да спра пред някой „Ралфс“ на път за вкъщи — каза Матю. — Ще си вземем две бутилки олио и ще си направим наш купон.

— Матю Сейнт Джеймс! — плесна го тя игриво по ръката. — Точно когато започвам да си мисля, че си най-големият тесногръдец, който Господ някога е турнал на тази зелена земя, ти се извърташ на сто и осемдесет градуса и ме изненадваш. — Джил му се усмихна; тя беше облечена като жена-пират с бяла атлазена блуза, с бухнати ръкави и с черни кадифени панталони, ален пояс бе препасан през кръста ѝ, а от ушите ѝ висяха големи златни обици. — Май затова ти позволявам да излизаш и да влизаш в живота ми, без да се спиращ достатъчно задълго, че да пуснеш корени.

— Вече пробвах веднъж. Не се получи. — Той я погледна с любопитство. — Освен това, откога взе да искаш да се задомяваш?

— В действителност не искам. Но трябва да ти кажа, Матю, че ако изобщо някога те споходи копнеж да станеш улегнал, мога и да размисля. — Когато той се угрижи, тя отметна назад глава и се засмя. — Божичко, не бива да взимаш едно момиче толкова на сериозно! Върви да се помотаеш, Матю, преди някой от нас да е казал нещо, за което и двамата ще съжаляваме утре сутринта.

Бляскавото, клюкарско увеселение беше първото му наминаване към града, откак се бе развел с Мариса. Може би Джил беше права, може би беше тесногръд. Дори по-лошо, навярно остаряваше.

Ето ти тебе потискаща мисъл.

Десет минути след пристигането на Матю, вече му бе омръзнало. Тъй като Джил, изглежда, си прекарваше славно и поддържаше буфосинхрона на „Nine to Five“ за радост на гостите, скупчени около нея, той реши да се поразтъпче сам из плажа.

Лий го видя да идва към нея. Като си каза, че това е само случайно съвпадение, че той не я е последвал навън, тя вдигна глава и пое дълбоко въздух:

— Здравей, Матю.

— Лий!

Както бе застанала досами водата и луната се прокрадваше в сребрилата ѝ коса, тя беше по-красива от всякога. Но твърде отслабнала, помисли си той, като премерваше стройната ѝ фигура с набито око. Той бе изследвал всеки сантиметър от тялото ѝ, познаваше го интимно. През твърде много нощи, дори след всичките тези години, прелъстителният образ на това тяло се промъкваше в сънищата му.

— Излязох за глътка свеж въздух — каза тя. — Стана малко претъпкано.

— Типичното за Лий Барън омаловажаване. — Тонът му омекоти обвинението.

Първоначалната болка, че го вижда, отмина:

— Изненадана съм да те видя тук, Матю. Това не е точно твоят тип увеселение.

— Дойдох с приятелка. Джил Кокърън.

Копнеещ да я докосне, той мушна ръце в джобовете си, риеше с крака напред-назад.

— А! — кимна Лий. — Фотографката, която направи гръдния ти кош световноизвестен.

Малко облаче мълчание увисна над тях.

— Халил казва, че смята да инвестира в „Окото на тигъра“ — каза най-накрая тя.

Не бе изненадана, когато Халил се отказа от позицията си в министерството на културата и основа сдружение за финансиране на филми. Интересът му към всички аспекти на филмовия бизнес бяха повече от очевидни през онова отдавнашно лято, когато служеше като свързка на Абу Даби в снимането на „Арабски нощи“.

Паметната бележка на Уилиъм Зимърмън до Лий за отхвърлянето на неговия сценарий прекоси съзнанието на Матю:

— Така е. Трябваха ни две години, но изглежда, сме на ръба да подпишем съвместен договор. Сега остава само да намерим студио.

— Радвам се, че нещата вървят добре за теб.

— Наистина ли?

Лий се сви от студения му тон, сякаш я бе ударил. Какво знаеше той?

— Разбира се.

Искаше да я попита защо бе спряла проекта му. Вместо това не устоя на изкушението и протегна ръка, да отметне немирните кичури коса, които морският бриз бе завихрил върху бузите ѝ.

— Винаги съм харесвал косата ти пусната.

Лий преглътна.

— Знам.

— Така я носеше и през онази първа нощ. — Дланта му галеше лицето ѝ от горе на долу.

— Имаш отлична памет.

— Ти не си от жените, които лесно се забравят, Лий. Знам го, защото се опитвах.

— Матю...

— Спомням си как смятах, че имаш лице на ангел от Ботичели. Никога не съм виждал толкова красива — и толкова *опасна* — жена като теб.

— Опасна?

Той я желяеше толкова силно в този миг, че изпитваше гняв, задето не може да се овладее. След всичките тези години, след две болезнени раздели, човек би решил, че той трябва да си е научил урока.

— Опасна — повтори той. — Впрочем наум ми идват сирените.

— Като се има предвид, че сирените са порочно известни с примамването на мъже към смъртта, това не е много радващо описание.

— Вероятно. — Гърлото му се сви при спомена за нейната измяна и той изпита тъмно чувство на опустошеност, че толкова прелестно същество може да бъде толкова коварно; машинациите на Мариса поне бяха безсрамно явни, дотогава, докато той оставаше достатъчно трезвен, за да избягва примките ѝ; твърде много от мислите на Лий оставаха скрити. — Но, изглежда, чувствата ми към теб винаги са били с фатален край.

Ако я беше ударил, щеше да е по-безболезнено. Лий въздъхна тръпчиво. Тя си нямаше и представа, че той таи такава злоба.

— Съжалявам, че се чувстваш така — каза тя и се обви в защитния плащ на своята сдържаност. — Навярно трябва да си заминеш сега, преди да си паднал на колене пред моето фатално привличане.

Матю усети, че желязната завеса между тях е паднала и схвана, че е засегнал нерв. Кога щяха да престанат да се измъчват един другиго? — безпаметно се попита той. — Кога ще са свободни?

— О, по дяволите, аз съм този, който съжалява. Ела тук!

Като обви ръка около нея, Матю я придърпа към себе си и усети познатите форми да се притискат в него.

Лий положи глава на рамото му и се предаде на стабилната сила, която винаги ѝ се струваше едновременно уютна и възбуждаща.

— Защо?

Устата ѝ се свря в сакото, той едва я чу. Но знаеше какво си мисли тя. Защото същите болезнени мисли се въртяха и в неговата глава. Той отметна косата ѝ и притисна устни в нежната ѝ шия.

— Защо не успяхме да се справим? — меко попита той. — Или защо не можем един без друг?

Тя отметна глава назад, за да го погледне. Под струящата лунна светлина миглите ѝ бяха разрошени и влажни.

— И двете.

Една-единствена сълза блесна на бузата ѝ като диамант; той я избърса. Матю усещаше как сърцето ѝ тупти до неговото, усещаше тръпненето ѝ, и той, мъж, който никога не се бе поддавал на импулси, приближи устни до нейните.

Лий измърка и почувства шок, сякаш сеизмичен трус я проряза. Като обви ръце около кръста му, тя се отдаде на езика му, който ближеше устните ѝ.

— Боже, колко те желая! — изстена той, като целуваше бузите ѝ, брадичката ѝ, слепоочието ѝ; лицето и устните ѝ имаха вкуса на сълзи. — Желая те от първата минута, в която те видях. — Ръцете му се шмугнаха под нейното тъмносино кадифено сако и отмахнаха връвта на деколтето ѝ, за да помилват гърдите ѝ. Нейните прекрасни гърди напълниха шепите му, милващите му пръсти караха зърната ѝ да се наострят от възбуда. — Ела вкъщи при мен, Лий! Полудявах, като мислех за миналото, за теб и Джошуа, но да съм без теб е още по-лошо.

Думите на Матю пронизаха страстта ѝ и затъмниха съзнанието ѝ.

— За какво говориш?

— Аз знам. — Топлата ѝ плът беше като течен атлаз, само уханието ѝ беше достатъчно, за да го възбуди, а вкусът на устните ѝ заплашваше да го хвърли в пропастта. — За теб и за баща ти. Но разбирам как е могло да се случи: в началото ти си била дете и той те е насиллил; а после си се бояла да му откажеш.

— Ужасно бъркаш! — Лий се отблъсна и едва не падна по гръб на мекия пясък. — Не беше така... О, боже мой!

Срамът, че някой — и особено този мъж, когото бе обичала толкова години — знае за нейното прегрешение, беше твърде голям, за да може да го понесе. Чувства, които тя бе заключила на безопасно място, откак през онзи следобед си бе спомнила издевателството на баща си, се възвърнаха и я заляха на вълни. Като коленичи, тя запуши устата си с длани и започна да се полюшва напред-назад. Страховито ридание излезе измежду пръстите ѝ.

— Мамка му, Лий! Съжалявам. — Като се свлече до нея, Матю се опита да разпери пръстите ѝ, но усилията му успяха само да засилят плача ѝ.

— Върви си, Матю! Не искам да те виждам повече.

— Това ще е малко трудно. И двамата сме в един и същи бизнес. И в един и същи град.

— Би ли бил така добър просто да си отидеш!

Като откри лицето си, тя погледна нагоре към него. Очите ѝ имаха застиналата, изсветлена втораченост като на бойните ветерани. Заля го леден страх, какъвто не бе изпитвал от войната във Виетнам.

— Ще намеря Халил.

— Не!

— Тогава Тина.

Когато тя не отговори, Матю затича през плажа към къщата.

Той намери Тина пред бюфета и за учудване на Матю, тя не помръдна при неговия зов.

— Ти и Лий играете тази смешна игра девет години — каза тя, като вземаше препържени цветове на хибискус, натъпкани със сирене от близката тава — и аз съм уморена от това да гледам глупавата гордост между двама, които явно си принадлежат един на друг. Може ли да предположа, Матю — каза остро тя, — че ако наистина си загрижен за Лий, сам трябва да се погрижиш за нея.

— Опитях се, но тя не ми дава. — Пръстите му се впиха в рамото ѝ. — Мамка му, Тина, с нея става нещо ужасно и ти трябва да ѝ помогнеш. Преди да направи нещо, за което всички ще съжаляваме.

Тя го погледна изотдолу, озадачена от нетипичния за него емоционален призив. Тъмните му очи бяха пълни с неизразим страх, който докосна нишката на разбирането дълбоко в нея.

— Къде е тя?

Като я хвана за ръка, Матю я поведе през тълпата от хора. Щом излязоха, той посочи към мястото, на което Лий стоеше на пустия плаж: малка, няма фигура, която се полюшваше напред-назад.

— Проклет да си, Матю Сейнт Джеймс! — извика Тина, нейните също тъй тъмни очи хвърляха бесни искри. — Сега пък какво, по дяволите, си направил?

Без да му даде възможност да отговори, Тина свали обувките си с високи токове и хукна през пясъка на потресаващите си крака.

Матю стоеше на балкона, гледаше и чакаше. Когато видя как Лий се извърща към Тина и позволява на по-възрастната жена да я прегърне, той изпита препълващо го чувство на облекчение.

— Ето те! — Джил излезе на терасата с чифт високи чаши в ръце. — Донесох ти нещо за пиене.

Матю метна последен поглед към плажа, където Лий се изправяше, залитайки, на крака.

— Смятам да си отида вкъщи.

Джил изля шампанското в близката саксия с папрат.

— Любими, ти май ми четеш мислите.

— Нямах си представа колко ми липсваше да съм насаме с теб! — промърмори Халил и прегърна Лий; в нея бе настъпила промяна, беше паднала мъгла, която, сигурен беше, имаше нещо общо с присъствието на Матю на забавата. — Колко ми липсваше да се любя с теб. Не съм забравил, знаеш ли?

— И аз.

Истина беше. Времето, прекарано с Халил, беше вълшебна, чудна фантазия.

Те седяха в напъстрения от лунни петна мрак на дневната ѝ. Лий бе запалила три восъчни свещи веднага след като пристигнаха у тях и сега, когато изучаваше лицето ѝ, осветявано от мъждукащата светлинка, Халил си помисли, че Лий е от жените, които стават все похубави с меката патина на годините. Не беше я виждал толкова прелестна. Или толкова тъжна.

— Все се надявах, че можем да подновим нашата връзка от там, където я прекъснахме — измърка той, като наведе глава и я целуна с продължителна, проучваща целувка.

Така да бъде. Най-накрая тя бе приела съвета на Ким, че ѝ е време да се откъсне от твърде дългото оплакване на мъртвия си брак, и безусловно имаше намерение да спи с Халил тази вечер. Но когато неговите устни докоснаха нейните, тя усети вкуса на Матювите устни, а когато дланите му се промушиха под роклята ѝ да погальят гърдите ѝ, сякаш дланта на Матю затопли голата ѝ кожа.

— О, Халил! — Тя сложи ръка на тъмната му буза. — Знам, че ти дадох надежди, когато се обади, а и по-рано тази вечер, но... о, по дяволите, изглежда, вече не ме бива за нищо!

Като обърна глава, той притисна устни към пръстите ѝ.

— Все още го обичаш.

— Да.

— Тогава защо не отидеш при него?

Толкова прост въпрос. Толкова сложни отговори.

— Трудно е да се обясни — натърти тя, изправи се от дивана и взе да крачи из стаята.

— Баба ми обичаше да цитира една стара арабска поговорка — каза той. — Може би си я чувала: *Гордостта върви пред провала.*

Тя успя слабо да се усмихне:

— Това арабска поговорка ли е?

— Би могло да е. В края на краищата Западът си е присвоил много неща от нашата култура. Но какъвто и да е произходът ѝ, Лий, тя си остава истина.

— Не е толкова просто като гордостта. Ако беше това, щях да падна на колене пред Матю и да го моля да ме вземе отново при себе си.

Халил се усмихна на свой ред:

— Защо ми е било винаги толкова трудно да си представя такава сцена?

— Е, добре де, може би нямаше чак да моля. Но това е второстепенно.

Матю знаеше. Нямаше значение как го бе узнал — макар тя да схващаше, след като шокът бе поутихнал, че лудо иска да разбере, — важното беше, че знаеше.

— Каквото ѝ да е затруднението ви, Лий, ти и Матю сте интелигентни хора. Можете да се справите, докато и двамата имате желание да поемате риска.

Той бе ударил почти в десетката.

— Знам, че го правиш за добро, Халил, но не искам да говорим за това повече. — Лий светна една лампа и обля стаята със светлина. — Освен това има още нещо, за което ти и аз трябва да поговорим.

— Какво?

— „Окото на тигъра“. Матю каза, че сте стигнали до споразумение. Че търсите студио.

Като се отпусна назад, той запали тъмна тънка цигара у я загледа с интерес:

— Като влюбена жена ли молиш? Или като шеф на студио, който веднага разпознава хубавия сценарий, когато го прочете?

— Не бива да му позволяваш да направи този филм!

В тона ѝ имаше отглас на нетипична за нея истерия, което веднага го наежи:

— Защо не? Това е покъртителен сценарий, както без съмнение знаеш, след като си била омъжена за Матю по времето, когато го е писал.

Тя потъна в дивана до него:

— Ще го убият.

— Матю смята, че няма.

Тя го зяпна:

— Матю? И той ли е бил заплашван?

Нещата си идваха по местата и Халил най-после разбра защо „Барън студиоуз“ бе провалило проекта на Матю.

— Скъпа Лий — преглътна той, — ти си умна жена, но изглежда, пред очите ти пада мъгла, когато става дума за нещо, което засяга Матю Сейнт Джеймс. Разбира се, че е бил заплашван, прекрасна, глупава жено. Да не смяташ, че са спрели до теб? Като знаят как човекът е обзет от фикс идеята да направи този филм! Матю не е мъж, който ще избяга от битката, Лий. Сигурен съм, че точно това е едно от нещата, които на първо място са те привлекли у него.

— За негово добро той е ужасен инат.

— Това ми звучи като *присмял се хърбел на щърбел*.

Когато тя го стрелна с остър поглед, Халил се ухили:

— Просто още една арабска поговорка. — Като стана, той хвана ръцете ѝ и я изправи на крака пред себе си. — А сега, след като изпълних задълженията си като придружител и дарих щедро знанията си по въпроса за войната между половете, струва ми се, че е време да се върна в хотела си. Освен ако не си размислила по повод любенето с мен.

Когато той изви вежди по откровено развратен начин, Лий се засмя:

— Наистина ми липсваше — каза тя, докато го изпращаше до вратата. — Ти винаги си ме карал да вярвам, че всичко е възможно.

Той я погледна с учудване.

— Но то е! — Като обви брадичката ѝ с пръсти, Халил повдигна главата ѝ за мека, ненатрапчива целувка. — Той те обича, Лий. И ти го обичаш. Това би трябвало да е достатъчно.

Би трябвало, помисли Лий много по-късно. Но не беше. Когато легна сама в празното си легло, спомени за Матю — за допира на дланите и устните му — отключиха поток от еротични представи. Тялото ѝ беше стегнато в очакване, което граничеше с агонията, и в търсене на облекчение Лий положи ръце между краката си и откри, че както винаги, това е само беден заместител на истинското...

Те лежаха в леглото на Матю в къщата му в Малибу. С нежелание да се върне към хотелския си живот, той бе купил къщата, след като разводът му с Мариса приключи.

— Всичко е наред, знаеш ли. — Джил се повдигна на лакът и погледна смръщеното лице на Матю. — Случва се на мнозина.

— Не и на мен.

— Сладур, ти си куп чудесни неща — забъбри Джил, като прокара ален нокът по стиснатите му устни — умник, талант, секси като атлет, но не си супермен.

— Я ми кажи нещо, което да не знам! — Като осъзна колко сприхаво звучи, Матю се навъси. — Съжалявам. Нямах намерение да бъда такава скапана компания.

— Не се извинявай, че си влюбен, Матю. — Като слезе от леглото, тя започна да събира разпилените си по пода дрехи. — Впрочем смятам, че това е нещо мило — додаде тя, докато нахлузваше червените гащички на бикините си.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ясно е какво не е наред — отвърна тя с глас, приглушен от бухналата атлазена блуза, която намъкваше през глава. — Ти си така влюбен в първата си жена, че любенето с всяка друга жена е като изневяра. — Тя му се ухили, когато русата ѝ глава се подаде от блузата. — Някои момичета могат да те смятат за старомоден, Матю Сейнт Джеймс. Но аз мисля, че ти си най-милият, най-романтичният мъж, когото някога съм срещала. — Като се приведе, тя го целуна бързо. — Питам се дали Лий Барън съзнава каква щастливка е.

— Съмнявам се.

— Е, тогава ще трябва да я накараш да разбере, нали? Не ставай! — вметна тя и го бутна обратно върху възглавниците. — Смятам да се върна на купона. Нощта е едва заченала и там е онзи хитър малък стар

рок музикант, който май няма нищо против да прозвънва в съзвучие с мен.

Като нахлузи обувките си с невъзможно високи токове, тя помахаше с пръсти към него и си отиде.

Матю се засмя, като си помисли, че безгрижното, необвързващо поведение на Джил му напомня много за Лана Паркър. Или за Лана от едно време, когато бяха съседи. Последното, което бе чул за привлекателната бивша хипарка, бе че се е омъжила за борсов посредник от еснафско калифорнийско семейство и че току-що е родила син, когото бе кръстила Джейсън Ашби Палмър Къркленд Трети. Това повече от всичко друго бе доказало на Матю, че поколението на цветята се бе преместило на по-зелени пасбища.

Толкова много неща се бяха променили, отекна в него. Той бе изминал страшно много път от онзи кандидат-писател със сексуални навици в стил *чукай и бягай*, който рядко приемаше една и съща жена два пъти в леглото си. Той бе успял много повече, отколкото и в най-безумните си мечти, и знаеше, че има безчет жени, които с желание ще се търкулнат с него в леглото, само да си помръдне малкото пръстче.

Но той не искаше нито една от тези жени.

По дяволите, искаше Лий. Ето. Той най-после бе оставил настрана наранената си гордост и можеше да го признае. Следващото нещо, което трябваше да направи, бе да измисли начин да си я върне.

В леглото си. И в живота си. *Завинаги*.

— Не вярвам на това!

Мариса се втренчи в писмото, което беше в ръцете ѝ. Някога белите като слонова кост пергаментни листи и плик бяха пожълтели и лавандуловото мастило бе избледняло с годините, но почеркът се разпознаваше веднага.

— Тъй като майка ти няма основание да лъже за такова нещо, трябва да приема, че е истина — каза Брендън, като ѝ подаде джина с тоник, за който тя бе помолила. — И времето пасва.

— Ти си имал роман с майка ми? Под носа на Джошуа?

— Да.

— Това ми харесва — реши Мариса, отпусна се в креслото и кръстоса крака. — Най-голямата звезда на стария негодник му слага

рога. Превъзходно. — Тя отпи глътка. — Той знаеше ли?

— Тогава си мислех, че не знае. Но, разбира се, нямах представа, че той и Сигни не спят заедно. Когато тя забременя, ме увери, че детето е на Джошуа.

Мариса погледна още веднъж писмото, после вдигна очи към Брендън:

— Значи си мой баща.

Той кимна.

— Излиза, че съм.

— Добре, представи си само!

Тя се умисли за онова време в Париж, когато снимаха „Опасен“. Побесняла, че Матю непрестанно ѝ отказва, тя бе сложила най-изкусителната си нощница и се канеше да се спусне към хола до стаята на Фаръдей, където (тя го знаеше по погледите, които той ѝ хвърляше вече цяла седмица) нямаше да я изхвърлят. По силата на случая точно тогава се появи Джеф с новината, че е получил малка роля във филма.

Тя се засмя при мисълта, колко близо е била до кръвосмесителния грях, който държеше под ръка против Лий през всичките тези години.

— Така и не разбрах намираш ли бащинството ми за смайващо.

— Съжалявам. Шегувам се. — Тя погледна очаквателно към него. — Е, скъпи татко, какво ще правим сега?

— Странно е, че задаваш този въпрос — каза Фаръдей и отвори дебела картонена папка. — Мислех си, че ти и аз можем да се спогодим за съвместен бизнес. Но след като сме семейство, аз ще бъда пределно откровен с теб, Мариса, и ще ти кажа, че това включва съсипването на сестра ти.

Прилив на чиста наслада я прободе. Мариса облиза устни, наклони се напред и му посвети цялото си внимание:

— Къде да подпиша?

17.

— Не мога да повярвам, че ми погаждаш такава нещo!

Лий гледаше сестра си от другата страна на стаята. Мариса си хапваше късна закуска в леглото, облечена с бяла атлазена нощница и подходяща ѝ спална наметка, бродирана с щраусови пера. Моделът спокойно можеше да принадлежи на Джийн Харлоу, но колко странно, помисли Лий, той съвършено отиваше на Мариса.

— За бога, Мар, ние сме сестри! „Барън студиоуз“ винаги е било в семейството ни. Никога не бих ти дала онзи дял, ако знаех, че ще тръгнеш с Фаръдей.

Мариса тръсна глава:

— Ако трябва да сме прями, ти си ми само наполовина сестра, нали помниш? Впрочем изпитах облекчение, че Джошуа не ми е роден баща. Като имам наум неговата склонност към извратеност...

Лий светкавично разбра и разбирането почти я смачка със своята значимост:

— Ти си знаела! — каза тя преbledняла. — Знаела си през всичките тези години.

— Разбира се.

Суровата болка в очите на Лий възбуди Мариса и тя се изкуши да издаде кой е баща ѝ. После си спомни какво бе казал Брендън за подобно разкритие и как би навредило то на политическата му кариера. Макар че Мариса беше абсолютно аполитична, обещанията, които той ѝ бе дал — пари, власт, половината лихви от едно от казината, планувано да се отвори в Палм Спрингс — я накараха да премълчи.

— Точно ти си казала на Матю — промълви Лий, повече на себе си, отколкото на сестра си.

— Охо, когато започнеш да събираш две и две, си истинска умница! — Мариса си намаза портокалов мармалад върху препечен английски блат. — Сигурна ли си, че не искаш закуска?

— Не съм гладна. — Стомахът ѝ се гърчеше от прииждащите вълни на гаденето.

Мариса сви облечените си в атлаз рамене:

— Точно в твой стил.

— Защо? — прошепна Лий.

— Защо? — Мариса я гледаше над ръба на чашката си за кафе. — Защо казах на Матю, че си правила секс с татко си? Или защо ще ти отнема твоето драгоценно студио?

— Струва ми се, и двете.

— Исусе Христе, ти си невероятна! — Мариса тупна чашката в чинийката си; по атлазените завивки с цвят на праскова се разля кафе, но никой не забеляза. — Мразя те! Ето, толкова е просто. Винаги съм те мразила. Години наред се мъчих в твоята сянка и чаках поне едничка дума, поне един поглед от мъжа, за когото мислех, че ми е баща. Но всичко, което му трябваше, беше ти. Винаги — Лий това, Лий онова.

Тя се изсмя с опасен, чуплив смях, който се заби в Лий, в самата сърцевина на душата ѝ.

— През всичките тези години — продължи Мариса, а в очите ѝ блестеше страшна отмъстителност — аз се скапвах да привлека вниманието на негодника, когато можех просто да си разтворя краката. Като скъпоценната му принцеса.

— Отвратителна си!

— Много неща съм правила през живота си. Но поне не съм се изкачвала до върха, като съм се чукала с баща си — изплю Мариса.

Лице в лице с голата завист на сестра си, Лий усети как сякаш някакво перде падна от очите ѝ. Тя най-после беше принудена да осъзнае тази злоба и тази безпощадност, които едва сега започваше да разбира.

— Ти и Фаръдей няма да успеете — предупреди тя. — Жертвала съм твърде много за „Барън студиоуз“, за да се дам просто така и да ви оставя вас двамата да го съсипете.

— Ами тогава, значи, ще е война до дупка. — Мариса вдигна набраздената си чаша; светлооранжевата мимоза заискри на утринната слънчева светлина. — Може най-добрата да победи.

Сестрите се гледаха една друга. Изражението на Лий подсказваше хладнокръвна, желязна решимост; изражението на

Мариса беше пълно с предизвикателно непокорство. Враждебността между тях най-сетне беше излязла наяве и Лий осъзнаваше, че никога от тях няма да се измъкне от приближаващата битка невредима.

Сан Франсиско бе обвит в познатия саван от смог. Самолетът на Американ Еърлайнс кръжеше сякаш цели часове и седналата в първа класа Лий ставаше все по-раздразнителна.

Тя бе дошла в града, за да се срещне с адвокатите на Кейт Фарел. Те бяха останали непреклонни по телефона, когато ги запита за поддръжката на частната собственост на бившата актриса, но тя се надяваше, че ако може да поговори с тях очи в очи, ще може да ги убеди да ѝ уредят среща с тяхната клиентка. Защото ако не успееше да уговори Кейт Фарел да гласува за нея, „Барън студиоуз“ щеше да мине в собственост на развойната фирма на Роко Минети и да се управлява от Мариса и от Брендън Фаръдей.

Лий погледна часовника си за трети път през последните пет минути, сякаш това можеше да ускори нещата. Не можеше.

Матю седна на своята тераса и се загледа във вълните, които миеха брега. Нещо измъчваше мислите му цяла сутрин. Нещо, което бе прочел в тазсутрешна статия на „Ел Ей таймс“, която портретуваше кандидатите за губернатори. Макар че изборите бяха след месеци, Брендън Фаръдей бе смятан за почти сигурен победител. Данъчната реформа бе отрязала здраво постъпленията, което пък бе отекнало като намаляване на услугите, за които данъкоплатците бяха свикнали да си мислят като за гарантирани. Съответно все повече калифорнийци гледаха на узаконеното комарджийство като на отговор на всичките си фискални поличби.

Той знаеше, че Брендън Фаръдей е бил шофьор на камион, преди да стане звезда; историята беше нещо като легенда, заедно със славния тезгях за сода на Лана Търнър в „Шваб’с“ и, в по-малка степен, с неговото откриване, докато наливаше питиета на увеселението на Джошуа Барън. Онова, което не бе знаел, беше, че Брендън Фаръдей е роден в Невада, комарджийската столица на Америка.

Интересно.

Последния път, когато беше в Лас Вегас, бе за сватбата с Лий. Навярно бе дошло време да направи още една разходка дотам.

— Да не би да казваш, че съм се наслаждавала на кръвосмесителната връзка с баща си?

Хариет Сингър, психолог с майчински вид, около петдесетте, се отпусна назад в креслото си и загледа Лий над сплетените си пръсти:

— Аз просто предположих, че една връзка, която е започнала с невинност и с доверие, разбужда потайни и опасни подводни течения; тази опасност може да стане вълнуваща — кротко каза тя. — Страхът, примесен с наслада, може да е като игра с огъня.

Лий прекарваше по три часа седмично с доктор Сингър през последните два месеца, като се опитваше да разплете фройдисткия възел на връзката с баща си и нито минута през цялото това време не й беше лесно.

— Но аз не си спомнях нищо толкова години! И дори тогава не започнах да си спомням останалите пъти. — (А не бяха малко, установи тя под хипноза; като се започнеш от времето, когато беше на пет годинки, и се свършеше с началото на менструацията й, когато беше на тринайсет.) — Как съм могла да блокирам нещо такова?

— Не е било толкова трудно. Просто си създаде свое друго аз, едно момиченце със спомени и опит, отделно от теб самата. Когато баща ти те е приближавал, ти си се превръщала в онова малко момиче.

— То ми изпращаше послания. Чрез сънищата ми.

— Да.

Лий затули лицето си с ръце:

— Не само баща ми е бил чудовището, нали? То е било и моето друго аз. Ревнивата ненавист на майка ми. Онова преждевременно развито момиченце, което обичаше да има татето само за себе си. — Лий изохка протяжно и накъсано. — Не е чудно, че майка ми никога не прояви никаква топлина или любов. Трябва да ме е мразела.

— Не можеш да поемаш вината за каквито и да било проблеми, които родителите ти са имали с брака си — строго я посъветва Хариет. — Каквото и съглашение да са сключили, били са зрели хора. Докато ти си била просто дете. Дете, което е оцеляло чрез забрава.

Не напълно. Сенките винаги бяха там, само че изчезваха, преди тя да успее да улови очертанията им.

За осем седмици Лий бе изговорила всичко. Сега, за първи път, Хариет беше склонна да ѝ даде увереността, от която толкова се нуждаеше.

— Трябва да разбереш, че когато си ходила на училище или на работа — продължи психоложката, — когато си се сприятелявала и си трупала познания и опит, другото ти аз е оставало дете, неспособно да се справи със сложните чувства, с трудните морални решения.

— То ли е причината, че винаги съм се страхувала да обичам?

— Навярно. Любовта винаги е трудна работа. Дори за разумен възрастен. — Тя се усмихна. — Знаеш ли, почти всеки път, когато от време на време поглеждам през масата на закуска към мъжа си (когото обичам почти трийсет години), се питам: кой е този? И какво, по дяволите, прави тук, в моята кухня?! — Когато Лий се усмихна, както се и предполагаше, Хариет Сингър кимна доволна. — Има още нещо, което трябва да обмислиш.

— Не съм сигурна, че мога да поема още — въздъхна Лий.

— Ти си твърда жена, Лий Барън. Това, което постигна, го доказва. А то ни води към следващата точка: расла в разбито семейство, ти гледаш на дома като на опасно, измамно място, докато външният свят — публичната арена, която плаши повечето деца — е бил незнаен свят, и следователно — място на надеждата.

— Нима искаш да ми кажеш, че част от успеха ми се дължи на това, че баща ми се е заигравал с мен?

— Това е малко опростенческо, но да, възможно е покрай причиняването на огромна болка и душевна мъка, неговото поведение да е допринесло и за твоето желание да поемаш рискове.

Лий дълго мисли над това.

— Все още не мога да разбера какво го е накарало да го направи — отрони тя тихо.

— Вероятно никога няма да можеш да разбереш — посъветва я Хариет. — Но онова, което трябва да сториш, Лий, е да простиш. Трябва да простиш на баща си, а така ще можеш да простиш и на себе си.

Нещо сякаш се носеше във въздуха. Слънцето беше ниско, макар че нямаше да залезе поне до час. Хладният вятър, който замиташе вълните, донасяше лютия аромат на сол и на тихоокеански щорм, който цял ден а-ха да се извие. Морето бушуваше гневно, бялата пяна се надигаше високо и се стелеше нашир; отгоре притичваха тъмни облаци.

Времето на вихрите идеално отговаряше на настроението на Лий. Като изпитваше необходимост да остане сама, тя се разхождаше по степания пясък на границата между вода и суша. Мозъкът ѝ беше като виелица: мислите ѝ се въртяха диво, спомените се стелеха като разпилени сънища, безразсъдни надежди бяха застигани от страхове.

Винаги се бе смятала за човек, надарен с умението да оцелява. Ако някой някога попиташе, тя би рекла, че най-добрите ѝ качества бяха нейната гъвкавост и нейната настоятелност пред лицето на сякаш непреодолими пречки. Решимостта ѝ да спаси „Барън студиоуз“ на всяка цена беше чудесен пример за нейното упорство. За зла участ бракът ѝ беше друго нещо.

Когато ставаше дума за Матю, тя беше първа страхливка. Бягала бе от своите чувства към него и дори след като правеха любов, тя си оставаше боязлива по отношение на това, да се отвори към всичко, което тяхната връзка можеше да ѝ даде. Вместо да го преследва по петите и да се противопостави на изкупителния му брак, тя бе хукнала към Абу Даби като някоя вятърничава героиня на роман от деветнайсети век. Дори когато това недоразумение беше достатъчно огладено, та да им позволи да се оженят, тя продължи да държи нещичко зад гърба си.

Матю беше прав всичките пъти, когато я бе обвинявал, че кръстосва света, за да оправя гафове, с които всеки среднестатистически наемен служител би могъл да се справи. Неприветливата, непривлекателна истина беше, че тя се бе радвала на тези пътувания, понеже те държаха брака ѝ и Матю встрани от възможността да се превърнат в най-важното нещо в живота ѝ. Тя бе стояла безсилна, когато той напускаше болничната стая в деня, когато баща ѝ получи удар; тя бе останала няма, когато впоследствие той поиска развод. Тя дори не бе вдигнала ръка да го спре, когато той реши да се жени за Мариса, въпреки че представата как той се люби със сестра ѝ беше почти на ръба на това, което можеше да понесе.

По време на сеансите при Хариет Сингър Лий бе разбрала, че нейният почти маниакален перфекционизъм извираше от погрешната детинска вяра, че би трябвало тя да може да влияе върху нещо, което беше извън нейното влияние. Тя най-сетне беше в състояние да повярва, че е била жертвата. Нямаше за какво да се чувства виновна.

И може би най-важното: тя бе осъзнала, че е станала затворник на собственото си защитно поведение; черупката ѝ, която винаги я бе опазвала да не бъде наранена, сега ѝ приличаше на клетка.

Клетка, от която тя отчаяно искаше да избяга.

Мъжът лежеше в здрача и гледаше. Чакаше. Облечен бе в мокро черно яке с качулка, като за разузнавач в джунглата. Непромокаемата чанта, която носеше със себе си, съдържаше навивки от двойна жица, четири малки кръгли капси, радиоприемник и достатъчно пластичен експлозив С-4, за да превърне на прах Колизеума. Мъглата се бе просмукала навсякъде и обвиваше къщата с дебела сива завеса, която засенчваше тънкия резен на луната и приглушаваше нощните шумове. Щурците скрибуцаха; наблизо лаеше куче. Час след час мъглата ставаше все по-гъста, а нощта — все по-тиха. И все пак мъжът чакаше.

Старши сержант Джон Хил някога беше член на Делта форс, елитен отбор, който се бе зародил в джунглите на Виетнам. Докато бе дислоциран в Нха Транг, той бе вербуван от един летец, който твърдеше, че армията търси няколко добри пехотинци, мъже, на които им е гарантиран орден, смъртен чувал или и двете. Те би трябвало да бъдат единаци, годни да работят самостоятелно и да имат поне намеци за параноя.

Макар Хил да се вписваше и в трите категории, такива бяха и повечето войници от вътрешността. Онова, което му осигури силно желаното място в Делта форс, беше страстта му към рушене и любовта му към силните шумове.

Преди малко самотният командос беше изключил сложната алармена система със сръчност, която предполагаше, че такъв саботаж за него е дребна среднощна работа, и сега, когато си проправяше път към къщата и съчетаваше бързината с пантероподобна гъвкавост, сержант Джон Хил се усмихваше. Хубаво беше, че отново има работа.

Трескавият звън на телефона събуди Матю от дълбокия му сън без сънища. Като се дотътри до слушалката, той измънка:

— М-да?

От другата страна на линията мълчаха.

— Ало? — изрече той с явно раздразнение. — Кой е там?

Още малко мълчание. И най-накрая:

— Ало, Матю? Тук е Лий.

Нямаше нужда да казва името си. Нима смяташе, че изобщо може да забрави мекия й, напевен глас? Светна нощната лампа докато седеше.

— Лий? Добре ли си? Нещо не е наред ли?

Не, не съм добре и всичко е наопаки.

— Трябва да поговоря с теб — каза вместо това тя. — Мога ли да намина?

— Лий, сега... — Той погледна към радио часовника. — ... е почти два часа след полунощ и отвън има мъгла да ловиш лисици. Знаеш колко опасно може да е това шосе. — Как, по дяволите, няма да знае, помисли си Матю, след като майка й бе загинала на него. — Ето какво ще ти кажа, защо аз да не дойда при теб?

— Не можеш да те моля за такова нещо. Съжалявам, Матю, не съм разбрала колко е късно.

— Но ако е важно...

— Не е нещо, което не би могло да изчака по-разумен час. Свободен ли си за закуска по-късно тази сутрин?

— Разбира се.

— Чудесно. Защо не дойдеш към осем, а аз ще забъркам един мексикански омлет.

— Звучи ми страхотно — мигновено се съгласи той. — Лий?

— Да?

— Сигурна ли си, че си добре?

— Напълно. Единственият ми проблем е, че се затрудних да видя къде точно са стрелките на часовника. Лека нощ, Матю. Наистина съжалявам, че те обезпокоих.

— Нищо подобно — каза той в стила на телефонните разговори; тя вече беше затворила.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — високо запита той.

После загаси лампата и се приготви да спи отново.

Взривът освети небето и разтреса земята с такава сила, че съседите, изтръгнати от съня, можеха да предположат единствено, че Южна Калифорния е сполетяна от силно земетресение. От Голямото. Прозорците се натрошиха, алармите против крадци и взломаджии пронизаха нощния въздух, последвани от воя на сирените, когато противопожарните камиони и полицейските коли се втурнаха към мястото.

Там, където бе стояла къщата, сега бяха купчина отломъци в пламъци. Грамаден кратер, който можеше да побере традиционния дирижабъл с надпис *Честита Нова година*, бе погълнал две спални и мазето.

— Олеле! — зина в изумление едно ченге новобранец, докато зяпаше онова, което преди броени минути беше превъзходно парче калифорнийска недвижима собственост. — Чия къща беше?

— На онзи тип от киното — каза неговият колега, загледан в искрите, които прехвърчаха до небето. — Сейнт Джеймс. Матю Сейнт Джеймс.

Когато пожарникарите поведоха обречената си битка, далеч в притъмнялата вода, отвъд линията, след която се пречупваха вълните, старши сержант Джон Хил продължаваше да гледа с прилив на физическо доволство, което беше почти сексуално. Договорката бе изпълнена. Той запали мотора и подкара зодиака покрай брега към Мексико.

— Наистина нямаше нужда да идваш — каза Лий; тя сложи чайник с вода на печката. — Никога нямаше да си простя, ако нещо ти

се бе случило на онова шосе.

— Стори ми се разстроена — простичко каза Матю. — И не можах да заспя отново, като знаех, че нещо те е разтревожило толкова, че се разхождаш из стаята в два часа след полунощ.

— О, Матю! — Лий потъна в плетения стол от клони на ратанова палма в ъгъла. — Наистина не знам откъде да започна.

— Какво ще кажеш, да започнеш от началото?

Тя прокара пръсти през косата си.

— Има нещо, което трябва да кажа най-напред.

Тя изглеждаше толкова отпаднала, толкова нетипично безволева, че единственото, което Матю можеше да направи, беше да не я сграбчи в прегръдките си:

— Какво е то?

— Обичам те. Винаги съм те обичала.

— Зная.

— Какво?

— Имаше времена, когато ти бях толкова ядосан, че не вярвах дали знаеш смисъла на тази дума. Може би най-после започнах да помъдрявам, понеже наскоро реших, че навярно тъкмо защото ме обичаш, беше толкова недостижима.

Как бе възможно той да знае нещо, което ѝ струваше толкова време, за да го разбере самата тя? Внезапното свистене на чайника разпръсна мига на хиляди кристални късчета.

— Водата е готова. — Тя пресече стаята и взе димящия меден чайник от котлона. — Как си ме опознал толкова добре! — измърмори тя, докато наливаше вода върху пакетчетата чай.

— Много мислих за нас, Лий. Всъщност — ужасно много, ако искаш да знаеш.

— Наистина ли?

Тя занесе чая до масата, ненадейното чаткане на чашките върху чинийките звучеше неестествено силно сред нощната притихналост на къщата. Лий с ужас проумя, че ръцете ѝ треперят.

— Наистина. И стигнах до ето такова заключение: знаеш ли, част от проблема е в това, че твърде много си приличаме.

— И двамата се страхувахме да се отворим към другите.

— Не съм от хората, които смятат, че цялото ни бъдеще се определя от това, кога майките ни са спрели да ни кърмят. Но няма

нужда да си доцент по психология, за да осъзнаеш, че миналото ни играе важна роля в бъдещето ни. Струва ми се, главният ни проблем беше, че ти през цялото време се боеше да не загубиш любовта ми, докато аз очаквах да загубя своята.

— Което ни правеше прекомерно отбранителни.

— Тази мисъл ми е идвала наум.

Лий си пое дълбоко въздух, да събере сила, за да продължи:

— Мариса не е лъгала чак толкова.

— За това, че си прецакала „Окото на тигъра“, или... — Един мускул трепна върху скулата на Матю, но гласът му остана спокоен. — ... за другото.

Той дори не можеше да го произнесе на глас. Нямах да й е лесно, помисли си Лий.

— Май бих пийнала. — Тя се пресегна към шкафа и свали бутилка Курвоазие Наполеон. — Искаш ли чашка?

— Ще ми трябва ли?

Тя пресрещна премия му поглед, без да мигне.

— Може и да ти потрябва.

Матю си напомни, че обича Лий достатъчно, за да й прости всичко.

— Може би ще пийна и аз — реши той.

Лий наля коняк в две чаши. Подаде едната на Матю, после отпи глътка от своята. Алкохолът я сгръ, но нямаше да улесни това, което трябваше да каже.

— Аз наистина помолих Уилиъм Зимърмън да замрази проекта ти — призна тя. — Но се мъчех да спася живота ти.

Разказа му за заплахата на Брендън Фаръдей и за причината, поради която я бе взела на сериозно, като не спомена за унижението на Тина, понеже реши, че това си е нейна работа.

— Така че, колкото и да ненавиждах това, честно казано, чувствах, че нямам избор.

— Би могла да дойдеш при мен.

— И ти нямаше да се съгласиш да се откажеш от проекта...

— Разбира се! Но поне можехме да поработим заедно, за да изхвърлим Фаръдей от филма. И ако още тогава се бяхме погрижили за този тип — сбито отбеляза той, — днес той нямаше да се опитва да ти отнеме „Барън студиоуз“.

— Знаеш за това?

— Лий — търпеливо каза Матю, — тъкмо ти ме учеше колко малък е този град, помниш ли?

— Нима ми казваш, че всички знаят как Фаръдей и Мариса се канят да превземат студиото?

— Боя се, че да.

— И как гледат клюкарите на шансовете ми?

— Искаш ли откровен отговор?

— Да.

— Като на клонящи към нула.

Тя вирна брадичка по онзи начин, който той добре си спомняше, със смесица от горделивост и раздражение:

— Ще ги спра, Матю. Не знам как, но ще ги спра.

Той вдигна чашата си:

— Не се съмнявам, че ще се справиш, скъпа. Освен това и аз работя по нещо; току-виж сме убили два заека с един куршум...

— Какво значи това?

Той повдигна рамене.

— Ще ти кажа по-късно, ако ударът ми успее. И така, най-последно разбрах за „Окото на тигъра“.

— И?

— И макар да ми се иска да ми бе казала, признателен съм, че си направила всичко, което може да направи една съпруга, за да спаси живота на съпруга си.

Тежко мълчание увисна над тях.

— Сега идва най-мъчното — меко продължи Лий.

Когато пълнеше наново чашата си, ръцете ѝ трепереха. Матю положи длан върху своята, като отклони предложението ѝ. Каквото и да кажеше тя за връзката с починалия си баща, Матю знаеше, че ако не остане трезвен, в крайна сметка можеше да превърне лошата ситуация в още по-лоша.

Те се гледаха един друг, столовете им бяха приближени, коленете им се допираха.

— Нека продължим този разговор някъде другаде — предложи той и хвана ръката ѝ. — Някъде, където е по-предразполагащо към интимност.

Той я поведе надолу, към мястото за сядане в някогашната им спалня. Уютната ниша винаги е била подслон от вихрите на техния живот, място, където можеха да изолират останалия свят.

— Добре — застина той, като я обви с ръка и я придърпа към себе си. — Аз съм готов.

И наистина беше, осъзна, почувствал познатата топлина на тялото ѝ до своето. Каквото и да му кажеше то вече нямаше да промени нищо.

Като се осланяше на солидната му, убеждаваща сила, Лий положи глава на рамото му и притвори очи:

— Случи се преди много време — каза тя с глас, който беше почти шепот. — Години наред съзнанието ми го блокираше.

Матю усети прилив на облекчение. Ако тя редовно бе спала с Джошуа, както твърдеше Мариса, как можеше да блокира подобно поведение?

— Изнасили ли те?

— Не. Е, не точно. О, господи, толкова е сложно!

С накъсан глас тя му разказа всичко — за издевателството на Джошуа, за потиснатостта ѝ, която не ѝ бе позволявала да разбере или да признае властта, която баща ѝ бе имал над нея. Разказа му за потреса, когато истината бе изскочила отново, за страха, че тя е предизвикала удара на Джошуа, и за тлеещото чувство на вина, че като си бе устроила място над майка си и сестра си като *принцесата* на Джошуа, тя доброволно бе допринесла за собствената си зависимост.

Когато накрая свърши, небето бе просветлено от светлорозови багри. Лий се чувстваше пресушена.

— Боже мой, ние наистина си принадлежим! — промълви той.

Лий вдигна очи към него.

— Сякаш не си много щастлив от този факт — вметна тя.

— Не е това. Просто си мислех, че за двама предполагаемо интелигентни хора, ние сме били направо двойка глупаци. — Той наведе глава и потърка устни в нейните треперещи устни. — Никога, ама никога, не съм обичал Мариса. Ожених се за нея само защото не исках и моето дете да расте като копеле.

Тя си спомни какво ѝ бе разказвал той за собственото си детство.

— По онова време се надявах случаят да е тъкмо такъв. — Тя притисна длан върху бузата му. — Съжалявам, че изгубихте бебето,

Матю — каза тя състрадателно.

Той се изсмя на това, но смехът му не беше смешен:

— В края на краищата се оказа, че не е било мое.

— Май трябва да съм изненадана, но не съм.

Имаше още нещо, още нещо, което трябваше да ѝ каже:

— Причината да си мисля, че би могло да е мое, беше, че наистина правих секс с нея през нощта, след като разводът ни приключи — призна той.

— Не си длъжен да ми разказваш...

— Не — прекъсна я той. — Длъжен съм. Защото не искам да има повече тайни между нас, Лий. Никога вече.

Тя кимна; когато вдигна очи към него, в тях беше сърцето ѝ.

— След като те видях нея сутрин при Корбет и Тина, толкова красива и недостижима, аз се върнах в хотела и се удавих в пристъп на самосъжаление, като се напихах самотно. Не че това е някакво оправдание, но бях здравата пиан, когато се появи Мариса и ме жегна с отхвърлянето на проекта ми от твоя страна. Мислех, че ще превъзмогна това, но когато ми каза за теб и Джошуа... — Той замълча. — Е, не искам да изпадам в подробности, но от нейните обвинения ме заболя страшно.

— Мога да си представя — смотолеви Лий.

Той прокара длан надолу по косите ѝ.

— Дори тогава — продължи той — в съзнанието ми беше ти, Лий. Исках да те накажа, да те нараня, както ме бе наранила ти, но успях само да накажа и двама ни още повече.

— О, Матю! — Сълзите безмълвно се стичаха по бузите ѝ; Лий ги избърса с опакото на дланта си. — Каква каша забъркахме!

— Шш. — Годините на раздяла отлетяха, когато помилва шията ѝ с устни. — Всичко това е минало.

Като развърза панделката на кръста ѝ, той смъкна атлаzenia ѝ пеньоар с цвят на слонова кост през раменете ѝ. Тя носеше морскозелена атлазена риза, дантеленият корсаж беше толкова изящен, сякаш беше тъкан от паяжина.

Ръцете на Лий се шмугнаха под черния рибарски потник и се настаниха върху гърдите му. Докато устните ѝ засмукваха неговите, пръстите ѝ се провираха през гората от тъмни валма.

Целуваха се дълго, ненаситно; после станаха без да се пускат и взеха да се поклащат в мъгливата перлена светлина на зората, като че танцуваха на музика, която само те чуваха.

Няколкото крачки до леглото изминаха ръка за ръка. Съблякоха се един другото бавно, благоговейно. После легнаха голи на изгладените чаршафи „Портхолт“. Матю целуваше чувствителните ѝ гърди, докато я галеше от раменете до бедрата. Ръцете му изкушаваха, устата му съблязняваше. Езикът му, който се шмугна между отворените ѝ устни, обещаваха.

В отговор Лий го любеше, устните и дланите ѝ се движеха в блаженството на близостта, като любовна песен, чиято музика е запечатана в паметта завинаги. Където и да се маеха ръцете му, тя пламтеше; където и да се заиграваха ръцете ѝ, той гореше.

Любенето им беше толкова непоносимо хубаво, толкова превъзходно чувствено, че Лий само затвори очи и обязди виещата се страст, която я отнасяше все по-високо. Отвън слънцето изгря над хоризонта и ги окъпа в струя златиста топлина. Движенията се ускориха; дланите, които дотогава се бяха отпусkali в ленива страст, сега опипваха по-настойчиво. Меките въздишки се превърнаха в гърлени вопли. Нежните целувки станаха нетърпеливи и жадни.

Когато той не нахлу в нея, както тя очакваше, а вместо това проникна с томителна бавност, горещата ѝ влажност бликна напред да го посрещне. Тя беше почти на предела и той едва бе започнал да се движи в нея, когато първата тупкаща вълна я заля, последвана от друга, и от друга. Усещането на гърчовите ѝ по дължината на пениса му възбуди Матю до ново извисяване на страстта и той се гмурна в Лий с дълбок ритмичен тласък. Шумът на сърфа забуча в ушите му, когато бе проникнат от несравнима наслада, която не спираше и не спираше. Пред очите му се спусна кървавочервена пелена. После всичко притъмня и той рухна върху податливата плът на Лий с изтомено тяло.

Любенето им бе едновременно изкупление и обет, и докато лежеше смирено в прегръдките му, Лий заплака отново. Този път обаче сълзите ѝ не бяха пробудени от мъка или от съжаление, а от любов.

19.

По причина, за която знаеше, че е свързана с Матю и с нищо друго, Лий се чувстваше необичайно къщовна. Когато звънна телефонът, тя отривисто бъркаше яйца за омлета, който му бе обещала, в синя пирекска^[1] купа, докато той беше под душа.

— Ало?

— Лий, Тина е.

— Добро утро, Тина. Не е ли страхотно хубав ден днес!

— Всъщност започна да превалява, скъпа.

— Сериозно? — Лий погледна през прозореца навън. — Божичко, за малко да се закълна, че грее слънце!

— Боя се, че ти се обадох не за да ти давам справка за времето.

Със закъснение усетила напрегнатостта в гласа на Тина, Лий остави купата на плота:

— Нещо не е наред. Да не би Корбет?

— Не, той е добре. Е, не добре, но сравнително... Лий, скъпа, мисля, че е най-добре да прескоча до вас.

Страхът беше нещо студено и влажно и я обгърна като омара:

— Само ми кажи! За Мариса ли е?

— Не. — В слушалката се чу накъсаната въздишка на Тина. — Мила, става дума за Матю.

— Матю? — Неволно Лий погледна към спалнята и към пристроената баня. — Какво Матю?

— Не ми е лесно да ти го кажа. Той е мъртъв.

— Мъртъв? — За една ужасна секунда думите се впиха в самата сърцевина на душата ѝ; но успокоението бързо я обхвана, след като въпросният мъж влезе в кухнята, с чифт посмъкнати джинси и с бисерно искряща по тъмните косми на гърдите му вода. — Тина, откъде ти дойде наум такова нещо?

— Къщата му е била взривена миналата нощ, мила. Пожарникарите се ровят из отломките, но полицията казва, че едва ли ще намерят оцелели.

Зад очите ѝ бели петна заплуваха в море от черно кадифе. Лий се стовари на стола и изпусна слушалката.

Разтревожен, Матю я прихвана с едната ръка, докато с другата вдигаше телефона:

— Кой, по дяволите, е това?

От другата страна на линията се чу озадачена въздишка:

— Матю?

— Тина?

— О, хвала на бога, ти си жив!

Тя звучеше точно толкова зле, колкото зле изглеждаше Лий.

— Разбира се, че съм жив! Защо да не съм? — Докато слушаше обясненията на Тина, Матю се намръщи още повече. — Благодаря, че се обади — каза той. — Ако нямаш нищо против, смятам, че най-добре ще е да се заема с Лий. Естествено. Ще дойдем, след като поговоря с полицията. — Той постави слушалката на стенната вилка. — Тина казва, че според доклада експлозията е била в два и половина.

— О, господи!

Съдбата беше толкова деликатно, непредвидимо нещо. Ако не му се бе обадила, ако не бе решила, че може да изчака до сутринта...

— Май този път наистина ми спаси живота — каза той и я прегърна силно, като притисна устни в челото ѝ.

Лий се довери на неговата убеждаваща сила.

— Какво ще правим сега?

Като обхвана с пръсти брадичката ѝ, той вдигна главата ѝ и я целуна:

— Първо ще закусим. После, струва ми се, трябва да звъннем в полицията. След това обещах да се спуснем до Тина и Корбет, за да им докажем, че не си се любила току-що лудо и страстно с призрак. И след като се погрижим за всички тези светски задължения, ще се върнем тук и ще видим колко начина може да измислим, за да се подлудим един другия.

Когато той развърза коланчето на късия ѝ пенъор, Лий си намисли безчет начини, без дори да се напъва.

— Преди това трябва да свършим друго.

— Какво? — Той наведе устни към гърдата ѝ, езикът му се заразхожда възбуждащо по зърното ѝ.

— Трябва да спрем до студиото.

— И да ни отиде денят!

— Само искам да съчиня един договор.

Той вдигна глава, мигновено нащрек.

— Какъв договор?

— Ще дадеш на „Барън студиоуз“ да направи „Окото на тигъра“, нали?

Преди няколко часа нищо не би го зарадвало толкова. Но това беше преди наетият от Фаръдей убиец да бе сринал със земята къщата му.

— Не искам да правя нищо, което би те изложило на риск, Лий.

— За един замъглен миг, когато Тина ми каза, че си мъртъв, се почувствах мъртва аз. — Тя го помилва по бузата. — В тази работа сме заедно, Матю — настоя тя. — Този път ще бъдем съдружници. Във всичко.

Матю благодари на всички богове и фатуми, които бяха решили, че няма да е лошо да му дадат още една възможност с тази жена.

— Ако наистина искаш да направиш този филм, има нещо, което трябва да знаеш. Нещо, за което никога не си питала.

— Дали историята е действителна?

— Да. Помниш ли увеселителните турнета на Фаръдей?

— Разбира се. Те на практика го превърнаха в герой. При правителство, което се изправяше срещу все повече протестиращи, те се радваха, че едно известно име като Брендън Фаръдей поддържа тяхната необявена малка война. И дори тези от нас, които не одобряваха войната, вярваха, че Брендън поне се опитва да направи бита на войниците, които рискуваха живота си там, малко по-добър.

— Да, този тип беше същински скаут — измърмори Матю. — Истинската причина за всички тези похождения на Фаръдей във Виетнам бе, че той искаше да контролира отблизо картела за наркотици, който бе изградил.

— Откъде би могъл да знаеш такова нещо?

— Един от моята рота работеше за Фаръдей. Бедата беше, че след три месеца той взе да става малко алчен и започна да прави далавери сам. Малко след това Фаръдей пристигна в лагера с група хубавки русокоси момичета от USO^[2]. Когато си замина, момчето беше мъртво. Простреляно направо в дясното око на път за нужника. В

официалния рапорт пишеше, че е застрелян от виетнамски снайперист. Но мнозина от нас знаеха, че Фаръдей е разпоредил убийството.

— И други са знаели за това?

— Няма смисъл да убиваш някого, ако с това няма към кого да отправиш предупреждение, че може да се случи и на други. Струва ми се, че Мърфи бе убит повече за пример, отколкото за отмъщение.

— Защо не си го казвал на никого?

— Шегуваш ли се! Кой би повярвал и думичка на такъв мърморещ копелдак като мен, изправен против човек като Брендън Фаръдей! Ти сама го каза, скъпа, човекът беше герой.

— И тогава защо отново се ровиш в тези неща?

— На първо място, само ти признавам, че историята е факт. А на второ място, сега съм по-равен на Фаръдей. — Той я погледна продължително, изпитателно. — И сега, когато знаеш истината, ако не искаш вече да правиш филма, ще те разбере.

Лий си каза, че след ужасяващия разказ на Тина за изнасилването ѝ от Фаръдей, тя не би трябвало да е учудена, че актьорът живее двоен живот. Но все пак беше:

— Аз не хвърлях думи на вятъра, Матю. Ние сме съдружници — във всичко.

Никога не я бе обичал повече, отколкото в този миг.

— Добре тогава, съдружнице — избоботи той, като накъсваше думите си с целувки, — какво ще кажеш да се върнем в леглото и да консумираме сделката?

— Но аз се канех да ти правя закуска!

— Лий, скъпа... мъжете не живеят само с омлети.

Той я вдигна на ръце и я понесе целеустремено към стаята. Лий не можа да измисли ни едно възражение.

Беше лесно да си жена през осемдесетте — нови, неопределени години. Бети Фрийдън, която веднъж на шега се бе нарекла *папата на жените*, същата тази жена, която бе написала библията на феминистките „Мистиката на женското“, която беше основала Националната организация на жените и бе водила всеобщата женска стачка за равноправие (най-голямата демонстрация от този род от дните на суфражистите^[3]), бе публикувала друга книга, която

възвестяваше, че нова мрежа от принуди насилва жените да се отказват от удоволствията на дома и на семейството.

От друга страна, „Синдърела комплекс“ се оплакваше, че личната психологична зависимост е главната сила, която потиска жените.

Лий беше сигурна, че няма повече да страда от комплекса на Пепеляшка^[4], но трябваше да признае, че навярно идеята на Фрийдън за втория етап има достойнства. Защото колкото повече време прекарваше с Матю, толкова повече се хващаше да фантазира за истински дом. С деца.

Нямаше очевидци на насилственото унищожение на Матювата къща. След като един репортер от WBC пусна слуха, че Матю е бил заплашван с малтретиране, ръкописът на „Окото на тигъра“ стана водеща новина и натискът на периодичния печат нарастваше с всеки изминал ден. Покрай вниманието на печата и въоръжените пазачи около къщата на Лий и около студиото, прибавяха само нови притеснения към безпощадния стрес.

— Имам само два дена до това проклето събрание на акционерите, което Мариса и Фаръдей свикват — оплака се Лий, когато се върна в кабинета на Матю в студиото след среща с адвокатите си. — Какво ще правя?

Матю вдигна очи от купчината компютърни распечатки, които преглеждаше. Оценка за разходите бяха солидни; за щастие Халил бе предложил неограничени средства.

— Бих ти предложил да говориш с Кейт Фарел, за да гласува с теб, вместо с тези гърмящи змии.

— Как мога да направя такова нещо, като не знам дори къде е тази жена?

Матю ѝ подаде плик.

— Какво е това? Билет за самолет? До Кламът фолс, Орегон?

— Кейт Фарел има там ранчо — меко поясни той. — Тя ни очаква за обяд утре.

— Какво?

— Адвокатите ѝ се обадиха, докато те нямаше.

— Тук има два билета... За нас! — Тя се втренчи в него, когато думите му заглъхнаха. — Идваш с мен?

През миналото, извън собствените си филми, той никога не бе изразявал и грам интерес към „Барън студиоуз“.

— Хей, ние сме отбор, не помниш ли? Съдружници.

— Но аз смятах, че се дразниш от моите чувства към „Барън студиоуз“.

— Дразнех се от въздействието на баща ти — кротко я поправи Матю. — Признавам, имаше времена, когато си мислех, че си прекомерно обзета от мисли за студиото, но в действителност не исках да те променям, Лий. Аз просто исках да разшириш хоризонтите си, да осъзнаеш, че в живота има много повече неща от работата.

Като любовта. Като свързването.

Тя кацна на ръба на бюрото му. Чувствата ѝ, вече на воля, бяха в очите ѝ, в усмихващите се нейни устни, в трепета на ръцете ѝ, когато обгърна лицето му с длани:

— Обичам те, Матю Сейнт Джеймс! И щом се върнем вкъщи, ще прекарам остатъка от нощта да ти показвам точно колко много.

Матю хлопна корицата върху ценовите разчети.

— Скъпа моя, това е най-доброто предложение, което ми е правено днес.

Устните им бяха на сантиметри разстояние, когато вътрешният телефон зажува.

— Мога да намразя това чудо — измърмори Матю; натисна копчето. — Да, Мардж?

— Съжалявам, че ви безпокоя с мис Барън — каза секретарката, — но в сутерена ви чака човек, който струва ми се, ще искате да видите.

— Не е пак репортер, нали?

— Не, сър. Тук е мис Фарел.

Матю и Лий се спогледаха.

— Кейт Фарел? — попита Лий.

— С такова име се представи на пазача — потвърди секретарката.

— Моля те — каза Лий, — нека пазачът я изпрати горе. Не, всъщност — реши тя — ние ще я посрещнем.

— Да, мис Барън.

— Чудя се какво я е накарало да дойде тук? — запита се Лий, когато с Матю напуснаха кабинета.

— Твоята догадка е не по-лоша от моята. Обаче е много зле.

— Кое е много зле?

— Че е решила да дойде тук. Казано между нас, харесваше ми идеята да я посетим в ранчото ѝ.

— Сериозно? — Тя го погледна. — Никога не съм си представяла, че селският живот ти е по вкуса.

— Съвсем вярно — лесно се съгласи той. — Но представата да те раздрусам върху някоя купа сено беше много привлекателна.

— Ти си непоправим! — каза тя с усмивка.

— Знам, и между другото винаги съм го смятал за една от най-драгоценните си черти... Боже мой, погледни — каза той, когато приближиха сутерена, — наистина е тя!

Малката, тънка като тръстика жена беше очевидно около седемдесет-осемдесет и непогрешимата миризма на коне и сено беше полепнала по облеклото, по-подходящо за селски ратай, отколкото за бивша филмова кралица: джинси, карирана черно-червена риза и каубойски ботуши. Все пак приликата с някогашния секссимвол на нямото кино беше явна. Топлите ѝ кафяви очи все още по котешки се извиваха в крайчетата, сърцеподобната форма на лицето ѝ притежаваше същите онези изумителни скули, в изблик на стария холивудски блясък нейната някога искряща кестенява коса беше боядисана в жизнерадостно оранжево.

— Мис Фарел — топло я поздрави Лий, като я хвана за двете ръце, — колко хубаво, че най-после ви срещам!

— Обзалагам се, мислели сте, че съм умряла преди сто години — каза Кейт с прямота, която обикновено бе качество на младоците или на старците.

— Съвсем не — отвърна Лий, не много искрено; само преди месец-два, ако някой я попиташе, тя щеше да предположи, че бившата актриса вече не е между живите.

Кейт изгледа Лий продължително и преценяващо:

— Брадичката е на дядо ти — отсеке тя. — И ти ли си инат като Уолтър?

— Обвинявали са ме в неотстъпчивост.

Старицата кимна.

— Хубаво. Жените трябва да са твърди, ако искат да успеят в този бизнес. Още ме е яд на Лилиан Гиш^[5], дето каза, че режисирането

не е работа за дами. Това беше, разбира се, след като тя се опита да режисира онзи ням филм в Ню Йорк. Хайде де, това, че не се справи от работната страна на камерата, не е основание да подпомага мъжете да държат вратите затворени за останалите от нас.

— Но вие режисирахте един девически филм за „Парамаунт“ — обади се Матю.

Тъмните очи на Кейт просветнаха:

— Чувала съм за теб, че си интелигентен мъж, Матю Сейнт Джеймс. Но не знаех, че си колекционер на древни филмови тривиалности. Малцина знаят за този филм. — Тя въздъхна. — Знаете ли, аз по-скоро обичах да казвам на хората какво да правят. Мисля, че можех да стана отличен режисьор, но Уолтър имаше други представи за посоката, по която трябва да поеме кариерата ми, а решише ли нещо Уолтър Барън, то повече не се обсъждаше. — Тя им хвърли одобрителен поглед. — Но, разбира се, вие, млади хора, вече сте открили опасностите от смесването на филмопроизводството и женитбата.

Матю обви кръста на Лий.

— Работим по въпроса.

Кейт кимна доволно.

— Хубаво. Аз проследих кариерите и на двама ви с интерес и макар всеки от вас да е достатъчно успял сам, заедно вярвам, можете да съградите дори по-грамадна династия, отколкото Уолтър или Джошуа някога са сънували.

— Благодаря ви, че ни гласувате доверие — каза Лий. — Значи ли това, че ще имам вашата подкрепа и на събранието на акционерите?

— Мила моя, ти имаше гласа ми още преди тези главорези да се появят в ранчото ми миналата нощ.

— *Главорези?* — отекна Матю, мигновено настръхнал.

Кейт се огледа из стаята, като че ли търсеше шпиони.

— Защо не се повозим малко покрай брега? — предложи тя.

Те подкараха нагоре по крайбрежната магистрала, а Кейт им обясняваше за двамата мъже, които се появили нечакани и неканени в ранчото ѝ в Орегон, за да намекнат, че Брендън Фаръдей ще е признателен за нейния глас.

— Естествено, аз се престорих на невежа по отношение на цялата битка — продължи тя със самодоволна усмивка. — После,

когато те извадиха пълномощното за подпис, аз просто припаднах. О, не наистина, драга — отвърна тя на загрижения поглед на Лий. — Просто играех. Още ме бива, да знаете — извърна се тя към Матю.

Той се усмихна.

— Не съм се и съмнявал. Талант като вашия не изчезва, просто остарява като хубаво вино.

— О, този мъж наистина ми харесва! — каза Кейт на Лий. — Не трябва да му позволяваш да си замине този път.

— Нямам и намерение — отговори Лий, като се спогледа бързо и гордо с Матю.

— Хубаво. Докъде бях стигнала? О, да. Така или иначе, моята домашна прислужница, която също не е толкова лоша актриса, увери мъжете, че често имам такива припадъци и че ще се възстановя напълно до сутринта. Или поне достатъчно, за да подпиша хартишките им.

— И това ги задоволи? — попита Матю с явно съмнение.

— Нямаха друг избор, освен да се съгласят. В края на краищата бях в безсъзнание. Те си отидоха, като обещаха, че първата им работа ще е да се върнат на сутринта. Разбира се, в мига, в който си заминаха, аз се обадох на авиолиниите да си запазя билет за първия полет от Кламът фолс. После, като се боях, че те може да наблюдават къщата, си сложих дрехите, които нося, когато почиствам конюшните, съобразявайки, че ако ме видят да си тръгвам, ще сметнат, че съм някой от ратаите. Ето защо съм облечена така — обясни тя. — Обикновено се издокарвам къде по-добре, когато поемам на път. Както и да е, отидох до обора, взех стария пикап, който използваме за превозване на сеното и запраших към летището. — Тя прихна с наслада. — Чини ми се, че сега Фаръдей би трябвало да им шари дирниците, че са оставили една бабка да ги подхлъзне.

— Радвам се, че дойдохте — промълви Лий, — но трябва да разберете, мис Фарел, тези хора са много опасни.

— Можеш да ме наричаш Кейт, мила — потупа тя ръката на Лий със своята ръка, цялата в пръстени; сини вени кръстосваха opakото на дланта на Кейт Фарел, но меката ѝ кожа имаше цвета на гардения, без старческите петна, от които страдаха повечето нейни връстници. — И, разбира се, знам, че тези хора са опасни. Може да съм стара, но не съм глупава. Ако техните костюми не ми се бяха набили на очи веднага

(приличаха на статисти от филм с Едуард Дж. Робинсън^[6]), оръжията, които носеха под саката си щяха вероятно да ми подскажат с кого си имам работа. — Тя се вторачи в тях с блеснали кафяви очи, които напомняха на Лий за любопитна птичка. — Сега, след като успях да им избягам от капана, какво ще правим по-нататък?

— Първото нещо, което трябва да направим, е да ви намерим някое място, където да ви държим скрита през следващите два дена — размисли се Матю. — За зла участ, тъй както приличат на нещо от стар гангстерски филм, тези типове стрелят със съвсем истински куршуми.

— Чух за къщата ти — вметна на място Кейт. — Голям късмет си извадил, че не си бил в нея; още щяха да ти събират чарковете по крайбрежието на Каталина.

Когато Матю изцъка одобрително към прямата реч на Кейт, Лий потисна ненадейна тръпка. Тя се опитваше да остави това зад себе си, но не можеше да забрави колко близо беше до това, да загуби Матю завинаги.

— Какво ще кажеш за къщата на Корбет и Тина? — предложи Лий. — Смятам, че Фаръдей изобщо няма да се сети да надникне там.

Матю кимна.

— Добро хрумване.

— Ще ми е приятно — реши Кейт. — Дядото на Корбет Маршал, Джордж, ми беше банкиер, знаете ли. Още когато работех във „Феймъс плейърс Ласки студиоуз“ на Лонг Айленд. Той дори ми предложи женитба. Три пъти. И всеки път го попарвах.

Очите ѝ станаха умислени.

— Почти бях решила, ако ми предложи още веднъж, да приема. Но той не го стори, и накрая вместо за него, взех че се омъжих за Уолтър Барън и не издържах и година. Уолтър беше труден човек. Чувах, че синът му е бил също толкова безскрупулен. — Тя погледна очаквателно към Лий, като че искаше дъщерята на Джошуа да потвърди изявлението.

— Джошуа Барън беше изключително сложна личност — каза тихо Матю, за да спаси Лий: той стисна ръката ѝ, за да я увери, че е успял да остави миналото (и издевателството на Джошуа) зад гърба им.

— Вероятно така са говорили и за Чингис хан — подхвърли Кейт. — Както са ми казвали, другите филмови гиганти може да са

убивали, за да ядат, но Джошуа Барън е убивал за забавление.

— Имам подарък за теб. Нещо, което сигурно ще ти се стори вълнуващо — каза Матю по-късно същата вечер.

Седяха отвън на балкона пред спалнята и гледаха как слънцето потъва в океана.

Лий му се усмихна. Нежно наслаждение мъждукаше в очите ѝ:

— Още нещо? — Бяха се любили преди това и някак си не ѝ се анализираше как, всеки път, когато тя и Матю го правеха, беше като че ли за първи път. — Не съм наясно колко вълнения мога да поема за един ден.

Той влезе в къщата. След няколко мига се върна с кафеникав плик.

— Мислех си, че може да поискаш да занесеш това на събранието ви.

Лий извади тестето листи. Тя започна да чете, а любопитството ѝ се замени с недоверчивост.

— Фаръдей е контрабандирал за Роко Минети? — запита невярващо тя. — Как откри това?

— Наех детектив, да покопае в миналото на този тип няколко месеца. Те добре бяха покрили почти всичко, но тези документи доказват, че Брендън Фаръдей — някогашният Арни Столър — не е скаутът, за който го представят.

— Ако това излезе наяве, с кампанията му е свършено — смънка Лий.

— Ще го отнесе като бръмбар сламка — весело потвърди той, като се отпусна назад и изпружи дългите си крака. — Тъй както го виждам, Фаръдей с радост ще се подпише да даде своите двайсет и четири процента от студиото в замяна на това малко петънце от неговото минало. Колкото и голяма риба да е „Барън студиоуз“, все пак е като дребна цаца пред властта, която може да придобие, ако го изберат за губернатор.

Беше толкова изкушаващо. Дори сега, когато с помощта на Кейт Фарел тя щеше да оттласне завоевателния опит на Фаръдей и Мариса, докато притежаваше своя дял, Фаръдей все щеше да има глас в

управителния съвет на „Барън студиоуз“, нещо, което беше анатема за Лий.

— Ако сключа тази сделка с Фаръдей — каза бавно тя, — аз на практика го пращам заедно с бандитските му приятелчета в губернаторската мисия. — Тя поклати глава, като хвърли последен печален поглед към документите, преди да ги пхне отново в плика. — Трябва да ги препратя на главния прокурор.

— Скъпа моя Лий — въздъхна протяжно Матю, — за интелигентна жена, понякога показваш забележителна липса на житейска досетливост. Нима баща ти не те е научил, че когато преговаряш, би трябвало винаги да държиш най-жизненоважния къс информация в запас?

— Да, но...

— Хеда Хопър или Луела Парсънс бе казала, че колкото по-надълбоко проникваш, толкова повече се цапаш? — риторично запита Матю. — Ето я димящата пушка, която ще ни освободи от присъствието на Фаръдей завинаги — каза той и ѝ подаде още един лист хартия.

Очите на Лий се разшириха, докато четеше сведението върху страницата.

— Не мога да повярвам! Брендън Фаръдей е убил баща си?

— Всъщност Арни Столър е надупчил стареца си на решето — потвърди Матю. — Но тъй като са едно и също лице, смятам, че полицията в Невада ще е много доволна да може да затвори папката с делото. — Той се ухили. — Щях да ги осведомя по-рано, но исках да ти дам възможност да си откупиш дяловете на Фаръдей, преди да бъде арестуван. Няма смисъл толкова много от собствеността на студиото да затъне в някакво гражданско дело, което ще се точи през следващите двайсет години.

— Не бързах да кажа това, понеже щеше да прозвучи като диалог от ням филм, но ти наистина спасяваш студиото. — Гласът ѝ трепереше; тя се изправи ѝ го погледна с несдържано възхищение и любов. — Как ще мога да ти се отплатя?

— Не се тревожи — весело отвърна Матю; той я придърпа върху скута си. — И двамата сме интелигентни люде. Ако си напънем главите заедно, смятам, че все ще измислим нещо.

[1] Пирекс е марка стъкло, което не се напуква при високи температури. — Б.пр. ↑

[2] USO (United Services Organization) — американска организация за подпомагане на въоръжените сили, особено ако те са на път или зад граница. — Б.пр. ↑

[3] По-точно е да се казва суфражистки, защото става дума само за жени (предимно във Великобритания и САЩ) от началото на века, които са се борили за правото на жените да гласуват; някои от тях са се привързвали за оградите на важни институционални сгради като знак на протест. — Б.пр. ↑

[4] Това е в превод името на списанието, посочено по-горе — „Синдърела комплекс“. — Б.пр. ↑

[5] Лилиан Гиш (1896) — една от най-известните американски актриси на нямото кино. — Б.пр. ↑

[6] Едуард Дж. Робинсън (1893–1973) — американски характерен актьор, известен като изпълнител на гангстерски роли. — Б.пр. ↑

За голямо облекчение на Лий събранието на акционерите не поднесе изненади. Очите на Фаръдей се бяха присвили злокобно, когато тя влезе в залата с Кейт Фарел, но гласуването бе пито-платено и привърши за минути. Успокоена, че е спечелила, Лий изпита леко съжаление за пропуснатите възможности, когато Мариса изхвъркна от залата за конференции, ругаейки, че Лий ще си плати за всичко. Беше чувала тези думи толкова пъти, че вече не ги и броеше. Все пак на Лий ѝ се прииска по някакъв начин да настигне сестра си. За беда семената на ревността, които Джошуа бе посял толкова отдавна, бяха родили горчив плод.

— А, Брендън! — уж между другото подхвърли Лий, когато актьорът, превърнал се в политик, напусна залата, — има само още една дреболия.

Той се извърна на прага и я прониза с поглед.

— Каква?

— Бих искала да откупя твоите дялове.

Ако не беше успокояващото присъствие на Матю, който чакаше пред вратата, Лий щеше да се уплаши от яростта в буреносните му сини очи.

— Ще ти продам дяловете си на оня свят!

— По добре си стягай торбата, Брендън — отсече на свой ред Лий. — Защото по пътя те чака виелица. Виждаш ли, имам големи планове за „Барън студиоуз“. Планове, които не включват мошеници. — Тя протегна доклада на детектива, като запази онези документи, които Матю в началото също не ѝ бе показал. — Не ми се вярва гласоподавателите да са толкова нетърпеливи да изберат човек с престъпни връзки.

— За какво, мамка му стара, говориш? — ревно той и дръпна листите от ръката ѝ.

Прехвърли ги бързо, цветът на лицето му ставаше все по-сив с всеки ред.

— Ще ти платя точно колкото баща ми ти дължи — каза тя и извади чековата си книжка. — Нито пени повече.

Той грабна чека от протегнатата ѝ ръка.

— Сестра ти е права. Ти си курва.

Хладното ѝ изражение не издаваше нищо.

— Моля те, затвори вратата, като излизаш, Брендън.

След миг той си бе отишъл, а Лий се къпеше в освежителен прилив на облекчение.

— Хей, барман! — Мариса размаха празната си чаша. — Защо не си размърдаш хубавия задник? Човек може да умре от жажда на това събиране, преди да са му напълнили отново чашата!

Тя пиеше яко вече четири часа, но за беда още не беше достатъчно пияна, че да забрави начина, по който Лий се бе отнесла с нея. Шибана кучка. Къде пишеше, че винаги трябва да побеждава тя?

Дойде нова смяна и вечерният барман, добре сложен мускулест плажен Адонис, и то непознат в „Дрифтудс“, погледна Мариса дълго и учудено:

— Хей, та ти си Мариса Барън!

— Взе че позна. Удари къоравото. — Тя се облакъти на бара и сластно облиза устни. — Освен ако не ти се ще нещо друго, мистър Висок, Мургав и Увиснал.

Като взе празната ѝ чаша, той я замени с пълна:

— Съжалявам — спокойно каза той. — Но се боя, че ще си изгубите времето.

— Мамка му! Трябваше да се сетя по тесните панталони. Само педалите се рекламират така открито.

Вместо да се обиди от нейното отношение, той се ухили.

— Татко обича да казва, че ако нямаш месо за продан, трябва да свалиш табелата от прозореца. От друга страна, понякога е печелившо да държиш табелата.

— Е, от това, което виждам, никой няма да те обвини във фалшива реклама — каза Мариса, докато погледът ѝ целенасочено се спусна към члена му. — Но това все още не решава проблема ми: какво ще правя тази нощ...

— Навярно джентълменът в края на бара има някаква представа — подметна барманът. — Той предложи да ви плати питието.

Мариса се обърна. Когато видя познатото лице, устните ѝ се извиха в протяжна, чувствена усмивка:

— Джефи! Колко време мина!

Джеф Мартин се смъкна от стола и дойде до нея:

— Ужасно много, ако ме питаш. Липсваше ми, бейб.

Той изобщо не приличаше на напереното красиво жиголо, което тя бе срещнала преди години. Цветът на лицето му беше блед; някога изрусената му от слънцето коса висеше дълга и отъняла; имаше далечен, отчужден поглед в очите и когато потри нос с опакото на ръката си, тя забеляза отчетливо треперене.

Но какво от това, по дяволите, реши Мариса, докато човекът все още можеше да чука като супермен, какво ѝ пука как изглежда!

— Имаш ли някаква трева?

Той се ухили, като ѝ припомни старият Джеф а ла дявол *ме взел*.

— Странно как го изтресе. Току-що спечелих малко превъзходна кока, която би трябвало да те изшути като динамит. Ако ти стиска да опиташ.

Тя върна остатъка от рома.

— Сладурче, ти си на моята вълна.

След издевателството на Лий тя имаше нужда от нещо по-специално, за да си повдигне духа, каза си Мариса, когато напускате „Дрифттуудс“ с Джеф. Утре ще измисли начин да си го върне.

— Ти си напълно завършена актриса, мила моя — каза Кейт. Лий и Матю я бяха завели на обяд, за да отпразнуват победата. — Страхотна сценка изигра този следобед.

— Сигурни ли сте, че Фаръдей не видя как ми треперят коленете?

— Тя изглеждаше хладнокръвна като краставица — каза Кейт на Матю. — Трябва да се гордееш с нея.

— Винаги съм се гордял.

— Сигурна ли сте, че не можете да останете още някой и друг ден? — попита Лий.

— Повече от сигурна — със съжаление отрони Кейт. — Наслаждавах се на посещението си, но имам да ожребвам сума кобили и да засаждам градина. Освен това — намигна тя — трябва да напусна, преди тези нагли репортери да открият, че съм в града и да изтипосат портрета ми на първите страници на онези ужасни таблоиди в супермаркетите. Винаги съм смятала, че е по-добре поклонниците ми да ме запомнят такава, каквата бях — жена-вамп, — отколкото като изкуфяла старица.

— Изобщо не сте такава! — възрази Лий. — Всъщност изглеждате прелестно. — Кейт беше махнала лъжливото си облекло; тя носеше гористозелен гроздоберачески костюм от „Майнбохер“, който разнасяше слаб, подмолен аромат на нафталин, и подходяща зелена шапка с щръкнало жълто-черно перце. Изключително отиващи ѝ диаманти от Канарските острови, вгнездени в старо злато се полюшваха на ушите ѝ. — Не знам как да ви благодаря.

— Просто. Като акционер в това студио, искам да видя как то печели. И макар да схващам, че три процента не ми дават кой знае какъв глас в текущите операции, ако ме питащ, трябва да включиш и този приятел в сметките. — Когато тя поклати глава към Матю, перцето заподскача.

Очите на Лий срещнаха неговите.

— Тъкмо това имам намерение да направя.

Когато пристигнаха вкъщи, полицията ги чакаше.

— Какво, за бога... — промърмори Лий, когато видя паркираните полицейски коли на пътя пред входа. — Толкова бързо ли си натопил Фаръдей?

— Не. Исках да ти дам време да уредиш документите.

— Тогава, щом не е за Фаръдей... — По гърба ѝ полази лед. — О, боже мой, Мариса... — прошепна тя и се вкопчи в ръката му.

— Не можеш да си сигурна.

Но Матю бе видял как Мариса изхвъркна от кабинета. Той бе живял с нея през онези проклетни седмици. И много добре знаеше на какво е способна обзетата от мания за саморазрушение сестра на Лий. И дори преди да бе затънала толкова дълбоко в залеза на боговете с наркотици и алкохол.

— Мис Барън? — Лицето на полицаия беше сурово, в очите му се четеше съчувствие.

— Да, аз съм Лий Барън. — Пръстите ѝ се впиха още по-силно в ръката на Матю, когато предчувствията ѝ се засилиха. — Нещо не е наред ли, полицай?

Той свали фуражката си.

— Съжалявам, мис Барън. Но става дума за сестра ви.

Лий бе очаквала това от години. Но въпреки това коленете ѝ омекнаха:

— Тя...

— Съжалявам, госпожо. Но тя е мъртва. — Той изглеждаше нервен, сякаш очакваше Лий да се разпадне, да стане истерична, да започне да пищи или нещо такова, помисли си тя. — Не можем да сме сигурни преди аутопсията, но от наркотичните средства, разпилени по спалнята ѝ, и по белезите от игли по ръката ѝ, предполагаемата причина за смъртта е свръхдоза.

Образът на Мариса, легнала мъртва на атлазеното си легло с цвят на праскова, с ръце надупчени от инжекции, накара сърцето на Лий да се свие. Тя затвори очи с надеждата, като ги отвори, патрулният полицай да си е заминал и всичко да се е оказало ужасен кошмар. Отвори ги пак. Де тоя късмет! За зла беда всичко беше съвсем истинско.

— Тъ, ако нямате нищо против, мис Барън — протяжно изрече младият патрулен полицай, — имаме нужда някой да дойде в моргата и да разпознае тялото.

Тялото. Никога не бе забелязвала каква фаталистичност крие тази дума. Чувствата ѝ странно избледняха, тя се облегна на доверителната опора на Матювата ръка, увита около кръста ѝ:

— Разбира се — смънка тя; думите ѝ бяха някакъв далечен отглас в ушите ѝ, като шумът на морето, който уж бучи в раковините.

Лий беше признателна, че Матю не поведе разговор, докато се връщаха от общинската лосанджелиска морга по-късно през същата вечер. Мозъкът ѝ беше странно вцепенен, а стомахът ѝ сякаш яхаше едно от онези влакчета в увеселителните паркове, които правеха стръмни осморки. Не можеше да изхвърли от главата си Мариса,

напъхвана обратно в онова ужасно чекмедже, сякаш я криеха в някаква свръхголяма каса за влогове.

Дори смъртта на баща ѝ не я бе накарала така да почувства загубата на близък човек; след ужаса от първоначалния му удар, смъртта на Джошуа бе очаквана; вторият удар, който му бе отнел живота, докато спеше бе сравнително лек. Но Мариса бе умряла насилствено. Подутините по нейното лице и по тялото ѝ, и белезите от игли по ръцете ѝ го показваха ясно.

Неканената картина се маеше пред очите ѝ. Лий изстена тихо и притисна с пръсти спуснатите си клепачи. Без да отклонява вниманието си от шофирането Матю хвана ръката ѝ.

Беше наистина ден на контрастите. Като продължаваше да вижда необичайно спокойните, но восъчни черти на Мариса, Лий се помъчи да си припомни, че преди няколко часа тя беше на седмото небе.

Ако погребението на Джошуа приличаше на погребение на държавен глава или на далекоизточен властелин, Марисиното пък гъмжеше от журналисти, а на подобно нещо Тинсълтаун не беше свидетел от смъртта на Валентино. На входа на обредния дом трябваше да бъдат поставени пазачи, за да възпират ордите поклонници, които напиреха към вратите, за да зърнат тялото на Мариса. Опашката от коли по магистралите Голдън стейт и Вентура се точеше километри, по улиците, които обграждаха Форист лон, движението беше спряно. Тълпи почитатели покриваха тучните, сочнозелени хълмове.

— Боже мой, прилича на стълпотворението за Роуз Боул^[1] — каза Тина на мъжа си, когато видяха обкичения с цветя бял ковчег. — Съмнявам се, че е останало живо цвете в целия Западен свят.

— Нали знаеш какво казват — тихо отвърна Корбет. — Дай на народа хубаво зрелище, и всички ще дойдат. А Мариса, за добро или за зло, поднесе на хората страхотно зрелище.

— Амин за това — смънка Тина.

Хеликоптерите се бяха върнали, кръжаха над гробищата, перките им издухваха нежни листенца от акрите оранжерийни цветя. Лий не им обръщаше внимание. Беше казала последно сбогом на сестра си в два часа, в неприкосновеността на тихия погребален параклис. Тя

намираше сложната церемония болезнено непоносима, но знаеше, че Мариса би искала точно това.

— Мариса щеше да е доволна от множеството — каза Лий.

Матю реши да не изрича мнението си, че Мариса бе престанала да е доволна от каквото и да било още преди години.

— Ирония на съдбата, не мислиш ли?

Тя го погледна.

— Кое?

— Богинята на любовта всъщност умира от липса на любов.

Думите му, помисли Лий, бяха за нещастие съвсем верни.

Те напускаха погребението, Халил — от едната страна на Лий, Матю — от другата, когато един репортер се отскубна от полицейския кордон.

— Мис Барън, мистър Сейнт Джеймс! — извика Питър Брадшо от WBC; той се затича през ливадата, а по петите му го следваха облечените в джинси оператори и теглеха електронен централен кабел. — Само минутка!

Матю свойски прегърна Лий през рамо. Халил застана отбранително до нея.

— Не виждате ли, че мис Барън е опечалена? — изръмжа Матю. — Какво ви става, момчета, в края на краищата?

Телевизионният репортер не трепна пред пламналия му поглед.

— Просто си върша работата, мистър Сейнт Джеймс. Носи се слух, че смъртта на Мариса Барън е бандитско убийство. Същите слухове твърдят, че „Барън студиоуз“ ще отстъпи пред гангстерските заплахи против живота ви и ще бутне в шкафа „Окото на тигъра“. Би ли коментирал това някой от вас?

Той им тикна микрофон.

— По дяволите! — изохка Матю. — Нямате ли поне малко уважение към мъртвите? Защо не оставите това?

— Съжалявам, мистър Сейнт Джеймс — безпощадно натърти Брадшо, — но това е голяма история; не може да я оставим само защото не искате да говорите.

— Слушайте! — Матю отблъсна микрофона настрана, сякаш беше нахална муха. — Давам ви десет секунди да се ометете оттук; след това ще бъдете арестуван за посегателство.

Решени да не оставят репортера от натегаческата телевизионна мрежа да се добере сам до новината, останалите репортери се спуснаха към тримата, докато те крачеха към чакащата ги лимузина. Защракаха светкавици и ослепиха Лий; микрофоните бяха под устата ѝ; грубо подвикваните въпроси бяха какофония от пискливи гласове.

Осъзнала безсмислието да отговаря на въпросите им тук, Лий се спря и дълго обмисля краткото си изявление. Беше нужно усилие, но тя остана спокойна, и се изправи в пълния си ръст.

— Мистър Сейнт Джеймс и аз даваме пресконференция утре сутринта в десет часа в прес залата на „Барън студиоуз“. Двамата ще направим кратки изявления и после ще отговорим на всички въпроси, които бихте искали да ни зададете. — Тя свали слънчевите си очила, меките ѝ сиви очи гледаха право в очите на Брадшо. — А сега, ако нямате нищо против, бих искала да оплача сестра си на спокойствие.

Питър Брадшо не бе получил каквото искаше — новина, — но поне бе търкулнал топката. Освен това, реши той, като гледаше гневното лице на Матю Сейнт Джеймс, щеше да е рисковано да се мотае тук повече.

— Десет часа — каза той и се отдръпна като видя, че полицията бърза насреща. — Ще чакам с нетърпение.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това? — попита Матю загрижено, когато се настаниха на задната седалка на лимузината.

— Не може вечно да извъртаме, Матю — промълви уморено тя. — Време е да ударим с глава стената.

Халил, който се бе разположил по диагонал срещу двойката, погледна към Лий; загрижеността му се отразяваше в трезвите му тъмни очи.

— Сигурна ли си, че е настанал часът за нова конференция? Последните три дена бяха изтощителни, че и по-лошо, заради твоето настояване да огледаш всяка подробност за погребението на сестра си сама. Защо просто не изготви едно изявление чрез адвоката си?

— Халил е прав — присъедини се Матю. — Едно официално изявление щеше да задържи сега-засега лешоядите далеч от плячката. Освен това — изтъкна той, — арестува ли полицията Фаръдей,

Минети ще остане без кандидат, когото да пробута, така че сганта ще отстъпи крачка назад.

— До следващия път — вирна брадичка Лий. — Няма да позволя повече да ме заплашва който и да било, Матю.

Халил и Матю се спогледаха. Те и двамата познаваха Лий достатъчно добре, за да знаят, че опитите да променят решението на Лий ще са губивреме. А и двамата я обичаха достатъчно, за да се тревожат, че като се изправя публично против Минети, тя рискува живота си.

[1] Роуз Боул — мач по американски футбол между първенците от двете главни състезания на колежанските отбори в САЩ, който се играе на 1 януари всяка година в Пасадена, Калифорния. — Б.пр. ↑

21.

Джеф Мартин беше отчаян.

Когато се вкопчи в слушалката на телефона, ръцете му, които рядко се случваше да не треперят през последните дни, се тресяха като листо в ураган.

— Хей, мистър Минети — завика той, — сбъркали сте човека.

— Не. Не съм. Слушай, Мартин, Мариса Барън се е обадила на Брендън Фаръдей през нощта на своята смърт. Казаха, че е напуснала „Дрифтуудс“ с теб.

— Хей, пиленцето не се обади на никого!

От другата страна на телефона се възцари кратко мълчание.

— Сега, след като призна, че в края на краищата си бил с нея, нека ти кажа и това: тя е тръснала на Фаръдей, че си я изучал.

— Добре де, бях с нея. И какво от това?

— Трябва да приема, че човекът, който е бил с нея през онази нощ, е същият, дето я е надупчил с кокаина и хероина, които са я убили.

Потта потече по лицето на Джеф, изпод мишниците и по слабините му.

— Хей, мистър Минети, това беше нещастен случай, ясно? Нямах намерение да убивам пиленцето. Мама му стара, аз я харесвах! Освен това тя си имаше този навик да забърсва момчета, разни непознати, нали разбирате. Би могъл да е всеки... който и да е.

— Но не е бил който и да е, Мартин. Бил си ти.

Джеф прокара пръсти през сплъстената си, потъмняла руса коса:

— Казах ти, беше гаден нещастен случай!

— А подутините?

— Какво мога да кажа! Пиленцето го харесваше по-грубо и аз нямах нищо против да ѝ угодя. Има ли закон против малко садомазохизъм между приятели?

— Ти май не схващаш мисълта ми, Мартин — отрязва Роко Минети с хладно, смъртоносно спокойствие. — Ако не бяха тези

подутини, полицията без съмнение щеше да припише смъртта на тази Баръновка на нещастен случай. Сега имат подозрение за убийство, а това значи, че привличаме повече внимание, отколкото бихме желали, при приближаващата кампания на Брандън Фаръдей...

— Ще ти кажа ето какво: само ми подхвърли трохица хляб, и ще взривя града! — прекъсна го Джеф. — Ще замина за Мексико, за Колумбия, за Бразилия. Някъде, където ченгетата няма да ме намерят никога.

— Съжалявам, Мартин — отрони Минети, — но ти си опасно безотговорен. Нищо не мога да направя за теб.

Той затвори.

Последните му думи отекваха в ушите на Джеф като клепало.

— Мамка му!

Викът проеца между голите стени на апартамента. Минети щеше да го убие. И той нищо не можеше да направи. Нищичко. Освен да побегне като дявол.

Като метна малкото си партакеши в една торбеста чанта, Джеф хукна от апартамента, без да има наум каквато и да е посока. Знаеше само, че трябва да изчезне на майната си, преди Минети да е изпратил хората си.

Главата му бучеше и болка като от инжекция се разсейваше под кожата му. Когато тогава осъзна, че Мариса е мъртва, той бе излетял навън и си бе оставил всичките наркотици. От три дена беше само на малко трева и на няколко „Куелюдз“ и беше на път да си изгуби ума.

Отчаяно търсец избавление, той отиде до един магазин за алкохолни напитки и купи четвъртинка уиски. Когато броеше смачканите банкноти на тезгяха, той забеляза голямото заглавие на „Ел Ей таймс“: *СТУДИО ЩЕ НАРУШИ МЪЛЧАНИЕТО ОКОЛО СЦЕНАРИЙ НА СЕЙНТ ДЖЕЙМС*. Като потърка насълзените си очи с пръсти, той се помъчи да се съсредоточи върху плуващия черен шрифт и прогизналият му от алкохол мозък си спомни, че Минети искаше да не допуска този сценарий до екран.

Ето това беше!

Начинът да спечели обратно благоволенieto на Роко Минети.

Щеше да издуха Матю.

— По дяволите, Лий — каза Матю на другата сутрин, — не трябва да правиш това! — Той приличаше на човек, готов да издаде заповед, стига да намери начин тя да подейства. — Полицията би трябвало да арестува Фаръдей, преди новинарските екипи да са инсталирали камерите си. Ще е свършен факт.

— С човек като Минети, никога не е свършен факт — стана от масата Лий. — Освен ако хората не наскачат и не кажат „не“ на сплашването. — Тя притисна с ръка стомаха си, където гигантски кондори размахваха крила. — Готов ли си да тръгваме?

— След минута. — Той я придърпа в прегръдките си и я целуна силно. — Сега вече съм готов — каза той, когато и двамата си поеха дъх.

В мига, в който влязоха в залата, светкавиците затрещяха като изстрели. Покрай трите най-големи телевизионни мрежи, и WBC също бе изпратила телевизионен екип, което никак не беше учудващо, след като Питър Брадшо бе надушил историята и бе предизвикал верижната реакция, която ги бе събрала тук днес.

В екипите на местните телевизионни станции подскачаха, за да заемат по-добра позиция оператори и операторки по джинси и фланелки. Край тях стояха полевите репортери: мъжете — бронзови, руси и хубави, жените — мургави, руси и красиви, доказателство за това, че калифорнийските момичета, популяризирани във всички онези песни на Бийч бойс, бяха здрави и читави и живееха в Холивуд. Зад тези униформено привлекателни особи с бележници в ръце бяха журналистите от печата, разположени, както винаги, в задната част на залата.

На пост от двете страни на входа бяха двама готови на всичко блюстителни, чиито бдителни очи непрестанно обхождаха пълната зала. Само преди няколко секунди униформените мъже бяха доставили на Лий Барън един милион долара в новоотпечатани банкноти от по хиляда долара. И бяха останали, за да бъдат сигурни, че ни един от тези свежи зелени портрети на Гроувър Кливлънд няма да попадне в чужди ръце.

Лий не беше изненадана от броя на присъстващите. Смятани от мнозина за управляващата кралска двойка на Холивуд, тя и Матю години наред бяха живели в къщи от стъкло.

Както бяха решили, Лий говори първа.

— Дами и господа, имам да кажа няколко неща, преди да дам микрофона на мистър Сейнт Джеймс. Първото е от личен характер. Както всички знаете, имах нелеката задача да погребя сестра си вчера. През последните четири дена бях известявана с предположения, че тя е жертва на убийство. Имаше дори слухове, че е умряла от ръката на гангстери. Тези истории са безсрамни измислици. Тъжният факт е, че сестра ми беше много неспокойна жена. Беше пристрастена към наркотиците и алкохола и макар ние, приятелите и семейството ѝ да правехме всичко, което беше по силите ни, за да ѝ помогнем, за зла участ в крайна сметка това се оказа недостатъчно. И въпреки че винаги ще съжалявам, задето не можах да я избавя от разрушителната власт на зависимостта ѝ, надявам се, че нейната смърт ще послужи като предупреждение за онези членове на нашето малко общество, които смятат възстановителните наркотици за безопасни и модни. Искам също да кажа, че пристрастеността на Мариса не отне нищо от огромния ѝ талант, както и от удоволствието, което хиляди кино поклонници изпитваха по време на твърде кратката ѝ кариера. И макар да бяхме различни, и професионално, и в личен план, никога не съм спирала да обичам сестра си. И мога само да се надявам, че тя е намерила мира и покоя, които все ѝ убягваха през по-голямата част от нейния живот.

Залата беше тиха като гроб. Лий пое дълбоко въздух, като погледна към Матю за морална подкрепа, преди да продължи:

— А сега, по повод настойчивите слухове, че „Барън студиоуз“ ще замрази „Окото на тигъра“ заради някои отвратителни елементи в нашата общност, ще призная, че и аз, и мистър Сейнт Джеймс сме получавали безброй заплахи.

Тих шепот като израз на събудено любопитство се понесе из събраната група репортери.

— Повечето от тези заплахи бяха анонимни, което само доказва страхливостта на хората, с които си имаме работа. Други бяха пооткрити. Един от тези индивиди, които се смятаха задължени да ме предупредят да не правя филма на мистър Сейнт Джеймс, беше Брендън Фаръдей.

Шептенето премина в шумно разбунено жужене.

— Но „Барън студиоуз“ няма да преклони глава пред натиска на такива хора — наблегна тя, а гласът ѝ ставаше все по-силен с всяка

дума. — Ние ще доведем „Окото на тигъра“ до екраните. „Барън студиоуз“ смята, че периодът на загърбване на темата за вьетнамската война продължава вече твърде дълго. Време е да се даде възможност на хората да зърнат поне зрънце от живота през тази епоха, описан от човек, който е бил там. И ние сме така убедени, че има интерес към този филм, че залагаме рекламен бюджет от един милион долара. — Като бръкна в дипломатическото куфарче, тя извади спретнато подредените банкноти, за да ги видят всички.

Защракаха светкавиците. Заръмжаха портативните видеокамери. Възбудата клокочеше сред множеството като кипнал адреналин и беше очевидно, че репортерите умират да се измъкнат от залата и да изпратят файла си с *Историята на годината*. Но не можеха. Не и преди да изслушат мъжа, който стоеше до нея.

— А сега искам да ви представя автора на „Окото на тигъра“, човек, чиито качества говорят сами за себе си: Матю Сейнт Джеймс.

Представянето беше ненужно, Лий го знаеше още докато седеше отзад. Всички го познаваха. През по-голямата част на последното десетилетие това име се бе появявало на филмовите екрани в притъмнените кина по цял свят: *Сценарий: Матю Сейнт Джеймс. Продуцент: Матю Сейнт Джеймс*. Някога той бе отровил съществуването на Джошуа Барън. Днес Матю Сейнт Джеймс беше асът на „Барън студиоуз“. Казано на холивудски жаргон, той беше хванал света за оная работа.

Лий наблюдаваше как Матю прелъстително омайва слушателите си. После погледът ѝ се понесе бавно по унесеното множество, като от време на време се връщаше за миг на един мъж, който стоеше отпред, с очи приковани без да мигнат върху Матю. Липсата на апарат подсказваше, че не е фотограф. Той не носеше и някой от онези дълги тънки бележници, по които си падаха репортерите от цял свят. Нито имаше портативен магнетофон в ръката, която бе в ползрението ѝ. Другата му ръка, отбеляза тя с бавно надигащо се опасение, беше пъхната в джоба на избелялото му дънково яке.

Позна го твърде късно. Джеф Мартин. Преди да проумее какво прави той тук, втрещен със сълзливите си сини очи в Матю с такава концентрация, тя го видя. Пистолета. Насочен право към Матю.

Не! Събитията сякаш се движеха в агонизиращо-бавен каданс от десет кадъра в минута. Тя сграбчи от мраморния пиедестал до себе си

бронзовия бюст на баща си Джошуа Барън и го запрати по стрелеца. После изпищя.

Внезапният гръм отекна из залата като избухването на бомбичка. Отчетливият изстрел бе мигновено последван от втори. После от трети.

Сякаш след цяла вечност репортерите реагираха, като закрещяха и взеха да се бутат, опитвайки да си проправят път напред. Кървавочервена омара покри очите на Лий, някой далече викаше за линейка. Обгърна я студена тъмна мъгла и тя се попита дали не умира. Инстинктивно протегна ръка към Матю.

— Матю? — попита тя почти шепнешком.

Матю беше на колене до нея и отмяташе кичурите разпиляна руса коса от челото ѝ.

— Тук съм, Лий. Не се безпокой, скъпа. Всичко ще е наред.

Тя щеше да умре! Точно когато нещата най-накрая бяха потръгнали между тях.

— Обичам те! — Устните ѝ се размърдаха, но от тях не излезе звук.

Точно когато пръстите им се докоснаха, Лий се предаде на мрака.

22.

Беше лудница.

В същия миг, в който Лий бе вкарана в стаята за спешна медицинска помощ, един подземен паркинг в близост до болницата бе пропаднал, убивайки трима строителни работници и ранявайки много повече. За минути залата за спешна медицинска помощ беше наводнена от пациенти, доктори, сестри и помощен персонал.

Матю разбираше, че е насред пътя, притискаше се до болничната количка, но не искаше да напусне страната, в която беше Лий. Накрая един младок от тукашните, облечен необичайно с омачкани дочени панталони, тениска с щампа на „Грейтфул дед“, чифт цели баскетболни обувки и синьо бейзболно кепе с надпис „Ел Ей ейнджълс“, успя да го убеди, че ще помогне повече, ако остави докторите да си вършат спокойно работата.

— Какво, по дяволите, се моткат толкова дълго... — замърмори Матю.

Той крачеше из частната чакалня на болницата, която болничният администратор бе разпоредил за него, та да е далеч от дебнещите очи на репортерите. Острите черти, които обрамчваха устата му, бяха по-дълбоки и по-отчетливи от обикновено.

— Матю, нали видя какъв хаос е в залата за спешни случаи! — каза Халил. — Фактът, че Лий не им е първа грижа, може да означава само, че тя не е така лошо ранена като останалите. — Гласът му беше спокоен, но пепелникът до него, препълнен от цигарени фасове говореше за друго.

Отсяване. Матю си спомни как лежеше на земята в евакуационния пункт във Виетнам и как разпределяха прииждащите ранени според техните рани — на око.

— Ако нещо ѝ се случи... — Гласът му заглъхна, думите му заседнаха от голямата буца в гърлото му.

— Знам. — Халил загаси изпушената цигара и мигновено запали друга. — Май не е тайна, че я обичам.

— Не.

Халил се взря в Матю през мъгла от синкав дим.

— Представлява ли това някаква трудност?

Матю спря да крачи и дълго обмисля въпроса на Халил.

— Имаше време, когато смятах доверието за невъзможна работа — каза най-накрая той. — През онези дни бих гледал на теб като на заплаха.

— А сега?

— А сега те смятам за свой приятел. И за приятел на Лий.

Халил кимна доволен. Той не искаше да къса връзките си, па били те невинни с Лий, но не искаше и да е отговорен за нова раздяла между Лий и Матю.

— Опитах се да си извоювам място в сърцето ѝ — промълви той.

— Но ти винаги беше там. Ти, приятелю мой, си голям късметлия.

— Знам.

Матю поднови краченето из стаята. Надяваше се, че все още късметът му работи.

Лий отвори очи, неориентирана сред непознатата обстановка. Тя примига в опит да проясни паметта си.

— Слава на бога, ти си в съзнание!

При този чудесен, познат глас Лий се съсредоточи върху мъжа, който седеше до леглото.

— Матю?

— До теб, мила. — Той стана и се надвеси над нея. — Как се чувстваш?

— Жадна — реши тя. — Устата ми е цялата залепнала.

— Това е от упойката, която ти биха преди да те зашият.

— И се чувствам така, сякаш съм на детска въртележка. От летящите.

Той отмахна зацапаната ѝ с кръв коса от челото.

— Въобрази си, че си се напила с евтино бренди.

Тя се полуусмихна.

— Но аз никога не се напивам. — Тя докосна с пръсти слепоочието си, където наниз черни конци издълбаваха просека в косата ѝ. — Толкова съм замаяна...

Той се наведе и я целуна по сухите устни.

— Защо не поспиш малко? — предложи той.

Изтощена от опитите да държи очите си отворени, тя си позволи да спусне клепачи.

— Ще останеш ли?

— Завинаги — каза той.

Беше привечер, когато тя се събуди отново.

— Как се чувстваш? — попита Матю.

— Добре съм — успокои го тя.

— Сигурна ли си?

Тя кимна, но съжали, че го е сторила, защото в главата ѝ се затъркаляха валчести камъни.

— Май спомена нещо за шевове, последния път когато беше тук?

— Не се безпокой — белегът няма изобщо да се вижда под косата ти.

— Не за това се безпокоях. Мъчех се да си спомня какво се случи.

— Джеф се опита да ме простреля, но онзи бронзов бюст на Джошуа, който ти хвърли по него отклони куршума и той близна скалпа ти. — Той се навъси. — Хич не ти беше работа да рискуваш по този начин живота си. Ако нещо се бе случило с теб...

Лий си припомни паниката, която я обзе, когато видя пистолета, насочен към Матю.

— Не можех да позволя да те убият. Какво стана с Джеф?

— Пазачите го застреляха. Мъртъв е. — Матю бе впрегнал всяка фибра на самообладанието си, за да не ѝ закрепци, че се е изложила на опасност; като осъзнаваше, че вече ѝ се бе насъбрало достатъчно, той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Вече два пъти спасяваш живота ми. Трябва да измисля начин да ти се отплатя.

— Бижутата са винаги добро заплащане — размисли се Лий. — Винаги съм била луда по сапфирите. И изумрудите също не са лоши. Но знаеш ли какво наистина би ми харесало?

— Само го кажи и е твое!

— Обикновена златна халка — меко предложи Лий.

— Колко странно, че го споменавах! — Матю бръкна в джоба си и извади кутийка; сърцето на Лий биеше със сто удара в секунда: тя отвори капака.

— О, Матю! — Когато зърна пръстена в неговото виолетово кадифено ложе, сълзите бликнаха от очите ѝ; три шлифовани диаманта блестяха върху широката платинена халка. — Абсолютно бижу е.

— Три камъка — каза той, като пое ръката ѝ и наниза халката на пръста ѝ. — По един за всеки път, когато сме били заедно; но хич да не ти минава през ума за четвърти, лейди, защото този път ще е завинаги.

— Завинаги — съгласи се тя, без да отпуска ръка; диамантите отразяваха светлината и я пречупваха на мънички бели горещи пламъчета.

Той наведе глава с намерение да я целуне, но на болничната врата се почука.

— Мистър Сейнт Джеймс? — Сестрата на етажа промуши глава. — Не ми се ще да ви притеснявам, но ми казахте да ви се обадя, когато започнат новините.

Матю се усмихна:

— Благодаря, мисис Уилкинсън.

Той грабна дистанционното, което беше до леглото на Лий и го насочи към телевизора край стената.

— Не съм сигурна, че искам да гледам как стрелят по мен, Матю — неуверено отрони Лий.

— Съжалявам, че ще те разочаровам, скъпа, но ти си стара новина.

— Тогава какво...? О, Брендън!

— Ъ-хъ. Арни Столър.

Те и двамата гледаха как изкарват актьора от задната седалка на патрулната кола с китки, захванати в неръждиви стоманени белезници.

— Е, това е то! — промълви Матю и изгаси телевизора. — Фаръдей е извън играта, а благодарение на теб, която се изправи пред него публично, Минети няма да посмее да направи нищо, за да провали „Окото на тигъра“. Така че, щом те измъкнем от това сборище, можем да отпразнуваме приближаващата ни сватба в добър стил.

— В леглото, имаш предвид — подхвърли Лий с котешка усмивка.

— Хей, какво съм виновен, че това ми е любимият стил. — Когато той се наведе и я целуна без да бърза, тя забрави главоболието си. — Имам друго предложение за теб — каза той.

— Какво?

— Толкова добре работихме заедно над „Окото на тигъра“, така че как ти се струва, да се съберем за още една продукция на „Барън студиоуз“?

— Когато кажеш — отвърна тя незабавно. — Имаш ли нещо наум? — Тя не знаеше той да работи над нов сценарий.

Матю седна на крайчеца на леглото, взе ръката ѝ в своята и сплете пръсти с нейните.

— През целия си живот съм избягвал да се обвързвам с когото и да било — каза той. — А после се влюбих в теб и открих, че искам съобщност. Нишки. Нишки, които да ни свързват в един дълъг, прекрасен живот.

— И аз искам това — меко отрони тя.

— Знам. И колкото и щастлив да ме прави това, напоследък открих, че съм егоист. Искам всичко, Лий. — Той пое дълбоко въздух. — Искам да имам дете от теб.

— Само едно?

— Това зависи от теб. Макар да съм винаги готов за преговори относно броя и пола.

Тя погледна нагоре към тъмните очи, пълни с обещания:

— За мен няма да има нищо по-хубаво от това, да имам бебета от теб — искрено отговори тя. — И след като постави въпроса, според мен ще е чудесно, ако са две, а по-добре — три... Но има още нещо.

Сърцето му се сви.

— Какво?

— Ами, аз съм на трийсет и четири, Матю. Не смяташ ли, че съм твърде стара, да завъждам семейство?

Матю никога не бе обичал Лий толкова много, колкото в този миг. Той я прегърна, неспособен да си спомни кога е бил по-щастлив.

— Направо си древна — каза той. — Още една причина да се захванем за работа колкото се може по-бързо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.